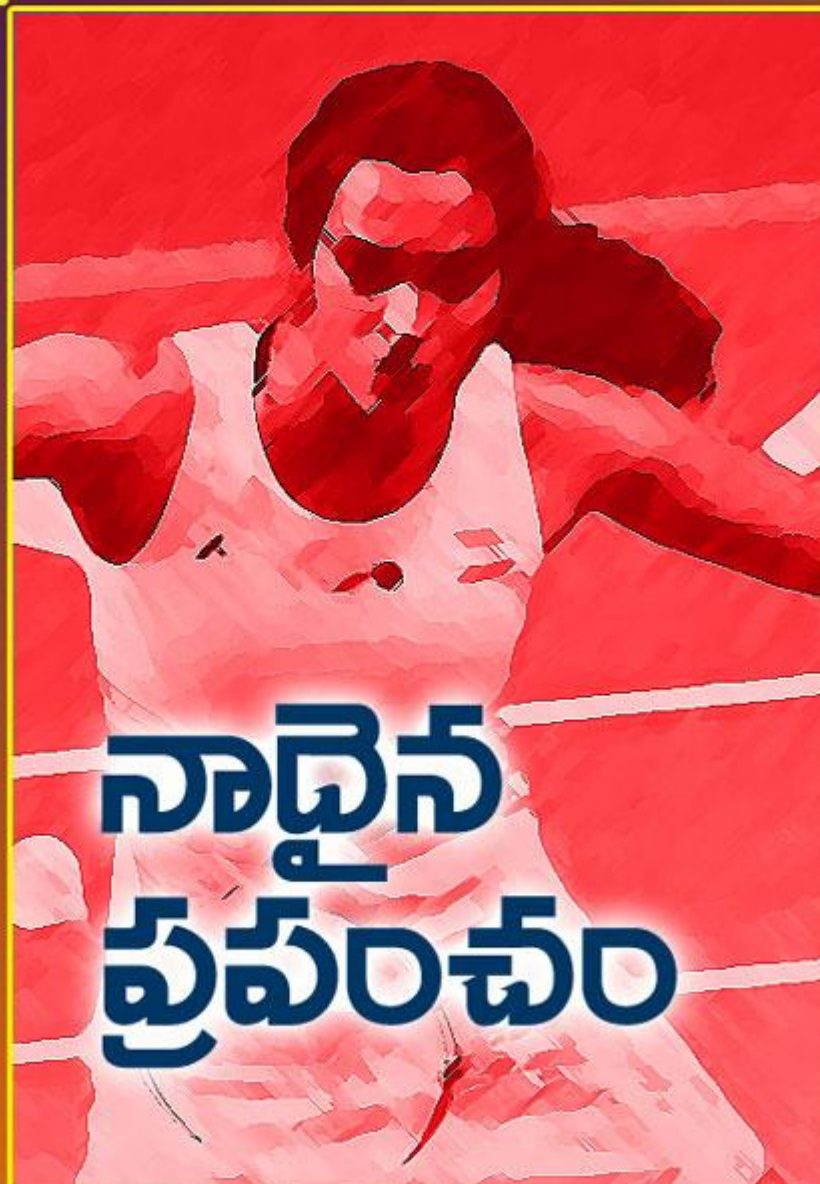

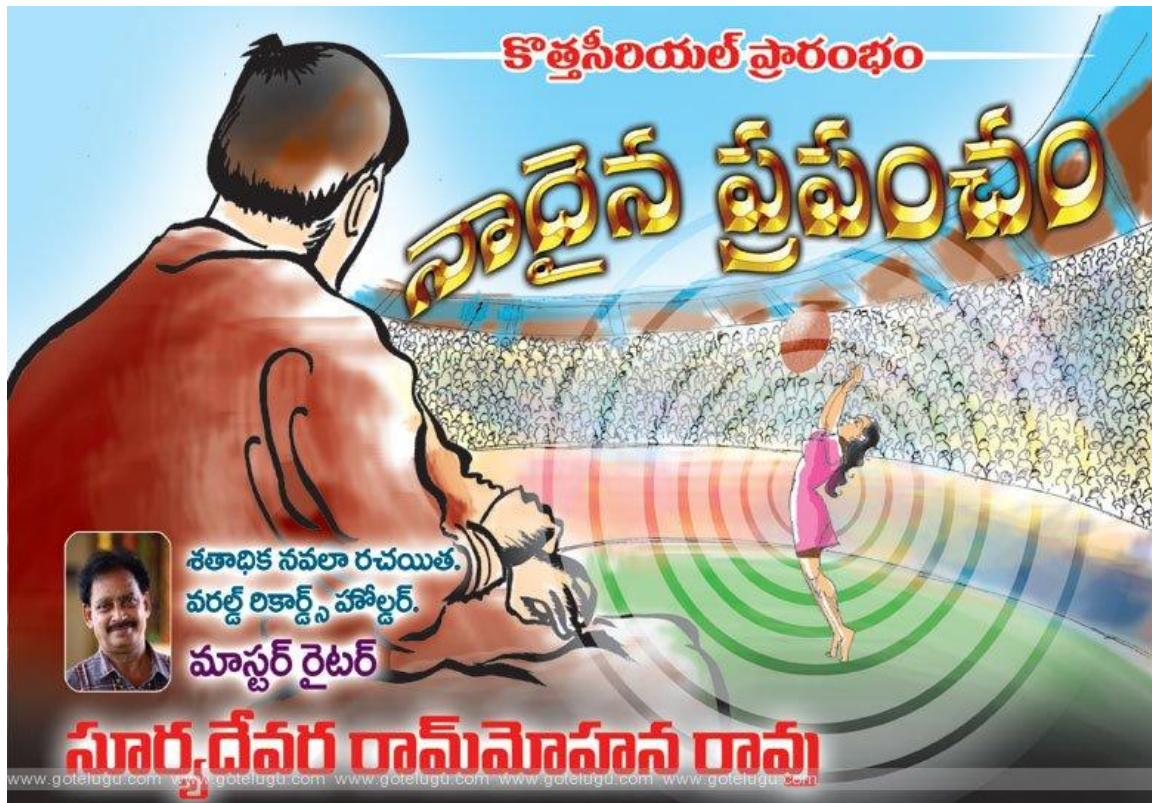
కె.కె.ఎస్.ఆర్.ఎస్.

చక్కటి కుటుంబం కొరత పక్క

సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

నాడైన
ప్రపంచం

ప్రతి మనిషి జీవితం లోన మలుపు అన దగ్గ సంఘటనలు ఏవో జరుగుతూనే వుంటాయి.

ఆ సంఘటన దగ్గర మనం ఎంత విజ్ఞతలో ప్రవర్తిస్తామన్న దాని మీదే మనం సాధించే జయాప జయాలు ఆధార పడి వుంటాయి.

ఆ మలుపు దగ్గర తారస పడే వ్యక్తులు, జీవితాంతం మిత్రులుగా మారొచ్చు... శత్రువులుగా మారొచ్చు. ఆ మలుపే మనల్ని ఉన్నత శిఖరాల మీద నిల బెట్టొచ్చు, అధ: పాతాళానికి లొక్కెయ్య వచ్చు.

జీవితం ఒక గేమ్...

ఎదుటి వాడికి చాన్సివ్వడం మానవత్వం అనుకుంటే ఓటమిని నువ్వు ఆహ్వానించు.

కానీ ఓడి గెలుస్తాను.

జీవితం ఒక గేమ్.

ఎదుటి వాడిని తొక్కియినా గెలవాలి అని అనుకుంటే గెలుపు నీ దగ్గరకి రావచ్చు.

కానీ గెలిచే ఓడుతావు.

గెలుపోటముల మధ్య వున్న అతి సూక్ష్మమైన బంధాన్ని అర్థం చేసుకో గలిగితే.....

నువ్వు గెలవడం కోసం ఆడవు.

ఓడితే కుంగి పోవు.

ఆడటం లోని ఆనందాన్ని అనుభవిస్తావు.

జీవించడంలోని మాధుర్యాన్ని ఆస్వాదిస్తావు.

ఇదే క్రీడా స్ఫూర్తి.

ఇదే జీవితానికి స్ఫూర్తి.....

హైదరాబాద్....

ఎల్బి స్టేడియం.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలు.

స్టేట్ లెవల్ వాలి బాల్ క్రీడలు జరుగుతున్నాయి. అండర్న్`16 బాలికల వాలి బాల్ గేమ్ ఫైనల్ ఆ రోజు. లిగ్ మ్యాచ్ లన్నింటిలో అరి వీర భయంకరంగా ప్రత్యర్థులను మట్టి కరిపించి హైదరాబాద్ బాలికల జట్టు, కృష్ణా జిల్లా బాలికల జట్టు ఫైనల్ చేరుకున్నాయి.

క్రీడలంటే ఆసక్తి వున్న ప్రేక్షకులు ఐదు వేల మంది వరకు వచ్చారు. ఆ ఫైనల్ కు ఆ ప్రేక్షకుల సంఖ్య తక్కువేమీ కాదు.

అందరూ లోకల్ పీపుల్ కాబట్టి సహజం గానే హైదరాబాద్ జట్టుకి సపోర్టు ఎక్కువగా వుంది.

మ్యాచ్ ప్రారంభమైంది. ఇరు జట్ల బలాబలాలు సమానంగా వుండటంతో ఆట పోటా పోటీగా సాగుతోంది. ప్రేక్షకులలో వున్న యువకులంతా విజిల్స్, కేకలతో గోల చేస్తున్నారు.

కాని వాళ్ళ మధ్యే వున్న ఇరవై రెండేళ్ళ యువకుడు ఆటని తదేకంగా గమనిస్తున్నాడు. ఆటలో పూర్తిగా లీనమవడంతో ఏ బాల్ ని కోట్లాలో ఫ్లేయర్స్ కన్నా ముందు అతని మైండ్ డిసైడ్ చేస్తోంది.

వాళ్ళు శరీరాలతో ఆడుతున్నారు.

అతను మెదడులో ఆడుతున్నాడు.

ఆడుతున్న వాళ్ళలో హైదరాబాద్ జట్టులోవున్న ఒక పోడవాటి అమ్మాయి ఆట అతన్ని ఆకర్షించింది. పదిహేనేళ్ళకే ఐదడుగుల ఆరంగుళాల పోడవులో, పొందికైన శరీరంలో...

క్రీడా కారిణి అన్న పదానికి నిర్వచనంలా వుంది.

కృష్ణా జిల్లా జట్టులో బాలికలందరూ ప్రతిభావంతంగా ఆడుతున్నారు. కాని హైదరాబాద్ జట్టులో ఇద్దరమ్మాయిలు వీక్ గా వున్నారు.

మిగతా వాళ్ళు వాళ్ళని కవర్ చేయడానికి కష్ట పడాల్సి వస్తోంది.

కోర్టులో ఉషారుగా కదులుతున్న ఆ అమ్మాయి వంకే తదేకంగా చూస్తున్నాడు ఆ యువకుడు. స్కేరు 8.8 సమానంగా సాగుతోంది.

అందరిలో టెన్షన్ పెరుగుతోంది.

కృష్ణా జిల్లా జట్టుకి సపోర్టు తక్కువగా వున్నా, టీమ్ స్పిరిట్ లో వాళ్ళను వాళ్ళే ఉషారు పరచుకుంటూ ఆడుతున్నారు. స్వంత ప్రదేశంలో ఆడుతున్నామన్న ధీమా హైదరాబాద్ వాళ్ళది. వాళ్ళలో వున్న ఆత్మ విశ్వాసం మూలంగా టీమ్ లో వున్న వీక్ పాయింట్స్ ని కవర్ చేసుకుంటున్నారు.

కృష్ణా జట్టు కెప్టెన్ సర్వీస్ కి రాగానే హైదరాబాద్ టీమ్ కి దడ పట్టుకుంది.

ఝుంఝూ మారుతంలా దూసుకు వచ్చే ఆ సర్వీస్ ని ఎదుర్కోవడమే కష్టం. ఇక బ్రేక్ చేయడమంటే మాటలా?

ఫస్ట్ బాల్ రైట్ సైడ్ డిఫెన్స్ వైపు దూసుకెళ్ళింది.

కళ్ళ ముందు మెరుపు మెరిసినట్లయ్యి, గుడ్డిగా గాలి లోకి చేతులు ఊపింది అక్కడ వున్న అమ్మాయి. సైడ్ లైన్ కి రెండంగుళాల యివతల నేలను తొకి బయటకు వెళ్ళి పోయింది బంతి.

స్కారు....9`8.

ఆ యువకుడు తననాకర్పించిన ఆ అమ్మాయి మూవ్ మెంట్స్ పరిశీలిస్తున్నాడు. సెంటర్ ఫ్లేస్ లో నిబడింది ఆ అమ్మాయి. ఈ సారి బంతి తనకే గురి చేయ బడుతుంది అన్న విషయానికి ఆమె మానసికంగా సంసిద్ధమయింది.

అతనికి ముచ్చటేసింది.

ఆటలో అదే ముఖ్యం. ప్రత్యర్థి సైకాలజీని గమనించి అందుకు మనం సెకండ్స్ లో ప్రేరేపణ చాలా ముఖ్యం. అనుకున్నట్లుగానే ప్రత్యర్థి జట్టు కెప్టెన్ చేసిన సర్వీస్ సెంటర్ కి బూస్టర్ కీ మధ్యలో నేలని ముద్దాడ బోతోంది. బూస్టర్ చూస్తూ నిల్చుంది. సెంటర్ ఫ్లేస్ లో వున్న అమ్మాయి.... ఆఖరి షణంలో రియాక్ట్ అయింది. పూర్తిగా నేలకి వాలి పోయి కుడి చేతిని ముందుకు చాపి, బంతికి, నేలకి అడ్డుగా పెట్టింది. ఆ షణంలో చెయ్యి నేలకి తొకకుండా జాగ్రత్త పడింది.

అంతే...బాల్ పైకి లేవడం, బూస్టర్ దాన్ని పోజిషన్ లోకి తెవడం లెఫ్ట్ సైడ్ స్ట్రయికర్ దాన్ని స్క్వాష్ కొట్టడం పూహించని వేగంతో జరిగి పోయాయి.

సర్వీస్ బ్రేక్ అయింది.

కృష్ణా జట్టు కెప్టెన్ నమ్మ లేక పోయింది.

సెంటర్ ఫ్లేస్ వంక తీక్షణంగా చూసింది.

ప్రేక్షకులంతా గొల్లన అరుపులు, ఈలలు....

హైదరాబాద్ జట్టు సర్వీస్‌లో రెండు పాయింట్స్ వరసగా సాధించి....

10.9 ఆదిక్యం లోకి దూసుకెళ్ళింది. తర్వాత వాళ్ళ సర్వీస్ కూడా బ్రేకయింది.

అందరి లోనూ తీవ్రమయిన ఉత్కంఠ నెలకొంది.

అందరి లోనూ తీవ్రమయిన ఉత్కంఠ నెలకొంది.

ఈ మధ్యకాలంలో ఇంత టెన్షన్ గేమ్ చూడలేదని వాలీ బాల్ క్రీడాకారులంతా అనుకుంటున్నారు.

అప్పుడు వరుసగా రెండు పాయింట్లు సాధించిన వాళ్ళని విజయం వరిస్తుంది.

ఆ పాయింట్ కృష్ణా వాళ్ళు సాధిస్తే వాళ్ళదే గేమ్.

హైదరాబాద్ వాళ్ళు సాధిస్తే మళ్ళీ 14 14 అవుతుంది.

గేమ్ పాయింట్ దగ్గర సర్వీస్ కృష్ణా జిల్లాకి వచ్చింది.

అదీ కెప్టెన్ సర్వీస్.

అడేవాళ్ళు కూడా టెన్షన్‌గా వున్నారనడానికి చిహ్నంగా ఆ బాల్‌ని సర్వీస్ చేసే ముందు రెండు నిమిషాలు ఇరు జట్లూ టైమ్ ఔట్

కోరి, గ్రౌండ్ బయట డిస్కస్ చేసుకున్నారు.

ఆ యువకుడి ధ్యాస అంతా ఆ అమ్మాయి మీదే. అందరూ ఎవరి ఫ్లేస్ లో వాళ్ళు నిద్రిస్తారు. ఆ అమ్మాయి లెఫ్ట్ సైడ్ స్టైకర్ గా నిల్చుంది.

కృష్ణా కెప్టెన్ సర్వీస్ చేసింది. ఎప్పటి మాదిరిగా ఆ సర్వీస్ తుపాకి గుండులా దూసుకుంటూ సెంటర్ కి వచ్చింది.

అయితే అది డైరెక్ట్ గా చేతుల మీదకి రావడంతో ఆ అమ్మాయి దాన్ని బూస్టర్ వైపు పాస్ చేసింది.

ఇంకా తర్వాత కృష్ణా జట్టు ఆశలు వదిలేసుకుంది. గేమ్ మళ్ళీ ఫ్రెలాంగ్ చెయ్యి బడుతుంది అనుకున్నారు.

బూస్టర్ దాని లెఫ్ట్ సైడ్ స్టైకర్ కి స్మార్ట్ కోసం పాస్ చేసింది... స్మార్ట్ కోసం చక్కటి పాజిషన్ లో బాల్ పైకి లేచింది.

శరీరాన్ని తేలిక చేసుకుని బంతిలా రివ్వున పైకెగిరి ఉక్కు ముక్కలా దృఢంగా ఉండే చేతితో స్మార్ట్ కోట్టాల్సిన బంతి అది...

అదే జరిగిందనుకొన్నారందరూ....

ఆ అమ్మాయి తను కావలసినంతా పైకెగిరాననే అనుకుంది.

కానీ అనుకున్నంత ఎత్తుకి ఎగర లేక పోయింది. చెయ్యి మెల్లగా తాకింది. దాంతో వేగం తగ్గింది. బంతి మెల్లగా నెట్ కి ఆరంగుళాల ఎత్తులో రెండు కోర్టులకి మధ్యన గాల్లోకి ఎగిరింది.

కృష్ణా జట్లా బూస్టర్స్ చేతికి తగిలి బంతి నెట్ మీదుగా జారుతూ హైదరాబాద్ జట్టు కోర్టులో నేలకొరిగింది.

క్షణం పాటు ఏం జరిగిందో అర్థం కాలేదు. స్టేడియం అంతా నిశ్శబ్దమై పోయింది. అందు లోంచి నిరుత్సాహపు నిట్టూర్పులు వినిపించాయి.

కృష్ణా జిల్లా జట్టు విజయం సాధించారు.

వాళ్ళంతా ఒకటే విజయాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నారు.

పసి తనం వదలని వారి మొహాల్లో ఆనందం ప్రస్ఫుటంగా తాండవిస్తోంది. చెమటలో నిండిన వారి శరీరాలు విజయం కోసం వారు పడిన తపనను తెలియ జేస్తున్నాయి.

ఓడిన జట్టు మొహాలు ముకుళించుకు పోయాయి. జట్టులో మిగతా అందరూ లెఫ్ట్ సైడర్ వంక ఆరోపణగా చూస్తూ కోర్టు వదిలారు.

ఆ ఫాక్ నుంచి ఇంకా తేరుకో లేక పోతోంది అమ్మాయి....అంత చక్కటి బంతి....ఎంత అనువుగా పాజిజన్ లోకి వచ్చింది....? తనెందుకు స్మార్ట్ గా మలచ లేక పోయింది?!

అందరిలా ఎందుకు రివ్యూన ఎగర లేక పోయింది?

ముందు నుంచి అదే తన వీక్ పాయింట్!... ఆ వీక్ పాయింట్ ప్రత్యర్థికి మ్యాచ్ పాయింట్ అయ్యింది. అందరి చూపునుంచి తప్పించు కుంటూ అక్కడి నుంచి ఎక్కడికైనా పారి పోవాలని వుంది.

అపజయాన్ని.... ఓ మెట్టుగా భావించ గలిగే ధైర్యం అవడటానికి ఆమె వయసు ఎంతని?! కళ్ళ నుండి నీరు చెంపల మీదకి జారకుండా వుండటానికి, మనసులో పొరాటం చేస్తోందామె. స్టేడియంలో జనాలు చాలా మంది తిరుగు ముఖం పట్టారు. కొంత మంది గెలిచిన జట్టుకి అభినందనలు తెలుపుతున్నారు. చాలా తక్కువ మంది ఓడిన జట్టుని కన్సోల్ చేస్తున్నారు.

ఆ అమ్మాయి....

అక్కడే....

ఆ కోర్టు లోనే చిత్తరువులా నిలబడింది.

మాటి మాటికి కోర్టులోవున్న బంతి వంక, చేతుల వంక మార్చిమార్చి చూసుకుంటోంది. ఎవరో చూసి రమ్మని పిలిచారు. వెళ్ళ లేదామె....

ఎవరూ ఆమె కోసం ఆగ లేదు. ఎవరి దోవన వారు నిష్క్రమిస్తున్నారు.... ఆసక్తిగా ఆమె వంక చూస్తున్నాడు ఆ యువకుడు.

జనాలు పలుచ బడుతున్నారు.... మ్యాచ్ కోసం వచ్చిన వాళ్ళలో అందరూ వెళ్ళి పోయారు. మిగతా వాళ్ళు ఎవరి గేమ్ వాళ్ళు ప్రాక్టీస్ చేసుకుంటూ ఉండి పోయారు. ఆ అమ్మాయి బంతి చేతి లోకి తీసుకుంది. పాజిషన్ లోకి విసిరి....స్మాష్ కొట్టడానికి ఎగిరింది. బంతి వెళ్ళి నెట్ కి కొట్టుకుంది. అంత వేగం రావటం లేదు. నిరుత్సాహంగా బంతి నేలకేసి కొట్టి, కాసేపు ఆలోచిస్తూ వుంది. మళ్ళీ లేచి నిలబడింది.

అదే ప్రయత్నం.....

అదే ఫలితం....

ఆ యువకుడు నవ్వుకుంటూ ఆమె దగ్గరకు నడచి వచ్చాడు. పొంగుతున్న దుఃఖ ప్రవాహంతో..... కసిగా.... పట్టుదలగా.... తన బలహీనతను జయించ డానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఆ పసి మొగ్గని చూసి ఆనంద పడ్డాడు. అప్పటికే కను చీకట్లు ముసురు కుంటున్నాయి.

అదేమీ గమనించే స్థితిలో లేదామె.

అతను దగ్గరకు వచ్చి కోర్టు బయట నిలబడి....

“హలో....!” అన్నాడు.

చివ్వున తల తిప్పి చూసింది.

ఆరడుగుల పొడవున్న యువకుడు....

గడ్డం మాసి పోయి, పీక్కు పోయిన దవడలతో, ఒకప్పటి శారీరక దృఢత్వాన్ని తెలియ జేసే బాడి షేప్ తో.... చూడ గానే క్రీడాకారుడని తెలుస్తోంది. ఏంటన్నట్లు చూసింది. అతను కోర్టు లోకి వచ్చాడు. బంతివ్వమన్నట్లు చేయి చాపాడు. మంత్రి ముగ్ధులా బంతిని అతనికి అందించింది. బంతిని చేతిలోకి తీసుకుంటుంటే, అతని చేతి వేళ్ళు కంపించాయి. కోర్టు వస్తువుని చూసినట్లు దాన్ని చూశాడు.

బంతిని నేలకేసి కొట్టాడు. మళ్ళీ అది చేతి లోకి రాలేదు. కిందే పడింది. వంగి చేతి లోకి తీసుకున్నాడు. ఆ అమ్మాయికి చిరాకు వచ్చింది. బంతి సరిగ్గా చేత్తో పట్టుకోవడం రాని మనిషి.....తనని ఇప్పుడు ఆట నేర్పించమంటాడేమో!

“ఏంటీ....గేమ్ నేర్పించాలా?” విసుగ్గా అడిగింది.

“ఊహూ!....”

“మరి?” ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

“సాఫ్ట్ కొట్టడానికి పైకెగిరినప్పుడు నువ్వు కాళ్ళు స్క్రయిట్ గా పెడుతున్నావు. అలా కాదు....ఎగిరే క్షణం లోనే కాళ్ళు వెనక్కి వంగాలి. అదే సమయంలో చేయి లేవాలి....” చెప్పాడు.

“ఓహో....థియరీనా వ్యంగ్యంగా అందామ్మాయి.

“ప్రాక్టికల్ గా కూడా అదే కరెక్ట్ పాజిషన్....” నమ్మకంగా అన్నాడు.

“అక్కడ, ఇక్కడ విని అందరూ కబుర్లు బాగానే చెబుతారు....కాని ఆడటమే చాలా కష్టం” కోర్టు బయట వున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ అంది.

అతనిొక్క సారి బాల్ వంక, నెట్ వంక చూశాడు. నెట్ ని మరింత హైట్ కి లేపాడు.

లెఫ్ట్ సైడ్ సైక్లర్ ఫ్లేస్ లో నిల్చుని బంతి పట్టుకొని...

“కమాన్...” పిలిచాడు.

హేళనగా, నవ్వులాటలా భావిస్తూ వచ్చిందామ్మాయి. బూస్టర్ గా నిల్చుంది.

చేతి లోని బంతిని ఆమె వైపు విసిరాడు. లెఫ్ట్ సైడ్ సైక్లర్ వున్న వైపు బూస్టింగ్ చూసింది. బంతి పోజిషన్ తెలిసింది. ఇందాక అచ్చం బంతి అలాగే తన చేతికి అనువుగా వచ్చింది. అతని ముందు కూడా బంతి అలాగే లేచింది. శరీరాన్ని తేలిక చేసుకొని...

బంతిలా రివ్యూన పైకెగిరి.... కాళ్ళు కాస్త వెనక్కి వంచి.... ఉక్కు ముక్కలా దృఢంగా వుండే చేతిలో... స్పాష్ కొట్టాడతను....

ఆమె విస్మయంగా చూస్తుండగానే బంతి ఆపోజిట్ కోర్టు బూస్టర్ ఫ్లేస్ మీదుగా శర వేగంలో వెళ్ళి రైట్ డిఫెన్స్ వెనకా బ్యాక్ లైన్ కి ఇవత పడింది.

ఆ బంతి తాలూకు తీవ్రత ఎలాగుందంటే, అలా పడిన బంతి లేచి మళ్ళీ నేలని తాకింది. ముప్పై అడుగుల అవతలే! కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపాయి ఆ అమ్మాయికి!

మార్వలెస్!!!!....

ఆ బంతిని ఎదుర్కోవడం ఇంపాజిబుల్. ఏమనాలో తెలియక అచేతనంగా నిలబడి పోయింది.

అతను ఆ అమ్మాయిని మాటలతో ఎత్తి పొడవ లేదు.

“కమాన్... ట్రై చెయ్యి....” చెప్పాడు.

అతను బూస్టర్గా. ఆమె స్పైకర్గా ప్రాక్టీస్ మొదలయింది....

మొట్ట మొదట ఆమె పైకెగిరినపుడు ఉండాల్సిన పొజిషన్ నేర్పించాడు....

ఆ తర్వాత శక్తివంతా చేతి లోకి ఎలా తెచ్చుకోవాలి...టైమింగ్లో బంతిని స్మార్ట్గా ఎలా మలచాలి చెప్పాడు...

ఒక గంట...

అంతే!...

నేర్పిన వాడి గొప్ప తనమో!.... నేర్చుకున్న అమ్మాయి గొప్ప తనమో!....గంటలో ఆమె తన ఏకైక బలహీనతని అధిగమించింది.

ఈ ప్రపంచమే తన సొంతమయినట్లు ఆనందించింది....

పది సార్లు కృతజ్ఞతలు తెలియ జేసింది.

“మీ పేరు....?” తను గుర్తుంచుకో దగ్గ వ్యక్తుల లిస్ట్ లో మొదటి స్థానాన్ని అతనికి కేటాయిస్తూ అడిగింది.

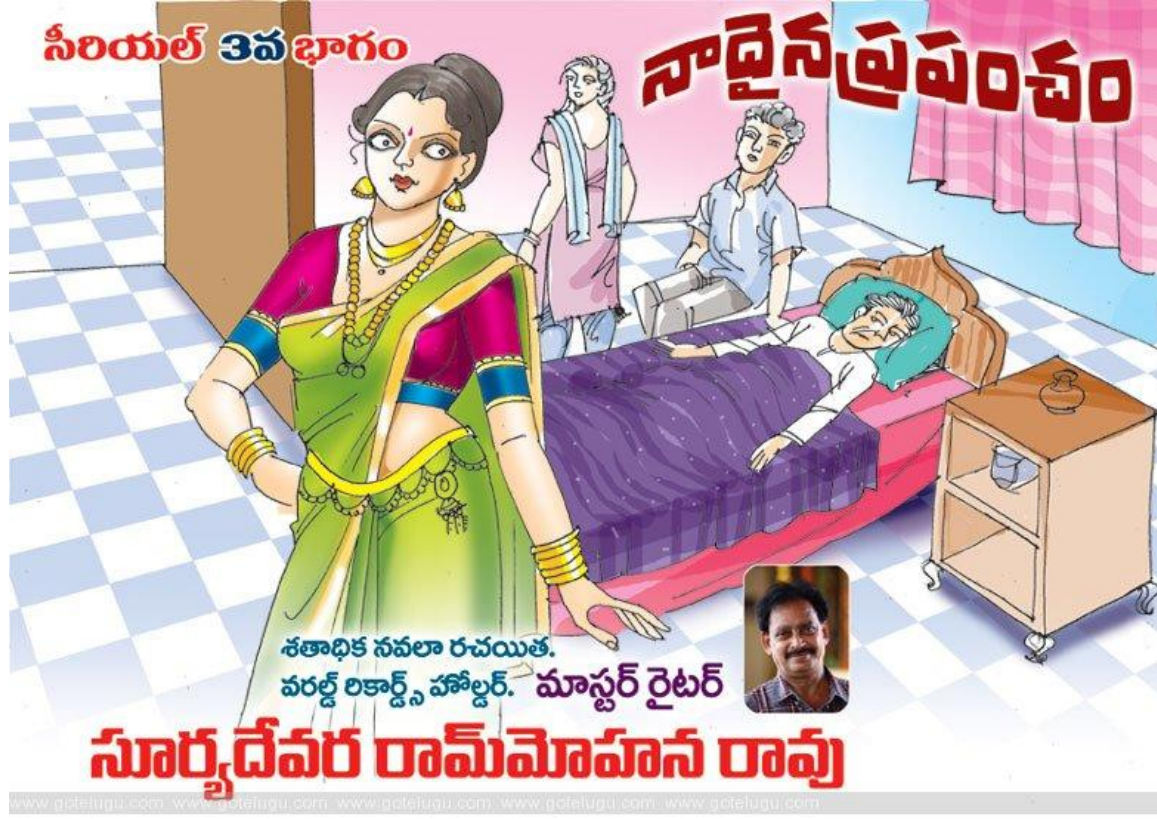
“ప్రజీత్!....” చెప్పాడు.

ఆమె మెమరీలో నిక్షిప్త మయి పోయింది అతని పేరు....

అతను తన పేరు అడగక పోవడం చూసి...

“నా పేరు కీర్తన....” అనే చెప్పేసింది.

“ఆహా!....” అల పంకించాడు.

“ఈ రోజు మీరు నేర్పిన దాంతో.... నేను అన్ని నేర్చుకున్నట్లే. వాలీ బాల్ ప్లేయర్ గా నేనిప్పుడు అన్ని ప్లేసు ల్లోనూ పిట్.”
సగర్వంగా అందా అమ్మాయి.

అల అడ్డంగా ఆడించాడు ప్రణీత్.

అల్లబోయింది కీర్తన. “కాదా....? ఇందాక మీరు మ్యాచ్ చూసే ఉంటారు. నేను అన్ని ప్లేసు ల్లోనూ వుండి పాయింట్స్ తెచ్చాను....”
ఉక్రోషంగా అంది.

“ఆ విషయానికి నేను అనడం లేదు...”

“మరి.....?”

“ఫిట్గా వుండాలింది ముందు ఇది....” పిడికిలితో హృదయం మీద కొట్టుకుంటూ అన్నాడు.

అర్థం కానట్లు చూసింది....

“నువ్వు ఎంత గొప్ప ప్లేయర్లైనా కావచ్చు. నీ గేమ్లో వీక్ పాయింట్స్ ఏమీ లేక పోయి వుండొచ్చు. కానీ నీ హృదయం వికయితీ నువ్వు అదే పాతాళానికి కుంగి పోతావు.....” చెప్పాడు.

భయంగా వింది.... అతను అన్నది అర్థం కాలేదు.

హృదయం వీక్ అంటే!!....

“హార్ట్ ఎటాకా....?” అదే అడిగింది.

గల గలా నవ్వాడు....

“ఆ! ఆ!.... హార్ట్ మీద వ్ అటాక్!.... అందుకే గేమ్లో

ఫుల్గా ఫిట్ అయిన నేను, ఆ ఎటాక్ తోనే నేషనల్ గేమ్స్లో ఛాన్స్ పోగొట్టుకున్నాను. అందుకే ముందు హృదయం ఫిట్గా వుండాలి....

చెప్పతూనే నడుస్తూ వెళ్ళి పోయాడు.

‘లవ్ ఫెయిల్ ఏమో!....’ ఒక్క క్షణం బాధ పడింది.

మళ్ళీ వెంటనే మర్చి పోయి బంతితో ఆట ప్రారంభించింది.

చుట్టూ ఆవరించిన రాజ ప్రాసాదంలాంటి ఇల్లు....

అయితే అది రాజసంతో రీతిగా లేదు. చాలా పురాతనంగా వుంది.

రాజులూ పోయి, రాజ్యాలు పోయి అనాటి వారి వైభవాలను

తెలిపే చిహ్నాలు భారత దేశంలో అక్కడక్కడా మిగిలి వున్నట్లే జమిందారుల సంపదను, విలాసాలను తెలిపే కోటల్లాంటి ఇళ్ళూ వున్నాయి....

జమీలు పోయాక జమిందార్లు ప్రభుత్వం ఇచ్చే భరణాలతో చాలా కాలం విలాసం గానే గడిపారు....

తర్వాత ఇందిరా గాంధీ హయాంలో రాజ భరణాలతో పాటు ప్రభుత్వం ఇచ్చే అన్ని రకాల భరణాలూ రద్దు చెయ్య బడ్డాయి.

ఉన్న ఆస్తుల్ని కరిగించుకుంటూ ఎప్పటికీ అప్పటి దర్జాను, హోదాను నిల బెట్టుకోవాలనే తాపత్రయంతో సర్వం కోల్పోవడానికి సిద్ధంగా వున్న వాళ్ళు ఎందరో....!

అలాంటి వారిలో రావు బహద్దూరు జగపతి రాయ భూపతి ఒకడు....

తమ ఆస్తులన్నింటినీ ప్రభుత్వం జాతీయం చేసుకున్నప్పుడు అతను టీనేజ్‌లో వున్నాడు.

తండ్రి అన్ని వ్యవహారాలూ చూసుకోవడంలో దాని తాలూకు తీవ్రత ఏంటో అతనికి తెలియ లేదు.

జీవితం అంతా పంచ రంగుల కలగా వుండేది. చదువు అబ్బు లేదు.

ఎప్పుడూ గుర్రపు బగ్గీలో షికారు వెళ్ళడం, మిగతా వారందరి ముందూ దర్జా చూపించ డానికి ప్రయత్నించడం తప్ప అతనికి ఏమీ తెలియదు.

జరిగిన నష్టం.... రాబోయే కాలంలో గడప బోయే జీవితం పదే పదే మనసు మీద దాడి చేస్తుండటంతో హఠాత్తుగా తండ్రి హార్డ్ ఎటాక్‌తో చని పోయాడు.

ఇరవై ఏళ్ళకే బాధ్యతలు నెత్తిన పడ్డాయి భూపతికి.

అప్పుడే తెల్లబోయి జీవితం వంక చిత్రంగా చూడడం ప్రారంభించాడు. ఇక ఈ జీవితంలో సర్దుబాట్లు, పొదుపు, కష్ట పడటం లాంటివి తప్ప ఇంకేమీ కన్పించ లేదు.

తల్లి పెద్దగా గడుసైంది కాదు. అన్నీ తన మీద పడి పోవడంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యాడు మనిషి.

ఇరవై ఐదోయేట పెళ్ళయింది. అయిదేళ్ళలో ఇద్దరు ప్లీల్ని కని కన్ను మూసింది భార్య. జీవితం మరింత దుర్భరంగా మారింది.

ఒకప్పటి తమ విలాసాలు ఇప్పటికీ కొనసాగించటం వైట్ ఎలిఫెంట్‌లా మారింది.

అంత మంది నౌకర్లూ చాకర్లని పోషించడం అతి కష్టం అయి పోయింది. మెల్లగా ఒక్కొక్కరినీ తీసి వేయడం ప్రారంభించాడు.

దానికి తల్లి విపరీతంగా వ్యతిరేకించేది. గతం నుంచి వర్తమానం లోకి రాని మనిషి ఆమె..... ఇక భవిష్యత్తు గురించి ఏమి ఆలోచించ గలదు....

ప్రతి దానికి తల్లితో వాదించ వలసి వచ్చేది. ఆమెని ఒప్పించడం గగనమై పోయేది.

ఎప్పుడూ ఒంటరి తనంతో బాధ పడే వాడు. ఇలాంటి స్థితిలో మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకో మని తల్లి పోరుతూ వుండేది. ఎన్ని సంబంధాలు వచ్చినా తిరస్కరించాడు. కానీ మృదులా దేవిని చూశాక మనసు మార్పు కోక తప్ప లేదు.

తమ లాగే చితికి పోయిన కుటుంబం వారిది. కట్న కానుకలు ఇచ్చుకో లేని స్టేజిలో పాతికేళ్ళ మృదులా దేవిని నలభై ఏళ్ళ భూపతి పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

అప్పటికి కొడుకు అశోక్ భూపతి వయసు పద్నాలుగేళ్ళు.

కూతురు కీర్తన వయసు పదేళ్ళు.

కొత్తగా ఇంట్లోకి వచ్చిన పిన్ని వంక కొత్తగా చూశారు పిల్లలిద్దరూ. కీర్తన అందంగా వున్న పిన్ని వంక చూసి సంబర పడింది.

అశోక్ మాత్రం ఏ భావమూ వ్యక్త పరచ లేదు. తండ్రి పరిచయం వేశాక అలా కాసేపు నిలబడి బయటికి వెళ్ళాడు. ఆ తర్వాత అతని జీవితాన్ని గనుక క్షణంగా పరిశీలిస్తే ఆరోజు నుంచే అతని జీవిత కాలమంతా బయట గడపడానికి సిద్ధమయ్యాడన్న విషయం బోధ పడ్తుంది....

అందరు ఆడ పిల్లల్లా ఆమె కూడా జీవితం గురించి ఎన్నో కలలు గంది. అందమైన రాజ కుమారుడు వచ్చి తనని గుర్తం ఎక్కించి తీసుకు వెళ్తాడనే కల కూడా అందులో వుంది.

అయితే తను జమిందారీ బిడ్డ కాబట్టి ఆ కల కనడానికి తనకు హక్కు ఉందనుకొంది మృదులా దేవి.....

చూస్తుండ గానే కళ్ళ ముందు ఆస్థులన్నీ కరిగి పోయాయి. సామాన్యమైన పెళ్ళి కొడుకుని వెతక లేక జమిందారీ పెళ్ళి కొడుకు దొరకని పరిస్థితిలో భూపతి విషయం తెలిసింది.....

ఎదిగిన ఇద్దరు బిడ్డ తండ్రి....

చేసేదేం లేక అయిష్టం గానే ఒప్పుకుంది మృదులా దేవి. అయితే అత్త గారిలా కాక ఆమె చాలా తెలివైంది.

అత్త గారి జమీ చితికి పోయినా పూర్తిగా చెయ్యి దాటి పోలేదని తెలుసుకుంది.

జాగ్రత్త పడితే హాయి గానే బతకొచ్చు. అంతే! మెల్లమెల్లగా అధికారాన్ని హస్తగతం చేసుకోవడం ప్రారంభించింది.

అందమైన భార్య....

వయసులో తన కన్నా చాలా చిన్నది.

భూపతికి ఎదురు తిరిగే ఆస్కారం లేక పోయింది.

అత్త గార్ని, భర్త పిల్లల్ని నోరు ఎత్తనివ్వకుండా చేసి సమస్తం తన స్వాధీనం లోకి తెచ్చుకుంది.

అలాగని ఆమె గయ్యాళిలా అందరినీ హింసించే రకం కాదు. ఆమె తనకి కావలసింది మెత్త గానే సాధించుకుంటుంది. అనుకుంటే సాధించి తీరుతుంది. అదీ తత్వం.

భూపతి పూర్తిగా నిశ్శబ్దంగా తయారయ్యాడు.

అతని పవర్ అంతా నామ మాత్రంగా తయారయింది. మృదులా దేవి వచ్చాక పాత పద్ధతులన్నీ పోయి, మోడరన్ వ్యవహారం ప్రారంభమయింది.

అనవసరమైన వర్క్స్ అందరినీ తీసి వేసి కావలసిన వాళ్ళనే వుంచింది.

డబ్బు వ్యవహార మంతా తన చేతుల్లోనే వుండేది.

పెళ్ళయిన మూడేళ్ళకే భూపతికి పక్షవాతం వచ్చింది. మనిషి మంచంలో పడ్డాడు. వున్నా లేనట్లే లెక్క. మృదులా దేవి తట్టుకో లేని షాకది.....అయినా తేరుకుంది. ఆమె తన ఆనందం కోసం జీవించాలనుకునే మనిషి.

ఇక ఇప్పుడు ఆమెకి అడ్డు చెప్పే వాళ్ళు లేరు. పిల్లలు చిన్న వాళ్ళు కావడంతో బాధ్యతలు తీసుకునే ప్రసక్తి లేదు. ఒక వేళ వాళ్ళకి ఆ శక్తి వున్నా మృదులా దేవి పడ నివ్వ లేదు.

కీర్తన పదో తరగతి పరీక్షలు పాసయి వచ్చాక....

చదువు మాన్పించేసి పది హేనేళ్ళకే సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేయడానికి నిశ్చయించు కుంది మృదులా దేవి.

కళ్ళ వెంట నీరు కారుతుండగా పెదవి విప్ప లేని స్టేజిలో వద్దన్నట్లు అభ్యర్థించాడు భూపతి.

లెక్క చెయ్య లేదు...మృదులా దేవి.

అయితే మొదటి సారి ఆ ఇంటి నుండి వ్యతిరేకత అశోక్ రూపంలో వచ్చింది.

అప్పటికి అతను మేజర్.....

చెల్లి పెళ్ళి చేయడానికి వీల్లేదన్నాడు.

విభ్రాంతికి లోనైంది మృదులా దేవి. అయినా తన ప్రయత్నాలు మాన లేదు.

అది గమనించాడు అశోక్. అన్నాళ్ళ నుంచీ దాగిన ఏదో కసి బయట పడింది. లాయర్లని సంప్రదించి తమ ఆస్తి పంచుకుని వేరే వెళ్ళిపోతామని, చెల్లి తమ సంరక్షణలో వుంటుందని బెదిరించాడు.

బవంతంగా పెళ్ళి చేయడానికి ప్రయత్నిస్తే పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇస్తానన్నాడు.

దాంతో వెనక్కి తగ్గక తప్ప లేదు మృదులా దేవికి.

అయితే ఆమె అంతంత మాత్రంతో వెనక్కి తగ్గే మనిషి కాదు.

ఎదురు దాడి వేరే రూపంలో ప్రారంభమైంది. ఇంట్లో వుండటం కన్నా పెళ్ళి చేసుకుని బయటికి పోవడమే ఉత్తమమనే పరిస్థితులు కల్పించడం ప్రారంభించింది. అయితే కీర్తన చలించ లేదు.

జయాప జయాల్ని సమానంగా స్వీకరించే క్రీడా స్ఫూర్తి ఉన్న మనిషి ఆమె. ఆ స్ఫూర్తిని జీవితానికి అన్వయించుకుందామె! వచ్చిన కష్టాల్ని నిబ్బరంగా ఎదుర్కొనేది.

ఒక వైపు అన్నయ్య.

మరో వైపు ఓదార్పు చూపుతో తండ్రి ఆమెను ఎల్ల వేళలా సంతృప్తి పరచడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఉంటారు.

ఈ పరిస్థితుల్లో అతి కష్టం మీద డిగ్రీ ఫైనల్ కి వచ్చిందామె! ఆమె చదువులో యావరేజ్ స్టూడెంట్!

ఆమె గోల్ అల్లా నేషనల్ గేమ్స్ లో ఆడి తన రాష్ట్రానికి పతకాన్ని తెచ్చి పెట్టడం.

ఇప్పటికే ఆమె టీమ్ ఇంటర్ యూనివర్సిటీ కాంపిటిషన్ లోనూ, స్టేట్ లెవెల్ లోనూ అనేక పతకాను సాధించింది. సమర్థవంతమైన కెప్టెన్ గా ఆమె పేరు తెచ్చుకొంది.

కీర్తన కోర్టులో ఏ ప్లేస్‌లోనయినా స్ట్రాంగ్ అన్స పేరు తెచ్చుకుంది....

అయితే కీర్తన ఇంత పేరు తెచ్చుకోవడమే మృదులా దేవికి కంటగింపుగా వుండేది.

అసలు ఆడపిల్లలు చదువుకోవడమే వృధా అనుకుంటే ఈ ఆటలూ, గంతులూ ఏంటని సణుగుతూ వుండేది.

ఆమె మాటలు ఆ చెవిలో విని ఈ చెవిలో వదిలేసే వారు అన్నా చెల్లెళ్ళు. ఆస్తి విషయంలో అశోక్ ఎప్పుడయితే బెదిరించాడో అప్పటి నుంచి జాగ్రత్త పడటం ప్రారంభించింది మృదులా దేవి. తనకి చేతికి చిక్కినంత డబ్బుని పుట్టింటికి చేరేస్తూ వుండేది. సంవత్సరానికి ఆరు నెలలు పుట్టింటి లోనే వుండటం ప్రారంభించింది.

అది ఇంట్లో వాళ్ళకి ఆట విడుపుగా ఉంటుంది. కోడలు ఉన్నప్పుడు కిక్కురు మనకుండా ఓ మూలన ఉండే నానమ్మ మృదుల ఇంట్లో లేక పోతే మాత్రం బోసి దవడలు ఆడించు కుంటూ హుషారుగా ఉంటుంది.

ఆ రోజు అలాగే మృదుల సూట్ కేసు సర్దుకుని డ్రైవరుని తీసుకుని పుట్టింటికి వెళ్ళింది.

ఉదయం లేవడం తోనే ప్రకృతి అంతా ఆహ్లాదంగా కనిపించింది కీర్తనకి.

ఇంటి చూట్టూ వున్న చెట్ల నుంచి రాలి పడిన పూలు మంచు బిందువులకి తడిసి స్వచ్ఛంగా వున్నాయి. తోటలో అర విరిసిన పూల నుంచి సుగంధ పరిమళాలు యింట్లోకి కూడా వ్యాపించాయి.

సూర్యుని లేత కిరణాలు గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి. నైటీ సవరించుకుని తోట లోకి వెళ్ళింది. రెండరచేతులూ రాసుకుని వేడి తిప్పించి చెంపకి రాసుకుంటూ తోటంతా కలియ తిరగడం ప్రారంభించింది.

తోట లోని పూలే తమ రంగుతో కళ్ళు చెదర గొడుతుంటే మధ్యలో సీతా కోక చిలుకల గుంపు ఒకటి. అయినా అసలు వీటికి ఇంత ఉదయాన్నే విహారం చేయ డానికి తీరిక ఎలా దొరికిందబ్బా! ఆశ్చర్యంగా అనుకుంది.

వాలీ బాల్ ఆట తప్ప ఆమెకి మరో ప్రపంచం గురించి అంతగా తెలీదు. ఆమె ఎప్పుడూ టీ.వి. చూడదు, సినిమాలు చూడదు. ఎప్పుడయినా పేపర్ తిరగేస్తుంది కానీ, ఒక ముక్క అర్థం గాక పక్కన పడేస్తుంది.

ఆమెకి ఈ సృష్టిలో అత్యంత ఆకర్షణీయమైన వస్తువు వాలీ బాల్. దాని గురించి అనర్థంలాగా ఆమె ఎంత సేపయినా మాట్లాడ గలదు.

ఆమె టీమ్ మేట్స్ సినీమా గురించి, రక రకాల ఫ్యాషన్స్ గురించి. కొండొకచో బాయ్ ఫ్రెండ్స్ గురించి మాట్లాడుకుంటుంటే ఆమె దూరంగా గ్రౌండ్లో తనొక్కతే ఎవరైనా అోడు వస్తారేమో నని వెతుకుతూ ఉంటుంది.

ఆ ప్రకృతిలో లీనమయి కూడా ఆమె వాలీబాల్ గురించే ఆలోచిస్తోంది. రక రకాల ప్రణాళికలే వేస్తుంది. బాల్ని ఇంకా కొత్త రకంగా ఎలా ఆడొచ్చో పూహిస్తూ వుంటుంది.

మర్నాడు క్లాస్ లో తమ టీమ్ మేట్స్ కి చెప్ప బోతే బోయ్ ఫ్రెండ్స్ గురించి రసవత్తరంగా సాగుతున్న చర్చలో ఆమె పానకంలో పుడకలా ప్రవేశించడం చూసి నీకెప్పుడూ ఇదే గోలా! మా జీవితాల్ని కూడా అంత డ్రైగా మార్చకే బాబూ! అంటూ విసుక్కునే వారు. ఆమె మీద రక రకాల జోక్స్ వేసేవారు.

కీర్తనకి ఏ మాత్రం కోపం వచ్చేది కాదు. గేమ్ పట్ల ఎంత నిబద్ధత ఉండాలో ఎక్స్ ప్లైయిన్ చేయ బోతే వాళ్ళు పారి పోయే వారు. వేప చెట్టు మీద నుంచి ఉడుత జర్రా జర్రా పాక్కుంటూ వచ్చి కీర్తన వంక నిక్కి నిక్కి చూడటం ప్రారంభించింది.

“ఇంత ఉదయాన్నే నువ్వు హడావిడిగా లేవాలా? కాసేపు పడుకోవచ్చు కదా!” ఉడతని కోప్పడింది కీర్తన.

ఆమె మాటని మన్నించినట్లుగా మళ్ళీ పైకి పాక్కుంటూ వెళ్ళి పోయింది.

“చిట్టి!” పై నుంచి అశోక్ పిలవడం వినిపించింది.

“ఆ వస్తున్నా....” పరుగు లాంటి నడకతో లోపలికి నడిచింది.

ఇంటా బైటా అందరూ ‘కీర్తన’ అనే అంటారు, కానీ అశోక్ ఒక్కడికే ‘చిట్టి’ అని పిలవడం అవాటు. అన్న అలా పిలిస్తేనే ఆమెకు ఇష్టంగా వుంటుంది.

“నాన్న గారు నిద్ర లేచారు” అందుకే పిలిచినట్లు చెప్పాడు.

గబ గబా వెళ్ళి తండ్రి నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టింది. ఆయన నవ్వు బోయాడు. మూతి వంకరగా పోయింది. ఆయన కళ్ళు నవ్వాయి.

ఇంట్లో ఎందరూ పని వాళ్ళున్నా, ఆయన మంచంలో పడిన దగ్గర్నుంచి ఆయన పనులన్నీ అన్నా చెల్లెళ్ళే చూసుకునే వారు. మొదట్లో అశోక్ కూడా పట్టించుకో లేదు. అతనే కాదు మృదులా దేవి కూడా పని వాళ్ళ మీదే వదిలేసింది.

వాళ్ళు శ్రద్ధగా చూసుకునే వారు కాదు. ఆయన దగ్గరకి పోతే వాంటి వస్తుండేది. పని వాళ్ళు విసుక్కుంటూ వుండే వారు. ఒక సారి అలా జరగడం చూసి అశోక్ మనసు చివుక్కుమంది. మృదులా దేవికి చెప్పి చూశాడు కానీ ఆమె పట్టించుకో లేదు. “వాళ్ళు మాత్రం ఎంతని చూస్తారు?” అంది

“వాళ్ళు చూడటం గురించి కాదు పిన్నీ! మీరు చూడాలి అని చెప్పాడు.

ఓసారి కోపంగా చూసి అక్కడి నుంచి విన విసా నడచి వెళ్ళి పోయింది.

ఆమెకి పిల్లలు పుట్టక పోవడంలో మరింత అసంతృప్తిగా ఉండేది. అప్పుడనిపించింది అశోక్కి. తనూ చెల్లీ ఉండగా తండ్రికి మరొకరు చెయ్యడమేంటని.

అప్పట్నుంచి ఆ బాధ్యతని వాళ్ళిద్దరూ స్వీకరించారు. వాళ్ళు ఇంట్లో లేనప్పుడు నాయనమ్మ మిగతా పనులు చేసేది. అశోక్, కీర్తన లిద్దరూ ఆయన పనులు చేయడం మొదలు పెట్టారు. ఇద్దరూ మెల్లగా లేపి బాత్ రూపం తీసుకు వెళ్ళారు. అశోక్ దగ్గరున్నాడు.

ఈ లోపు కీర్తన ఆయన మంచం మీద దుప్పట్లు మార్చి, ఉతికి ఇస్త్రీ చేసినవి వేసింది.

మొహం కడిగించి, స్నానం చేయించి, ఒళ్ళంతా తుడిచి తెల్లని మల్లె పూవు లాంటి శుభ్రమయిన బట్టలు వేశారు.

పిల్లలిద్దరితో ఈ సేవలు చేయించు కుంటుంటే ఆయన కళ్ళు తడవుతాయి.

ఈ ఆరేళ్ళలో పిల్లిద్దరూ ఏనాడూ తనని ఎసుక్కో లేదు. వాళ్ళకి ఒంట్లో బాగా లేక పోయినా ఒక్క రోజు కూడా బద్ధకించ లేదు.

ఇన్నాళ్ళూ మంచంలో వున్నా, ఒక్క రోజు ఆరోగ్యం తేడా చేసింది లేదు. బెడ్ సోర్స్ తన మీద దాడి చేయ లేదు. ఎప్పటికప్పుడు తను తాజాగా వుండేలా చూస్తారు వీళ్ళు.

దేవుడు తనకి ఒక విషయంలో అన్యాయం చేసినా, రత్నాల్లాంటి ఇద్దరు పిల్లల్నిచ్చి ఆ లోటుని భర్తీ చేశాడు.

అలాగని మృదులా దేవి పట్ల అతనికి ద్వేషం లేదు. ఆమెని ఆర్థం చేసుకున్నాడు పక్షవాతంలో వున్న భర్త, తన కడుపు పండక పోవడం, సవతి పిల్లలు....యిన్ని కష్టాల మధ్య ఆడది దేవతలా వుండాలనుకోవడమూ తప్పేనని సమర్థించుకుంటూ వుంటాడు.

“నాన్న గారు ఎంత ముద్దోస్తున్నారో!” అంటూ కీర్తన మళ్ళీ తండ్రి బుగ్గ మీద ముద్దు పెట్టింది.

తన చిన్న తనం నుంచి తండ్రికి సేవ చేయాల్సి రావడం మూలం గానో ఏమో, తండ్రి విషయం వచ్చే సరికి ఆమె ఆరిందాలా అయి పోతుంది.

తండ్రి చిన్న పిల్లవాడిలా కనిపిస్తాడు. ఆయన తనకు కథలూ కాకర కాయలూ చెప్పాల్సిన వయసులో ఏవేవో విషయాలు. ఆయన మంచంలో పక్కన కూర్చుని తనే చెపుతూ వుండేది.

ఏదో పని మీద అటూ యిటూ తిరుగుతూ ఏ వత్తులు చేసుకుంటానో, బియ్యం బాగు చేస్తూనో కూర్చున్న నాన్నమ్మ నవ్వుతూ వినేవారు.

“నాన్న గారూ! మీకో విషయం తెలుసా?” ఆయనకి టిఫిన్ తినిపించ టానికి పక్కన కూర్చుంటూ అంది.

తెలీదన్నట్లు తల చిన్నగా కదిపారు.

అదే మరి. చెప్పతాను వినండి. నిన్న కాలేజీకి వెళ్ళేపుడు రోడ్డు పక్కన ఒక బండి కనిపించింది. అందులో చిన్న చిన్న పూరీలున్న సంచి కనిపించింది. అందులో ఏవో నీళ్ళు లాంటివి పోసియిస్తుంటే అందరూ రోడ్ల మీదే ఫ్లేట్లలో పెట్టుకుని తింటున్నారు. తెలుసా?” కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ అంది.

ఆయన కళ్ళు కూడా ఆశ్చర్యాన్ని నటించాయి. ఆశ్చర్య పోక పోతే ముందు కూతురు డిసప్పాయింట్ అవుతుంది.

అశోక్ కి నవ్వు వచ్చింది.

ఈ డిస్కం అంతా బహుశా పానీ పూరి గురించి కావచ్చు.

“నానమ్మా! విన్నావా?” అడిగింది.

“ఆ? ఆ! విన్నాను. లోకం మారి పోవడంలేదూ....బ్రహ్మం గారు ఎప్పుడో చెప్పారు” అంటూ ఎక్కడికో వెళ్ళి పోయింది. కళ్ళింతలు చేసి ఆవిడ పురాణమంతా ఆసక్తిగా వినడం ప్రారంభించింది కీర్తన.

నవ్వుతో పాటి కొంచెం బాధగా అనిపించింది అశోక్ కి. చెల్లెలికి లోక జ్ఞానం బొత్తిగా లేదు. నలుగురిలో కలవడమూ తక్కువే. ఆ వాలీ బాల్, ఇల్లూ తప్ప మరో లోకం తెలీదు. దిగులుగా అనుకున్నాడు.

పిన్ని అతి క్రమ శిక్షణ మూలంగా ఆ వయసు ఆడపిల్లకి ఉండాలన్న చిన్న చిన్న కోరికలూ, సరదాలు కీర్తన దరికి రాలేదు.

వాలి బాల్ పోటీకి పంపించ డానికి ఆమె చేసే గొడవ అంతా ఇంతా కాదు. జమీందారీ వంశంలో పుట్టిన పిల్ల అలా ఫాంటూ, చొక్కా వేసుకుని గెంతడం ఆమెకి మహాపరాధంగా అనిపిస్తుంది.

ఆ ఆట ఎంత గొప్పగా ఉంటుందో.... అది ఆడుతుంటే ఎంత ఆనందం కలుగు తుందో మృదులా దేవికి చెప్పి ఉపయోగం లేదని అన్నా చెల్లెళ్ళిద్దరూ వాదించరు.

కీర్తన గ్రౌండ్ కి వెళ్ళ కుండా ఆపడానికి ఆమె అనేక టిక్సిక్లు ఉపయోగిస్తుంది.

మాచీకి బయల్లేరే టైమ్ కి కడుపు నొప్పి, కాలునొప్పి అంటూ అందరినీ హడల గొట్టేస్తుంది.

మొదట్లో అందరూ నిజమేననుకునే వారు. కాల క్రమేణా తెలిసి వచ్చింది. అదంతా నటన అని, ఆ విషయం పైకి అనేంత కుసంస్కారం వాళ్ళలో లేదు.

అందుకే యింట్లో ఏదన్నా పనుంటే, దాన్ని అశోక్ చేయడానికి ఒప్పుకుని చెల్లికి రూట్ క్లీయర్ చేసేవాడు.

తన టీమ్ మేటర్స్ అందరినీ వాళ్ళ పేరెంట్స్ ఎంతో సపోర్టు చేస్తారు. కానీ అందేంట్ తనకే ఆ సపోర్ట్ లేదు.

మనసున్నా, ప్రోత్సహించ లేని పరిస్థితిలో తండ్రి, అన్నీ వుండి మనసే కరువైన వన్నీ....

మిగతా వాళ్ళని చూసి అసూయ పడుతూ కూర్చునే స్టేజ్ ని దాటిసింది కీర్తన.

ఆమెకి ఆటే ప్రాణం...ఆటే ఆహారం...ఆటే విశ్రాంతి.... ఆటే నిద్ర...దాని మీదే అలుగుతుంది.

దానినే ప్రేమిస్తుంది....

కష్ట నష్టాలూ, సుఖ దుఃఖాలూ, ఒడిదుడుకులు అన్నీ దాని మీదే....

అందుకే పరిపూర్ణమైన క్రీడాకారిణిగా ఆమె మార గలిగింది.

చిట్టి! నువ్వు కూడా టిఫిన్ చేసియ్. కాలేజీ దగ్గర దింపుతాను” అశోక్ చెప్పాడు.

సరేనంటూ లేచి స్నానం చేసి, కాలేజీ యూనిఫాం వేసుకుని వచ్చింది.

ఇద్దరూ టిఫిన్ చేసి, తండ్రిని జాగ్రత్తగా చూడమని నాయనమ్మకు వంద జాగ్రత్తలు చెప్పి యిల్లు కదిలారు.

ఇద్దరూ కలిసి బైక్ మీద బయల్దేరారు.

అశోక్ ఎం.బి.ఎ అయ్యాక తను సొంతంగా ఏదోక ఫర్మ్ పెట్టుకోవడం కోసం కృషి చేస్తున్నాడు.

గత రెండు మూడేళ్ళ నుంచి పిత్రార్థితమైన ఆస్తి గురించి అన్ని వివరాలూ తెలుసుకుంటున్నాడు.

సిటీలో మంచి ఏరియాలో తాముంటున్న ఆ ఎకరం స్థలం లోని ఇల్లు తమకున్న పెద్ద ఆస్తి అని అతను గ్రహించాడు.

ఇల్లంటే ఆ జమీందారి బంగ్లా వున్న స్థలమే రెండు కోట్లు ఖరీదు చేస్తుంది. అంత మంచి సెంటర్ లో ఎకరం ఖాళీ వుండటమే వింత...

బిజినెస్ మేగ్నెట్స్ కన్ను దీని మీదే వుంది. ఇల్లు కూడా చాలా పెద్దది. ముప్పై బెడ్ రూమ్స్, ఇరవై హాళ్ళు, పాతిక వరకు బాత్ రూమ్స్, ముప్పై వరకు వరండాలు, మూడంతస్తులున్న ఆ బంగ్లా వయసు సుమారు వంద సంవత్సరాలు.... దాని మెయిన్ టెనెన్స్ భరించ లేక, పై భాగానికంతటికీ తాళాలు వేయించేశారు.

కింద కూడా చాలా పెద్దది....ఎప్పటి కప్పుడు రిపేర్లు చేయించు కుంటూ వుంటే ఇంకో వందేళ్ళయినా దృఢంగా వుండే రాతి కట్టడమది. ఎక్కడ చూసినా రోజ్ ఉడ్...

అది కేవలం తనకీ, తన పుట్టింటి వాళ్ళకీ చెందేలా పథకాలు వేస్తోంది మృదులా దేవి.

ఆ మధ్య వరకూ ఈ విషయం అశోక్ కి తెలియదు. తెలిసిన తరువాత సంతకాలు పెట్టాల్సి వచ్చినపుడు కాస్తంత జాగ్రత్తగా వుంటున్నాడు.

ఇవి కాక లాండ్ ఫీలింగ్ లో వే ఎకరాలు పోగా మిగిలిన మూడు వంద ఎకరాల భూమి, రెండు మూడు కంపెనీలలో షేర్లు, ఒక ఫార్మాస్యూటికల్ కంపెనీ వున్నాయి.

ఎం.బి.ఎ అయ్యాక అశోక్ ఫార్మాస్యూటికల్స్ లో ప్రవేశించాడు. ఆ రోజు ఇంట్లో యుద్ధమే జరిగింది.

అప్పటి వరకూ ఆ కంపెనీని మృదులా దేవి తమ్ముడు మెయిన్ టైన్ చేసే వాడు.

ఏ రోజూ ఆ కంపెనీ మీద వచ్చిన ఆదాయ వ్యయాలు లెక్కలు అశోక్ చూడ లేదు. చూసిన తర్వాత కళ్ళు తిరిగాయి. గత ఏడేళ్ళ నుంచి లాస్ లోనే నడుస్తోంది. అంత లాస్ లో ఉన్నప్పుడు మూసెయ్య కుండా ఎందుకు రన్ చెయ్యాలన్న వాదన అశోక్ ది.

యిద్దరి మధ్యా వాదం జరిగాక విషయం మంచంలో వున్న భూపతి దగ్గరికి వెళ్ళింది.

ఆ కంపెనీని ముందు నుంచి నడుపుతున్నాడు కాబట్టి అది అతని అండర్ లోనే వుండాని మృదులా దేవి...

తనకి ఇరవై మూడేళ్ళు వచ్చాయి ఎం.బి.ఎ పూర్తి చేశాడు కాబట్టి తన ఆస్తిని తనే మెయిన్ టైన్ చేసుకో గలనని అశోక్.....

భూపతి ఏదో చెప్ప బోయాడు. నోటి నుంచి వికృతమైన శబ్దాలు ఏవో వచ్చాయి.

మృదులా దేవి మొహం చిట్టించుకుంది.

కళ్ళ ద్వారా అతను చెబుతున్నది కీర్తనకి అర్థమయింది....కానీ ఆ విషయం ఆమె ఎదురుగా చెప్పేంత ధైర్యం లేదు.

చివరికి బాగా వున్న ఎడం చేత్తో అతను పేపర్ మీద...

“అశోక్ ఈ ఆస్తికి వారసుడు. ఎవరూ అడ్డు చెప్పొద్దు.” అని రాశాడు.

అలా రాసిన ఆ చేతి వంక మృదులా దేవి కక్షగా చూడటం చూసి జడుసుకుంది కీర్తన. మింగ లేకా కక్క లేకా సవతి కొడుకు

ఆధిపత్యానికి ఆ విషయంలో మాత్రం తల వంచింది. అలాగని అశోక్ ఎప్పుడూ ఆమెని అవమానించాలనీ, బాధ పెట్టాలనీ అనుకోలేదు. ఆమెలో ముభావంగా వుండే వాడు...తన తల్లి స్థానంలో ఆమెను పూహించుకోవడమంటే ఏంటోగా వుండేది....కానీ ఆమెకి యివ్వాలిని గౌరవం విషయంలో తేడా చేయ లేదు.

తల్లిగా ఆమెని ప్రేమించ లేక పోయారు గానీ గౌరవించారు.

ప్రేమకీ, గౌరవానికి మధ్య వున్న తేడా మూలం గానే వాళ్ళు ఎప్పటికీ సమాంతర రేఖలు గానే వుండి పోయారు. అందులో సందేహం లేదు.

జగపతి ఫార్మాస్యూటికల్స్ లో అతను ప్రవేశించాక మొట్ట మొదట అతను చేసిన పని రఫెష్ స్టాఫ్ ని తీసుకోవటం.... ప్రెస్ రెండూ కండిషన్ లో వున్నాయి.

ఒక్కొక్క మిషన్ ఖరీదు ముప్పై లక్షల పై మాటే...కాక పోతే లోటల్లా ఆర్డర్స్ దగ్గరే. అతను టేకప్ చేసే నాటికి ఒక్క ఆర్డర్ కూడా చేతిలో లేదు.

అప్పుడు అతనికి ఉపయోగ పడింది. ఎం.బి.ఎ డిగ్రీ. లోంబై లక్షల ఆర్డర్ ఒకటి, నలభై లక్షల ఆర్డర్ ఒకటి సంపాదించ గలిగాడు.

అయిదేళ్ళ పాటు ఒప్పందం....

అన్ని ఖర్చులూపోను వాటి మీద అతని కొచ్చే ఆదాయం నెలకీ ఇరవై వేలు.

అతను సాధించిన లోలి విజయమది.

ఆ విషయం అతను గర్వంగా పిన్నికి చెప్ప లేదు. ఆనందం గానే చెప్పాడు.

కానీ ఆమె ఆ విజయాన్ని కుటుంబ విజయంగా భావించ లేదు. ఆమెలో ఈర్ష్యా ద్వేషాలు పడగ విప్పాయి.

దీనిని జర్జించుకో లేక ఏం చెయ్యాలో తెలిక తన తమ్ముడిని సంప్రదించ దానికి పుట్టింటికి వెళ్ళిందామె.

అమెకి పుట్టింటి బలగం ఎక్కువే. ఇద్దరు తమ్ముళ్ళు, వారి భార్యలు, ఓ చెల్లి, ఇల్లరికపు మరిది ముసలి తల్లిదండ్రులు అందరూ ఒకింట్లోనే.

వీళ్ళ కుటుంబ అవసరాలలో సగం మృదులా దేవి తీరుస్తుందనేది బహిరంగ రహస్యం.

కానీ ఆమె ఒప్పకోదు.

ఒక సారి విజయం మరిగాక అంత తొందరగా వదిలి పెట్టాలనిపించదు.

ఆ రెండు ఆర్డర్లు వున్నా, యింకా మిషన్ కెపాసిటీ వుంది. అందుకని యింకా ఆర్డర్లు సంపాదించే బిజీలో వున్నాడు.

కీర్తనకి యింకా ఎనిమిది నెలల్లో జరిగే నేషనల్ గేమ్స్ మీదా, అంత కన్నా ముందు జరిగే స్టేట్ గేమ్స్. నేషనల్ సెక్షన్స్.... వీటి మీదే దృష్టి వుంది.

యిద్దరూ ఎవరి బిజీలో వాళ్ళున్నారు. తండ్రి విషయంలో మాత్రం చాలా కేర్ ఫుల్ గా వుంటారు. అందు కోసం తమ కెరీర్లో కొన్ని ఎడ్జిట్ మెంట్స్ చేసుకోవాల్సి వచ్చినా ఏ మాత్రం బాధ పడరు.

అశోక్ కీర్తనని కాలేజి దగ్గర దింపేసి, తను కంపెనీకి వెళ్ళాడు.

హైద్రాబాద్ లాంటి హైటెక్ సిటీలో క్రీడలకి ప్రత్యేక సదుపాయాలు కల్పించడం యిప్పుడు తప్పని సరి అయింది. ఏ ఆట కోసం దానికి స్టేడియాల నిర్మాణం శర వేగంగా జరిగి పోయింది.

అందులో భాగంగా వాలీ బాల్ కోసం ప్రత్యేకంగా ఓ స్టేడియం నిర్మించ బడింది.

అందులో ఆరు కోర్టులుంటాయి. అయిదు వేల మంది కూర్చుని తిలకించ గల వసతి వుంది.

నిరంతరం అందులో ఎన్నో టీములు ప్రాక్టీస్ చేస్తూనే వుంటాయి.

ఆ స్టేడియంని అప్పుడప్పుడూ ప్రైవేట్ ఫంక్షన్స్ కి కూడా అద్దేశిస్తుంటారు. అదీ క్రీడాకారులకి అడ్డు రాని రాత్రి సమయాలలో మాత్రమే.

ఆ రోజు సాయంత్రం అయిదు గంటలు.

స్టేడియంలో అమ్మాయిలు ఇరవై మంది వరకూ ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నారు. అబ్బాయిలు కూడా వున్నారు. కానీ ఎక్కడా క్రమ శిక్షణ తప్పిన దాఖలాలు వుండవు.

ఎందు కంటే అమ్మాయిలు స్టేడియంకి కోచ్ లతో మాత్రమే వస్తూ వుంటారు.

ఎవరి ప్రాక్టీస్ లో వాళ్ళు మునిగి వుండగా స్టేడియం ముందు నాలుగైదు కార్లు ఆగాయి.

అందులో నుండి పది పదిహేను మంది బిజినెస్ పీపుల్ దిగారు. బహుశా ఏదో ఫంక్షన్ ఎరేంజ్ మెంట్ కోసం అయి వుంటుంది. అందరూ ఓసారి తలలు తిప్పి చూసి మళ్ళీ ఆటలో పడి పోయారు.

అయితే అమ్మాయిలు కాస్తంత డిస్టర్బ్ అయ్యారు. ఆ బిజినెస్ పీపుల్ మధ్య చుక్కల్లో చంద్రుడిలా వెలిగి పోతున్న ఓ యువకుడు వారిని యిబ్బంది పెడుతున్నాడు.

తన ప్రవర్తనతో కాదు. తన అందంతో, రాజసంతో, దర్జాతో. నేవీ బ్లూకర్ ఫుల్ సూట్ లో తెల్లగా, ఎత్తుగా, ఎత్తుకి తగిన లావుతో అమ్మాయిల కళ్ళని జగేల్ మనిపిస్తున్నాడు.

ఇరవై మూడూ ఇరవై నాలుగేళ్ళ వయసుంటుంది అతనికి. అమ్మాయిలు కళ్ళలో సైగలు చేసుకుంటూ ఓరగా అతని కేసి చూస్తున్నారు.

తన టీమ్ మేట్స్ ఎందుకు డిస్టర్బ్ అవుతున్నారో తెలిక కోపంగా వాళ్ళని హెచ్చరిస్తోంది కీర్తన.

ఊహా!....వాళ్ళు లొంగనిదే....

వాళ్ళెటు చూస్తున్నారో నని తనూ అటు తల తిప్పి చూసింది.

ఎవరో అబ్బాయి.

అంతే!.....

ఆ క్షణంలో ఆమె మూహ అంతే!.....

కానీ అదే క్షణంలో అతను తల తిప్పి కీర్తనని చూశాడు. కళ్ళు మూతలు పడ లేదు. అడుగు ముందుకు పడ లేదు. అయస్కాంతంలా ఆకర్షించేసింది ఆ అమ్మాయి. వైట్ కలర్ కాటన్ ఫ్యాంట్, స్వార్త్ టీ షర్ట్ లో అయిదడుగుల ఎనిమిదంగుళాల పొడవు, సమున్నతమైన శరీరం...ఆమె మొహం చూస్తుంటే చూసిన కొద్దీ చూడాలనిపిస్తుంది.

గుండెకి గేలం వేసే కళ్ళు.....

సవాల్ చేసే ముక్కు.....

అందంలో పొగరెక్కి బిగుసుకున్న పెదాలు....

ఏదీ అసలు కదలనిస్తేగా....

కీర్తన ఆట ఆపేసి తన టీమ్ మేట్స్ ని కసురుతూ.. “అబ్బాయిల వంక చూడటం ఆపేసి ఆట మీద దృష్టి పెడతారా” గట్టిగా అంది.

అప్పటికే గడుగ్గాయిలయిన వాళ్ళు అతను ఎవరి వంక చూస్తున్నాడో గమనించి...“మేం ఎప్పుడో చూడటం ఆపేశాం. కానీ అతనే చూస్తున్నాడు” కొంటేగా నవ్వుతూ అన్నారు.

“ఎవరినీ?” తల తిప్పి చూస్తూ అంది కీర్తన.

వాళ్ళు సమాధానం చెప్ప లేదు కానీ అతని చూ

కీర్తన తన కోపాన్నంతా బంతి మీద చూపించింది వాళ్ళు కాస్త పక్కగా నిలబడి స్టేడియం చూస్తూ ఎక్కడ ఏ ఎరెంజ్మెంట్స్

చెయ్యాలో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

అతను మాట్లాడుతున్నా దృష్టి అంతా కీర్తన మీదే. ఆట మధ్యలో ఒకమ్మాయి కావాలనే బంటిని అతని వైపుకి కొట్టింది.

కీర్తన చిరు కోపంగా ఆమె వంక చూసింది.

గంతులు వేస్తూ తన దగ్గరకి వచ్చిన బంటిని చేత్తో పట్టుకుని చిరునవ్వు నవ్వుతూ కీర్తన వైపు విసిరాడు. మీదకి దూసుకొచ్చిన బంటిని పట్టుకోక తప్పలేదు. అందరూ ముసిముసి నవ్వులు నవ్వారు.

“హౌ లక్కి! ఆ హేండ్స్‌మ్ చేయి తాకి వచ్చిన బంటి నాకయినా విసరలేదు గదే!” ఒకమ్మాయి దిగు నటించింది.

“అయినా ఎవరికి సైట్ కొడ్తున్నాడో చూశావా? పాపం అతనికి తెలీదు. ‘ముద్ద పప్పుకి’ షీర్‌వేస్ట్” ఒక మ్మాయి ముద్దుగా అంది.

“ఏయ్! మాటలు ఆపండి” గట్టిగా కసిరింది. వాళ్ళ మాటలు లీలగా వినిపించి నవ్వుకున్నాడతను.

బంగారం లాంటి ఆటని చెడగొడుతున్న అతని మీద కోపం ముంచుకొస్తోంది కీర్తనకి.

వాళ్ళ మాటలు ముగిసాక నెమ్మదిగా కదిలారు అందరూ. అతను కాస్త వెనగ్గా కదిలాడు. తన సెక్రటరీని పిలిచి...

“ఆ అమ్మాయి ఎవరో కనుక్కో” మెల్లగా చెప్పాడు. ఎప్పుడు అమ్మాయి మాట అతని నోటి వెంట వినని సెక్రటరీ బిత్తర పోయి ఆ పైన విలాశంగా నవ్వి అలాగేనంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

వాళ్ళు అరగంట స్టేడియం అంతా తిరిగారు. మధ్య మధ్య అతని చూపులు కీర్తన వైపు వున్నాయి.

ఆ అర గంటలో కీర్తన బయోడేటా అంతా సెక్రటరీ అతని ముందుంచాడు. విని తల పంకించాడతను.

కీర్తన ఆటలో లీనమై ఆడుతూనే వుంది.

అతను ఆమె వంక చూస్తూనే కారెక్కాడు.

.....

రోజులా కాకుండా ఆ రోజు సాయంత్రం ఎంతో ఆహ్లాదంగా వుంది. సాయంత్రం ఆరున్నర సమయంలో ఎప్పుడూ ఇంటికి వస్తుంటే మనసంతా గుబులుగా వుంటుంది.

భయం భయంగా ఇంట్లో ప్రవేశించాక అలసిన శరీరం కాస్త విశ్రాంతిని కోరుకుంటుంది.

ఆకలితో కడుపు నకనకలాడుతుంటుంది. శారీరక శ్రమ ఉండే ఆట తను ఆడేది. బలమైన ఆహారం తినాలి. ఇంట్లో దేనికీ లోటుండదు.

కానీ సవతి తల్లి తీక్షణమైన చూపు నుంచి తట్టుకుని ఏది తినాలన్నా భయమే!

అందుకే సాధ్యమైనంత వరకూ కీర్తన వచ్చే టైంకి అశోక్ ఇంట్లోనే వుండి ఆమెకి కావలసిన ఫుడ్ని తనే దగ్గరుండి తినిపించేవాడు.

పిన్ని పూరు వెళ్ళిందీ అన్న విషయం మనసులో కదలాడుతూ ఆనందాన్ని కలిగించడం తప్పేమో కానీ అదే నిజం.

ఇంటికి రాగానే కూనిరాగాలు తీస్తూ బ్యాగ్ ఓ మూలకి, చెప్పులు మరో మూలకి విసిరింది.

పనమ్మాయి వచ్చి నవ్వుతూ సర్దుతుంటే వారించి “అయ్యాం సారీ!” అంటూ తనే సర్దుకుంది.

తండ్రి దగ్గరకి వెళ్ళి

రెండు చేతులూ నడుం మీద పెట్టుకుని..

“ఏం చేస్తున్నారూ?” అడిగింది.

ఆయన బుగ్గలూ, కళ్ళూ కదిలాయి.

“అనందంగా వున్నారా?” అడిగింది.

ఆయన కళ్ళూ నవ్వాాయి.

“అ!అ! సంతోషంగా ఉన్నారయితే. ఉండండి నేను స్నానం చేసి వస్తాను” చెప్పి కదిలింది.

అశోక్ కూడా ఏడింటికి వచ్చేసాడు. తండ్రికి మొహం కడిగి బట్టలు మార్చారు.

“ముసలావిడ మాట్లాడలేదు. అలిగిందా?” రహస్యంగా అన్నది అడిగింది కీర్తన.

‘ప్ప’ తనకి తెలిదన్నట్లు పెదవి విరిచాడు.

దేవుడి గది దగ్గర కూర్చుని వేదాంతంగా ఏదో మాట్లాడుకుంటోంది నానమ్మ.

“ఎంటి...?” దగ్గర కెళ్ళి ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని పడుకుని అన్నాడు.

“ఎముందీ మీ పిన్ని గురించే! ఇన్నేళ్ళచ్చినా వారానికి పదిసార్లు పుట్టింటి గడపలొక్కండే నడవదు” అక్కసుగా అంది.

“ఎదరు గుండా అనరాదూ! వెనకా ఎందుకీ మాటలు?” అశోక్ కసిరాడు,

కీర్తన కూడా పక్కన వచ్చి చేరింది.

“నానమ్మా! నీ చేతి వంట తిని చాలా రోజులయింది” గారంగా అంది.

“నావంట ఏం తింటావులే! కొత్త రుచులు నాకేం వచ్చు” చేతులు తిప్పుతూ అంది.

“నీ చేతిలోనే వుంది మహత్యం” మనవడు పొగిడాడు.

దాంతో తబ్బిబ్బయిపోయింది. వంట గదిలోకి రంగ ప్రవేశం చేసింది.

వంటావిడ చూస్తూ నిట్టూర్చింది.

ఎనిమిదిన్నరకల్లా వంట పూర్తయింది.

తండ్రికి కాపీ తెచ్చింది కీర్తన. అశోక్ పేపర్ చదువుతున్నాడు. నానమ్మ వంట గది గుమ్మంలో కూర్చుంది.

“నాన్నగారూ....ఈ రోజు ఏం జరిగిందో తెలుసా?” కళిశ్చిత చెస్తూ అడిగింది.

ఆయన ఆ మాట కొన్ని వేలసార్లు వినుంటాడు. ఏం జరిగిందని ఆసక్తిని కళ్ళలోనే ప్రదర్శించాడు.

“ఈ రోజు నేను స్టేడియంకి వెళ్ళానా? గేమ్ ఆడుతున్నాము. మిగతా వాళ్ళందరూ సరిగా ఆడటం లేదు. ఎవరో అబ్బాయిని చూస్తూ

నిల్చున్నారు. నేను గట్టిగా తిట్టాను. చెప్పటం ఆపింది. ఆ తర్వాత చూశాను కదా! ఆ అబ్బాయి.... చెప్పడానికి ఇబ్బందిగా అనిపిస్తుందేంటి? ఎంత వరకూ ఏం జరిగినా అది ఇంట్లో తండ్రితో, అన్నతో షేర్ చేసుకోగలిగింది కానీ....

ఇప్పుడు....యిలా....ఏం చెప్పలేక ఇబ్బంది పడటం విచిత్రంగా వుంది. ఇందులో తన తప్పు ఏం వుందని?

అశోక్ పేపర్ చదవటం ఆపి కీర్తన వంకే నిశితంగా చూస్తున్నాడు.

తన తప్పేం వుందీ అనుకోగానే ధైర్యం వచ్చేసింది.

“నేను చూసే సరికి ఆ అబ్బాయి నన్నే చూస్తూ కనిపించాడు. అదేంటి చిరాగ్గా....నాకు భలే కోపం వచ్చింది” కీర్తన మొహం....ఆమె ఫీలింగ్స్ చూసి పకాలున నవ్వాడు అశోక్.

“ఇలానే అతని వంక చూశావా?”

“అ!”

“అయినా నీ వంక చూశాడా?”

“ఊ!” అనుమానంగా అన్నవంక చూస్తూ అంది.

“నీ మొహం చూశాక కూడా అతను నీవంక చూస్తూనే వున్నాడంటే గుండెబలం వున్నవాడే! అదే మామూలు వాళ్ళయితే గుండె ఆగి చచ్చి వుండే వాళ్ళు” తమాషాగా అన్నాడు.

అప్పటికీ అర్థమయింది అశోక్ ఏడిపిస్తున్నాడని.

“చూడండి నాన్నగారూ!....అన్నయ్య....” బుంగ్ మూతి పెట్టి అంది.

ఆయన కళ్ళు కొడుకు వైపు తిరిగాయి.

ఆ కళ్ళు మూగగా ఏవో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

పెదవి దాటలేని భావం ఏదో కళ్ళలో సుడులు తిరుగుతోంది.

“రాస్తారా....?” మంచం పక్కనే ఉన్న పుస్తకం, పెన్ను తీసి అందిస్తూ అడిగాడు.

“ఊ!....” అన్న మూలుగు ఆయన గొంతు నుంచి వినిపించింది . వెనక్కి వాలి కూర్చోవడానికి వీలుగా దిళ్ళు సర్దాడు. లేచి కూర్చోబెట్టి పుస్తకం తను పట్టుకొని పెన్ను చేతికి యిచ్చాడు.

వెండి తీగల్లా మెరుస్తొన్న తండ్రి ఉంగరాల జట్టు వంక చూస్తోంది కీర్తన.

తల కొంచెం చెదిరినట్లుగా ఉంటే రెండు చేతులతోనూ సరిదిద్దింది.

నానమ్మ కళ్ళు చెమర్చాయి. ఏ కన్నతల్లి బిడ్డని కూడా ఇంత జాగ్రత్తగా చూసుకోలేదు!

తండ్రికి సేవ చేస్తున్నప్పుడు ఈ పిల్ల మొహంలో ఎంత తాదాత్మ్యతా!!! కడుపున పుట్టిన బిడ్డని లాలించినట్లు సాకుతోంది. కట్టుకోబోయేవాడు అదృష్టవంతుడు!

అంతే....ఎక్కడ రాసిపెట్టి వున్నాడో!

“ఇంతకీ ఆ అబ్బాయి ఎంత సేపు చూశాడు?” ఆసక్తిగా అడిగాడు అశోక్.

“ఏమో నాకేం తెలుసు? నేను మళ్ళీ అటు వైపు చూస్తేగా! ఈ రోజు బాల్లో గాలి తక్కువై సరిగా ఎగరలేదు. దాని మీదే వుంది నాదృష్టి” అంది.

“అంతేలే....అంతకన్నా ఏం జరుగుతుందీ....?” నవ్వుకుంటూ అన్నాడు అశోక్.

మృదులాదేవి ఇంట్లో వుంటే ఇల్లంతా గంభీరంగా నిశ్శబ్దంగా వుంటుంది.

ఎవరు ఎవరితోనైనా మాట్లాడాలన్నా భయమే! ఎవరి గదుల్లో వాళ్ళు వుంటారు.

ముసలమ్మ పరిస్థితి మరి హీనం. ‘మీకు ఒంట్లో బావుండదు’ అని చెప్పి ఆమెనసలు గది దాటనివ్వదు.

అశోక్, కీర్తన మాట్లాడుకునేటపుడు ఒక గదిలోకిళ్ళి, మళ్ళీ ఎవరి గదుల్లో వాళ్ళు ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళు పడ్డారు.

భూపతికి మరీ దుర్భరంగా వుంటుంది. అప్పుడప్పుడూ హాల్లో అటూ ఇటూ తిరిగేవాళ్ళ వంక కంటి చివర్ల వరకూ తల తిప్పి చూసి మళ్ళీ పైకప్పు చూస్తూ వుంటాడు. మళ్ళీ ఎవరైనా అలికిడి చేస్తారా అని ఎదురు చూస్తూ వుండటం ఆయనకి అలవాటుగా మారింది.తండ్రి తమతో ఎక్కువ సేపు గడపాలనుకొంటున్నట్లు గమనించిన కీర్తన ఎప్పుడయినా హాల్లోకి వచ్చి ఎక్కువసేపు వుంటే మృదులాదేవి గబగబా వచ్చి అక్కడ ఎందుకు నిలుస్తున్నట్లు చూస్తుంది.

అసలు ఇలా గదిలో పెట్టి బందీ చేస్తేనే తట్టుకోలేక భూపతి సైగ ద్వారానే తన కోపాన్ని వ్యక్తం చేసి హాల్లోకి మంచం మార్పించుకున్నాడు.

హాల్లో అయితే వచ్చి పోయేవాళ్ళ సవ్వడికి కాస్త కాలక్షేపం అవుతుందని ఆయన ఉద్దేశం.

భూపతి రాయడం పూర్తి చేసి కొడుకు వైపు చూశాడు.

ఆ పేపర్ తీసుకుని చూశాడు అశోక్. వంకర టింకరగా వున్నా ఆ అక్షరాలు తనకి చిరపరిచితమే!

“కీర్తనని బాగా చూసుకో! పిచ్చిపిల్ల.... లోకం తెలీదు. మంచి సంబంధం చూసి నువ్వే పెళ్ళి చేయాలి. తల్లీ, తండ్రి అన్నీ నువ్వే....” అని రాసుంది.

పు సమాధానం చెప్పాయి. “ఏంటది చిరాగ్గా!” అసహనంగా అనుకుంది. దూరంగా టీ తాగుతున్న కోచ్ వీళ్ళ వంక చూసి ‘ఆడండ్’ సైగ చేశాడు.

తండ్రి చేతి మీద తట్టి తలూపాడు.

కీర్తన తీసుకుని చదివింది.

మనసుని మెలి పెట్టినట్లు ఏదో బాధ. ఏడుపు రాబోయింది. కానీ ఆపుకుంది.

“మీరు బాధ పడకండి నాన్న గారూ! మీరున్నారు. అన్నయ్య....నానమ్మ, పిన్ని, అందరూ వున్నారు. పిన్నికి క్రమ శిక్షణ అంటే యిష్టం. అందకే కంట్రోల్ చేస్తుంది. లేక పోతే నన్ను బాగానే చూసుకుంటుంది. మీరు బాధ పడకండి నాన్న గారూ!” మెల్లగా స్పష్టంగా విడమర్చి చెబుతున్నట్లు అంది.

మంచి హైట్, కలర్, పర్సనాలిటీతో యువ రాజు, యువ రాణిల్లా వుండే పిల్లలిద్దరినీ చూస్తుంటే ఆయన హృదయం ఉప్పొంగి పోతూంటుంది.

ఇద్దరు పిల్లలూ హాల్లో తన కళ్ళెదురుగా కిలకిల్లాడుతూ నవ్వుతూ తిరుగుతుంటే కనుల పండువగా వుంటుంది.

ఆ అదృష్టం కోసం మృదులా దేవి ఎల్లప్పుడూ పుట్టింట్లో వుంటే బావుండుననిపిస్తుంది.

కోడలు ఇంట్లో లేక పోతే తల్లి కూడా పగలల్లా తన మంచం పక్కనే కూర్చోని, కాసేపు నడుం వాల్చి, కాసేపు ఏదో లోకాభిరామాయణం మాట్లాడ్తూనే వుంటుంది.

భోజనాలు అయ్యాక తండ్రి మూగన్నుగా నిద్ర లోకి జారుకోవడం చూసి కీర్తనని తన గది లోకి పిలిచాడు అశోక్

“ప్రాక్టీస్ ఎలా సాగుతోంది....?” ఫైర్ లైఫ్ చూసుకుంటూనే అడిగాడు. “ఊ....బాగానే సాగుతోంది. కానీ మా ఫ్రెండ్స్ సరిగా కాన్సన్ ట్రేట్ చెయ్యటం లేదు. వాళ్ళ కింకా మూడ్ రావడం లేదు. అయినా ఫర్లేదు” చెప్పింది.

“మరి స్టడీస్?”

తల అటు ఇటు తమాషాగా తిప్పి “నాట్ బాడ్” నవ్వింది.

“డిగ్రీ చేతికి వస్తుందిగా!”

“ఊ! అందులో డౌట్ లేదు” నిశ్చయంగా అంది.

“ప్రాక్టీస్ కి గానీ ఇంకేవన్నా అవసరాలున్నాయా? డబ్బు కావాలా?” ఆప్యాయంగా అడిగాడు.

ఆడ పిల్లలకి వెల్కి చేసి పంపేస్తా.. మిగతా ఆస్తిని తల్లి దండ్రులు తలలు వంచినా సొంతం చేసుకో వచ్చని మగపిల్లలు ఆలోచిస్తున్న రోజుల్లో అశోక్ లాంటి అన్నయ్య తనకుండటం తన అదృష్టంగా భావించింది కీర్తన.

‘ఊహా! నాకేం అవసరం లేదు. అడగక్కర్లేకుండానే అన్నీ నువ్వే అమర్చి పెట్టేస్తున్నావుగా! కానీ....’

“ఊ! కానీ...” ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“మా టీమ్ లో దీప్తి తెలుసుగా... చాలా ఫూర్ పాపం. స్పార్ట్స్ షూకి కూడా డబ్బులు లేవు” జాలిగా అంది.

“ఓ.కె. ఎంతివ్వనూ?” హేంగర్ కి తగిలించిన పాంట్ జేబు లోంచి వాలెట్ తీస్తూ అడిగాడు.

“నీ యిష్టం...”

మూడు వేలు తీసి ఆమె చేతికిచ్చి.. “సరి పోతాయా?” అడిగాడు.

ఆమె ముఖం వికసించింది.

“చాలు...చాలు. దీప్తి చాలా సంతోషిస్తుంది. వాళ్ళ ఫామిలీ బ్లెసింగ్స్ కూడా నీకుంటాయి” ఆరిందాలా అంది. అశోక్ నవ్వాడు.
ఆమె రూమ్ నుంచి కదల బోయింది.

“అయిదు నిమిషాలు ఉండు చిట్టీ...” చెప్పాడు. వచ్చి మళ్ళీ కుర్చీలో కూర్చుని అన్నవంక చూసింది. అతను ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తూ మధన పడుతున్నాడు.

కీర్తనకి ఏమీ అర్థం కాలేదు.

తామిద్దరి మధ్యా ఎప్పుడూ మాట్లాడుకోడానికి మొహా మాట పడే విషయాలు ఏమీ లేవు. అన్న ఏం చెప్పాలని సందేహిస్తున్నాడు?

“ఏంటన్నయ్యా?” ఆసక్తిగా అడిగింది.

“నువ్వు...ఇక నుంచి కాస్తంత లోక జ్ఞానాన్ని నేర్చుకోవాలి....” తడ బడుతూ అన్నాడు. అదేదో పద్యం బట్టి పట్టినంత సులభంగా అన్నాడు.

చెల్లెలులో మరింత అయోమయం అయిపోయింది.

“లోక జ్ఞానం అంటే....” బుర్ర గోక్కుని “లోకం...జ్ఞానం....

అ!.....లోకం గురించి నువ్వు బాగా తెలుసుకోవాలన్న మాట” అన్నాడు అశోక్.

“ఎందుకు?” వెంటనే అంది కీర్తన. తెల్ల మొహం వేశాడు అశోక్. ఎందుకు... అంటే ఏమని వెంటనే సమాధానం చెప్పగలడు?

“లోక జ్ఞానం వుంటేనే మనం సుఖంగా బతక గలం” చెప్పాడు.

“లోకం అంతటి గురించి తెలుసుకుని నేనేం చెయ్యాలి...

అన్నయ్యా! నా లోకం ఈ ఇల్లూ, మీరూ, కాలేజీ, వాలీ బాల్ వీటి గురించి బాగానే తెలుసు నాకు, నా పరిధి యింతకు మించి పెరగదు. యింకా ఏం తెలుసు కోవాలి నేను?” అమాయకంగా అంది కీర్తన.

ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో అర్థం కాలేదు అశోక్ కి.

“చెప్పన్నయ్యా!” రెట్టించింది

“అది కాదు చిట్టి!.....నీ జీవితమంతా యిలాగే వుండదు. అందులో

చాలా మలుపులుంటాయి. రెండేళ్ళకో, మూడేళ్ళకో నీకు పెళ్ళి జరుగుతుంది.”

“పెళ్ళా....? నాకా....?” కొత్త మాట విన్నట్లు ఆశ్చర్య పోయింది.

“అవును కదూ....! అందరి లాగే తనూ పెళ్ళి చేసుకోవాలి. పిల్లల్ని కనాలి!....విచిత్రంగా యిత వరకూ తనకి అలాంటి వూహలే రాలేదు.

ఇప్పుడు అన్నయ్య గుర్తు చేస్తుంటే వింతగా వుంది.

“పెళ్ళి చేసుకుంటే ఏం మార్పు వస్తుంది?” తనని తనే ప్రశ్నించుకుంటూ అప్రయత్నంగా పైకి అనేసింది

ఏం జరుగుతుందో చెప్పడానికి మనసు బాధ పడుతున్నా వాస్తవం చెప్పక తప్పడం లేదు.

“మొట్ట మొదట నువ్వు వేరే యింటికి వెళ్ళాలి” చెప్పాడు.

ఫాక్ తిన్నట్లు నమ్మ లేనట్లు అన్న వంక చూసింది.

ఆ చూపుల్ని భరించ లేక తల దించుకున్నాడు.

“నీకు పెళ్ళయిన తర్వాత నీ భర్తలో కసి ఇక్కడే వుండటం ప్రస్తుత కుటుంబ వ్యవస్థ అనుసరిస్తున్న విధానానికి విరుద్ధం. ఏమీ లేకుండానే పిన్ని ఎన్నో సూటి-పోటి మాటలు అంటుంది. దాన్ని మనమే భరించ లేక పోతున్నాం. అలాంటిది నిన్ను చేసుకోబోయే వాడు ఆవిడ మాటల్ని ఎందుకు భరిస్తాడు? అందుకే నీకంటూ వేరే సంసారం వుంటుంది. అందులో నువ్వు, నీభర్తా, పిల్లలూ, వాలే బాలూ....” చివరి మాట నవ్వుతూ అనబోయాడు. బలహీనంగా వచ్చింది నవ్వు.

కళ్ళు విప్పార్చి అతను చెప్పింది వింది.

“మరి నాన్న గారు....” బాధగా అంది.

“నేనున్నాను....”

తల అడ్డంగా ఆడించింది. “నా వల్ల కాదు. అసలు ఆ వూహే అందడం లేదు. నాకప్పుడూ ఈ వూహలు రాలేదు. దయ చేసి నా నేషనల్ గేమ్స్ అయ్యే వరకూ ఇలాంటి మాటలు చెప్పి నన్ను యిబ్బంది పెట్టద్దు. వెళ్ళే జీవితం కాదు. నన్ను క్షమించు అన్నయ్యా!....యివి తెలుసుకోవటమే లోక జ్ఞానమైతే అది యింత బాధా కరంగా వుంటే నాకు యిలాంటివి చెప్పకు” ఆవేదనగా అంది.

అశోక్ మనసు బాధగా తయారయింది. యిలాంటి అమాయకు రాలిని చేసుకుని ఎవరు ఓపికగా మార్చుకుంటారు? అతనికి తన ప్రాణస్నేహితుడు గుర్తొచ్చాడు.

తన కోసం ప్రాణాలిచ్చే తన స్నేహం గుర్తొచ్చింది. కానీ, స్నేహాన్ని స్వార్థానికి ఎప్పుడూ వుపయోగించుకో కూడదు. జాలి తోనో ఎదుటి మనిషి కోసమో బంధం కలిపితే అది నిల బడుతుందా?

అశోక్ మొహం చూసి అతను తన కోసం దిగులు పడుతున్నట్లు గ్రహించింది కీర్తన.

తను సరిగ్గా మాట్లాడి వుండదు. అందుకే అన్నయ్య బాధ పడుతున్నాడు. ఈసారి కొంచెం తెలివిగా మాట్లాడాలి అనుకుంది. “అన్నయ్యా! నేషనల్ గేమ్స్ అయ్యాక నువ్వు చెప్పినట్లే లోకజ్ఞానం నేర్చుకుంటాను” బుద్ధిగా అంది.

అశోక్ కి నవ్వొచ్చింది. “ప్రామిస్” చెయ్యి చాపాడు.

“ప్రామిస్” అతని చేతిలో చేయి వేసింది.

“వెళ్ళి పడుకో!” చెప్పాడు. తలూపి బైటకి నడిచిందామె.

వెళుతున్న ఆమె వంక ప్రేమగా చూశాడు అశోక్.

కీర్తన ఆ రోజు స్టేడియం కి వెళ్ళే సరికి అందరూ డిస్టర్బ్ గా కనిపించారు.

కోచ్ కి కనిపించని హడావిడి చేస్తున్నారు.

“ఏమయింది?” డ్రస్ బ్యాగ్ పక్కన పెడుతూ అంది.

“చెబుతాం...గానీ ముందు నీ చుడిదార్ చూడ లేక చస్తున్నాం...

అప్పమ్మ లాగా ఆ చారల డ్రస్సేంటి?” అంది ఓ అమ్మాయి.

“మనం చస్తామే!....కానీ ఆ హీరోకి మాత్రం ఎంజాయ్ మెంట్!” కళ్ళెగరేస్తూ అంది మరో అమ్మాయి.

“ఎవరు?” అయోమయంగా అంది కీర్తన.

కళ్ళెగరేస్తూ ప్రేక్షకులు కూర్చునే వైపు చూపించింది ఆ అమ్మాయి.

అక్కడ ఒక అబ్బాయి. మెట్ల మీద కూర్చుని యిటే చూస్తున్నాడు.

బ్లాక్ ఫాంట్ లైట్ గ్రీన్ ఫ్లయిన్ కాజువల్ షర్ట్ లో చూడగానే మది దోచే అందగాడిలా కనిపిస్తున్నాడు.

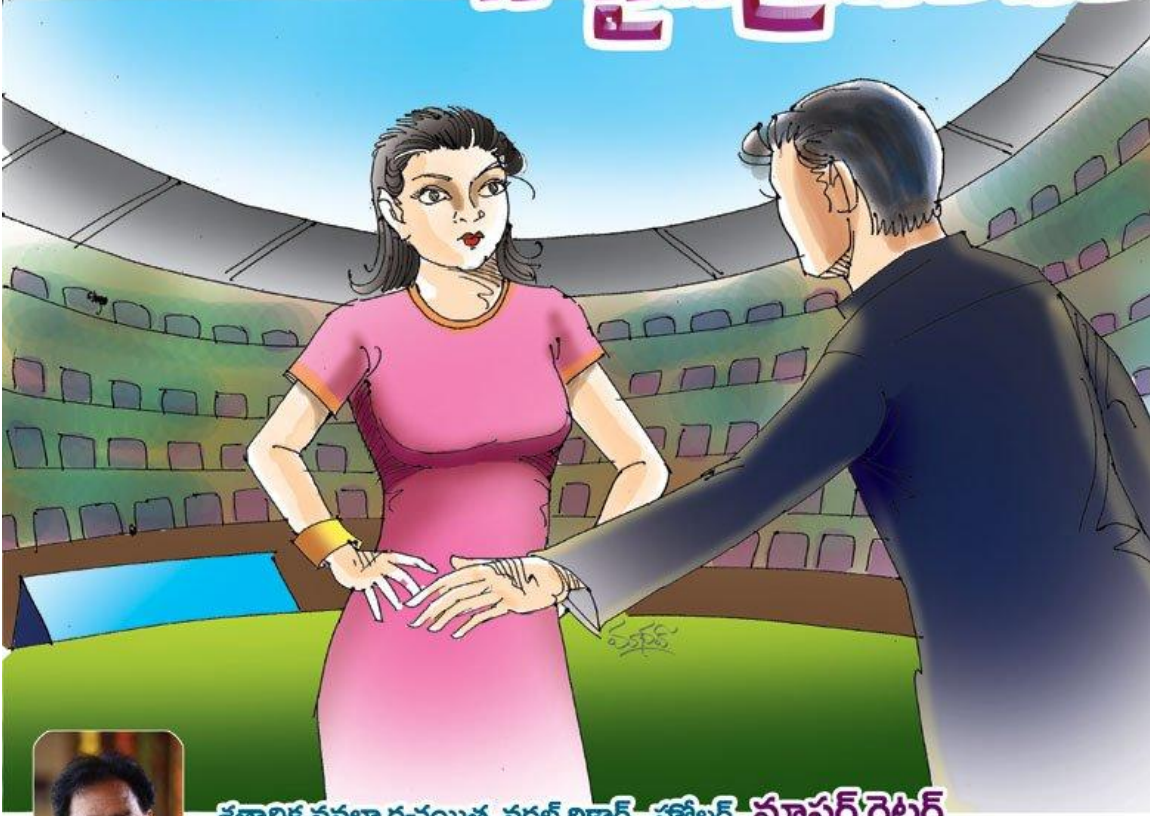
“ఎవరతను?” మొహం చిట్టించుకుంటూ అంది కీర్తన. అందరూ పగల బడి నవ్వారు.

“ఎందుకు?” కోపంగా అంది కీర్తన.

“అయ్యో పిచ్చి మొహమా!... నిన్న అతను అంత సేపు చూశాడు. మర్రి పోయావా....? అంత హాండ్సమ్, కారు మెయిన్ టెయిన్ చేసే రిచ్ ఫెలో, నావైపు అంత సేపు చూసుంటే నేను రాత్రంతా ఈస్ట్ మన్ కలర్ లో ఒ సినిమానే వూహించేసుకునే దాన్ని....ఛ! బాడ్ లక్...అయినా నిన్నని ఏం లాభం...? అతనిది చాలా బ్యాడ్ టేస్ట్ అంతే!!” ఓరగా అతని వైపు చూస్తూ అంది ఆ అమ్మాయి.

సీరియల్ 8వ భాగం

నాదైన ప్రపంచం

శతాధిక నవలా రచయిత. వరల్డ్ లికార్డ్స్ హోల్డర్. మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

ఆ అబ్బాయి తన వైపు అలా చూస్తుంటే తన ప్రెండ్స్ చెబుతున్నట్లుగా గొప్పగా లేదు. చాలా అవమానంగా వుంది. అయినా రెండు చేతులూ కలిస్తేనే చప్పట్లు అన్నట్లు తన లోనూ ఏదో లోపముంటే తప్ప యిలా జరగదు. తను చాలా స్క్విక్ గా వుండాలి. మనసులో గట్టిగా డిసైడ్ అయ్యింది కీర్తన.

“లోకంలో రక రకాల మనుషులు వుంటారు....వాళ్ళు రక రకాలుగా ప్రవర్తిస్తుంటారు. మనం పట్టించుకో కూడదు” అంటూ డ్రస్ ఛేంజ్ చేసుకోడానికి డ్రస్సింగ్ రూం వైపు వెళుతూ అంది.

అంత నగ్న సత్యాన్ని విప్పి చెప్పిన కీర్తన వంక నిలువు గుడ్డు చేసుకుని చూస్తూ నిలబడ్డారు టీమ్ మేట్స్.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత ఆట ప్రారంభమైంది.

సబ్సిట్యూట్స్ లో సహా పన్నెండు మంది టీమ్ లో వుంటారు. మామూలుగా గేమ్ లో ఆడేది ఆరుగురే.... ప్రాక్టీస్ టైమ్ లో ఈ పన్నెండు మంది రెండు జట్లుగా విడి పోయి హోరా హోరీగా ఆడతారు.

జనరల్ గా వీక్ ప్లేయర్స్ మీదే ఎక్కువ దృష్టి పెడతారు కీర్తన తన శాయ శక్తులా వాళ్ళ బలహీనతని సరి దిద్దడానికి ప్రయత్నిస్తుంది.

చాలా మంది క్రీడాకారులు ఆ పని చేయరు. తమకి తెలిసిన మెలకువ మిగతా వారికి చెబితే వారు ఆటలో తమని దాటి వెళ్ళి పోతారని భయం.

అయితే నిజమయిన స్ఫూర్తి, కమిట్ మెంట్ వున్న వారికి ఆ భయం వుండదు. కీర్తన ఈ కోవకే చెందుతుంది.

అంతే కాదు, నాలుగేళ్ళ కింద ఒక యువకుడు తన క్రీడా జీవితంలో తిప్పిన మేలి మలుపుని ఆమె ఎన్నటికీ మరవదు.

తన ఆటలోని బలహీనత ఏంటో తెలిపి ఒకే ఒక గంటలో దాన్ని సరి దిద్దిన మహానుభావుడు అతను అదంతా ఏదో కలలో జరిగినట్లుగా అనిపిస్తుంది.

కల లాగే అదృశ్యమయి పోయాడు. తను సంపూర్ణంగా మెలకువలన్నీ గ్రహించానన్న ఆనందంలో, సంబరంలో వుండగా వెళ్ళి పోయాడు అతను.

‘ప్రణీత్!’

యస్! అతని పేరు ప్రణీత్!...అంతే తెలుసు తనకి.

కృతజ్ఞతలు చెప్పాలన్న జ్ఞానం కూడా తనకి లేక పోయింది. అతన్ని చూడాలని ఎన్నోసార్లు తలపించి పోయింది. ఎప్పుడు మ్యాచవుతున్నా ప్రేక్షకులు కూర్చున్న వైపు పరికించి చూస్తూ వుండేది.

ఎప్పుడూ అతను కనిపించే వాడు కాదు. మ్యాచ్ ముగిశాక విజయం సొంతమయ్యాకా తన కళ్ళు అతని కోసమే వెతికేవి.

ప్రతి మ్యాచ్ లో బూస్టర్ బూస్టింగ్ చేసి బాల్ తనకి పాస్ చేసినపుడు తను రివ్యూన లేచి కాళ్ళు వెనక్కి మడిచి ఆ బంతిని స్క్వాష్ కొట్టినప్పుడల్లా ఏనాడూ దానికి ఎదురు లేక పోయేది. ప్రేక్షకుల హర్షధ్వనాల మధ్య అతని చప్పట్లు యిమిడి వున్నాయేమోనని ఆశగా వెతికేది.

కళ్ళు ఆనందంతో బాధలోనో చెమర్చేవి.

ఆమె టీమ్ మేట్స్ ఎంత అల్లరి చేసినా ఆటకి సంబంధించి కీర్తన ఏం చెపితే అది మారు మాట్లాడకుండా వింటారు.

ఎందుకంటే....ఆ ఆట మీద ఆమెకి వున్న కమాండింగ్ అటువంటిది.

ఆమె తల కాస్త పక్కకి తిప్పినా క్లీయర్ గా కనపడే పాజిషన్ లో కూర్చున్నాడతను.

కానీ అతనికి తెలీదు...ఆ సమయంలో అతను వెళ్ళి ఎదురుగా నిలుచున్నా, అతని తల ఆమెకి ఆటలో వాలీబాల్ లా కనిపిస్తుందని!

పట్టు వదలని వికమార్కుడిలా ఆమె వంకే కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నాడు.

ఒక్క సారయినా తల తిప్పి చూస్తే తన చూపులో ఆమె చూపుల్ని కట్టి పడేయాలని అతని ఉద్దేశ్యం. కానీ ఎక్కడా! అసలు ఒక్క సారయినా తల తిప్పి చూస్తేగా!

ఒక అందమైన యువకుడు తన వంకే తదేకంగా అదే పనిగా చూస్తున్నాడన్న ధ్యాసయినా లేదామెకి.

మిగతా వాళ్ళను ఎంకరేజ్ చేస్తూ, ఉత్సాహంలో తాదాత్మ్యతలో ఆటని ఆడటం లోని మజాని అనుభవిస్తోందామె.

అతను తన మనసు ద్వారా ఆమె వేవ్ లెంగ్త్ ని టచ్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

నువ్వు నన్ను చూస్తున్నావ్!

తల తిప్పి నా వైపు చూస్తావ్!

నన్ను చూడాలని నీకు బాగా అనిపిస్తుంది!

“నా వంకే చూడూ....” అంటూ రకరకాల సజ్జెషన్స్ ఆమెకి టెలిపతి ద్వారా పంపడానికి ప్రయత్నించ సాగాడు.

కానీ ఏ మాత్రం అతని ప్రయత్నాలు ఫలించిన దాఖలాలు కనిపించటం లేదు.

ఆమె అదే పనిగా హుషారుగా గంతులు వేస్తూ ఆడుతుంటే, అతనిది పూర్తిగా ఒంటరి ప్రయత్నమే అయింది.

కీర్తన సీరియస్ నెస్ చూసి మిగతా వాళ్ళు కూడా తాత్కాలికంగా ఆ అబ్బాయిని దృష్టి పథం నుంచి తప్పించి ఆట మీద ధ్యాస పెట్టారు.

మూడు గేమ్ లు ఆడాక అందరూ ఇళ్ళకి బయల్దేరారు. కీర్తన బ్యాగ్ సర్దుకోవడం చూసి అతను లేచి నిలుచున్నాడు.

“నిన్ను ఈ రోజు వదలడు...” ఇంకో అమ్మాయి గుసగుసగా అంది.

“ఎవరు?” అయోమయంగా అంది కీర్తన.

విసుగ్గా నుదురు కొట్టుకుంటూ ఆ అమ్మాయి వెళ్ళి పోయింది.

జనరల్ గా ప్రాక్టీసయ్యాక అమ్మాయిలు పోలోమంటూ హడావిడిగా ఎవరి దోవన వాళ్ళు వెళ్ళి పోతుంటారు.

కానీ కీర్తన బాధ్యతగా నెట్, బాల్ అన్నీ వాచ్ మాన్ కి అప్పగించి ఆ తర్వాత తను బయల్దేరుతుంది.

ఆ రోజు అలాగే....అన్నీ అప్పచెప్పి బయల్దేరే టైమ్ కి అందరూ వెళ్ళి పోయారు.

బ్యాగ్ భుజానికి తగిలించుకుని, తల దించుకుని ఆ రోజు ఆట లోని తప్పొప్పులను బేరీజు వేసుకుంటూ నడుస్తోంది.

కాస్త దూరం నడిచే సరికి ఏదో అడ్డు వచ్చింది.

ఎడమ పక్కకి జరిగింది.

ఆ వస్తువు అటు జరిగింది.

మళ్ళీ కుడి పక్కకి జరిగింది.

ఆ వస్తువు ఇటు జరిగింది.

చివాలున తలెత్తి చూసింది. ఎదురుగా ఆ అబ్బాయి. అదేంటి ఇందాకటి నుంచి ఈ అబ్బాయి....ఇక్కడే వున్నాడా? ఎందుకు....?

ఎందుకైతే తన కెందుకు?

ముందుకు నడవబోయింది.

అతను చెయ్యి అడ్డగా పెట్టి ఆపాడు.

“ఏంటిది చిరాగ్గా?” అంది.

అప్పుడు ఆ సమయంలో ఆమె ఫ్రెండ్స్ వుంటే పగలబడి నవ్వేవారు.

ఎందుకంటే.... “ ‘ ఏంటిది చిరాగ్గా!’ అన్న ఆమె డైలాగ్ వెనుక పెద్ద స్టోరీ వుంది.

కీర్తన చాలా అందంగా వుంటుంది. అందులోనూ ఆంధ్రా కెఫెన్. దాంలో అబ్బాయిల ఫాలోయింగ్ ఎక్కువగా వుంటుంది.

దాంలో ఆమెలో పరిచయం పెంచుకోవాలని ఉవ్వెళ్ళూరే అబ్బాయిలు కోకోల్లలు. . ఆమెకి బాయ్ ఫ్రెండ్స్ ఎవరూ లేక పోవడంతో ఆ అమ్మాయి తమ కోసమే పుట్టినట్లు ప్రతి ఒక్కరూ పీలయి పోయేవారు!

ఓ ఫైన్ డే...బాగా ముస్తాబయి, పది సార్లు ఏం మాట్లాడాలో రిహార్సల్స్ వేసుకొని కొండొకచో చేతిలో ఫ్లవర్ పట్టుకొని, స్టయిల్ గా కారో బైకో దిగి, కీర్తనకి ఎదురుగా వెళ్ళి “హలో కీర్తనా...” అంటూ ఎవరైనా మాట కలపబోతే...

“ఏంటిది చిరాగ్గా!....” మొహం చిట్టించుకొని ఎదుటి వాడిని పురుగుని చూసినట్లు చూస్తూ అంటుంది కీర్తన.

అంతే!.....

ఎదుటి వ్యక్తికి నిజంగా తాము ఆమె కన్నా హీనం అన్న భావం వచ్చేస్తుంది.

మరి మాట్లాడకుండా వెనక్కి తిరిగి అదే పరుగు. బతికుంటే అనాకారిని చేసుకునయినా బతకొచ్చు కానీ, ఎంత అందగత్తయితే మాత్రం ఏ మాత్రం మొహమాటం లేకుండా, ఏ గొంగళి పురుగునో చూసినట్లు చీదరించుకుంటూ మాట్లాడే అమ్మాయిని ఎవరు భరించ గలరు?

అలా ఎంతో మంది అబ్బాయిలు ప్రయత్నాలు పురిట్టోనే సంది కొట్టినట్లు విఫలం కావడంతో, కీర్తన అంటే అబ్బాయిలకి జడుపు, అమ్మాయిలకు నవ్వులు కలుగుతాయి.

ఇప్పుడూ యధా విధిగా 'ఏంటి చిరాగ్గా' అనగానే, ఆ అబ్బాయి ఫేలింగ్స్ మార్పండి" కామ్ గా అన్నాడు.

బిత్తర పోయింది కీర్తన.

అలవాటు లేని ఎదురు దాడి ఇది. అసు తన డైలాగ్ కి అందరూ అమడ దూరం పరుగెడితే, ఇతను ఎదురు నిలవడమే గాక....మళ్ళీ తనకి డైలాగు చెప్తాడా!

“ఎవరు మీరు....?” గంభీరంగా మాట్లాడాలని నిశ్చయించుకుని అంది.

“కనపడటం లేదా....? రెండు కళ్ళు, ముక్కు, నోరు, రెండు చెవులు....”

“అవి మనుషులకే ఉండాలని రూల్ లేదు” ఇంత తెలివిగా తనకి మాటలు నోటి నుంచి దొర్లినందుకు ఆనంద పడి పోతూ అంది.

“మిమ్మల్ని చూశాక ఆ విషయం కూడా అర్థమయింది.” నిట్టూర్పాడతను.

“ఆ...” రెండు నిమిషాలకి అతనేమన్నాడో అర్థమై కోపం వచ్చింది.

అంత లోనే సడెన్ గా గుర్తొచ్చింది. ముక్కా మొహం తెలిసి మనిషిలో తను అంత సేపు అధిక ప్రసంగం చేస్తాడని!

“తప్పుకోండి, నేను వెళ్ళాలి” గట్టిగా అంది.

“మీ పేరు చెప్పండి. వదులుతాను.”

“ఎందుకు?”

“ఎందుకేంటి? జస్ట్ పరిచయం....”

“నాకు చెప్పాల్సిన అవసరంలేదు.”

“మీరు అసలు వాలీ బాల్ ప్లేయరేనా?” గంభీరంగా అడిగాడు.

తెల్ల బోయింది కీర్తన.

“ఏం?” తగ్గి పోయి అడిగింది.

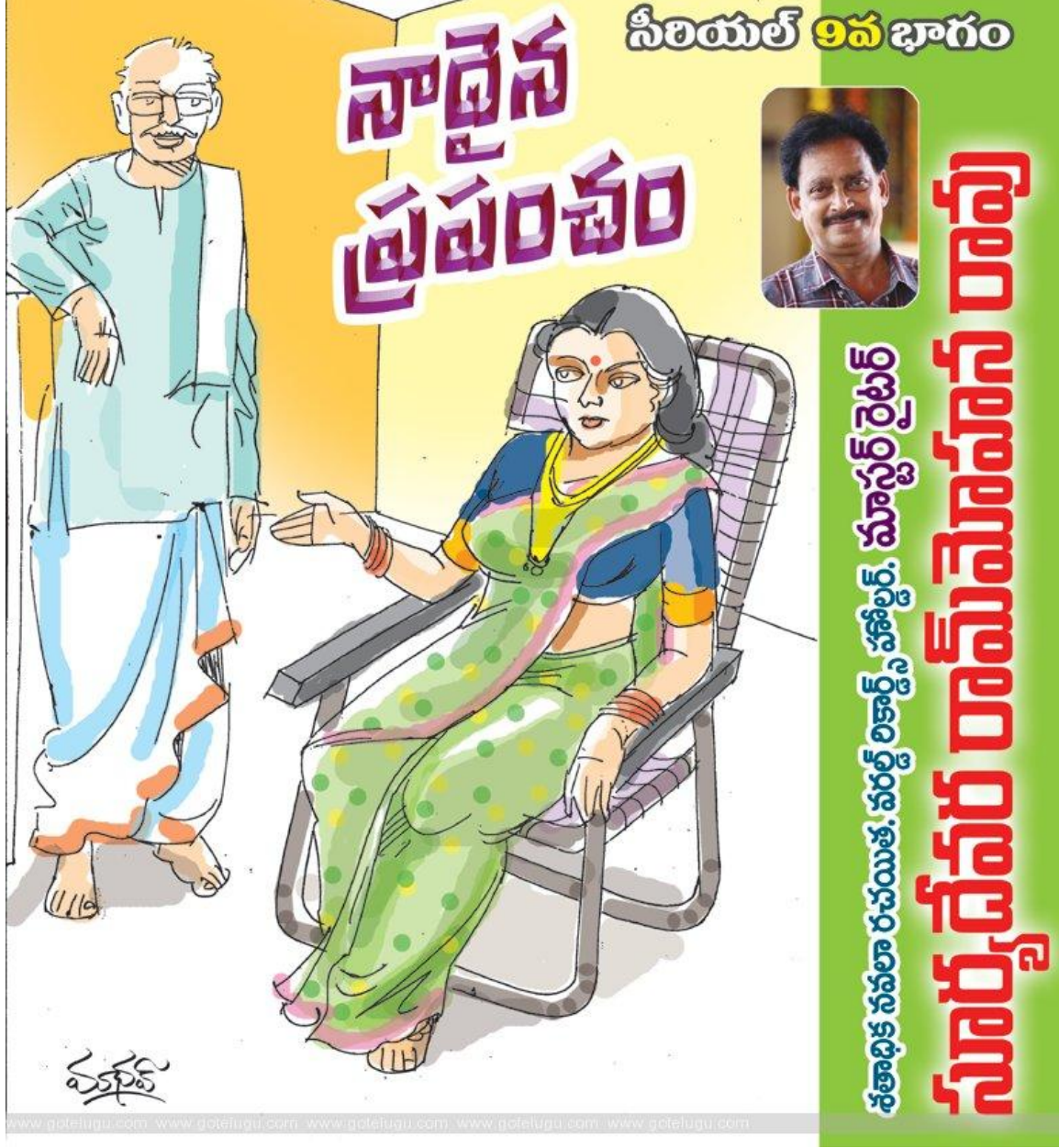
“వాలీ బాల్ ప్లేయర్స్ ఎప్పుడూనూ అభిమానుల్ని కించ పరుస్తారా?” ఆవేదనగా అన్నాడు.

“అభిమానులూ.....! ఎవరికీ....?”

“మీకే.....!”

“ఎవరూ....?”

“నేనే.....!”

“మీరు నాకు అభిమానులా?” తెల్లబోయి అంది.

“అవును. మీకు నేను అభిమానిని....”నిజాయితీగా అన్నాడు.

“నిజంగా?”

“చాలా నిజంగా.....”

కీర్తనకి చాలా ఆనందంగా అనిపించింది. తను చిన్నప్పటి నుంచి చాలా సార్లు ఎన్నో గొప్ప మ్యాచ్ లను గెలిచింది. గెలిచినప్పుడల్లా చాలా మంది ‘చాలా బాగా ఆడావు’ అని అభినందించారు. వారి అభినందనలను తనకెంతో ఉత్సాహాన్ని చేప్పి కానీ ఎప్పుడూ, ఎవరూ ఇంత వరకూ తన అభిమానినని చెప్పలేదు.

ఇప్పుడు ఈ అబ్బాయి ఎవరో వచ్చి మీ అభిమానిని అంటుంటే మనసు పులకించి పోతోంది.

“మీరు నేను ఆడిన మ్యాచ్ లను చూశారా...?” చాలా మృదువుగా అడిగింది.

అప్పటికి వూపిరి పీల్చుకున్నాడతను.

“ఆ బెంచీ మీద కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం పదండి” అంటూ తనే ముందు దారి తీశాడు. వెళ్ళడానికి కీర్తన తటపటాయించింది. అతను వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ “రండి....” అంటూ మళ్ళీ పిలిచాడు.

తన అభిమానే కదా అని మనసుని సమాధాన పర్చుకుని వెళ్ళి బెంచీ మీద ఓ మూల ఒదిగొదిగి కూర్చుంది.

“మీ మ్యాచ్ లను ఒకటింటి అన్నీ చూశాను. మీ చిన్నప్పటి నుంచి అదే...మీ పదేళ్ళు....”

“పన్నెండేళ్ళు” సరిభేసింది.

“ఆ!ఆ!....మీ పన్నెండేళ్ళ వయసు నుంచి చూస్తున్నాను. ఏం ఆట...ఏం ఆట అసలంత బాగా ఎలా ఆడగలరండి మీరు?” ఆరాధనగా ఆమె వంక చూస్తూ అన్నాడు.

మొహా మాటంగా తల వంచుకుంది ఆమె.

“మీరు వైజాగ్ వెళితే అక్కడికొచ్చాను. డిల్లీ వెళ్ళినప్పుడూ వచ్చాను. ఆఖరికి ముంబయి టీమ్ మీద మీరు పదిహేను ఆరులో గెలిచినపుడు....”

“పదిహేను....ఎనిమిది” సరిదిద్దింది.

“అదే లెండి పదిహేనూ ఎనిమిదిలో గెలిచినపుడూ....జట్టు కెప్టెన్ గా మీరు సగర్వంగా కప్ ని అందుకున్నప్పుడూ నేను మీ వెంటే వున్నాను. మిమ్మల్ని చూస్తూనే వున్నానండీ. నా పరీక్ష మానుకుని మరి మీ ఆట కోసం వచ్చాను. మీ ఆట ముందు నా పరీక్ష పోయినా ఓ లెక్కా” ఉద్దేకంగా అన్నాడతను.

“అయ్యయ్యో! పరీక్ష మానేశారా? మీ ఇంట్లో ఏమీ అనలేదా?” కంగారుగా అంది.

“మీరు భలే వారండి! ఏం అనలేదా అని మెల్లగా అంటారేంటండీ! ఏం అనకుండా ఎందుకుంటారు? నీకు పరీక్ష ముఖ్యమా? ఆ అమ్మాయి ముఖ్యమా? అన్నారు” అన్నాడు.

“అమ్మాయా?” బిత్తర పోయి అడిగింది.

“అదేలేండి ఆ అమ్మాయి ఆట ముఖ్యమా? అన్నారు.

“మరి మీరేం అన్నారు....?” కీర్తన అతని వంక ఆసక్తిగా చూస్తూ అంది.

“ఆ అమ్మాయే నాకు ముఖ్యం అన్నాను” మళ్ళీ ఉద్దేక పడి పోయి అన్నాడు .

“అదే ఆ అమ్మాయి ఆటే ముఖ్యం అనుంటారు” తనే సరిదిద్ది చెప్పింది కీర్తన.

“ఆ....! అదేలేండి.”

తన ఆట కోసం అతను తన పరీక్షని, తద్వారా అతడి ప్యూచర్ నీ నాశనం చేసుకున్నందుకు ఆమె హృదయం ద్రవించి పోయింది.

“అయినా మీరలా చేయడం బాగా లేదు” తల దించుకుని గోళ్ళు పరిక్షగా చూసుకుంటూ అంది.

“ఎలా చేయడం?”

“నా ఆట కోసం పరీక్ష మానేయడం...ఆట ఆటే, పరీక్ష పరీక్షే. ఒక దాని కోసం ఇంకొకటి త్యాగం చేయ కూడదు” బోధించింది.

“ఒక్కో సారి మీలాంటి వాళ్ళ కోసం తప్పదండీ....!” భారంగా అన్నాడు.

ఆమె టైమ్ చూసుకుంది. అప్పటికే ఆరున్నర...చీకటి పడి పోతోంది.

“అయ్యో! చాలా లేటయి పోయింది” ఆందోళనగా అంది.

అతను కూడా లేచి నిలబడ్డాడు.

“నేను డ్రాప్ చేస్తాను రండి” పిలిచాడు.

ఎంత అభిమానయినా అతనూ అబ్బాయే కదా! అప్పుడు గుర్తొచ్చింది.

“అమ్మో! ఇంకేవన్నా వుందా? నేనలా రాను. మాకూ కారుంది. మా పిన్ని తీసుకెళ్ళారు. లేకపోతే నేను కారు లోనే వెళ్ళేదాన్ని.”

చిన్నపిల్లలా మాట్లాడుతున్న ఆమెని చూసి కొంచెం నవ్వు, జాలీ కలిగాయతనికి.

అతను చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అతనికి ‘బై’ చెప్పకుండానే అతను చెప్పేది వినిపించుకోకుండానే దగ్గరకి వచ్చి ఆగిన ఆటో ఎక్కి వెళ్ళి పోయింది.

లంకంత ఆ ఇంట్లో ఏదీ ఉండాల్సిన చోట వుండదు. ఎవరూ తమ తమ స్థానాల్ని బట్టి ప్రవర్తించరు. ఒక సారి ఒకరికొకరు ఏమవుతారో తెలీనట్లుంటారు. అవసరమనుకుంటే అంతా ఒకటై పోతారు.

ఆ ఇంట్లో పెద్ద సంతానంగా జన్మించింది మృదులా దేవి. చిన్నప్పుడంతా రాజసంగా పెరిగినా, పెద్దయ్యే సరికి తమ ఫ్యామిలీ పరిస్థితి బాగానే అవగాహనకి వచ్చింది.

ఇంట్లో పెద్ద సంతానమైన తనకీ తండ్రి ఓ మోస్తరు రాజ వంశీకుల సంబంధం తేలేక పోతున్నాడు.

అందుకే భూపతి సంబంధం వచ్చినప్పుడు తెగించి అతన్ని పెళ్ళి చేసుకుంది.

భూపతిని ఆమె అయిదోతనం కోసం కన్నా ఐశ్వర్యం కోసమే పెళ్ళి చేసుకోవడం వాస్తవం.

పెళ్ళయిన తర్వాత ఆమె భర్త కోసం కన్నా పుట్టింటి కోసమే ఎక్కువ కష్టపడింది.

చెల్లెలికి పెళ్ళి చేసింది. పెద్ద తమ్ముడికి భూపతి ఫార్మాస్యూటికల్స్ కంపెనీ అప్పగించింది.

చిన్న తమ్ముడికి పొలం బాధ్యత అప్పగించింది. వాళ్ళు తిన్నంత తిని, మిగతాది ఇచ్చినా ఏమనేది కాదు....వాళ్ళ జన్మ హక్కు అన్నట్లుగా వూరుకునేది.

వాళ్ళిచ్చిన మిగతా డబ్బుని తన విలాసాలకి వాడుకుంటూ పిల్లలకి మాత్రం క్రమశిక్షణ, పాదుపు పేరుతో సరయిన తిండి కూడా పెట్టేది కాదు.

ఇప్పుడు అశోక్ పెద్ద వాడై ఫార్మా స్యూటికల్స్ ని సొంతం చేసుకున్నాడు.

అప్పట్నుంచి ఏదో అభద్రతా భావం వెంటాడుతోంది. అశోక్ ఇక్కడితో ఆగడు.

కంపెనీలో ఉన్న పేర్ల గురించి వాకబు చేస్తాడు. పొలం మీద వచ్చే అయిదు వేల గురించి ఆరా తీస్తాడు.

అన్నింటినీ మించి ఎకరం స్థలంలో ఉన్న ఇంటికి అతను కూడా వారసుడు...ఈ విషయం తల్చుకుంటుంటే ఒంటి మీద తేళ్ళూ జెర్నీలూరి పాకినట్లుగా వుంది.

అప్పటికి ఆమె పుట్టింటికి వచ్చి రెండ్రోజులయింది. తల్లిదండ్రులు ఏదో గొణుగుతూనే వున్నారు.

పెద్ద తమ్ముడు జగన్నాథం ముభావంగా వున్నాడు. తనే చేసిందని! మృదులా దేవికి చిరాగ్గా అనిపించినా, వాళ్ళ అండదండలు లేకపోతే తను ఒంటరిదన్న భయం ఆవహించి, ఏవో మంచి మాటలు చెబుతూ వాళ్ళని శాంత పరచడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక అందరూ ఇంట్లో సమావేశమయ్యారు.

“అయితే ఏమంటాడు నీ కొడుకు....?” జగన్నాథం ఉపోద్ఘాతంగా అన్నాడు.

“అనేది ఏముంది....తన హక్కుని తాను ఉపయోగించుకుంటానన్నాడు.

“ఏంటి వాడి హక్కు, బోడి హక్కు....ఏదో ఆస్థంతా వాడిదయినట్లు” ఆవేశంగా అన్నాడు.

“ఆవేశ పడితే ఏం లాభం? వాడూ ఆవేశ పడి. మనమూ ఆవేశ పడి తెగే దాకా లాగితే ఏంటి ఉపయోగం? గట్టిగా ఏవన్నా అంటే ఆస్తి నాలుగు భాగాలయ్యేట్లు వుంది. ముసలాడు తన భాగం పిల్లలికే ఇస్తాడు. పైగా ఆయనకి కూడా లక్ష ఆస్తి వెళుతుంది. అందుకే జాగ్రత్తగా ఆలోచించి పథకం వెయ్యాలి” మృదులా దేవి అంది.

“ఏం చేద్దాం?” సాలోచనగా అన్నాడు జగన్నాథం.

“ఇప్పుడు తన కంపెనీకి ఏవో ఆర్డర్స్ వచ్చాయంట. పైగా ఇరవై వేల లాభం అంట....మొన్న తెగ విర్ర వీగుతూ చెపుతున్నాడు అక్కసుగా అంది మృదులా దేవి.

“ఆ గర్వం అలా పెరిగిపోనివ్వ కూడదు.”

“మరి....?”

“అణిచి వెయ్యాలి” కసిగా అన్నాడు.

“ఎలా?” కుతూహలంగా అడిగింది.

“ఆ కంపెనీని చూసుకొని మిగతావి వదిలేస్తే ఫర్వాలేదు. కానీ దాని మీద లాభం సంపాదించిన ధీమాతో మిగతా వాటి మీద కూడా కన్ను పడిందంటే మన నోట్లో మట్టే.”

“మరేం చేద్దాం?” ఆందోళనగా అంది మృదులా దేవి.

“అసలు నేను ముందే చెప్పాను. తమ్ముడికి ఆ పిల్లనిచ్చి చేద్దాం. అప్పుడు వాళ్ళంతా చచ్చినట్లు మన కాళ్ళ దగ్గర పడుంటారని చెప్పానా....?”

ఎప్పుడో జరిగిన దానికి ఆవేదన పడ్తున్నాడు జగన్నాథం.

“నేనేమన్నా వద్దన్నానా...? ఆ అశోక్ గొడవ పెట్టాడు. ముసలాయనకి ఇష్టం లేదు. అసలు వాళ్ళందరూ ఒకటి, నేనొక్కదాన్నీ ఒకటి. అక్కడ ఒంటరిగా నేను ఎన్ని తిప్పలు పడ్తున్నానో మీకే తెలుసు?....” ముక్కు ఎగబేలుస్తూ అంది.

ఆమె ఏడుపుకి కంగారు పడ్డాడు జగన్నాథం.

“సరే! సరే!.... అయిందేదో అయి పోయింది. ముందుగా దేనిని చూసుకొని వాడు విర్ర వీగుతున్నాడో దాని మీద మొదటి దెబ్బ పడాలి. వాడి గర్వం అణగాలి. ఆ తర్వాత నీ కూతురిని నేనో, మన గోపాలం గాడో రెండో పెళ్ళి చేసుకుంటాలే వెకిలిగా నవ్వాడు.

“ఏం చేస్తావో, ఎలా చేస్తావో నీ ఇష్టం. సమస్తం నీ మీదే భారం వేసాను.” నిట్టూరుస్తూ అంది.

“నీకెందుకు నువ్వు ఇక్కడే ఓ నెల దర్జాగా గడిపి అక్కడికి వెళ్ళు. తర్వాత అక్కడ వచ్చే మార్పు నీ కళ్ళతో నువ్వే చూసి ఆనందిద్దూ గాని”

“ఆ రోజు కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను.” మెరుస్తున్న కళ్ళతో అంది మృదులా దేవి.

“హలో!.....”

అన్న పిలుపు వినిపించి కాలేజీ లోకి అడుగు పెట్టబోతున్నదల్లా వెనక్కి తిరిగి చూసింది కీర్తన.

“నేను ఆకాష్ ని....” చెప్పాడు.

నాదైన ప్రపంచం
సీరియల్ 10వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత, వరల్డ్ లికార్డ్స్ హోల్డర్, మాస్టర్ రైటర్

నూతన దేవర్ గాన్ వెంకటేశ్వర్ గాన్

ఇతని పేరు ఆకాషా? మంచి పేరు. ఇతని పేరుకి తగినట్టే అతనికి వాలీ బాల్ ఆటంటే ఆకాశమంత అభిమానం! మురిపెంగా అనుకుంది.

అంతలోనే ఏదో సందేహం వచ్చింది. ఇతనికి తన ఆటంటే అభిమానమైనప్పడు ఆట జరుగుతున్నప్పుడే రావాలి. ఇలా వేళా పాళా లేకుండా వచ్చి తనని డిస్టర్బ్ చేయడమేంటి? కోపం వచ్చింది కీర్తనకి.

“ఏంటి?” నొసలు చిట్టించి అంది.

“అంతా వృధా!....బూడిదలో పోసిన పన్నీరు.” అన్నాడు.

అతని అసందర్భ ప్రేలాపనకి మరింత చిరాకు వచ్చింది. మాట్లాడకుండా ముందుకు నడిచింది. గాభరా పడ్డాడతను....

“కీర్తన గారూ!.....” వెంటబడ్డా పిలిచాడు. సర్దున తిరిగి చూసింది.

“నా పేరెలా తెలుసు మీకు?” అనుమానంగా అంది.

“భలే వారండీ మీరు....చిన్నప్పటి నుంచి మీ ఆటని చూస్తున్నాను. ఎన్ని సార్లు మీ పేరు మైక్లో ఎనౌన్స్ చేయ లేదు?”

“ఆ! అవునవును. అయినా మీలో ఇలా మాట్లాడటం నాకు ఇష్టం వుండదు.” ఖచ్చితంగా అంది.

“పోనీ అలా కార్లలో వెళ్తూ మాట్లాడుకుందామా?” తమాషాగా అన్నాడు ఆకాష్.

కోపంగా చూసింది.

“పోనీ లెండి....మీ మీద అభిమానంతో....” మధ్య లోనే అతని మాట కట్ చేసి, “ఆట మీద అభిమానంతో సరి దిద్దింది.

“అదే లెండి. ఏ రాయి అయితేనేం పళ్ళాడగొట్టుకోడానికి మీ మీద సారీ....మీ ఆట మీది అభిమానంతో రేయింబవళ్ళు పిచ్చి పట్టి ఇలా తిరుగుతున్నాను కదా! నాకిలాంటి శాస్తి జరగాల్సిందే. అయినా ఆ వాలీబాల్ ఒక గేమా? ఛ....అంత దరిద్రపు గేమ్.”

“నన్నేవన్నా అనండి. కానీ వాలీ బాల్ ని మాత్రం ఏవనొద్దు” ఆమె కళ్ళు రోషంతో నీళ్ళతో తళ తళలాడుతున్నాయి.

“అంటానండి! నాయిష్టం. మీకేంటి బాధ?” మీది మీది కొస్తూ అన్నాడు.

వెనక్కి జరుగుతూ, “ప్లీజ్!....అలా మాట్లాడొద్దు....” మళ్ళీ అంది.

“అలాగే అంటాను. వంద సార్లు అంటాను. వాలీ బాల్ డర్టీ గేమ్. ఐ హేట్ వాలీ బాల్.” గట్టిగా అన్నాడు.

అంతే!!....

కన్నీళ్ళు చెంప మీద టప టపా వాన చినుకుల్లా పడి...ఆనక ధారలు కట్టడం మొదలు పెట్టాయి. బిత్తిర పోయాడతను. ఏదో ఏడిపించడానికి అన్నాడు గానీ ఆమె అంత సీరియస్ గా తీసుకుంటుందనుకో లేదు.

“కీర్తనా!....ఏంటది....? ప్లీజ్!.. అందరూ మనల్నే చూస్తున్నారు.” వారించ బోయాడు. వినిపించుకో లేదామె. ప్రవాహ వేగం పెరిగేలా వుంది తప్ప తరిగేలా లేదు.

“ఇలా రండి!.....” అంటూ చెయ్యి పట్టుకొని తన కారు దగ్గరికి తీసుకొచ్చాడు.

ఆ సీన్ ఆమె ప్రెండ్స్ అందరూ చూశారు. మోచేతులతో సైగలు చేసుకుంటూ ఒకరి కొకరు చూపించు కున్నారు.

చెయ్యి పట్టుకునే కారు డోర్ తీసి ఫ్రంట్ సీట్లో కూర్చో బెట్టి తను డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు.

కీర్తన కి షాక్ తిన్నట్లుగా వుంది.

ఇంత వరకూ తన ముందు ఎవరూ వాలీ బాల్ గేమ్ గురించి విమర్శించ లేదు.

ఇవాళ కాక నిన్న తన అభిమానిగా పరిచయమయిన ఈ ఆకాష్ అంత లోనే ఫ్లేట్ మార్చేసి వాలీ బాల్ ని డర్టీ గేమ్ అని నిందిస్తున్నాడు.

ఇదెలా సాధ్యం.....?

వాలీ బాల్ డర్టీ గేమ్.....?

ఇతని కెంత ధైర్యం.....?

కీర్తనని చూసి జాలి కలిగింది ఆకాష్ కి.

“అంత సెన్సిటివ్ గా ఉంటే ఎలా?” మృదువుగా అడిగాడు.

“సెన్సిటివ్ నెస్ కాదు. నేను చాలా స్టైబర్న. కానీ, మీరన్న మాటలు నా కమిట్ మెంట్ కి సవాలు.” రోషంగా అంది.

‘ఏంటో ఈ పిచ్చి పిల్ల’ గొణుక్కున్నాడు.

కాసేపు తీవ్రంగా బాధ పడ్డాక ఈ లోకం లోకి వచ్చి తను ఎక్కడ ఉందో చూసుకుంది.

“ఇదేంటి....??

తను ఈ ఆకాష్‌లో....కారులో.... అమ్మో! ఇలా వెళ్ళడం ఎంత తప్పు? అందుకే అన్నయ్య అంటూ వుంటాడు. ‘నీకు లోక జ్ఞానం కాస్త తక్కువ’ అని. ఇలా ఇంకెప్పుడూ ఎవరి కార్లో ఎక్క కూడదు. గట్టిగా నిశ్చయించుకుంది.

ఇంకెప్పుడూ ఎక్క కూడదన్న విషయం తర్వాత...ముందు దిగటం గురించి ఆలోచించాలి.

“ఎక్కడికి తీసుకువెళ్తున్నారు...?” భయంగా అంది.

“ఏం భయమా...? తల తిప్పి చూస్తూ అడిగాడు.

“నాకెందుకు భయం...?” బింకంగా అంది.

ఓరగా ఆమె వంక చూసి నవ్వుకున్నాడు.

నల్లటి ఒత్తయిన జుట్టు శోభనిస్తుండగా విరిసిన తాజా రోజాలా వుంది ఆమె మొహం.

ఆమెని మొదట చూసిన వారు ఎవరూ ఆమె ఇంత అమాయకురాలంటే నమ్మరు. రాజసంతో నిండిన చూపు, కదలికలు చూసి పొగరు బోతయిన అమ్మాయి ఎలాగైనా వంచి తీరాలి అనిపిస్తుంది.

కానీ పది నిమిషాలు నిలకడగా నిలబడి మాట్లాడితే తెలుస్తుంది ఆమె ఎంత బోళా మనిషి!.....

ఆమె గురించి తన అంచనా తప్పని ఆ క్షణంలో ఆకాష్ కి తెలియదు.

పువ్వులా మృదువుగా కనిపిస్తున్న ఆమె అవసరమైతే వజ్ర కఠోరంగా మారగలదని వాలీ బాల్ ని తిడితేనే కంటికి కడివెడుగా ఏడుస్తున్న ఈమె, మరణ సమానమైన విషయాలని కూడా ఈజీగా తీసుకో గలదని.

కాసేపు ఏదో ఆలోచించింది కీర్తన. అంత సీరియస్ గా ఏం ఆలోచిస్తోందో!....నవ్వుతూ అనుకున్నాడు ఆకాష్.

“అసలు ఇంతకీ మీరెవరు?” సడెన్ గా అడిగింది.

“ఇది వరకు ఒక సారి ఆన్ లైన్ చెప్పాను” నవ్వుతూ అన్నాడు.

“సీరియస్ గా చెప్పండి” అడిగింది.

“ఓ.కె. వినండి. నేను ఎం.బి.ఎ. చేశాను. ఓ ఫ్రైవేట్ కంపెనీలో మార్కెటింగ్ ఎగ్జిక్యూటివ్ గా చేస్తున్నాను” చెప్పాడు.

“ఆహా....మరి ఈ కారు?”

“నాకు కంపెనీ వాళ్ళిచ్చారు.”

“మరి అలాంటప్పుడు కంపెనీ పనుల మీద తిరగాలి కదండీ, యిలా నాతో.”

“అమ్మో! మరి ముద్ద పప్పేం కాదు” అనుకుని.

“పర్సనల్ గా కూడా వాడుకో వచ్చు.”

ఆ తర్వాత కీర్తన ఏమీ రెట్టించ లేదు. తర్వాత టైమ్ చూసుకుంటూ “నాకు క్లాస్ టైమవుతోంది” అంది.

ఆకాష్కి మనసంతా భారంగా తయారైంది. తన మీద వున్న బాధ్యత చాలా పెద్దదిగా తోస్తోంది.

అసలేంటీ ఈ అమ్మాయి తత్త్వం?

ఒకోసారి ఆరిందాలా....

ఒకో సారి చిన్నపిల్లలా.....

అయినా చిన్నపిల్లలే నయం చాక్లెట్లినే ఫ్రెండ్స్ చేస్తారు. ఈ అమ్మాయిలో చాలా కష్టం.

మాట్లాడకుండా కారు వెనక్కి తిప్పాడు.

కీర్తన ఆలోచనలు వేరే విధంగా వున్నాయి. ఇతనితో కారులో రావడం మూలంగాగా ఏవో కొత్త విషయాలు తెలుస్తున్నట్లుగా వుంది వాటి గురించి ఆలోచిస్తూ వుండి పోయింది.

అతను మౌనంగా వుండి పోవడం విచిత్రంగా వుంది.

“మీగురించి ఏమైనా చెప్పండి” అందామనుకుంది కానీ ఎందుకో అడగ బుద్ధి కాలేదు. అడగకుండానే అతనే ఏమయినా చెపితే బాగుండుననిపించింది. అతన్ని చూస్తే చాలా బావున్నాడనిపిస్తోంది. మగ వాళ్ళని చాలా మందిని చూసింది. ఎప్పుడూ ఎవరినీ పరిశీలనగా చూడాలనిపించలేదు. కానీ ఇతన్ని చూసిన కొద్దీ చూడాలనిపిస్తోంది.

ఏంటో మరి....

ఈ అబ్బాయి ఎంత బావున్నాడో నవ్వుకుంటూ అనుకుంది.

“ఏంటి నవ్వుతున్నారు?” అతను గమనించి అడిగాడు.

“ఏం లేదు” నసిగింది.

కాలేజి దగ్గర పడటం చూసి అతను ఆత్మతగా “ప్లీజ్! చెప్పవా” అన్నాడు.

“చెప్పావ్వు లేదో! మీరేమైనా అనుకుంటారేమో!” మొహమాటంగా అంది. ”నేనేమీ అనుకోను. తొందరగా చెప్పండి” టెన్షన్ భరించ లేక అన్నాడు.కారు కాలేజీ ముందుకొచ్చి ఆగింది.

ఆమె నవ్వుకుంటూనే డోర్ తీసుకుని దిగింది.

సమాధానం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడతను. అతని మొహం వంక ఓసారి చూసి “కొత్త వాలీ బాల్ లా ఎంత బావున్నారో మీరు?” అని గిరుక్కున తిరిగి వెళ్ళి పోయింది.

నిలువు గుడ్డేసుకుని చూస్తుండి పోయాడు ఆకాష్.

అతనికి నవ్వా కోపం రెండూ కలిగాయి. ‘అమ్మో! చాలా కష్టం’ మళ్ళీ అనుకున్నాడు.

క్లాసు లోకి అడుగు పెట్టే సరికి క్లాసంతా ఒకటే గోలగా వుంది. ఆరోజు లెక్చరర్ రాక పోవడంతో అందరికీ ఆట విడుపుగా వుంది.

అబ్బాయి కళ్ళన్నీ అమ్మాయి మీదా, వాళ్ళని కామెంట్ చెయ్యడం మీదే.

కానీ అమ్మాయిలు మాత్రం తక్కువ తిన్నారా? కొత్తగా ఈ తరం వాళ్ళకి అబ్బిన అవాటులో భాగంగా అది కాదురా! ఇదిరా! ఏరా....అంటూ వాళ్ళ గాలి తీస్తున్నారు.

జనరల్ గా ఆ కాలేజీలో అందరి కళ్ళూ ఈ క్లాస్ మీదే వుంటాయి. ఫైనల్ బి.కామ్. క్లాసంటే అబ్బాయిలందరికీ క్రేజ్.

ఎందుకంటే ఆంధ్రా వాలీ బాల్ టీమ్ ఆ క్లాస్ లో వుంది. ఆ టీమ్ లో ఉన్న పన్నెండు మంది అందగత్తెలే! మంచి పర్సనాలిటీతో నిరంతర వ్యాయామం మూలంగా తీర్చి దిద్ద బడిన అంగ శాస్త్రవంతో చూపరుల హృదయాలను కొల్లగొడుతుంటారు. ఇక సిటీలో ఎక్కడ వీళ్ళ మాచ్ జరిగినా ఈ కుర్రకారంతా వీళ్ళ తరపున హాజరై దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా అరుస్తూ ప్రోత్సహిస్తుంటారు.

వాళ్ళంతా ఈ టీమ్ కి వీరాభిమానులు. అయితే వారి ఆటని చూసి కాదు. వారి అందాన్ని చూసి..

కానీ ఆ విషయం పబ్లిక్ గా ఎవరూ అడగరు. అడిగినా కుర్రాళ్ళు ఒప్పుకోరు.

కీర్తన క్లాస్ లోకి ఎంటర్ కాగానే చాలా మంది కుర్రాళ్ళ నోర్లు మూత పడ్డాయి. ఓ సాహసి మాత్రం నోరు వూరుకోక ‘ఎవరండి ఈ పిల్ల సుందరి అన్నాడు.

అంతే! అందరూ గొట్లన నవ్వారు. అతని వంక కోపంగా ఓ చూపు విసిరి తన ఫ్లేస్ లో కూర్చుంది కీర్తన.

కీర్తన చుట్టూ చేరారు ఫ్రెండ్స్ .

“ఇక నుంచి కీర్తనకి ఆ డైలాగ్ మీద పేటెంట్ ని రద్దు చేస్తున్నా ఒకమ్మాయి అంది.

“ఏం?” ఇంకో అమ్మాయి ఏం ఎరగనట్లు అమాయకంగా అంది.

ఉదయం అంత మంచి సీన్ చూసి కూడా అలా అడగడం అన్యాయం.”

“ఏం సీన్? ఓ! ఒక అందమైన రాకుమారుడు మన కీర్తన చెయ్యి పట్టుకుని పదిలంగా తీసుకెళ్ళి కారులో కూర్చోబెట్టుకుని తీసుకెళ్ళిన వృత్తాంతమా?” తమాషాగా తలాడిస్తూ అంది.

అప్పటి వరకూ వాళ్ళేం మాట్లాడుతున్నారో అర్థమై చావక టెన్షన్ అంపైర్లా సారీ వాలీ బాల్ అంపైర్లా తల అటూ..ఇటూ తిప్పి చూసిన కీర్తనకి అప్పటికి లైటు వెలిగింది.

ఆ రాకుమారుడు ఆకాష్ అని.

ఉదయం అతను తనేడుస్తుంటే కారులో తీసుకు వెళ్ళాడనీను.

చిన్న విషయాన్ని పెద్దది చేయడంలో వీళ్ళు అఖండులు. ఇప్పుడు తను సీరియస్గా అయితే మరింత ఏడిపించడం ఖాయం. అందుకే సావధానంగా వీళ్ళకి అన్ని విషయాలూ చెప్పాలి.

“అసలు ఆ అబ్బాయి ఎవరో నాకు సరిగ్గా తెలీదు తెలుసా?” కళ్ళు పెద్దవి చేసి అంది.

“కోయ్?” వెనక నుంచి ఎవరో అరిచి దాక్కున్నారు. బుస్సున కోపం వచ్చింది కానీ అణచుకుంది. అవసరం తనది. ఇప్పుడు వీళ్ళకి అర్థమయ్యేలా చెప్ప లేదంటే ఇక కాలిజీ గ్రౌండ్లో ఏడిపిస్తూ వుంటారు.

“అతను నా బాయ్ ఫ్రెండ్ కాదూ....’ నిజాయితీగా మొహం పెట్టి అంది.

“ఆ... మరి!” సాగ దీశారు అమ్మాయిలు.

“అతను....అతను నా అభిమాని” సగర్వంగా అంది.

అమ్మాయిల కళ్ళు మూత పడ లేదు. అలాగే చూస్తున్నారు. వెనకాల బెంచి మీద తట్టుకో లేక ఎవరో ఇద్దరు ముగ్గురు విరగ దీసుకుని పడ్డ శబ్దం వినిపించింది. వాళ్ళ మీద నీళ్ళు జల్లి లేపాలన్న ధ్యాస కూడా లేకుండా వున్నారందరూ! ఎందుకంటే వాళ్ళ పాజిషన్ అలాగే వుంది.

వాళ్ళవరి పరిస్థితి పట్టించుకో లేదు కీర్తన.

“నా ఆటంటే అతనికి ప్రాణం. నేను ఆడుతున్నానని తెలిస్తే ఏ వూరయినా వచ్చేసే వాడు” అంది. కళ్ళు టప టపా ఆర్పుతూ వింటున్నారు అమ్మాయిలు. అబ్బాయిలు కూడా నోరావళించి వింటున్నారు.

“మీకో విషయం తెలుసా? నా గేమ్ కోసం అతను ఒక సారి తన పరీక్ష కూడా వదులుకున్నాడు” అంది.

“అబ్బ ఎంత బాగా పడగొట్టాడురా! ఈ ఐడియా నాకు ముందుగా ఎందుకు రాలేదురా!” ఒకబ్బాయి గుండెలు బాదుకుంటూ అన్నాడు.

అందరూ నాగ స్వరం విన్న నాగుబాముల్లా తన వంకే చూడటం గమనించి గర్వంతో ఉప్పొంగి పోయింది.

“అలాంటి మనిషిని పట్టుకుని బాయ్ ఫ్రెండ్ అదీ ఇదని అనకండి చిరాగ్గా. అతనికి తెలిస్తే పీలవుతాడు. ఓ.కె.నా....?” అంది.

వేగంగా బుర్రలు తిప్పేశారు.

వాళ్ళలా అయోమయంలో వుండగా, మరో పన్నెండు మంది అమ్మాయిలు దూసుకు వచ్చారు. అందులో మరారీ అమ్మాయి కుందరున్నారు. యిద్దరు ముగ్గురు తెలుగమ్మాయిల్లా వున్నారు.

వాళ్ళంతా మహా రాష్ట్రకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్న వాలి బాల్ టీమ్. ఈ కాలేజీ లోనే బి.సి.సి.యన్. కోర్స్ చేస్తున్నారు. మహా రాష్ట్ర జట్టుకి కెప్టెన్ నాగ మణి బిందు. ఆ అమ్మాయి తెలుగమ్మాయే!

కానీ ఆ అమ్మాయి పుట్టక ముందు నుంచి వాళ్ళ ఫ్యామిలీ ముంబైలో సెటిల్ అయి పోవడంతో తనకి ఆ ఏరియా మీదే మమ కారం ఎక్కువ.

అందుకే ఆంధ్ర జట్టులో చోటు దొరికినా ఆమె రిజెక్ట్ చేసి, మహా రాష్ట్ర జట్టు లోనే వుండి పోయింది.

ఇక్కడ ఆమె చుట్టాలు చాలా మంది వుండటంతో వాలీ బాల్ ప్రాక్టీసికి మంచి సదుపాయాలు వుండటం మొదలైన కారణాల చేత వాళ్ళు ఈ కాలేజీలో చేరారు.

జాతీయ క్రీడకి ఆంధ్రాజట్టు, మహారాష్ట్ర జట్టు, పంజాబ్ జట్టునే పేవరేట్స్ గా పరిగణిస్తున్నారు. అందులో మొదటి రెండు జట్లూ ఒకే కాలేజీలో చదువుతుండటం విశేషం.

ఆంధ్రా జట్టులో అమ్మాయి ఎంత అల్లరి చేసినా మిగతా విషయాల్లో స్ట్రీక్ట్ గా వుంటారు. విజయం కోసం ఎప్పుడూ స్ట్రైయిట్ వే లో ప్రయత్నిస్తారు.

కానీ మహారాష్ట్ర జట్టు వాళ్ళు ఎప్పుడూ ఫెయిర్ గేమ్ ఆడరు. విజయం ఏ దోవలో వచ్చినా వాళ్ళకిష్టమే. అది రూల్స్ కి విరుద్ధంగా లేకుండా వుంటే చాలు.

మిగతా విషయాలేమీ వాళ్ళు లెక్క చేయరు. క్రీడా స్పూర్తి వారిలో చాలా తక్కువ. విజయం కోసం ప్రత్యర్థి జట్టు లోని వ్యక్తిగత బహిష్కరణ తెలుసుకుని వాటి మీద దెబ్బ తీయటం ద్వారా ఆటలో వాళ్ళు కంట్రోల్ తప్పేలా చేయటం పరిపాటి.

ఉదాహరణకి ప్రత్యర్థి జట్టు లోని ఒకమ్మాయి తాలూకు బాయ్ ఫ్రెండ్ గురించి నెగెటివ్ గా ఇంఫార్మేషన్ గా మాట్లాడటం ద్వారా ఆ అమ్మాయి లోని మానసిక ప్రశాంతతని దెబ్బ తీస్తారు. దాంతో ఆ అమ్మాయికి ఆట మీద ఏకాగ్రత వుండదు.

ఇదంతా నాగమణిబిందు శిక్షణ. ఇరవై ఏళ్ళ ఆ అమ్మాయికి ఎదుటి వారి సైకాలజీని యిట్టే పట్టియటం సహజంగా అబ్బిన గుణం.

ఆమె తన గేమ్ గురించే కాక ప్రపంచం లోని చాలా విషయాల గురించి అనర్గళంగా చర్చించ గలదు. చదువులో కూడా ఎప్పుడూ క్లాస్ పస్టే.

తీరిక సమయాల్లో ఫ్యాషన్ షోలో పాల్గొనడం ఆమె హాబీ.

ఒక మాటలో చెప్పాలంటే యువకుల కలల సుందరి ఆమె. కానీ సామాన్యమయిన యువకులెవరూ ఆమెతో మాట్లాడటానికి సాహసించరు.

ఎందుకంటే ఆమెకి వున్న అన్ని ప్రత్యేకమైన అర్హత ముందు తాము తూగలేమోనని వారి అభిప్రాయం.

కానీ ఆమె షోకేస్లో బొమ్మ లాంటిది. అంతే!

అలాంటి మణి బిందు కి ఇప్పుడు ఆంధ్రా జట్టు అంటే కాస్త భయం పట్టుకుంది. ఈ మధ్య వాళ్ళ ఆట తీరు చూస్తుంటే నేషనల్ గేమ్స్ హోదా

నిజమయ్యేట్లుంది. ఆమెకి ఎప్పుడూ తమ ఆట మీద, తమ మానసిక దృఢత్వం మీద తగని నమ్మకం. వాళ్ళు అమ్మాయిలయినా, చిన్న వయసు వారైనా, ఎలాంటి సెంటిమెంట్ ల కీ తావివ్వరు. ఎవరైనా అబ్బాయి నచ్చితే సినిమాలు, షికార్లు అంతే! తప్ప, వాడు వదిలేస్తాడేమో, పెళ్ళి చేసుకోడేమో అన్న భయం వారికుండదు. ఇంకాస్త ముందుకెళితే అమ్మాయిలే తమని వదిలేస్తారేమోనని వాళ్ళ బాయ్ ఫ్రెండ్స్ భయపడతారు.

జీవితాన్ని చాలెంజ్ గానూ, ఈజీ గానూ తీసుకునే మనస్తత్వం వారిది. అయితే ఆరు నెలల్లో రాబోయే నేషనల్ గేమ్స్ వారికి ప్రెస్టిజ్ క్వశ్చన్. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ గెలిచి తీరాలి. ఇదే సంకల్పం అన్ని జట్లకీ వుండొచ్చు. కానీ ఆంధ్రాజట్టు కెప్టెన్ కీర్తనకి మాత్రం ఆ సంకల్పం కోసం ప్రాణాలైనా యిచ్చే తెగువ ఉంది.

కీర్తనంటేనే మణిబిందుకి చులకన భావం. ఏదో గిరిజన గ్రామం నుంచి పొరపాటున ఈ సిటీలోకి వచ్చినట్లు వుంటుందని ఆమె భావం.

మనిషి అందంగా వుంటే సరా...?

ఆ అందానికి తగిన ఆకర్షణ, మాటలో, నడకలో, వేష ధారణలో ఉండాలి. ఏమిటో పల్లెటూరి గబ్బిలాయిలా వుంటుంది.

మిగతా ప్రపంచాన్నంతా వదిలేసి ఆట మీదే దృష్టి పెడితే నేషనల్ గేమ్స్ లో ఏంటి? ఇంటర్నేషనల్ గేమ్స్ లో కూడా గెలవొచ్చునని ఆమె అభిప్రాయం.

ఒక్క వాలి బాల్లో తప్ప ఆమె తనలో ఎందు లోనూ సరి తూగదని నాగ మణి బిందు అహంకారం. ఆ విషయాన్ని ఇండైరెక్ట్ గా పది సార్లు కీర్తన ముందు, ఆమె ఫ్రెండ్స్ ముందు అనేది.

అందరికీ అర్థమై కోపంతో ఉడికి పోయే వారు. కీర్తన మాత్రం ఓ నవ్వు నవ్వి పూరుకుంటుంది. అది చూసి ఒంటికి కారం పూసినట్లు ఫీల్ అయ్యేది. బుద్ధ విగ్రహం ఓ పట్టానా కదలదు. గొణుక్కునేది.

అలాంటి నాగ మణి బిందు హడావిడిగా తమని వెతుక్కుంటూ క్లాస్ కి వచ్చే సరికి ఏదో విశేషమే వుందనుకున్నారందరూ.

“ఏం చెప్తున్నారు?” అందరినీ ఉద్దేశించి అడిగింది.

“తొక్కుడు బిళ్ళ ఆడదామనీ....” వెనకాల నుంచి ఎవరో అబ్బాయి అరిచాడు.

చివ్వున తల తిప్పి చూసింది నాగమణిబిందు. అందరి మొహాలూ అమాయకంగా వున్నాయి. ఎవరన్నారో తెలీదు. ఐదూ ఆరు ఎత్తుకి తక్కువ లేని మంచి పర్సనాల్టీలుగ పన్నెండు మంది వేరే క్లాస్ అమ్మాయి తల తిప్పి చూస్తుంటే, గట్టిగా ఏమనడానికి భయం వేసింది అబ్బాయికి.

“మేనర్ లెస్ బ్రూటన్....! గొణిగింది నాగ మణి బిందు.

“మరే....! అచ్చం మీలాగా” పూరుకోక మరో అబ్బాయి అంటించాడు.

“గైస్...కామెంట్స్ వద్దు” క్లాస్ లో ఎవరో అన్నారు. ఆ తర్వాత అందరూ కామె పోయారు.

నాడైన ప్రపంచం

సీరియల్ 12వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత. వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.

మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com

‘ఏంటి విశేషం బిందూ?’ కీర్తన ఆత్మీయంగా అడిగింది. ఆమెకి తన టీమ్, వేరే టీమ్ అనికాదు. అసలు బాగా ఆడేవాళ్ళంటే ఎవరయినా యిష్టమే.

ఏ మరకలూ అంటని తెల్లని కాగితం ఆమె మనసు. అందుకే కళ్ళూ, పెదాలు ఎప్పుడూ స్వచ్ఛంగా మెరుస్తూ వుంటాయి.

భుజాలు ప్రగ్గి చేసింది మణి బిందు.

“స్పెషల్ న్యూస్ ఏమీ లేదు. ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ పెట్టుకుందామని అడగడానికి వచ్చాం” చెప్పింది.

కీర్తన తన టీమ్ మేటర్స్ వంక చూసింది.

వాళ్ళు కాసేపు ఆలోచించారు. ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ అంతగా ఆలోచించాల్సింది ఏముంది? కీర్తనకి అర్థం కాక పోయినా, ఫ్రెండ్స్ బృందం ఏదో వుందని గ్రహించింది. అందుకే...

“ఇప్పుడు డిస్కస్ చేసుకుని రేపు చెబుతాం” అంది

“ఓకే. పాజిటివ్ రిఫ్లెయ్ ఎక్స్ పెక్ట్ చేస్తాం” చెప్పి వెళ్ళి పోయారు వాళ్ళు.

అవర్ అయి పోవడంలో అందరూ వెళ్ళి పోయారు. ఈ పన్నెండు మంది మిగిలారు.

“ఎనీ ప్రాబ్లమ్....?” కీర్తన అడిగింది.

“కొంచెం ఆలోచిస్తే మంచిది....”

“ఏం?” నౌసలు ముడిచి అడిగింది కీర్తన.

“నేషనల్ గేమ్స్ గురించి వాళ్ళు పక్కా ఫ్లాన్ లో వున్నారు ఆ అమ్మాయి అంది.

“ఉండనీ! మనం మాత్రం లేమా?” కీర్తన అంది.

“మనం మన గేమ్ గురించి ఫ్లాన్ లో వున్నాం. వాళ్ళు ఎదుటి గేమ్ గురించి ఫ్లాన్ లో వున్నారు.”

“అంటే?” కీర్తన అర్థంకానట్లు అడిగింది.

“ఏముంది....మన టీమ్ లో వున్న లోటు పాట్లవో అబ్జర్వ్ చేయడానికి ఫ్లాన్. నీకు తెలుసు కదా ఫేవరెట్ టీమ్స్ లో వాళ్ళూ మనం వున్నామని. ఈ గేమ్ లో మనం కాస్త అటూ యిటూగా ఆడితే ఎంత ప్రాపగాండా చేస్తారో తెలుసా...?” ఆవేశంగా అంది ఆ అమ్మాయి.

నవ్వుతూ తల అడ్డంగా ఆడించింది కీర్తన.

“అది వాళ్ళ ప్రాబ్లమ్. వాళ్ళ కోసం మనం ఆటకి ఎందుకు దూరం కావాలి....? ఒక మంచి టీమ్ లో ప్రాక్టీస్ జరుగుతున్నందుకు సంతోషించాలి” అంది.

పునరాలోచనలో పడ్డారు.

“మన ఆట మీద మనకి నమ్మకం వున్నప్పుడు ఎదుట వారి మాటలకి ఎందుకు యింపార్టెన్స్ యివ్వాలి? లోకంలో మన గురించి చాలా మంది చాలా రకాలుగా అనుకోవచ్చు. అది వాళ్ళ యిష్టం. వాళ్ళ టైమ్ వేస్ట్ పని అది.

నా ఉద్దేశం ప్రకారం! మనకి యిది మంచి ప్రాక్టీస్ మ్యాచ్ అవుతుంది” కీర్తన అంది.

“అంతేలే! అయినా నేషనల్ గేమ్స్ లో తెలుపు మనదే!....ఎందుకంటే, మ్యాచ్ జరిగేది హైదరాబాద్ లోనే. మన సొంత గడ్డ. కొన్ని

వేల మంది మనకి డైరెక్ట్ సపోర్ట్ నిస్తారు” ఒకమ్మాయి ఉత్సాహంగా అంది.

“అడేపుడు మన కళ్ళ ముందు కోర్టు, నెట్, బాల్, ప్రత్యర్థులూ, మనమూ అన్న ఆలోచన తప్ప యింకేదీ మైండ్ లోకి రానివ్వక పోతే మంచిది. అపుడు ఎక్కడ ఆడినా మనకి ఒక్కటే” కీర్తన అంది.

“అప్ కోర్స్! ఎంత కాదనుకున్నా మనని ప్రోత్సహించే వారి చప్పట్లు టూనిక్ లా పని చేస్తాయి.”

“ఆ చప్పట్లే కొంప ముంచుతాయి. క్రికెట్ లో చూస్తుంటాం....బ్యాట్స్ మాన్ సిక్సర్ కోట్ల గానే ప్రేక్షకులంతా లేచి నిల బడి చప్పట్లు కొడతారు. అక్కడిలో అది ఆగుతుందా! నెట్స్ బాల్ కి కూడా చప్పట్లు కొడుతూనే వుంటారు. అంటే ఆ బాల్ ని కూడా సిక్సర్ గా మలచమని.

అక్కడే ఆ ఆటగాడి సంయమనం తెలుస్తుంది. అది మంచి బాలయితే ఫర్వా లేదు. కానీ ఆ బాల్ సరిగా లేక పోయినా ప్రేక్షకు చప్పట్లతో ఒళ్ళు మరిచి దాన్ని కూడా లాగి పెట్టి కోట్లానుకుని వికెట్ సమర్పించుకో వచ్చు. అందుకే అవి తాత్కాలికంగా మరిచి పోవాలి” కీర్తన నవ్వి అంది.

“యిదీ నిజమే!....మరీ ఆనందం ఎక్కువైనా కష్టమే! ఈసారి ఈ విషయం గుర్తు పెట్టుకుంటాం” ఫ్రెండ్స్ అన్నారు.

“అయితే మనం ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ ఆడుతున్నట్లేనా?” కీర్తన అడిగింది.

అందరూ బొటన వేళ్ళు పైకెత్తారు.

కీర్తనలోవున్న గొప్ప దనం అదే! గేమ్ కి సంబంధించి ఏ డెసిషన్ తీసుకున్నా అందరి సంపూర్ణాంగీకారం పొందాకే ఆ పని చేస్తుంది. దాంతో సమైక్యత వెల్లి విరిసి విజయం కరతలామకం అవుతుంది.

భూపతి ఫార్మాస్యూటికల్స్ ఆఫీస్.

అశోక్ ఆఫీస్ వర్క్ లో బిజీగా వున్నాడు. కొత్తగా వచ్చిన రెండు ఆర్డర్స్ డెలివరీ డేట్ దగ్గర పడటంతో ఊపిరి సలపనంత పని. దానికి లోడు త్వరగా యింటికి వెళ్ళాలన్న ఆరాటం. దాంతో చాలా టెన్షన్ గా వున్నాడు.

అతనికి నమ్మక మైన మనిషి ప్రకాష్. అతనూ బ్యాచిలరే! ఫార్మసీ చేసినా అటెండర్ పని దగ్గర నుంచి ఏ పని చెప్పినా చేస్తాడు. యిగో ఫీలింగ్ ఉండదతనికి. రేయింబవళ్ళూ ఈ కంపెనీ కోసమే కష్ట పడతాడు.

అతని మీద బాగా నమ్మకం కుదిరాక రాత్రి పూట పర్యవేక్షణంతా అతనికే అప్పగించేశాడు.

ఏ వ్యాపారస్థుడికయినా నమ్మకమైన మనిషి దొరకడం ఎంతో అదృష్టం.

నిజాయితీ, పట్టుదల, పని పట్ల అంకిత భావం....ఈ లక్షణాలు మూడూ ఒక ఉద్యోగిలో వుంటే ఆ ఉద్యోగిని నియమించుకున్న వాడు అదృష్టవంతుడు.

అశోక్ కి ప్రకాష్ తో పరిచయం చాలా విచిత్రంగా జరిగింది.

నిరంతరం యింట్లో గొడవలు జరుగుతున్న సమయమది...ఈ ఫార్మాస్యూటికల్స్ ని తన అండర్ లోకి తెచ్చుకోడానికి పిన్నిలో హోరా హోరీ పోరాడుతున్నాడు. అప్పట్లో తన మనసు చాలా బాధగా వుండేది. ఆస్తి కోసం అనవసరంగా పాకులాడుతున్నానా....? అని అప్పుడప్పుడూ సందేహమొచ్చేది. పిన్నికి తాము సొంత పిల్లలు కాక పోయినా తమ అభివృద్ధి కోసం ఆమె పాటు పడక పోయినా కనీసం అడ్డు పడ కూడదు కదా? మరెందుకు ప్రతి విషయం లోనూ ఆమె కలగ జేసుకుంటుంది అని అనిపించేది.

కుటుంబ సభ్యుల మధ్య వుండాలిన్న సున్నితమైన బంధాలేమో తెగి పోతున్నట్లు అనిపించేది.

ఎవరి మీదో తెలియని కసి, క్రోధం.

అలాంటి పరిస్థితుల్లో ఓరోజు వీధుల్లో నడుస్తుండగా ఒక యింటి గుమ్మం నుంచి ఒకమ్మాయి దాదాపుగా పరిగెడుతున్నంత వేగంతో గాభరాగా అటు యిటూ చూసుకుంటూ వచ్చి..ఎదురుగా వున్న రాయిని చూసుకోకుండా నడిచి పడి పోయింది.

రాయి దెబ్బకి కాలి బొటన వేలి గోరు నలిగి రక్తం కారుతోంది.

అయ్యో! అనుకుంటూ లేపడానికి వెళ్ళాడు. ఆలోపే లేచి పరిగెత్తడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

అశోక్ చెయ్యి పట్టుకుని ఆపి....“రక్తం కారుతోంది....కర్పీప్ కట్టుకోండి” యివ్వ బోయాడు.

అతని వైపు చూడటం లేదామె. వెనక గుమ్మం వైపే చూస్తూ ‘ఊహా’ అంటూ విదిలించుకో బోయింది.

వదల లేదు అశోక్. ఆమె వంక పరిశీనగా చూశాడు. భుజానికి తగిలించుకున్న సంచి నిండా ఏవో సోప్స్ కనబడుతున్నాయి. మొహంలో ఒక విధమైన కంగారు.

ఈమె బహుశా సేల్స్ గెజిట్ కావచ్చు. ఎవరైనా మిస్ బిహేవ్ చేసి వుండొచ్చు. సేల్స్ గాజిట్ అంటే అందరికీ లోకువే! అతని మనసు కాస్త మూలిగింది.

“ఏమయింది?” ఆమెనే చూస్తూ అన్నాడు.

“ఇక్కడొద్దు. కొంచెం ముందుకు పదండి చెబుతాను” పరుగెత్త బోయింది. ఆపాడు.

“నేనుండగా మిమ్మల్ని ఎవరూ ఏమీ చేయ లేరు. చెప్పండి హుందాగా అన్నాడు.

ఆమె వెనక గుమ్మం వంకా అతని వంకా ఓసారి మార్చి మార్చి చూసింది. ఆ తర్వాత పోక చెక్క లాంటి నోరు విప్పి.

“లోపల పెద్ద కుక్క వుంది“ కళ్ళు పెద్దవి చేసి భయంగా అంది.

కాసేపు అక్కడ నిశ్శబ్దం అలుముకుంది. ఆ తర్వాత అశోక్ గల గలా నవ్వాడు. చాలా కాలానికి మనస్ఫూర్తిగా టెన్షన్స్ అన్నీ దూది పింజల్లా ఎగిరి పోయేలా నవ్వాడు.

“ఎందుకూ....?” చిన్నబుచ్చుకుంటూ అందామె.

“కుక్క వుందని భయ పడి వేలికి ఎంత దెబ్బ తగిలించుకున్నారో చూడండి. వుండండి కట్టు కడతాను” అని కర్చిఫ్ ని చింపి కిందకి వంగాడు.

“అయ్యయ్యో! వద్దండి!....” మొహా మాట పడి పోయి వెనక్కి లాగుతూ అంది.

“ఫర్లేదు రండి!” అంటూ రక్తాన్ని తుడిచి కట్టు కట్టాడు.

ఆ సమయంలో ఆమె పాదం మీద దృష్టి పడి అతనికి ఎంతో ఆశ్చర్యమనిపించింది. మందార పువ్వులా సుకుమారంగా వుంది పాదం. అసలు కష్టాల తాకిడి లేనట్లుంది. ‘యిలాంటి అమ్మాయి కాళ్ళరిగేలా తిరుగుతూ ఉద్యోగం ఎలా చేస్తుందో ఏమో!’ నిట్టూర్పాడు.

“చాలా థాంక్స్ అండి!....” కృతజ్ఞతగా అంది.

“ఫర్వా లేదు” ఆమెనే చూస్తూ అన్నాడు. ఎందుకో చూసిన కొద్దీ చూడాలనిపిస్తోంది.

మెరూన్ కలర్ కాటన్ చీర, అద్దినట్లున్న బ్లౌజ్, మెరూన్ కలర్ పెద్ద సైజు స్టిక్కర్, పసుపు రంగు శరీర చాయ, పెద్ద జడ, నల్లగా మెరుస్తున్న కళ్ళు, అచ్చం బాపూ బొమ్మలా వుంది.

“వుంటానండి?” అంటూ చెప్పి ముందుకు కదిలింది. నడవ లేక కాలు పట్టి పట్టి వేస్తూ కనిపించింది.

“హలో!.....” చిటికె వేసి పిలిచాడు.

తిరిగి చూసింది.

“మీ పేరూ....?” అడిగాడు.

“జాహ్నవి....” చెప్పింది.

“ఒక్క నిమిషం వుండండి. కారులో డ్రాప్ చేస్తాను“ చెప్పాడు. చెప్పి ఆమె మాట కోసం ఆగకుండా దూరంగా షాప్ దగ్గర పార్క్ చేసిన కారుని తీసుకుని వచ్చాడు.

ఈ లోపు అక్కడే నిలబడింది ఆమె. ఆ కసేపూ అతని కారులో వెళ్ళడం మంచిదా కాదా అని తర్కిస్తూ నిలబడింది.

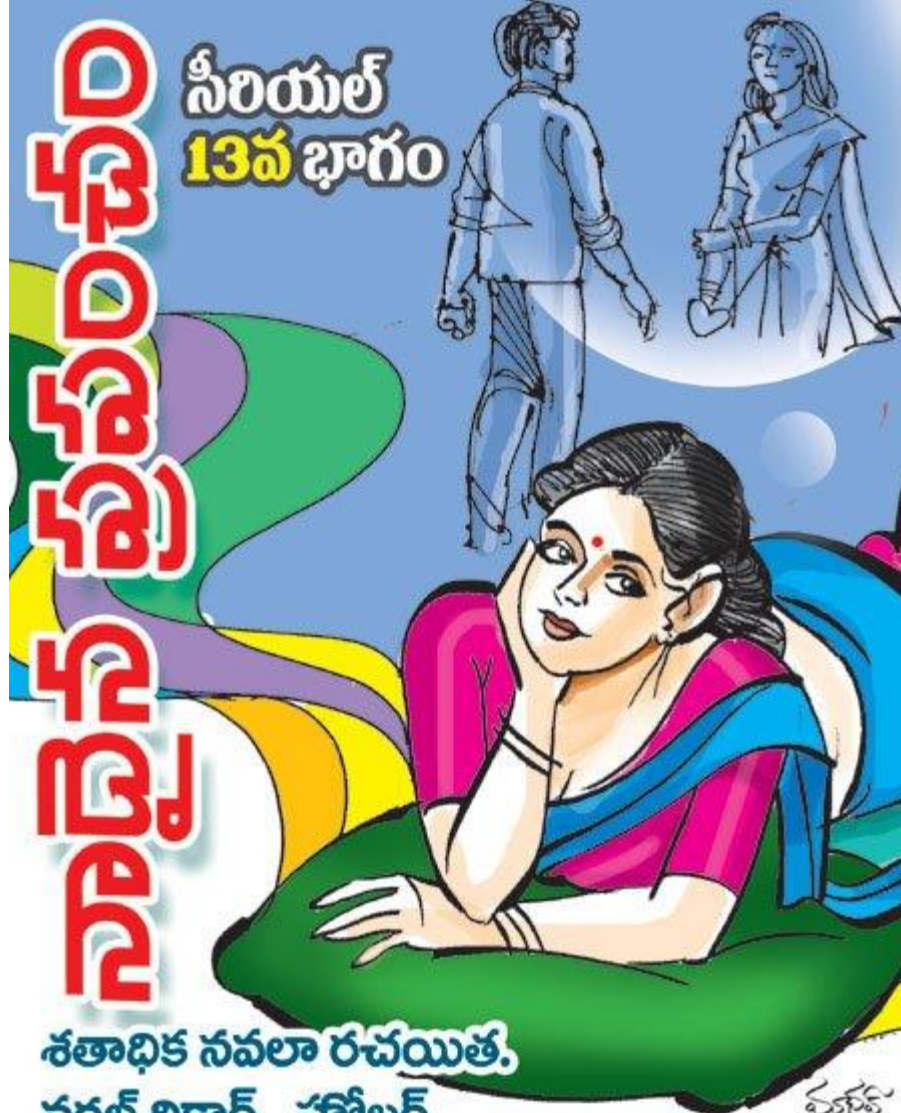
ఆలోచనలు యింకా పూర్తి కాలేదు. అతను వచ్చేశాడు. “రండి” ఫ్రంట్ డోర్ తీస్తూ పిలిచాడు.

మౌనంగా వెళ్ళి కూర్చుంది.

“నా పేరు అశోక్” చెప్పాడు.

కూరకూరకూర

సీరియల్
13వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత.
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.
మాస్టర్ రైటర్
సూర్యదేవర
రామ్మోహన రావు

www.golibrary.com www.golibrary.com www.golibrary.com www.golibrary.com

చిరునవ్వు నవ్వింది.

“ఎక్కడ మీ ఇల్లు?” అడిగాడు.

గాజుల చేత్తో ఎటు వెళ్ళాలో వివరించింది.

అతనేవో ప్రశ్నలు అడుగుతుంటే పొడి సమాధానాలు చెప్పడం తప్ప ఆమె ఏమీ కల్పించుకొని మాట్లాడ లేదు.

పావు గంటలో వాళ్ళుంటున్న ఇల్లు వచ్చింది. మిడిల్ క్లాస్ లొకాలిటీలో మూడు గదుల ఫోర్డన్ అది.

కారు దిగి.....

“లోపలికి రండి” మర్యాదగా పిలిచింది.

ఇంకో సారి అడిగించుకోకుండానే దిగి వచ్చాడు.

సంకోచం గానే అతన్ని వెంట బెట్టుకొని లోపలికి నడిచింది.

ముందు గదిలో ఎవరో పెద్దావిడ కూర్చుని గోంగూర కాడలు త్రుంచుతోంది.

అశోక్ చూసి లోపలికి నడవ బోయింది.

“ఉండత్తా.. ఈయన అశోక్” పరిచయం చేసింది.

అశోక్ నమస్తే చెప్పగానే తబ్బిబ్బువుతూ ప్రతి నమస్కారం చేసిందామె.

“అన్నయ్యకి ఎలా వుంది?” ఆత్మతగా అంది.

“జ్వరం అలాగే వుంది. ఒళ్ళు పేలిపోతోంది. పోనీ ధర్మాసుపత్రికైనా...” అంటూ ఆవిడ ఏదో చెప్పబోతోంటే...

“సరేలే అత్తా!” అంటూ వారించి, “కూర్చోండి” అంటూ అతనికి చెప్పింది.

“ఎవరికి బాగా లేదు....?” వాడి పోయిన ఆమె మొహాన్ని చూస్తూ అన్నాడు.

“మా అన్నయ్యకి బాగా ఫీవర్” లో గొంతుకతో అంది.

“మెడిసిన్స్ వేశారా?” అడిగాడు.

సమాధానం చెప్ప లేకపోయిందామె. తల దించుకుంది. ఎంత ప్రయత్నించినా ఆగమంటూ విశాలమైన ఆమె కళ్ళ నుంచి నీటి బిందువులు టప టపా చేతులపై పడ్డాయి.

“చూద్దాం రండి” పిలిచాడు.

మధ్య గది వైపు నడిచిందామె.

అక్కడ ఒక యువకుడు ఇంచుమించుగా తన వయసే వుంటుంది. మంచంపై స్పృహ లేనట్లు పడున్నాడు.

జ్వర తీవ్రతకి మొహమంతా కంది పోయింది. ఒంటి మీద చెయ్యి వేసి చూసాడు.

చురుక్కున కాలింది. నూట మూడు డిగ్రీలకి తక్కువ వుండదు.

“హాస్పిటల్‌కి తీసుకు వెళదాం. ముందు తడి గుడ్డతో ఒళ్ళు తుడవండి” చెప్పాడు.

ఆపద్బాందవుడిలా వచ్చిన అతన్ని తిరస్కరించానిపించ లేదు.

అతను చెప్పినట్లే తుడిచి అన్నని లేపింది.

మగతలో లేచాడు.

“ఈయన అశోక్” చెప్పింది.

నమస్కరించాడే గానీ కళ్ళు వాలి పోతున్నాయి.

అతని స్థితి చూసి కంగారు పడ్డాడు అశోక్. మెల్లగా నడిపించుకుంటూ తీసుకెళ్ళి కార్లో బాక్ సిట్లో పడుకోబెట్టించాడు జాహ్నవి సహకారంతో...

తమ ఫామిలీ డాక్టర్ హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళాడు. వెంటనే ఎడ్మిట్ చేసుకొని ట్రీట్‌మెంట్ స్టార్ట్ చేశాడు డాక్టర్.

టెస్టుల్లో టైపాయిడ్ అని తేలింది.

“ఇన్ని రోజులు నెగ్గెక్ట్ చేశారు” గొణిగాడు డాక్టర్.

“ప్రమాదం ఏమీ లేదు కానీ మూడు రోజులు హాస్పిటల్లో వుంచాలి” అని చెప్పాడు.

టైఫాయిడ్ ట్రీట్మెంట్ లేటయింది కాబట్టి, బాడీలో ఏవయినా భాగాలు ఎఫెక్టయినాయేమో అబ్జర్వ్ చేయాలని చెప్పాడు.

రూంలో ఎడ్ మిట్ చేసి మందులవీ టేబిల్ మీద సర్దించి, వాళ్ళ మేనత్తని రూంలో వుంచి, అశోక్ బయటికి నడిచాడు. జాహ్నవి అతని వెనకాలే వచ్చింది.

ఆ పొడవాటి కారిడార్లో అతని పక్కనే నడుస్తూ మెడలో ఉన్న సన్నటి చైన్ని తీసి అతనికిస్తూ చేతులు జోడించి..

“అసలు డబ్బులు లేవు. ఈ ఒక్క చైనే....ఆత్మాభిమానం కన్నా ప్రాణాలే ముఖ్యం కదా! మా అన్నని కాపాడండి....” కన్నీళ్ళతో అంది జాహ్నవి.

చిత్రంగా అతని చెయ్యి ఆ చెయిన్ని తీసుకుంది.

అతనలా తీసుకున్నందుకు ఆమె మొహం వికసించింది కూడా.

“నేను రాత్రికి మళ్ళీ వస్తాను” చెప్పి వచ్చేశాడు. తను జమిందారీ బిడ్డయినా, ఆస్తి ఉన్నా అప్పుడు తన దగ్గర ఎక్కువ డబ్బు లేదు.

ఇంటికోచ్చి చాలా సేపు ఆలోచించాడు. ఎవరినీ డబ్బు అడగాలనిపించ లేదు. హాస్పిటల్ ఖర్చు అయిదు వేలు దాటొచ్చు. ఆ క్షణంలో వాళ్ళ ఫ్యామిలీని కూడా ఆదుకోవాలనిపించింది.

అందుకే చిన్నప్పుడు తండ్రి తనకి చేయించిన నాలుగు తులాల పులిగోరు చెయిన్, మూడు తులాల బ్రాస్‌లెట్ అమ్మేశాడు.
ఫాతికవేలు వచ్చింది.

అమ్మతున్నప్పుడు....పాకెట్ జేబులో వున్న సన్నటి చెయిన్‌ని ఆప్యాయంగా తడిమాడు. ఏదో బంధం ముడి పడి పోయినట్లు
అనిపించింది.

ఆ రోజు రాత్రికి మళ్ళీ హాస్పిటల్ కి వచ్చాడు.

అప్పటికే సరైన మందులు పడటంతో తేరుకున్నాడతను. తాను వెళ్ళే సరికి దిండ్లనానుకుని కూర్చున్నాడు ప్రకాష్. మొహం
తేటగా వుంది.

అశోక్‌ని చూడగానే అతని కళ్ళు కృతజ్ఞతలో మెరిశాయి.

“హావ్వార్య?” ఆప్యాయంగా అన్నాడు.

“ఫైన్ సర్! నా పేరు ప్రకాష్....” అశోక్ చేతిని రెండు చేతులతో బంధించి అన్నాడు.

అప్పుడు తెలిశాయి వాళ్ళ ఫామిలీ వివరాలు. చిన్న తనం లోనే తల్లి తండ్రులను పోగొట్టుకున్నా, ఉన్న కొద్ది పాటి ఆస్తిలో తల
చెడి ఒంటరిగా వున్న మేనత్త అండతో ప్రకాష్ బి.ఫార్మసీ, జాహ్నవి ఇంటర్ వరకూ చదివారు.

ప్రకాష్ ఏదో చిన్న కంపెనీలో జాబ్ చేస్తూ జాహ్నవికి పెళ్ళి సంబంధాలు చూస్తున్నాడు.

చిన్నప్పుడే తల్లిదండ్రులు పోయినా, తనే కష్టాలు పడ్డాడు కానీ....చెల్లని పువ్వులా పెంచాడు.

ప్రకాష్ పని చేస్తున్న కంపెనీలో ఏవో గొడవలు వచ్చి మూసేశారు. అతనికి ఆధారం పోవడంలో ఇంట్లో తిండికే కష్టమయిన పరిస్థితి.

ఉన్న ఎకరం పొలం అమ్ముదామని అనుకుంటుండగా, ప్రకాష్ కి జ్వరం పట్టుకుంది.

దాంతో వారం కిందటి జాహ్నవి సేల్స్ గాళ్ గా జాయినయింది. కానీ ఆ విషయం అన్నయ్యకి తెలియనివ్వలేదు. కానీ తను ఎన్నోరోజులు ఆ ఉద్యోగం చేయ లేనని అనుకుంటుండగానే అశోక్ పరిచయమయ్యాడు.

సుడి గుండంలో మునిగి పోతున్న వాడికి ఆదారం దొరికినట్లుగా వుంది జాహ్నవికి అతని పరిచయం.

ఎంతో భరోసాగా, నిశ్చింతగా వుంది. పరాయి వాడన్న భావమే కగడం లేదు.

“నాలుగు రోజుల్లో డిస్పార్జ్ చేస్తారు. ఏమీ ఫర్వాలేదు. డాక్టర్ కి నేను పే చేశాను. మీరేం వర్తి అవ్వద్దు” చెప్పాడు.

ప్రకాష్ మొహమాటంగా తల దించుకున్నాడు.

అశోక్ అతని భుజం తట్టి.. “ఫర్లేదు.. అప్పేలెండి. తీర్చేద్దురు గాని” అన్నాడు.

అతని కలివిడి తనానికి ముచ్చట పడింది మేనత్త.

ఆ మూడు రోజులూ ప్రతి పూటా వెళ్ళి చూసొచ్చాడు. ఆరోగ్యం అంతా బావుండటంతో డిస్పార్జ్ చేశారు.

ఆ రోజు కార్ లోనే ఇంట్లో దింపి వచ్చే ముందు అయిదు వేలు చేతిలో పెట్టి “ఖర్చుకి వుంచండి” చెప్పాడు.

ముక్కు మొహం తెలియని వాళ్ళకి ఇంత డబ్బు ఖర్చు చేయటం వెనుక వున్న కారణం....?! అతని చెల్లిని చూశా? అనే డౌట్ వచ్చినా ప్రకాష్ మాటల్లోని స్వచ్ఛత, చూపుల్లోని గాంభీర్యం తన అనుమానాలను పటా పంచలు చేశాయి.

ఆ తర్వాత....వారం రోజులు వూపిరి సపని పనుల్లో మునిగి పోయాడు.

ఆ వారం రోజులూ ప్రతి రోజూ క్షణమొక యుగంగా అతని కోసం ఎదురు చూడటం జాహ్నవికే విచిత్రంగా వుండేది.

ఆ రోజు భూపతి ఫార్మాస్యూటికల్స్ నుంచి ఇంటర్వ్యూకి రావాలని లెటర్ వచ్చింది. ఫార్మాసిస్ట్ జాబ్.

తనప్పుడూ అప్లయ్ చెయ్య లేదే? ఆలోచనలో పడ్డాడు. మర్నీ పోయి వుంటావులే వెళ్ళిరా అన్నయ్యా!” అంటూ ఉత్సాహ పరిచింది జాహ్నవి.

అతనికి ఇంకా నిద్రనం తగ్గక పోవడంలో తను కూడా వేనక వెళ్ళింది.

ఇంటర్వ్యూ జరిగే రూంలోకి తన అన్న వెళ్ళ గానే మనసు లోనే ఉద్యోగం రావాలని కోటి దేవుళ్ళకి మొక్కుకుంది జాహ్నవి.

పావు గంటకి గది లోంచి బయటకి వచ్చాడు ప్రకాష్. మొహమంతా చిరు చెమటలు, సంభ్రమం పెనవేసుకుని వున్నాయి. మనిషి కొద్దిగా తూలాడు. గబుక్కున వెళ్ళి పట్టుకుంది.

“లోప ఎవరో తెలుసా?” అడిగాడు ప్రకాష్.

“ఎవరు?” ప్రశ్నించింది జాహ్నవి.

“అశోక్.....”

అశోక్!!.....మన అశోక్?!” ఆశ్చర్యంలోనయినా అతను తమకి ఎంత కావల్సిన వాడో తెలియ జెప్పింది జాహ్నవి.

“యస్! మన అశోక్ దృఢంగా అన్నాడు ప్రకాష్.

ఇద్దరూ ఆటోలో ఇంటికి వచ్చారు. వచ్చాక మేనత్తనీ, చెల్లినీ కూర్చోబెట్టుకుని తన ఉద్యోగ వివరాలు తెలియ చేసాడు.

పెద్ద కంపెనీ కాక పోయినా అశోక్ తెలివి తేటలు చూస్తుంటే దాన్ని మంచి పోజిషన్ లోకి తీసుకు వెళతాడనిపిస్తోంది. నమ్మకమయిన పనులన్నీ అతను తనకే కేటాయించాడు. జీతం నెలకి పది వేలు, మంచి ఆర్డర్లు వచ్చాక పెంచుతానని చెప్పాడు.

అసు జీతం ఎంతని కాదు. కంపెనీ వృద్ధిలోకి వస్తే అశోక్ తో పాటు తన జీవితమూ బావుంటుంది. చూచాయగానయినా అర్థమయిన దాని ప్రకారం అశోక్ తర్వాత పోజిషన్ తనదే!

అంతా విని ఆనంద పడ్డారెద్దరూ. “దేవుడే ఆ బాబు రూపంలో వచ్చుంటాడు” మేనత్త అతన్ని దీవిస్తూ అంది.

ఇక తర్వాత ప్రకాష్ రోజూ ఆఫీసుకి వెళ్ళడమే తప్ప, జాహ్నవికి అతన్ని చూసే అవకాశం లేక పోయింది.

అతనెవరో తెలినప్పుడు అతను వంగుని తన కాలుకి కట్టుకట్టినప్పుడు ఏర్పడిన ఆత్మీయత మనసు పొరల్లోనే వుండి పోయింది. ఎందుకంటే, అతను అందరాని చందమామ, జమిందారి వంశస్థుడు. తన లాంటి సామాన్యురాలి గురించి ఎక్కువ ఆలోచించాల్సిన అవసరం లేదు.

ఖాళీ దొరికినప్పుడల్లా అతని తాలూకు ఆలోచన చుట్టుముట్టేవి. అతణ్ణి చూడాలని, ఒక్క మాటైనా మాట్లాడాలని మనసు తపించి పోయేది.

కానీ మాట మాత్రంగానయినా ఆమె ఆ విషయం అన్నతో చెప్ప లేదు. ఎందుకంటే ఇప్పుడిప్పుడే ఉద్యోగ భద్రత పొందుతున్నాడతను. అతన్ని డిస్టర్బ్ చేయ కూడదనుకుంది.

ఇక ప్రకాష్, అశోక్ కి ఆత్మీయుడిగా మారి పోయాడు. కంపెనీకి సంబంధించి ఏ పనీ అతనికి చెప్పకుండా చెయ్యడు. రెండు మంచి ఆర్డర్స్ వచ్చినప్పుడు జతం వెంచి బోనస్ లు ఇచ్చాడు. డబ్బుతో నిమిత్తం లేకుండా కంపెనీ లో మమేకమయ్యాడు ప్రకాష్.

అశోక్ అతన్ని ఎంతగా నమ్మాడంటే, ఈ కంపెనీని అతని మీద వదిలేసి, తను మిగతా కంపెనీల్లో వున్న షేర్లని అమ్మేయడం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు.

అలాగే పిన్ని వాళ్ళ రెండో తమ్ముడి ఆధ్వర్యంలో వున్న పొలాల మీద కూడా అతని దృష్టి వుంది.

అయితే తన తల్లి లాంటి పిన్నికి తక్కువ చెయాలని అతనికి లేదు. కానీ తమ కుటుంబం కష్టాలు పడుతుంటే, తమ ఆస్తిని ఇతరులు అనుభవించటమే అతనికి నచ్చ లేదు.

అందుకే మొత్తం ఆస్తిని తమ స్వాధీనం లోకి తెచ్చుకోవాలని అతని ఉద్దేశం.

ఇక ఈ కంపెనీకి రెండు మూడు కొత్త ఆర్డర్లు తెచ్చి అతనికి బాధ్యత అప్పగించి, తను అప్పుడప్పుడూ లెక్కలు చూసుకుంటే సరి పోతుంది.

అందుకే ప్రకాష్ కి చేదోడు వాదోడుగా వుండే మనిషి కోసం చూస్తున్నాడు.

ఆ రోజు ఆఫీసులో కూర్చుని ఫైల్స్ చూస్తుండగా ఒక వ్యక్తి వచ్చాడు. అతనికి పాతికేళ్ళ వయసు వుంటుంది. టెక్నిషియన్ గా పరిచయం చేసుకుని ఏవన్నా వేకెన్సిస్ ఉన్నాయా అని అడిగాడు.

అతని మాట తీరు చూసి చాలా ఇంప్రెస్సయ్యాడు అశోక్. చక్కని ఇంగ్లీష్ లో చాలా పొయిట్ గా మాట్లాడుతున్నాడు.

అశోక్ చురుగ్గా ఆలోచించాడు.

టిక్కికల్ వర్క్ తొలసిన వ్యక్తి. చక్కని మాట తీరు చూస్తే మార్కెటింగ్ కి కూడా ఉపయోగ పడొచ్చు. పనిలో శ్రద్ధ, నిజాయితీ వుంటే ఇక డోచా వుండదు.

ప్రకాష్, ఇతను కలిస్తే వండర్స్ క్రియేట్ చెయ్యవచ్చు. అనుకున్నదే తడవుగా తానే స్వయంగా ఎపాయింట్మెంట్ ఆర్డర్ టైప్ చేసి ఇవ్వ బోయాడు. ఇస్తుంటే కరెక్ట్ గా ఆ సమయానికి గుర్తొచ్చింది. కంపెనీలో ఎంత చిన్న విషయం జరిగినా ప్రకాష్ తో షేర్ చేసుకునే తను అతనితో సంప్రదించ లేదని.

నాలిక్కరుచుకుని బెల్ కొట్టి అతణ్ణి పిలిచాడు. అతను లోపలికి రాగానే తన ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్న వ్యక్తిని చూపిస్తూ...

“ఇతను శ్రీధర్! న్యూ ఎపాయింట్మెంట్.... ఇక నుంచి మీకు చేదోడు వాదోడు” అంటూ తను టైప్ చేసిన అపాయింట్మెంట్ ఆర్డర్ అతని చేతికిచ్చాడు అశోక్.

ఏదో చెప్పబోయి విరమించుకున్నాడు ప్రకాష్. అదే అతను చేసిన తప్పు.

ఆ చెప్పేది ఆ సమయంలో కాక పోయినా, తర్వాతయినా చెప్పి వుంటే, అశోక్ కి ఎంతో మేలు చేసి వుండే వాడు.

అసలు ప్రకాష్ మనసులోవున్న విషయం చాలా చిన్నది...

శ్రీధర్, అశోక్ రూం లోకి వెళ్ళడానికి వెయిట్ చేస్తూ కారిడార్ లో ఉన్నప్పుడు స్మృక్ చేశాడు.

సిగరెట్ పీక కింద పడిసి కాలితో ఆర్ప లేదు.

కార్పెట్ చివర అంటుకుని మండటం చూసి కూడా నిర్లక్ష్యంగా కూర్చున్నాడు. ఇవి ప్రకాష్ అబ్జర్వ్ చేసిన విషయాలు.

మహారాష్ట్ర. ఆంధ్రా జట్టు ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ ఆడుతున్నారని తెలుసుకుని కాలేజీ అంతా ఆరోజు గ్రౌండ్లోనే వుంది.

ఎందుకో అందరి లోనూ ఒకీంత టెన్షన్ గా వుంది. నేషనల్ గేమ్స్ జరిగే లోపు ఎక్కడా ఈ రెండు జట్టు తలపడే అవకాశాలు లేవు. ఇదే ఏకైక ఛాన్స్.

ఎంత ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ అనుకున్నా గెల్చిన జట్టు ఆత్మవిశ్వాసాన్ని ప్రోది చేసుకుంటుంది.

అందుకే ఎవరికీ వారు ఈ మ్యాచ్ గెలవాలని పట్టుదలగా వున్నారు.

కీర్తన ఒక్కతే ప్రశాంతంగా వుంది. ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ లో జయాపజయాలు ఎలా వచ్చినా ఒక్కటే! దానికి ఎక్కువ ఇంపార్టెన్స్ ఇవ్వద్దని మొదట్నుంచీ చెబుతూనే వుంది.

అందరూ పైకి విన్నట్లు నటించినా, మనసులో ఒకీంత ఆందోళన ఉండనే వుంది.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలయింది.

ఇరు జట్టు మైదానానికి చేరుకున్నాయి.

స్టాండ్స్, ప్రాక్టీస్ చేయటానికి వచ్చిన వాళ్ళందరూ కలిపి నాలుగైదు వందల మంది వుంటారు.

మణి బిందు వాళ్ళ టీమ్‌ని చూస్తూనే అబ్బాయిలు రెప్ప వేయటం మర్చి పోయి చూస్తున్నారు.

ఎందుకంటే, వాళ్ళ టీం డ్రస్ అంత గ్లామరస్‌గా వుంది. మోకాళ్ళు దిగని టైట్ ఫిట్ స్కర్ట్స్, దాని మీద వక్సోజాల ఆకారాన్ని ప్రస్ఫుటంగా కనిపింప చేసే టీ షర్ట్స్.

అసలు ఆటని చూడాలా, ఆడే వాళ్ళని చూడాలా అన్న డైలమాలో పడతారందరూ.

వాళ్ళని చూసి కీర్తన అసహనంగా ఫీలయింది.

ఇది ఆటా....?

ఫ్యాషన్ పెరేడా....?

ఆమె ఫీలింగ్స్ చూసి గర్వంగా నవ్వుకుంది మణి బిందు ఆమెకి కావలసింది అదే!

తమని చూసి ఎదుటి వారి ప్రశాంతత భగ్నం కావాలి. ఆ దిశలో తమని చూసి కీర్తన అసహనానికి లోను గావటం తాము సాధించిన విజయంగా భావించింది మణి బిందు.

ఆట ప్రారంభమవడానికి ముందు రిఫరీ టాస్ వేయించాడు. టాస్‌లో విన్నయింది మణి బిందు. సంప్రదాయం ప్రకారం పద్ధతిగా సర్వీస్ కావాలో, కోర్టు కావాలో ఆమె కోరుకోవాలి. ఆమె అది ముందు చెప్పకుండా విక్టరీ సూచకంగా రెండు వేళ్ళూ చూపించింది. తన సహచరుల కేసి, గ్రౌండ్ కేసి.

ఈ తీతంగానికి నాలుగు నిమిషాలు పట్టింది. ఇంకోకరైతే టాస్ వేసిన పాయింట్‌ని వదిలి బయటకి వచ్చేస్తారు. కానీ కీర్తన పెదవుల

మీద చిరునవ్వు చెదరకుండా అక్కడే ఓపికగా నిల్చుంది. రిఫరీ కూడా కీర్తన సహనానికి ఆశ్చర్య పోయాడు.

ఆ తర్వాత మణి బిందు వచ్చి తన ఛాయిస్ కోరుకుంది. ఆమె ఛాయిస్ సర్వీస్, కీర్తన కోర్టుని ఎంచుకుంది.

మూడు నిమిషాల్లో అందరూ ఎవరి కోర్టుల్లో వాళ్ళు నిల్చున్నారు. రిఫరీ విజిల్ వేయగానే మ్యాచ్ ప్రారంభమైంది.

ఫస్ట్ సర్వ్ మణిబిందు చేసింది. రైట్ డిఫెన్స్ లో వున్న కీర్తన సెంటర్ కి పాస్ చేసింది. సెంటర్ లో వున్నమ్మాయి కొట్టిన బంతి నెట్ ని రాసుకుంటూ వెళ్ళి వాళ్ళ కోర్టులో పడింది.

ప్రంట్ లైన్ లో ఎవరూ తియ్య లేక పోయారు. పాయింట్స్ మీ రాకుండానే మణి బిందు సర్వీస్ డౌనయింది.

ఆ అమ్మాయి మొహం కంద గడ్డలా మారి పోయింది. అతి ప్రయత్నం మీద అణచుకుంది.

తర్వాత కీర్తన సర్వీస్ లో వరుసగా మూడు పాయింట్లు వచ్చి ఆంధ్రా జట్టు 3.0 లీడింగ్ లోకి వెళ్ళింది.

ఆ టీమ్ రెట్టించిన ఉత్సాహంతో ఆడే సరికి మొదటి గేమ్ ను పదిహేను, ఆరులో ఆంధ్రా జట్టు గెలిచింది.

కీర్తన మామూలుగానే వుంది. కానీ మిగతా వాళ్ళ మొహాలు మెరిసి పోతున్నాయి.

ఇక మణి బిందు పరిస్థితి చెప్పక్కర్లేదు.

ఆమె టీమ్ మేట్స్ కూడా కుత కుత వుడికి పోతున్నారు.

ఇప్పటి వరకూ గెలుపు పట్ల అత్యంత విశ్వాసంగా వున్న వాళ్ళు ఒక్క సారిగా అంత తేడాతో ఫస్ట్ గేమ్ ఓడి పోవడం జర్జించుకో లేక పోతున్నారు.

ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి.

లాభం లేదు. పరువు పోయేలా వుంది.

ఏం చెయ్యాలో ముందే ఆలోచించుకున్నారు. అందుకే ఇండైరెక్ట్ మాటలు, హేళనగా చూడటం, ఎదుటి వారిని చూపించి, కనుబొమ్మలతో వ్యంగ్యంగా, వెటకారం చెయ్యడం మొదలు పెట్టారు.

కాస్తంత కాన్సంట్రేషన్ దెబ్బతింది. ఆంధ్రా జట్టుకి సడెన్ గా వీళ్ళేంటి ఇలా ప్రవర్తిస్తున్నారనిపించింది.

స్టూడెంట్స్ కోలాహలం మధ్య రెండో గేమ్ స్టార్తయింది. వీళ్ళ సర్వీస్ డౌన్ అయినప్పుడల్లా కించ పరిచేలా మాట్లాడటం బిగినయింది.

ఇటు వైపు జట్టులో ఎవరూ రిపోర్ట్ చెయ్యక పోవడంతో రిఫరీ చూసి చూడనట్లు వూరుకున్నాడు.

పూహించని దాడికి ఆంధ్ర జట్టు ఉక్కిరి బిక్కిరయి 12`15లో సెకెండ్ గేమ్ ఓడి పోవడంతో మూడో గేమ్ తప్పని సరై అత్యంత ప్రాధాన్యాన్ని సంతరించుకుంది.

విరామం సమయంలో గట్టిగా హెచ్చరించింది కీర్తన. ఎదుటి వారి మాటల్ని అసలు పట్టించుకో వద్దని.

తమని మానసికంగా దిగ జార్చడానికి వాళ్ళు అలా మాట్లాడుతున్నారని అమ్మాయిలు గ్రహించారు.

అందుకే దెబ్బ తిన్న తామల్లా బుసలు కొడుతూ బరిలో దిగారు.

ఈసారి మాటల దాడి సరి పోదనిపించింది మహారాష్ట్ర టీమ్ కి.

ఏం చెయ్యాలా అని ఆలోచించే లోపే ఆంధ్రా జట్టు 10`7 అధిక్యతలో వుంది.

మహారాష్ట్ర జట్టులో అమ్మాయిలందరూ కళ్ళలో నైగలు చేసుకుని టైమ్ అవుట్ తీసుకుని బయటకి వచ్చారు.

ఒక్క నిమిషం వాళ్ళలో వాళ్ళు గుసగుసలాడుకున్నారు. ఇంతలో సడెన్ గా వాళ్ళలో ఒకమ్మాయి...

“ఏయ్! అడుగో ఆకాష్” అంటూ గట్టిగా అరిచింది.

“ఆకాష్...ఏడి?” అందరూ చుట్టూ చూశారు. చప్పున తిరిగి చూసింది కీర్తన.

“ఆకాష్ వచ్చాడా? ఎక్కడున్నాడు?” చూపుల్లో వెతుకుతుండగా...

వాళ్ళు కోర్టులోకి వచ్చేశారు.

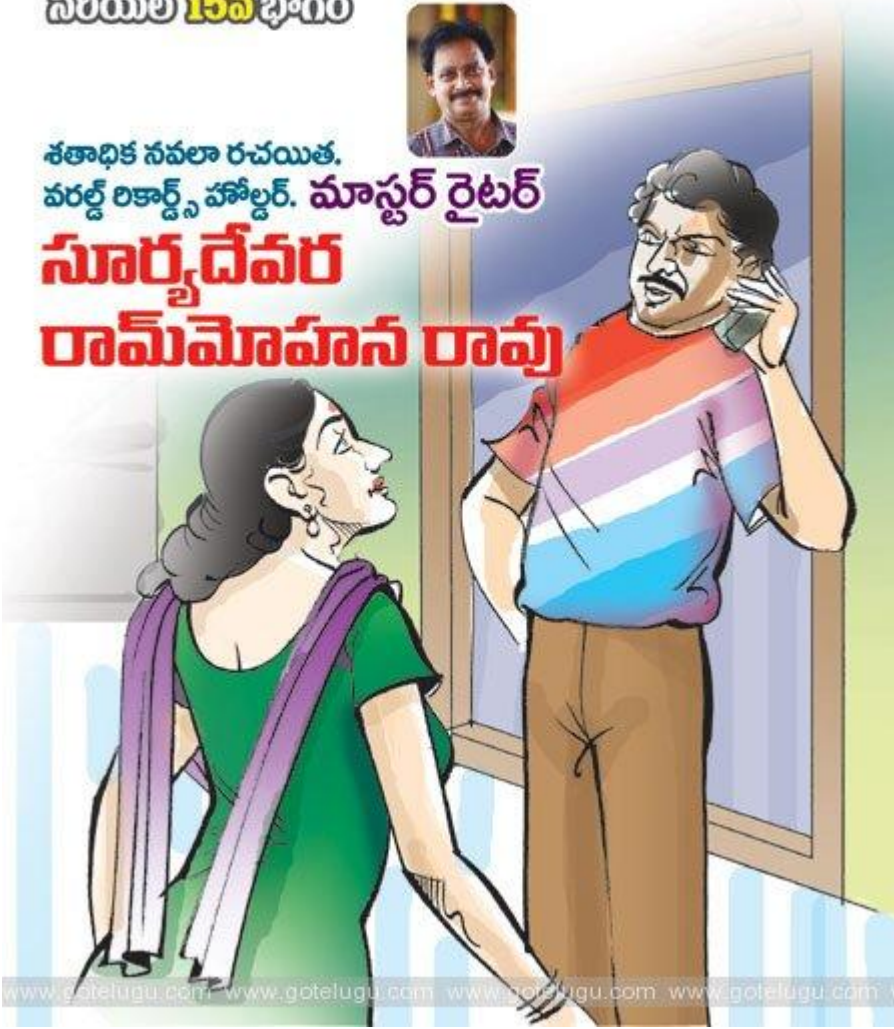
కీర్తన ఆ మూడ్ నుండి బయటకి రాకుండానే గేమ్ స్టార్తయింది.

వరుసగా మూడు పాయింట్లు సాధించి ఈక్వల్ చేశారు.

నాడైన ప్రపంచం

సీరియల్ 15వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత,
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్. మాస్టర్ రైటర్
సూర్యదేవర
రామ్మోహన రావు

“ఆకాష్ ఇటీ చూస్తున్నాడు చూడు” ఒకమ్మాయి గట్టిగా అంది.

ఆ అమ్మాయి చూస్తున్న వైపు కీర్తన దృష్టి మళ్ళింది. కీర్తన ఫ్రెండ్స్ అసలు విషయం గ్రహించారు.

కీర్తనని హెచ్చరించే లోపే స్కూలు 10`13లో వుంది.

ఈ సారి లేట్ చెయ్యి లేదు ఎదురు డిఫెన్స్ లో వున్నమ్మాయి. రైట్ సైడ్ రగా వున్న కీర్తనకి మెసేజ్ పాస్ చేసింది.

అసలు ఆకాష్ రాలేదు. కీర్తన రెండు రోజులు అతనితో మాట్లాడటం చూసి, అతని పేరు తెలుసు కొని, కీర్తనని డిస్టర్బ్ చెయ్యడానికి చేస్తున్నారు అని.

ఆ మెసేజ్ విన గానే కీర్తన మొహం ఎర్ర బడి పోయింది.

అసలు ఏమనుకుంటున్నారు?

ఏదో రకంగా గెలవటమే ముఖ్యమా?

ఆ ఆటకయినా నైతిక నియమావళి ముఖ్యం కాదా? తాము గెలవడమే ముఖ్యమనుకుంటే గెలిచి గెలవాలి తప్ప. గెలిచి ఓడి పోకూడదు.

ఇలా ఎదుటివారి మైండ్ ని డిస్టర్బ్ చేసి, వాళ్ళ ఏకాగ్రతని భగ్నం చేసి అప్పుడు గెలిస్తే, నిజంగా వాళ్ళలో సత్తా వున్నట్లా, ఆమె ఆలోచన ముగిసేసరికి....

మహారాష్ట్ర జట్టు 13`14లో వుంది.

కీర్తన ఆలోచననిన్నంటిని ఒక విశ్వాసంతో బయటకి పారద్రోలి బంతి మీద మనసు లగ్నం చేసింది. మణి బిందు సర్వీస్ చేస్తోంది. అర చేతి చివర బలంగా చరవడం మూలంగా బంతి లెఫ్ట్ డిఫెన్స్ లోకి వచ్చింది. ఆమె దానిని ఎదుర్కొని బూస్టర్ వైపు పాస్ చేయ బోయింది.

క్షణంలో సగంలో కీర్తన సైగ చేసింది. అందరూ పక్కకి తప్పుకున్నారు. సెంటర్ లో వున్న కీర్తన మనసులో ప్రణీతిని తల్చుకుని రివ్యూన వైకెగిరి స్మైల్ కొట్టింది.

ప్రత్యర్థి కోర్టులో సెంటర్ ప్లేస్ కి వెళ్ళింది ఆ బాల్. ఆ అమ్మాయి శాయ శక్తులా ఆ బాల్ తీయడానికి ప్రయత్నించింది కానీ, అది

ఆమెకి తగిలి...బాగా డౌన్ కి వెళ్ళి పోయింది.

దాంతో సర్వీస్ బ్రేకయి కీర్తన సర్వీస్ లోకి వచ్చింది. ఎదుటి వాళ్ళని పూపిరి పీల్చుకోనివ్వకుండా వరుసగా మూడు బంతులు, మూడు సర్వీసులు తుఫాను వేగంతో ప్రచండంగా దూసుకొచ్చిన ఆ సర్వీసులను కూడా పాస్ చెయ్యి లేక పోవడంతో ఆంధ్రా జట్టు విజయం సాధించింది.

అప్పటి వరకూ గెలుపు ముంగిట్లో సగర్వంగా నిల్చు మహారాష్ట్ర జట్టు చివరిలో జరిగిన ట్వీస్ట్ ని భరించ లేక పోయింది.

ఆఖరిలో పోరాడి ఓడ లేదు.

ఆస్ట్రేలియా సర్వీసులని ఎదుర్కో లేక పోయారు.

మూడు సర్వీసుల్లో వాళ్ళు గెలిచారూ అంటే, సర్వీసులని కూడా ఎదుర్కోలేనంత అధమమైన జట్టుని పేరు పడినట్టేగా! వాళ్ళ అందమైన మొహాలు నెగిటివ్ పీలింగ్ లో సహజత్వాన్ని కోల్పోయాయి.

పరస్పరం షేక్ హాండ్స్ ఇచ్చుకున్నారు. ఆ సమయంలో మణి బిందు కీర్తనతో “ఇంత వరకూ ప్రి అనుకున్నాము. నీకూ బాయ్ ఫ్రెండ్ ఉన్నాడన్న మాట” మాటల్లో సాధ్యమైన వ్యంగ్యాన్ని రంగరించి అంది.

నవ్వింది కీర్తన. “ఎవరి గురించి అంటున్నావు?”

“ఎవరో ఆకాష్ అట కదా!”

“అతను నా బాయ్ ఫ్రెండ్ కాదు” మెల్లగా అంది.

“మరి?” నోసలు చిట్టించి చూసింది మణి బిందు.

“అతను నా అభిమాని” స్పష్టంగా పలికి అక్కడ నుంచి కదిలింది.

వెనకాల మణిబిందు బిత్తర పోయి చూస్తూ నిల్చుంది.

ఆ రోజు యింటికి వచ్చే సరికి ఏడున్నరయింది. ‘బాగా లేటయిందే’ అనుకుంటూ ఆదరా బాదరా వచ్చింది. అశోక్ అప్పటికే వచ్చేసాడు.

తండ్రి పనులన్నీ అతను చూశాడు.

కూతురిని చూడగానే భూపతి కళ్ళు మెరిసాయి

“ఐయాం సారీ నాన్న గారూ!” తండ్రి దగ్గరకెళ్ళి అంది.

ఫర్లేదన్నట్లు తలూపాడు.

“ఏమయ్యింది మ్యాచ్?” అడిగాడు.

“గెలిచాం....” ఆనందంగా అంది.

ఆమె కళ్ళలో, మాటలో సంతృప్తి తప్ప గర్వం లేదు.

“కంగ్రాట్స్!” షేక్ హాండ్ యిచ్చాడు అశోక్.

ఇంకా ఏవో విశేషాలు చెప్ప బోయింది.

“స్నానం చేసిరా! పిన్నికి ఫోన్ చేద్దాం....నాలుగు రోజులయింది మాట్లాడి.”

తన గేమ్ విశేషాలు చెపుతుంటే కట్ చేసినందుకు కోపం వచ్చింది. పిన్నితో మాట్లాడాలని చెప్పే సరికి గబగబా బాత్ రూంకి వెళ్ళింది.

ఎందుకు ఫోన్ అన్నట్లు చూశాడు తండ్రి. సమాధానం చెప్ప లేక పోయాడు అశోక్.

ఏమని చెప్పగలడు? అది తమ బాధ్యత అని...కీర్తన డైనింగ్ టేబుల్ మీద అన్నీ సర్వేసి, తండ్రికి అన్నం తినిపించింది.

నానమ్మ, కీర్తన, అశోక్, తండ్రికి కనబడేలా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోజనాలు చేశారు.

అశోక్ ఫోన్ చేసే టైమ్ కి మృదులా దేవి భోజనం చేసి, పాత కాలపు వుయ్యాల బల్ల మీద కూర్చుని పూగుతూ, తమలపాకులు వేసుకుంటోంది.

‘నీ కొడుకు ఫోన్’ అంటూ కార్డో లెస్ తెచ్చిచ్చి పక్కనే నిల్చున్నాడు పెద్ద తమ్ముడు జగన్నాథం.

“పిన్నీ బాగున్నావా?” అశోక్ అడిగాడు.

“అ!అ! ఏం చేస్తున్నారు?” అడిగింది.

“బోజనాలు అయ్యాయి. కూర్చున్నాం. నాన్న గారి లో మాట్లాడుతున్నాం” అశోక్ చెప్పాడు.

“ఆ! ఎక్కువ విసిగించకండి. కీర్తన ఏం చెప్తోంది” అడిగింది.

“ఉంది. మాట్లాడు” అంటూ ఫోన్ యిచ్చాడు.

కుశల ప్రశ్నలు అయ్యాక.....

“ఈ రోజు మ్యాచ్ గెలిచాను పిన్నీ.....” ఆనందంగా చెప్పింది.

భూపతి జాలిగా కూతురి వైపు చూశాడు.

ఏంటీ పిచ్చి తల్లి ఆరాటం....ఆమె సంతోషిస్తుందనే! అతను అనుకున్నట్లుగానే అటువైపు పిన్ని బోధనలు ప్రారంభమయ్యాయి.

“మ్యాచ్ లు అవి ఇవీ అంటూ ఎక్కువ సేపు బయట తిరగొడ్డు. అయినంటి ఆడపిల్లలు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఇలా తిరిగితే రేపు సంబంధాలు గుమ్మం ఎక్కుతాయా?” అంటూ కఠినంగా హెచ్చరించింది మృదులా దేవి. అలవాటయిన విషయమే అయినా, ఆ టైమ్ లో మొహం మాడి పోయింది.

“అలాగే పిన్నీ!” అంటూ చెప్పిన వాటికల్లా ‘ఉ్’ కొట్టింది. ఆ తర్వాత అశోక్ కాసేపు మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

పిన్ని మ్యాచ్ గురించి మందలించినప్పుడల్లా తనని ఓదార్చే అశోక్ మౌనంగా వుండి పోయాడు.

ఆ విషయం మనసు గ్రహించింది. బాధ పడక పోయినా, అశోక్ ప్రవర్తనకు కారణం బోధ పడ లేదు.

ఆ రాత్రంతా కలత నిద్ర తోనే గడిచి పోయింది.

సాయంత్రం నాలుగు గంటల సమయం. ఆంధ్రా జట్టు అంతా ప్రాక్టీస్ కని స్టేడియంకు బయల్దేరారు. కానీ బాగా మబ్బు బట్టి వర్షం పడేలా ఉండటంతో అందరిలో ప్రాక్టీస్ కన్నా షికారుకి వెళ్ళాలన్న కోరికే ఎక్కువయింది.

ప్రోగ్రాం కీర్తన కి ముందే చెబితే ఆమె ఒప్పుకోదు. అందుకే చెప్పకుండా ఆమెని బయల్దేర దీశారు.

తీరా ఆటో ఎక్కాక పావు గంటకి కీర్తనకి డౌట్ వచ్చింది. ఆటో స్టేడియం వైపు వెళ్ళడం లేదు.

“ఎక్కడికి వెళుతున్నాం?” అనుమానంగా ప్రెండ్స్ ని అడిగింది.

సీటు మధ్యలో కూర్చున్న కీర్తన రెండు చేతునూ అటూ ఇటూ చివర కూర్చున్న వాళ్ళు పట్టుకున్నాక, కడ్డిమీద కూర్చున్న అమ్మాయి చెప్పింది.

“ఎగ్జిబిషన్ కి వెళుతున్నాం.....” అని చెప్పాక, ఆమె మూమెంట్స్ ఎలా వుంటాయో పూహించి ముందే అందుకు సన్నద్ధమైపోయారు వాళ్ళు.

కానీ అందుకు విరుద్ధంగా వుంది కీర్తన, ఆమె వద్దని తిట్టనూ లేదు, వెళదామని సరదా పడనూ లేదు. మామూలుగా కూర్చుంది.

చేతులు వదిలేసి ఆశ్చర్యంగా ఆమె వంక చూశారు. అసలీ లోకంలో లేదు కీర్తన.

ఆమె మనసంతా ఆకాష్ మీద వుంది.

ఇది వాస్తవం...

నమ్మ లేని నిజం...

మాట మాటకీ అతను గుర్తొస్తున్నాడు. తను గెలిచిన ప్రతి మ్యాచ్ తాలూకు విశేషాలు అతనితో చెప్పాని, అతని రియాక్షన్ స్వయంగా గమనించాలని కోరికగా వుంది.

ఇలా అనిపించడం తనకే ఆశ్చర్యంగా వుంది.

అసలు ఆకాష్ ఎవరు?

అతనితో తనకున్న పరిచయం ఎంత?

అతను కేవలం తన అభిమాని అంతే!

“ఎమయిందీ?” కీర్తన అలా వుండటం చూసి ఒకమ్మాయి అడిగింది.

ఆలోచనల్లో మునిగి పలక లేదు కీర్తన.

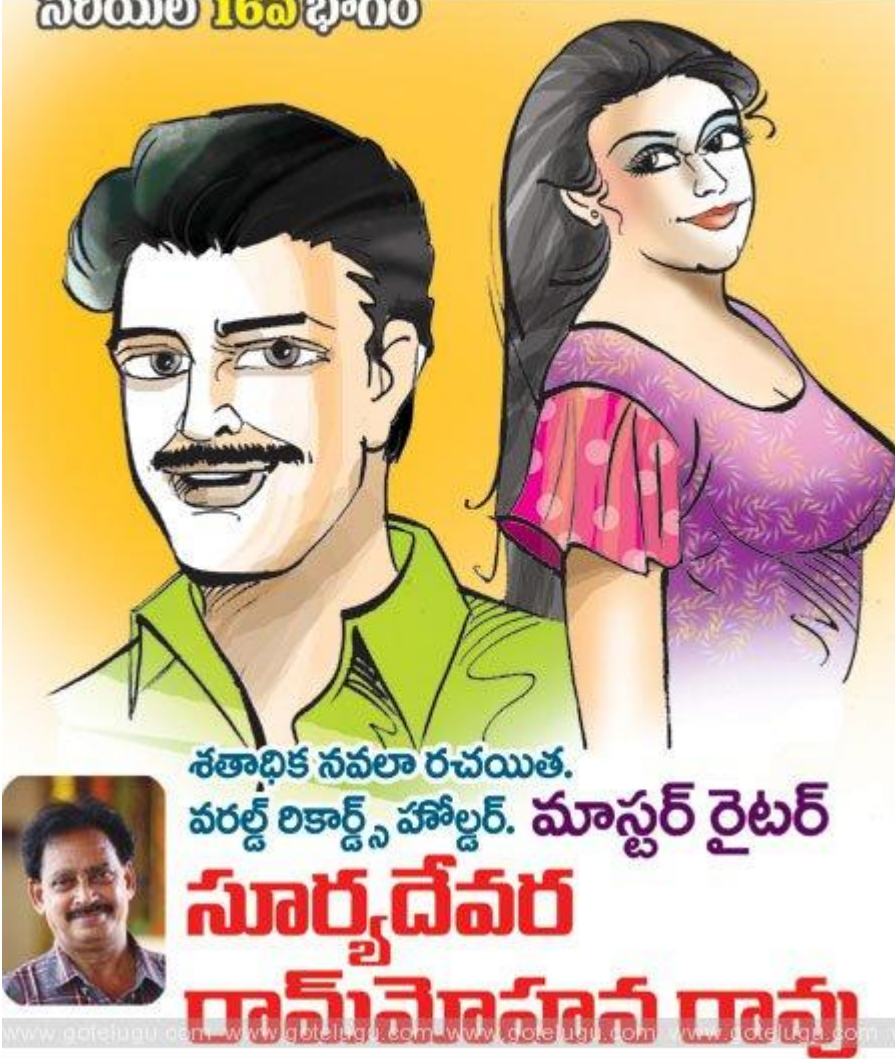
మళ్ళీ అడిగింది. అప్పటికే ఉలిక్కి పడి లేరుకుంది కీర్తన.

“ఏం లేదు” అంది ముభావంగా.

వాళ్ళకి ఏదో అర్థమైనట్లుగా వుంది. మొన్న మ్యాచ్‌లో మణి బిందు, ఆకాష్ గురించి కామెంట్ చేసింది. కీర్తనని వీక్ చేయడానికే అంది. తమకి తెలిసి కీర్తనకి బాయ్ ఫ్రెండ్స్ లేరు.

నాడైన ప్రపంచం

సీరియల్ 16వ భాగం

ఆకాష్ పరిచయం చేసుకుని, అభిమానినని చెప్పి వుంటాడు. అందుకే కీర్తన మాట్లాడి వుంటుంది.

అదంతా తెలుసుకోకుండా, వాళ్ళు గెలుపు కోసం కీర్తన స్థయిర్యాన్ని దెబ్బ తీయడం కోసం గాసిప్స్ పుట్టిస్తున్నారు. చివరికి ఆమెని కూడా వదిలిపెట్టడంలేదు వాళ్ళు. బాధగా అనిపించింది....

“కీర్తన! మణిబిందు మాటల్ని పట్టించుకోకు నువ్వు. తన తత్వం మనకి తెలిసిందే కదా” ఒకమ్మాయి అంది.

మళ్ళీ మానుతున్న గాయం రేగినట్లయింది. మళ్ళీ ఆకాష్ గుర్తొస్తున్నాడు. మర్చిపోవాలనుకున్నా మర్చిపోలేకపోతోంది. ఎందుకు?

మణిబిందు ఏమంది....?

అతను తనకి బాయ్ ఫ్రెండనా?

ప్పో....! ఆమెకి అలానే అనాలని ఎందుకనిపించిందో? అలా ఆలోచిస్తూ వుండగానే ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్ వచ్చింది. టికెట్స్ కొనుక్కుని లోనికెళ్ళారు. కీర్తన తప్ప మిగతా వాళ్ళంతా తాత్కాలికంగా అన్ని విషయాలను పక్కన పెట్టి జెయింట్ వీల్స్ ఎక్కడం లోనూ, పావ్ బాజ్ తినడం లోనూ, షాపింగ్ చెయ్యడం లోనూ మునిగి పోయారు.

కీర్తనకి అంతా విచిత్రంగా వుంది. ఆమె ఎగ్జిబిషన్ కి వచ్చి చాలా సంవత్సరాలయింది. అందుకే అన్నీ వింతగా చూస్తూ తిరుగుతోంది.

ఒక షాపులో స్పెట్స్ అమ్మడం చూసింది. స్పెడ్స్ పెట్టుకున్న ఆకాష్ గుర్తుకొచ్చాడు.

మనసంతా దిగులుగా తయారైంది. ఈ ఆకాష్ తనని వదిలిపెట్టడా....? తనేంటి ఇలా మారిపోతోందీ...? భయంగా అనిపించింది....

ఈ విషయాలు ఎవరితో షేర్ చేసుకోవాలి....? అసలు ఈ ఫీలింగ్స్ ని ఏమంటారు....? సంఘర్షణ తట్టుకోలేక తలనొప్పి వచ్చేసింది.

ఫ్రెండ్స్ కి కారీయాన్ చెప్పి తను వచ్చేసింది.

టాబ్లెట్ వేసుకుని పడుకుంది.

తండ్రి తన మాట కోసం ఎంతగా ఎదురుచూస్తాడో గుర్తొచ్చి నిట్టూర్పు లేచి వెళ్ళి ఆయనతో మాట్లాడింది. ఆమె మాటల్లో అంతగా ఉత్సాహం లేకపోవడం గమనించాడాయన. ఎలా అడగాలో తెలియలేదు...

అశోక్ కూడా ఎందుకో డల్ గానే కనిపించాడు. మరింత దిగులుగా అనిపించింది.

తండ్రి నిద్రపోయాక అశోక్ రూం లోకి వెళ్ళింది. అతను ఎటో చూస్తూ కనిపించాడు.

“నీలో మాట్లాడాలి అన్నయ్యా!” అంది.

“చెప్పరా!....” లాలనగా అడిగాడు.

తలదించుకుని నిలబడింది.... పరిశీలనగా చూశాడు....

మనిషి డిస్టర్బ్ గా వుంది...

అతని పెదాల మీద చిరు దరహాసం మెదులుతోంది.

“ఎందుకో కాన్సన్ట్రేషన్ ఉండటం లేదు.” మెల్లగా అంది.

“దేని మీద....?” అడిగాడు.

“గేమ్ ఆడుతుంటే అన్ని మర్చిపోతాను కానీ తిండి మీద, చదువు మీద ధ్యాస ఉండటం లేదు.”

“ఏం....?”

ఏదో చెప్పబోయి విరమించుకుంది...అది అన్నయ్యతో షేర్ చేసుకునే ఫీలింగ్ కాదని మనసుకి తడుతోంది. నిట్టూర్పాడతను.

“గేమ్ సంగతి ఎలా వున్నా ముందు హెల్త్, స్టడీస్ చూసుకో!” చెప్పాడు అశోక్. నిర్ధాంతపోయింది కీర్తన.

ఈ మాట అన్నది ఎవరు...? తన అన్నయ్యేనా....? తను వాలిబాల్ గేమ్ని ప్రాణ ప్రదంగా ప్రేమిస్తుందని తెలిసీ, దానిని అంత తక్కువ చేసి మాట్లాడేది అన్నయ్యేనా....? కళ్ళు విప్పార్చి చూసింది.

ఆ కళ్ళల్లో గాయపడిన భావం స్పష్టంగా కనిపించింది.

అశోక్ మనసు విలవిల్లాడింది. కానీ తప్పదు. తను గట్టిగానే ఉండాలి. నిర్ణయించుకున్నాడు. మౌనంగా వెను దిరిగి వెళ్ళిపోయింది కీర్తన. వెళ్తున్న ఆమె వంక అలానే చూస్తుండిపోయాడు అశోక్

ఆకాశంలో తెల్ల మబ్బులు తేలుకుంటూ వెళ్తున్నాయి. సూర్యుడు తన ప్రతాపాన్ని తగ్గించుకుని చాలా సేపయింది. గాలి చల్లదనాన్ని సంతరించుకుంటోంది.

డాబా మీద ఆరేసిన బట్టల్ని తీసుకొచ్చి మడతలు పెడుతోంది జాహ్నవి. రెండు గంటల ముందు మధ్యాహ్నపు నిద్ర నుంచి మేలుకొని ఫ్రెష్గా స్నానం చేయడంతో మనిషి నిగారింపుగా కలకల్లాడుతూ అరవిరిసిన తెల్ల కలువలా వుంది....

ఇన్నాళ్ళ బట్టి ఆవరించిన కష్టాల నీడలు లోలగిపోవడంతో ముఖం తేటపడింది. కళ్ళు స్వచ్ఛంగా మెరుస్తున్నాయి.

ఎర్రని పెదాలు తేనెలో ముంచి తేల్చినట్లు వున్నాయి. మనసు లోని మనోహరమైన భావాల తాకిడికి మొహం కుంకుమ రంగుని సంతరించుకుంది.

ఇంటి ముందు కారాగడంతో గబగబా వచ్చి లొంగి చూసింది. ప్రకాష్ అప్పుడప్పుడూ కార్లో వస్తుంటాడు.

కానీ అన్నయ్య కాదు....

అశోక్!....

గాభరాగా అనిపించింది. మొహమంతా చిరు చెమటలు పట్టాయి. బట్టలన్నీ తీసుకెళ్ళి మధ్య గదిలో పెట్టింది. తడబడే అడుగులతో ఎదురెళ్ళి “రండి!” పిలిచింది.

“హలో!” అంటూ లోపలికి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. లోపలికి వెళ్ళి వాటర్ తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది. అవసరం లేకపోయినా కొంచెం తాగాడు. అతని ఎదురుగా కూర్చోవడం సంగతి దేవుడెరుగు. నిల్చోవాంటేనే కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి....

“అన్నయ్య ఇంకా రాలేదు....” అతని కోసం వచ్చాడేమోనని చెప్పింది.

“నాకు తెలుసు” అన్నాడు.

“తెలుసా....???”

తెలిసే ఇంటికి ఎందుకు వచ్చినట్లు....?

“అంటే లేరా....?” అడిగాడు.

“టెంపుల్‌కి వెళ్ళింది” చెప్పింది.

కాసేపు అతను ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు కనిపించాడు. ఆమె తల దించి కుచ్చిళ్ళు చూసుకుంటూ నిల్చింది.

“రెండేళ్ళాగి, మనిద్దరం పెళ్ళిచేసుకుందామా...” సడెన్ గా అడిగాడు అశోక్.

అతనేమన్నాడో అర్థం కాలేదు. రెప్పలు టపటపా ఆర్పింది. అశోక్ లేచి మెల్లగా ఆమె వైపు నడిచాడు.

అతను దగ్గరగా వస్తుంటే గుండెలు దడదడలాడాయి. దగ్గరగా వచ్చాక జేబు లోంచి ఏదో తీసాడు. దాన్ని గుప్పిట్లో బంధించి, కాసేపాగి ఆమె కళ్ళ ముందు గుప్పెట తెరిచాడు.

అతని అరచేతిలో మిలమిల్లాడుతూ తన చెయిన్, చిన్న ఉంగరం.

“ఇష్టమైతే ఈ రెండూ తీసుకోండి. ఇష్టం లేకపోతే వదిలేయండి. ప్రకాష్ జాబ్ కీ దీనికి ఏ సంబంధం లేదు.” చెప్పాడు.

అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఆమె ఆలోచనలో పడింది.

ఇతని స్టేటస్ పెద్దది. అయినా తనని పెళ్ళిచేసుకుంటానంటున్నాడు. అన్నయ్యతో చెప్పకుండా ఎలా....?

ఆ మాటంటే ఇతను ఫీలవ్వచ్చు...

ఏం చెయ్యాలి....?

ఓపిగ్గా నిరీక్షిస్తున్నాడు అశోక్.

చివరికి అతని చేతిపై ఆమె మునివేళ్ళ స్పర్శ.....ఆనందంగా కళ్ళు తెరిచాడు. గుప్పిట ఖాళీగా వుంది.

జాహ్నవి మొహం రాగరంజితమయింది. ఉంగరాన్ని స్వయంగా వేలికి లోడిగాడు. చెయిన్ని ఆమె మెళ్ళో వేసాడు. “మన పెళ్ళికి ముందు, మా చెల్లి కీర్తన పెళ్ళి జరగాలి. రెండేళ్ళు టైమ్ వుంది కదాని ప్రేమా దోమా అంటూ మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెట్టను. షికార్లకీ, సినిమాకీ రమ్మని బలవంతం చేయను. నాకు మిమ్మల్ని చూడాలనిపిస్తే మా చెల్లిని తీసుకుని మీ యింటికి వస్తాను. మీకు నన్ను చూడాలనిపిస్తే మీ అన్నయ్యతో కలిసి ఆఫీస్కో, మా ఇంటికో రండి” అతను చెబుతుంటే కళ్ళింతలా చేసి వింది.

అవి విన్నాక అనిపించింది. ఎంత అవాంతరాలు వచ్చినా తమ పెళ్ళి జరిగి తీరుతుందీ అని.

అతను కుర్చీలో కూర్చున్నాక ఆమెతో చెప్పాడు “కూర్చోమని”

ఆ తర్వాత అతను నిశ్చయించుకున్న ప్రకారం తమ ఫ్యామిలీ విషయాలు చెప్పదలుచుకున్నాడు.

రెండేళ్ళాగైనా ఆమె తన కాబోయే భార్య.

అన్ని విషయాలు ఆమె తెలుసుకోక తప్పదు. అనుకుంటూ మొదట్నుంచీ యిప్పటివరకూ జరిగినవన్నీ చెప్పుకోచ్చాడు

శ్రద్ధగా వింది జాహ్నవి. కీర్తన గురించి చెప్పేటప్పుడు అతని మొహంలో మారుతున్న ఫీలింగ్స్ చూసి, చెల్లెంటే అతనికి ఎంత ప్రాణమో, ఆమె పెళ్ళి చేసుకొని ఆనందంగా జీవితం గడపడం కోసం తన సర్వస్వాన్నీ అతడు త్యాగం చేయగలడు అనిపించింది.

“మన పెళ్ళయ్యాక మీకు సుఖాలకన్నా బాధ్యతలే ఎక్కువగా వుంటాయి” బలహీనంగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అవి నాకు కొత్త కాదు. చిన్నప్పటి నుంచి అందులోనే పెరిగిన దాన్ని. బాధ్యతల్ని నెరవేర్చడంలోనే నాకు సంతృప్తి దొరుకుతుంది. అప్పటికి నోరువిప్పి ధైర్యంగా ఒక మాట చెప్పగలిగింది.

“ప్రేమికుల ముందు స్వీట్ నథింగ్స్ చెప్పకుంటారేమో....నేను మీకు అన్నీ కష్టాల గురించే చెపుతున్నాను” అన్నాడు.

కొంచెం సిగ్గుపడి “అదేం లేదు” అంది. కాసేపాగాక ఆమె టీ తెచ్చి యిచ్చింది. తాగి పదినిమిషాలు కూర్చుని వెళ్ళొస్తానని బయలుదేరాడు. జాహ్నవికి యిందాకటి నుంచి మనసులో ఒక అనుమానం మెదుల్తోంది.

గత సంచిలో నాదైన ప్రపంచం చదవడానికి ఇక్కడ క్లిక్ చేయండి.

<http://www.gotelugu.com/issue216/607/telugu-serials/naadaina-prapancham/nadaina-prapancham/>

(గతసంచిక తరువాయి)..

ఆకాష్ పరిచయం చేసుకుని, అభిమానినని చెప్పి వుంటాడు. అందుకే కీర్తన మాట్లాడి వుంటుంది.

అదంతా తెలుసుకోకుండా, వాళ్ళు గెలుపు కోసం కీర్తన స్థయిర్యాన్ని దెబ్బ తీయడం కోసం గాసిప్స్ పుట్టిస్తున్నారు. చివరికి ఆమెని కూడా వదిలిపెట్టడంలేదు వాళ్ళు. బాధగా అనిపించింది....

“కీర్తన! మణిబిందు మాటల్ని పట్టించుకోకు నువ్వు. తన తత్వం మనకి తెలిసిందే కదా” ఒకమ్మాయి అంది.

మళ్ళీ మానుతున్న గాయం రేగినట్లయింది. మళ్ళీ ఆకాష్ గుర్తొస్తున్నాడు. మర్చిపోవాలనుకున్నా మర్చిపోలేకపోతోంది. ఎందుకు?

మణిబిందు ఏమంది....?

అతను తనకి బాయ్ ఫ్రెండనా?

స్పర్....! ఆమెకి అలానే అనాలని ఎందుకనిపించిందో? అలా ఆలోచిస్తూ వుండగానే ఎగ్జిబిషన్ గ్రౌండ్ వచ్చింది. టికెట్స్ కొనుక్కుని లోనికెళ్ళారు. కీర్తన తప్ప మిగతా వాళ్ళంతా తాత్కాలికంగా అన్ని విషయాలను పక్కన పెట్టి జెయింట్ వీల్స్ ఎక్కడం లోనూ, పావ్ బాజీ తినడం లోనూ, షాపింగ్ చెయ్యడం లోనూ మునిగి పోయారు.

కీర్తనకి అంతా విచిత్రంగా వుంది. ఆమె ఎగ్జిబిషన్ కి వచ్చి చాలా సంవత్సరాలయింది. అందుకే అన్నీ వింతగా చూస్తూ తిరుగుతోంది.

ఒక ఫాపులో స్పెట్స్ అమ్మడం చూసింది. స్పెడ్స్ పెట్టుకున్న ఆకాష్ గుర్తుకొచ్చాడు.

మనసంతా దిగులుగా తయారైంది. ఈ ఆకాష్ తనని వదిలిపెట్టడా....? తనేంటి ఇలా మారిపోతోందీ...? భయంగా అనిపించింది....

ఈ విషయాలు ఎవరిలో షేర్ చేసుకోవాలి....? అసలు ఈ ఫీలింగ్స్ ని ఏమంటారు....? సంఘర్షణ తట్టుకోలేక తలనొప్పి వచ్చేసింది.

ఫ్రెండ్స్ కి కారీయాన్ చెప్పి తను వచ్చేసింది.

టాబ్లెట్ వేసుకుని పడుకుంది.

తండ్రి తన మాట కోసం ఎంతగా ఎదురుచూస్తాడో గుర్తొచ్చి నిట్టూర్పు లేచి వెళ్ళి ఆయనలో మాట్లాడింది. ఆమె మాటల్లో అంతగా ఉత్సాహం లేకపోవడం గమనించాడాయన. ఎలా అడగాలో తెలియలేదు...

అశోక్ కూడా ఎందుకో డల్ గానే కనిపించాడు. మరింత దిగులుగా అనిపించింది.

తండ్రి నిద్రపోయాక అశోక్ రూం లోకి వెళ్ళింది. అతను ఎటో చూస్తూ కనిపించాడు.

“నీలో మాట్లాడాలి అన్నయ్యా!” అంది.

“చెప్పరా!....” లాలనగా అడిగాడు.

తలదించుకుని నిలబడింది.... పరిశీలనగా చూశాడు....

మనిషి డిస్టర్బ్ గా వుంది...

అతని పెదాల మీద చిరు దరహాసం మెదులుతోంది.

“ఎందుకో కాన్స్ట్రేషన్ ఉండటం లేదు.” మెల్లగా అంది.

“దేని మీద....?” అడిగాడు.

“గేమ్ ఆడుతుంటే అన్నీ మర్చిపోతాను కానీ తిండి మీద, చదువు మీద ద్యాస ఉండటం లేదు.”

“ఏం....?”

ఏదో చెప్పబోయి విరమించుకుంది...అది అన్నయ్యతో షేర్ చేసుకునే ఫీలింగ్ కాదని మనసుకి తడుతోంది. నిట్టూర్పాడతను.

“గేమ్ సంగతి ఎలా వున్నా ముందు హెల్త్, స్టడీస్ చూసుకో!” చెప్పాడు అశోక్. నిర్ధాంతపోయింది కీర్తన.

ఈ మాట అన్నది ఎవరు...? తన అన్నయ్యేనా....? తను వాలిబాల్ గేమ్ని ప్రాణ ప్రదంగా ప్రేమిస్తుందని తెలిసీ, దానిని అంత తక్కువ చేసి మాట్లాడేది అన్నయ్యేనా....? కళ్ళు విప్పార్చి చూసింది.

ఆ కళ్ళల్లో గాయపడిన భావం స్పష్టంగా కనిపించింది.

అశోక్ మనసు విలవిల్లాడింది. కానీ తప్పదు. తను గట్టిగానే ఉండాలి. నిర్ణయించుకున్నాడు. మౌనంగా వెను దిరిగి వెళ్ళిపోయింది కీర్తన. వెళ్తున్న ఆమె వంక అలానే చూస్తుండిపోయాడు అశోక్

ఆకాశంలో తెల్ల మబ్బులు తేలుకుంటూ వెళ్తున్నాయి. సూర్యుడు తన ప్రతాపాన్ని తగ్గించుకుని చాలా సేపయింది. గాలి చల్లదనాన్ని సంతరించుకుంటోంది.

డాబా మీద ఆరేసిన బట్టల్ని తీసుకొచ్చి మడతలు పెడుతోంది జాహ్నవి. రెండు గంటల ముందు మధ్యాహ్నపు నిద్ర నుంచి మేలుకొని ఫ్రెష్గా స్నానం చేయడంతో మనిషి నిగారింపుగా కలకల్లాడుతూ అరవిరిసిన తెల్ల కలువలా వుంది....

ఇన్నాళ్ళ బట్టి ఆవరించిన కష్టాల నీడలు తొలగిపోవడంతో ముఖం తేటపడింది. కళ్ళు స్వచ్ఛంగా మెరుస్తున్నాయి.

ఎర్రని పెదాలు తేనెలో ముంచి తేల్చినట్లు వున్నాయి. మనసు లోని మనోహరమైన భావాల తాకిడికి మొహం కుంకుమ రంగుని సంతరించుకుంది.

ఇంటి ముందు కారాగడంతో గబగబా వచ్చి లొంగి చూసింది. ప్రకాష్ అప్పుడప్పుడూ కార్లో వస్తుంటాడు.

కానీ అన్నయ్య కాదు....

అశోక్!....

గాభరాగా అనిపించింది. మొహమంతా చిరు చెమటలు పట్టాయి. బట్టలన్నీ తీసుకెళ్ళి మధ్య గదిలో పెట్టింది. తడబడే అడుగులతో ఎదురెళ్ళి “రండి!” పిలిచింది.

“హలో!” అంటూ లోపలికి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. లోపలికి వెళ్ళి వాటర్ తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది. అవసరం లేకపోయినా కొంచెం తాగాడు. అతని ఎదురుగా కూర్చోవడం సంగతి దేవుడెరుగు. నిల్చోవాంటేనే కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి....

“అన్నయ్య ఇంకా రాలేదు....” అతని కోసం వచ్చాడేమోనని చెప్పింది.

“నాకు తెలుసు” అన్నాడు.

“తెలుసా....???”

తెలిసే ఇంటికి ఎందుకు వచ్చినట్లు....?

“ఆంటీ లేరా....?” అడిగాడు.

“టెంపుల్‌కి వెళ్ళింది” చెప్పింది.

కాసేపు అతను ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు కనిపించాడు. ఆమె తల దించి కుచ్చిళ్ళు చూసుకుంటూ నిల్చింది.

“రెండేళ్ళాగి, మనిద్దరం పెళ్ళిచేసుకుందామా...?” సడెన్‌గా అడిగాడు అశోక్.

అతనేమన్నాడో అర్థం కాలేదు. రెప్పలు టపటపా ఆర్పింది. అశోక్ లేచి మెల్లగా ఆమె వైపు నడిచాడు.

అతను దగ్గరగా వస్తుంటే గుండెలు దడదడలాడాయి. దగ్గరగా వచ్చాక జేబు లోంచి ఏదో తీసాడు. దాన్ని గుప్పిట్లో బంధించి, కాసేపాగి ఆమె కళ్ళ ముందు గుప్పెట తెరిచాడు.

అతని అరచేతిలో మిలమిల్లాడుతూ తన చెయిన్, చిన్న ఉంగరం.

“ఇష్టమైతే ఈ రెండూ తీసుకోండి. ఇష్టం లేకపోతే వదిలేయండి. ప్రకాష్ జాబ్‌కి దీనికి ఏ సంబంధం లేదు.” చెప్పాడు.

అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఆమె ఆలోచనలో పడింది.

ఇతని స్టేటస్ పెద్దది. అయినా తనని పెళ్ళిచేసుకుంటానంటున్నాడు. అన్నయ్యతో చెప్పకుండా ఎలా....?

ఆ మాటంటే ఇతను ఫీలవ్వొచ్చు...

ఏం చెయ్యాలి.....?

ఓపిగ్గా నిరీక్షిస్తున్నాడు అశోక్.

చివరికి అతని చేతిపై ఆమె మునివేళ్ళ స్పర్శ.....ఆనందంగా కళ్ళు తెరిచాడు. గుప్పిట ఖాళీగా వుంది.

జాహ్నవి మొహం రాగరంజితమయింది. ఉంగరాన్ని స్వయంగా వేలికి తొడిగాడు. చెయిన్ని ఆమె మెళ్ళో వేసాడు. “మన పెళ్ళికి ముందు, మా చెల్లి కీర్తన పెళ్ళి జరగాలి. రెండేళ్ళు టైమ్ వుంది కదాని ప్రేమా దోమా అంటూ మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెట్టను. షికార్లకీ, సినిమాకీ రమ్మని బలవంతం చేయను. నాకు మిమ్మల్ని చూడాలనిపిస్తే మా చెల్లిని తీసుకుని మీ యింటికి వస్తాను. మీకు నన్ను చూడాలనిపిస్తే మీ అన్నయ్యతో కలిసి ఆఫీస్కో, మా ఇంటికో రండి” అతను చెబుతుంటే కళ్ళింతలా చేసి వింది.

అవి విన్నాక అనిపించింది. ఎంత అవాంతరాలు వచ్చినా తమ పెళ్ళి జరిగి తీరుతుందీ అని.

అతను కుర్చీలో కూర్చున్నాక ఆమెతో చెప్పాడు “కూర్చోమని”

ఆ తర్వాత అతను నిశ్చయించుకున్న ప్రకారం తమ ఫ్యామిలీ విషయాలు చెప్పదలుచుకున్నాడు.

రెండేళ్ళాగైనా ఆమె తన కాబోయే భార్య.

అన్ని విషయాలు ఆమె తెలుసుకోక తప్పదు. అనుకుంటూ మొదట్నుంచి యిప్పటివరకూ జరిగినవన్నీ చెప్పుకోచ్చాడు శ్రద్ధగా వింది జాహ్నవి. కీర్తన గురించి చెప్పేటప్పుడు అతని మొహంలో మారుతున్న ఫీలింగ్స్ చూసి, చెల్లెంటే అతనికి ఎంత ప్రాణమో, ఆమె పెళ్ళి చేసుకొని ఆనందంగా జీవితం గడపడం కోసం తన సర్వస్వాన్నీ అతడు త్యాగం చేయగలడు అనిపించింది.

“మన పెళ్ళయ్యాక మీకు సుఖాలకన్నా బాధ్యతలే ఎక్కువగా వుంటాయి” బలహీనంగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అవి నాకు కొత్త కాదు. చిన్నప్పటి నుంచి అందులోనే పెరిగిన దాన్ని. బాధ్యతల్ని నెరవేర్చడంలోనే నాకు సంతృప్తి దొరుకుతుంది. అప్పటికి నోరువిప్పి ధైర్యంగా ఒక మాట చెప్పగలిగింది.

“ప్రేమికుల ముందు స్వీట్ నథింగ్స్ చెప్పుకుంటారేమో....నేను మీకు అన్నీ కష్టాల గురించే చెబుతున్నాను” అన్నాడు.

కొంచెం సిగ్గుపడి “అదేం లేదు” అంది. కాసేపాగాక ఆమె టీ తెచ్చి యిచ్చింది. తాగి పదినిమిషాలు కూర్చుని వెళ్ళొస్తానని బయలుదేరాడు. జాహ్నవికి యిందాకటి నుంచి మనసులో ఒక అనుమానం మెదుల్తోంది.

నాడైన ప్రపంచం

సీరియల్ 17వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత.
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.

మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర

రామ్మోహన రావు

www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com

అడగాలో, వద్దో తెల్పుకో లేక పోతోంది. అడిగితే అతనేమనుకుంటాడోనన్న భయం, అడగక పోతే మనసు స్థిమితంగా వుండదు.

గుమ్మం వరకూ వచ్చాక యికాగలేక....

“అన్నయ్యతో ఈ విషయం....” నసిగింది.

“చెప్పాను” నవ్వాడు. సంభ్రమంగా చూసింది....“వారం కిందటి!.....” వాక్యం పూర్తి చేశాడు. వున్న కొద్దిపాటి సంకోచమూ లోలగి పోయింది. మనసారా చిరునవ్వు నవ్వింది.

“కీర్తనని తీసుకు రండి” అతను కారు స్టార్ట్ చేశాక చెప్పింది. వెంటనే కారు ఆపేశాడు.....“ఎప్పుడు తీసుకు రానూ....?”

“ఈ వీక్ నేను కొంచెం బిజీ...నెక్స్ట్ వీక్ తనకి గేమ్స్ ఏవో వున్నాయి. ఆ నెక్స్ట్ వీక్ తను వూరు నుంచి రాగానే కలుద్దాం” చెప్పాడు.

తలూపింది జాహ్నవి.

“వీలయినప్పుడు ఫోన్ చెయ్యండి....ఉా....వీలయినప్పుడు కాదు వీలు చేసుకుని చెయ్యండి” చెప్పాడు. నవ్వి అలాగేనని తలూపింది.

అతను కాసేపు ఆమె వంక అలాగే చూసి, వెంటనే చూపు మరల్చుకుని కారు స్టార్ట్ చేసి ముందుకు దూకించాడు. కారు కనుమరుగయ్యేంత వరకూ చూసి లోనికి వచ్చింది జాహ్నవి.

ప్రకాష్ ఆఫీస్ లో కూర్చుని కెమికల్ ఎనాలసిస్ గురించి పేపర్ వర్క్ ఏదో చేస్తున్నాడు.

“మిస్టర్ అశోక్ వున్నారా....?” గంభీరమయిన స్వరం వినిపించేసరికి ఉలిక్కి పడి తలెత్తాడు. ఎదురుగా హిందీ మోడల్ గా కనిపించే అందమైన యువకుడు ఇది వరకు రెండు సార్లు యితన్ని ఆఫీస్ లోనే చూశాడతను.

అశోక్ కోసం వస్తాడు. అతను రాగానే అశోక్ ఎంతో ఆప్యాయంగా అతన్ని కౌగిలించుకుని లోనికి తీసుకు వెళతాడు. గది తలుపులు మూతబడతాయి.

మధ్యలో బాయ్ డ్రైంక్ లు తీసుకుని వెళతాడు. ఓ పావు గంట తర్వాత అతను వెళ్ళి పోతాడు. యితని పేరేంటో కూడా తెలీదు.

ఆలోచన నుంచి తెప్పరిల్లి.....“వున్నారు....మీ పేరు?” ప్రకాష్ అర్థోక్షిలో ఆపాడు.

చిరునవ్వు నవ్వాడతను. “అశోక్ దగ్గరికి నేను పేరు చెప్పి వెళ్ళాల్సిన అవసరం లేదు” చెప్పి కదిలాడు. కించ పడ్డాడు ప్రకాష్.

“అయోం సారి సర్!” అన్నాడు.

“ఇట్సాల్ రైట్!” హుందాగా లోపలికి వెళ్ళాడు. అశోక్ యధా విధిగా అతన్ని ఆహ్వానించాడు. డోర్ సరిగా మూత బడలేదు. యిద్దరి మధ్యా ఏవో సీరియస్ డిస్కషన్స్ జరుగుతున్నాయి. అవి సరిగ్గా అర్థం కావడం లేదు. కానీ వినటం పద్ధతి కాదని భావించి అక్కడ నుంచి వెళ్ళి పోయాడు.

ఆ తర్వాత అర గంటకి అతను బయట వెయిట్ చేస్తున్న కారెక్కి వెళ్ళి పోయాడు. మనసులో ఎన్నో అనుమానాలున్నా, ఏదో రకంగా తెలుసుకోవాలనుకున్నాడు ప్రకాష్. అందుకే మౌనంగా వుండి పోయాడు.

హైద్రాబాద్ రైల్వేస్టేషనంతా కోలాహలంగా వుంది.

అప్పుడు టైమ్ ఏడు పదిహేను పి.ఎమ్. చెన్నై వెళ్ళే ఛార్మినార్ ఎక్స్ ప్రెస్ ప్లాట్ ఫాం మీదకి వచ్చింది. ప్రయాణీకులంతా హడావిడిగా రిజర్వేషన్ కంపార్ట్ మెంట్లను వెతుక్కుంటున్నారు. జనరల్ లో వెళ్ళే వాళ్ళు సీట్ల కోసం తోపులాడుకుంటున్నారు .

ఎస్.త్రీ కోచ్ కోసం వెతుకుతున్నారు కీర్తన, ఆమె ఫ్రెండ్స్ పదకొండు మంది. కాస్త ముందుకు నడిచాక కనిపించింది ఎస్.త్రీ. టికెట్ లోని నెంబర్స్ ప్రకారం తమ సీట్లని వెతుక్కుని లగేజీ సర్దుకున్నారు.

మద్రాసు లో జరుగుతున్న సాతిండియా వాలీ బాల్ టోర్నమెంట్ కోసం ఆంధ్రా తరపున రెండు జట్లు బయల్పేరుతున్నాయి. ఒకటి విశాఖ జట్టు.

రెండోది హైద్రాబాద్ జట్టు.

నేషనల్ గేమ్స్ కి ముందు జరిగే ప్రతి మ్యాచ్, ఇంపార్టెంటే ! చాలా జాగ్రత్తగా ఆడాలి. అయితే మ్యాచ్ లు ఆడేపుడు సీరియస్ గా వుండే టీమ్ మెంబర్స్ కి జర్నీలే ఆటవిడుపుగా వుంటాయి.

రకరకాల గేమ్స్ ఆడుకుంటూ, బుక్స్ చదువుకుంటూ హుషారుగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ప్రీగా వుండొచ్చు.

అమ్మాయిల మొహాలన్నీ ప్రయాణపు హుషారుతో వెలిగి పోతున్నాయి.

ట్రైన్ కదలడానికి ఇంకా పది నిమిషాల టైమ్ వుండటంతో అమ్మాయిలు దిగి తమకి సిండాప్ యివ్వడానికి వచ్చిన పేరెంట్స్, బ్రదర్స్ తో సిస్టర్స్ తో మాట్లాడుతున్నారు.

అశోక్ కీర్తనని స్టేషన్ లో దింపేసి పనుందని వెళ్ళి పోయాడు.

కిటికీ కి మొహం ఆనిచ్చ కూర్చుని ఫ్లాట్ ఫాం మీద వచ్చి పోతున్న జనాల్ని చూస్తోంది కీర్తన.

అందరి మొహాల్లోనూ రక రకాల భావాలు.

కొందరు టెన్షన్ గా, మరి కొందరు నవ్వుతూ, యింకొందరు దిగులుగా, ఎవరెవరు ఏ సమస్యల్లో వున్నారో, ఎంత ఆనందంతో వున్నారో, వారి ముఖాలే చెబుతున్నాయి. కీర్తన ఆలోచనలు యింటి మీదకి వెళ్ళాయి.

అంతలో సడన్ గా ఆకాష్ వచ్చాడక్కడికి. అతన్ని చూస్తూనే టీమ్ లోని ఫ్లేయర్స్ అందరూ విస్మయానికి లోనయ్యారు. అందులో ఒకమ్మాయి తీరుకొని “ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు....?” అతని చేతిలో బ్యాగ్ చూస్తూ అడిగింది. “చెన్నై” అన్నాడు ఆకాష్ కీర్తన వంక చూస్తూ.

మొహమొహాలు చూసి నవ్వుకున్నారు అమ్మాయిలు.

ఇంకొక అమ్మాయి ఆగ లేక, “మీరు చెన్నై ఎందుకు వెళుతున్నారు?” ఆసక్తిగా అడిగింది.

“నేనూ వాలీ బాల్ టోర్నమెంట్ కే!”

“నిజంగా!” ఆశ్చర్య పోయి అడిగారు.

“యస్!” చెప్పాడు.

“మీరు ఆడతారా?” తీరుకుని అడిగారు.

“ఊహా..చూస్తాను...” కీర్తన వంక ఓరగా చూసి చెప్పాడు.

‘అభిమాని కదా!’ ఒకరి చెవిలో ఒకరు గుసగుస లాడుతున్నారు.

“ఆట చూడటం కోసం ఇంత దూరం, ఇన్ని పనులు వదులుకొని వస్తారా?” ఆశ్చర్యంగా అన్నారు.

“తప్పదు. ఆట కోసం పరీక్షనే వదులుకున్నాను....” సిన్సియర్ గా చెప్పాడు.

“ఓ!.....” అంటూ కాసేపు వాళ్ళలో వాళ్ళే తర్జన భర్జనలు పడ్డారు. కీర్తన హృదయం పొంగిపోయింది. ఇతను తన గేమ్ చూడటం కోసం వస్తున్నాడు.

మొహం కలువ పువ్వులా వికసించింది. ఈ వారం రోజులా ఇతను చెన్నైలోనే వుంటాడేమో! అతను తన ఆరుని నిశితంగా పరిశీలిస్తాడన్న ఊహ వస్తుంటే చైతన్యం నరనరానా ఇంజెక్షన్లతోంది! “మీరే మాట్లాడరా?” హఠాత్తుగా పక్కకి తిరిగి కీర్తనను ఉద్దేశించి అన్నాడు ఆకాష్.

“నేనా....?” తత్తర పడుతూ అంది. కానీ మాట్లాడ లేక పోయింది.

“అభిమాని కాదూ ఏం కాదూ! మన ముద్ద పప్పుని లైన్ లో పెట్టటానికి ఈ ప్లాన్ వేసుంటాడు. పదండి....మనం అటు వెళ్ళి కూర్చుందాం. వీళ్ళని డిస్టర్బ్ చేయటం ఎందుకు?” అనుకుంటూ అంతా పోలోమంటూ మరో వైపుకి వెళ్ళి అంత్యాక్షరి ఆడుకోవడం మొదలు పెట్టారు.

కీర్తన కూడా వాళ్ళని అనుసరించ బోతే, ఆకాష్ ఆపేశాడు.

“కొత్త వాలీ బాల్ ఒకటి మార్కెట్ లోకి వచ్చింది. దాని గురించి డిస్కస్ చేద్దాం వుండండి” చెప్పాడు.

“చెప్పండి...” అంది.

“ఏంటి?” ఏమీ ఎరగనట్లు అడిగాడు.

“కొత్త వాలీబాల్....” అంటూ చెప్ప బోయింది.

మధ్య లోనే ఆపేసి....

“దాని గురించి తప్ప ఇంకేమీ మాట్లాడరా?” అన్నాడు.

“ఇంకేముంటాయి మాటలు....” మెల్లగా తల దించుకుని అంది.

“ఏవో ఒకటి....జనరల్ విషయాలు చెప్పండి.” మనసు లోంచి ఏవో భావాలు ఉప్పొంగుతూ వస్తున్నాయి. అతనిలో చెప్పాలా వద్దా అని మనసు తటపటాయిస్తోంది..

చివరికి ఏదయితే అదయిందని తెగించి....

“మీలో ఓ విషయం చెప్పాలి” అంది.

ఆసక్తిగా ముందుకి వంగి “చెప్పండి” అన్నాడు.

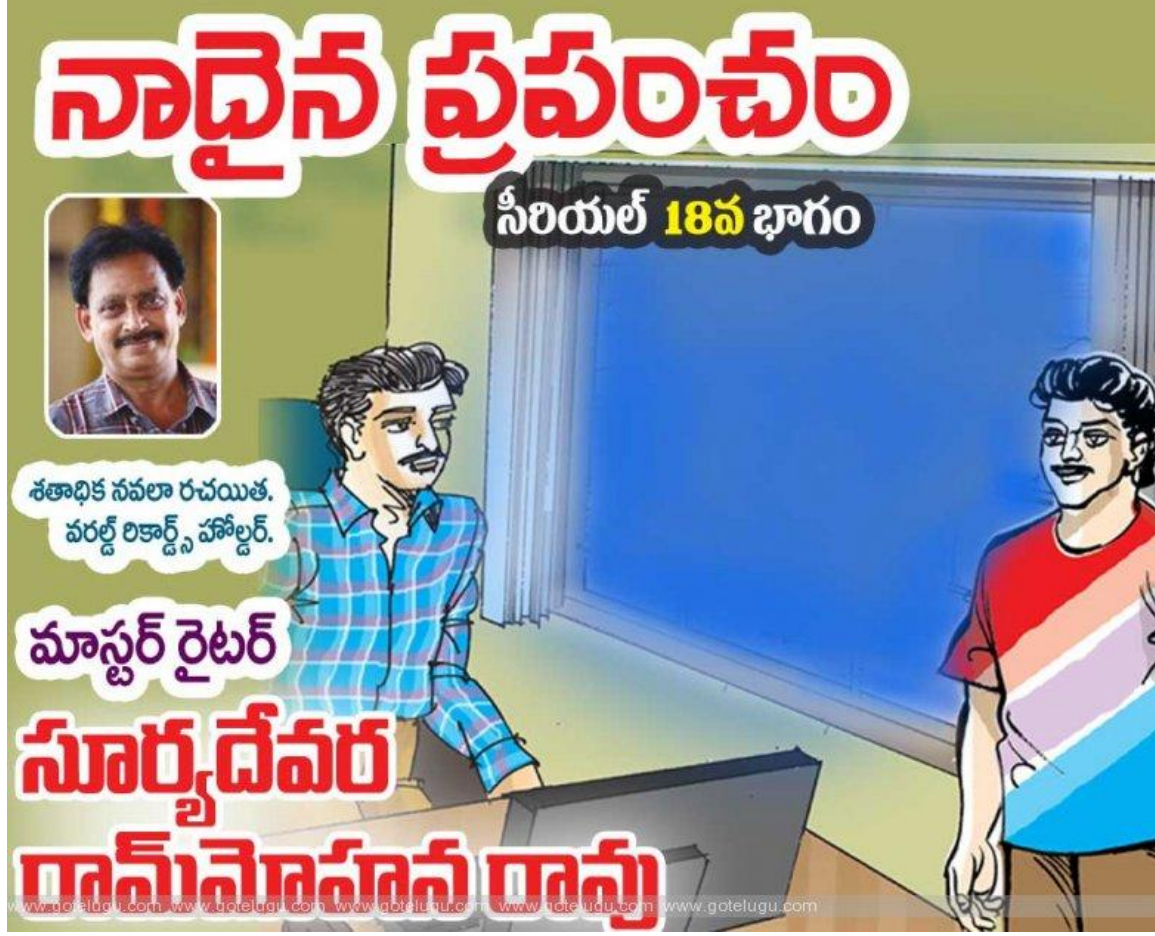
చున్నీ అంచు సరిజేస్తూ “ఇరవై రోజుల నుంచి మీలో మాడ్లాడాలనీ, మిమ్మల్ని చూడాలనీ చాలా అనిపిస్తోంది.....” లో గొంతుకలో అంది.

నమ్మలేని విషయం విన్నట్లు అతని కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. అతని మొహం వికసించింది. ఆమె అంతట ఆమె అలా చెపుతుందని అస్సలు వూహించ లేదు. తను చెప్పడానికి సాహసించ లేని విషయం ఆమె ఎంత ఈజీగా చెప్పేసింది....? మనసంతా ఆకాశమంత సంతోషం.

అతి ప్రయత్నం మీద దానిని అదిమి పెట్టూ “ఎందుకు?” అడిగాడు

“నా గేమ్ గురించి మీలో డిస్కస్ చెయ్యాలని” అమాయకమైన కళ్ళతో అంది.

ఉస్సరంది మనసు. కానీ తేరుకున్నాడు. ఈ మాత్రం చెయ్య గలిగితే చాలు. కనీసం అటుకి సంబంధించిన ఫీలింగ్స్ ఆమె తనలో షేర్ చేసుకోవాలనుకుంది.

అది తన తొలి విజయం. నిరుత్సాహపడకూడదు.

“సరే! ఇప్పుడు చెప్పండి. వింటాను” అన్నాడు.

అంతే! ఎక్కడ లేని ఉత్సాహమూ ముంచుకొచ్చేసింది కీర్తనలో. కాళ్ళు మరం వేసుకుని అతని వేపు తిరిగి కూర్చుని....

ఏదో గేమ్ గో చెప్పడం ప్రారంభించింది. వింటూ ఆమెని చూసి “అయ్యో!.....ఎంత సొపైన డ్రస్, ఏం టెస్ట్ రా గొణుక్కున్నాడు. ఖద్దరు కర్ కాటన్ చుడిదార్, చాలా మందంగా ఒళ్ళు కన్పించకుండా, కాలి నుంచి మెడ వరకూ కవర్ చేస్తూ ఉంది. చున్నీ వేసుకున్న తీరు చూసి అతనికి జీవితం అంటే విరక్తి వచ్చేసింది. స్కూల్లో యూనిఫాం వేసుకున్నప్పుడు చున్నీని నీట్ గా మడతలుపెట్టి క్రాస్ గా ఫోల్డ్ చేసి భుజాలకి పిన్ చేస్తారు.

ఎదభాగం కనిపించకుండా, కొన్ని స్కూల్స్ లో అలా మందంగా వేసుకుంటారు.

ఆ మాదిరిగా చున్నీ వేసుకుంది.

అతనికి డైరెక్ట్ గా చెప్పాలన్న కోరిక కలిగింది.

“నేనూ ఓ విషయం చెబుతాను. మీరేమీ అనుకోకూడదు” మాటలు ముగిసాక అన్నాడు.

“ఏంటి అడగండి” అందమైన అతని మొహం చూస్తూ అంది.

“నేను చెప్పాక మళ్ళీ మీరు అలగకూడదు” చెప్పాడు.

“భలేవారే! ఎందుకు అలుగుతాను.....? చెప్పండి” అంది కీర్తన.

“మీ డ్రస్ అస్సలు బాగాలేదు. డ్రస్ స్టిచ్చింగ్ కూడా ఏవో ప్రాంతాల వాళ్ళు వేసుకునేట్లు ఉంది” కుండ బద్దలుకొట్టినట్లు అన్నాడు.

అయోమయంగా తన డ్రస్ వంక ఓసారి చూసుకుంది. ఇతను ఇలా కామెంట్ చేస్తాడని అస్సలు అనుకోలేదు. కొంచెం కోపం కూడా వచ్చింది. కానీ ముందే మాటివ్వడం మూలంగా దానిని పైకి కనిపించనీయలేదు.

“ఈ డ్రస్ కేమయింది.....? బాగానే వుంది” అంది.

“మీరనుకుంటున్నారా.....? ఎవరైనా చెప్పారా?” కొంచెం వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

అది ఆమెకి బాగానే అర్థమయింది. కానీ ఆమె పేషెన్స్ లూజవలేదు. “డ్రస్ అన్నది ఎదుటి వారిలో అసభ్యమైన ఆలోచనలు కలగనివ్వకుండా వుండటానికి, మన కంపర్ట్ కోసం వేసుకుంటాం” తన అభిప్రాయం చెప్పింది.

అమ్మో! అనుకున్నంత అమాయకురాలే కాదు, అనుకున్నాడు. దాంతో ఆ టూపిక్ కట్ చేసాడు. మాట మధ్యలో అడిగింది. “మీరు నిజంగా చెన్నై ఎందుకు వస్తున్నారు?” అని.

“చెప్పానుగా....మీ ఆట కోసమే” అన్నాడు.

ఆనందంతో తలమునకలయి చాలా సేపు మౌనంగా ఉండిపోయింది. తర్వాత అతని వివరాలు అడిగింది.

“ఇప్పుడు మీరే అడిగినా నేను చెప్పలేను. సమయం వస్తే నేనే చెప్తాను” ముభావంగా అనడంతో ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది.

మధ్యలో ఫ్రెండ్స్ వచ్చి తాము ఏం చేస్తున్నారో చూసి పోతున్నారు.

ఆకాష్ తమలో ప్రయాణం చెయ్యడం చాలా విచిత్రంగా, హుషారుగా వుంది వాళ్ళకి....

మాట మధ్యలో తెలిసింది ఆకాష్ కూడా తమకి అలాటే చేసిన హోటల్ లోనే రూం బుక్ చేసుకున్నాడని.

“అయితే ఈ వారం రోజులూ మనం కలిసే వుంటామన్న మాట.” ఎలాంటి మర్మం లేకుండా అంది కీర్తన.

ఊ! మీకు ఇష్టమైతేనే. లేకపోతే....నేను కనపడను బింకంగా అన్నాడు.

“అయ్యయ్యో! అదేం లేదు. ఐ లైక్ యువర్ కంపెనీ” చెప్పేసింది.

నిద్రపోయే వరకూ అలా కబుర్లు చెప్పుకుంటూనే వున్నారు.

అశోక్ ఆఫీస్‌కి రాగానే ప్రతి రోజూ మిషన్స్ దగ్గరకి వెళ్లి వర్క్ ఎలా సాగుతుందో చెక్ చేసుకుంటూ వుంటాడు. వర్కర్స్‌ని హుషారు చేసి పని త్వరగా పూర్తి చేసేలా చూస్తాడు.

ఈ రోజు ఉదయం రాగానే మిషన్స్ దగ్గరకి వెళ్ళాడు. శ్రీధర్ కనిపించాడక్కడ. అతని బట్టలు నలిగిపోయి మొహం వాడిపోయి కనిపించింది. కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

“ఏంటి....? హెల్త్ బాగా లేదా?” అడిగాడు.

“బాగానే వున్నాను సర్!...” వినమ్రంగా అన్నాడు.

“ఫేస్ ఏం అలా వుంది?” మళ్ళీ అన్నాడు.

“ఏం లేదు సర్! రాత్రి నిద్రలేక” మొహమాటంగా అన్నాడు.

“రాత్రి నిద్రలేదా....? ఏం....?” భ్రుకుటి ముడివేసి అడిగాడు.

“రేపటికల్లా బాటిల్స్ రడి అవ్వాలి. వర్క్ పెండింగ్‌లో పడి లేటయ్యేకొద్దీ రోజుకి రెండువేల పెనాల్టీ పడ్తుంది. అందుకే!” మెల్లగా అన్నాడు.

అశోక్ మనసు ఆర్థంగా మారింది. అప్పటికి ఏమీ అనలేదు. అతని భుజం మీద చెయ్యి వేసి తడుతూ ‘కారీయాన్’ అని చెప్పి ఆఫీసు వైపు నడిచాడు.

సీట్లో కూర్చోగానే ప్రకాష్‌ని పిలిచి, శ్రీధర్‌కి ఈ నెల నుంచి అయిదువందలు ఇంక్రిమెంట్ పెంచమని చెప్పాడు.

ప్రకాష్ ఏదో చెప్పబోయాడు. అతని మనసు ఆందోళనకి గురవుతోంది. ఎలా చెప్పాలో, చెపితే అతని రియాక్షన్ ఎలా వుంటుందో తెలీదు. అను తన రీజన్స్ తనకి స్ట్రాంగ్‌గా లేవు.

అలాంటప్పుడు తనేం చెప్పినా శ్రీధర్ మీద అశోక్‌కి వున్న ఇంప్రెషన్ చెడగొట్టడానికి చెప్పినట్లుగా వుంటుంది. కొన్నాళ్ళు జాగ్రత్తగా అబ్జర్వ్ చేయడం మంచిదని నిశ్చయించుకున్నాడు ప్రకాష్.

సాతిండియా వాలీబాల్ టోర్నమెంట్‌లో భాగంగా సాత్ ఇండియా నుంచి స్త్రీ జట్టు మొత్తం పదహారు వచ్చాయి. లీగ్ మ్యాచ్‌లో కర్నాటక`ఎ జట్టుమీద, ఆంధ్రా`ఎ జట్టు అంటే హైదరాబాద్ జట్టు 15`8, 15`5లో సునాయాసంగా గెలిచింది. క్వార్టర్ ఫైనల్లో కూడా తమిళనాడు`బి జట్టుమీద గెలిచింది.

ఇంకా సెమీఫైనల్‌కి మూడురోజుల గ్యాప్ వచ్చింది. మిగిలిన టీమ్స్ మ్యాట్లు ఇంకా అవ్వాలి.

తనాడిన రెండు మ్యాచ్‌లకి ఆకాష్ వచ్చి గ్రౌండ్‌లో తమ టీమ్‌ని ఎంకరేజ్ చెయ్యడం ఆమె గమనిస్తూనే వుంది. అతను చూస్తున్నాడనుకుంటేనే ఎంతో ఉత్సాహం వస్తోంది.

అతని మెప్పుకోసమయినా ఆడాలనిపిస్తోంది.

ఈ రెండు రోజులూ అతనితో మాట్లాడటం కుదరలేదు. అతను కూడా తనని డిస్టర్బ్ చేయడం ఇష్టం లేనట్లు దూరం నుంచే చూపుల్తోనే తనని ప్రోత్సహిస్తున్నాడు.

మూడు రోజులు ఆటవిడుపు కావడంతో, మొదటి రోజు చెన్నై లోని పారిస్ సెంటర్‌లో షాపింగ్ చేసి, ఈవెనింగ్ బీచ్‌కి వెళదామనుకున్నారు అమ్మాయిలు.

కోచ్‌ని ఒప్పించారు. టి.వి.లో క్రికెట్ మ్యాచ్ వస్తుండటంతో అతను రూంలో రెస్ట్ తీసుకుంటానన్నాడు.

మహదానందంగా అందరూ తయారవుతున్నారు. మాట వరసకు కూడా కీర్తనని అడగలేదు. ఆమెకి ఉక్రోషంగా వుంది. అయినా వాళ్ళనని ఏం తప్పు....? ఇప్పటి వరకూ యిలాంటివన్నీ తనే ఎవాయిడ్ చేసింది. అడిగినా తను రానని చెబుతుందన్న ఉద్దేశంతో వాళ్ళు అడగలేదు.

కీర్తన అలా చూస్తూ కూర్చునే వుంది. వాళ్ళు సీతాకోకచిలుక గుంపులా తయారయి వెళ్ళిపోయారు.

కాసేపు కూర్చుంది. ఏమీ లోచలేదు. రూంలో ఒంటరిగా వుండబుద్ధి కాలేదు.

అదే హైదరాబాద్‌లో అయితే ఏం లోచకపోతే తండ్రి దగ్గర కూర్చోని కబుర్లు చెప్పడమో, స్టేడియంకి వెళ్ళి ప్రాక్టీస్ చేయడమో చేసేది.

తండ్రి గుర్తుకు రాగానే ఆయనలా వున్నారోనని ఫోన్ చేసింది.

నానమ్మ మాట్లాడింది. నాన్నగారు అప్పుడే టిఫిన్ చేశారంటూ చెప్పింది. తనిక్కడ బాగానే వున్నానని చెప్పమంది. ఇంకా తర్వాత తన మనసు ఎక్కడికి వెళ్ళిపోతోందో కీర్తనకి బాగానే అర్థమయింది.

ఉండబట్టలేక డ్రస్ మార్చుకుని, రూం లాక్ చేసి బయల్దేరింది. పై ఫ్లోర్ లోకి వెళ్ళి డోర్ నాక్ చేసింది.

“కమిన్....!” ఆకాష్ గొంతు వినిపించింది.

లోపలికి అడుగుపెట్టింది. అతను అప్పుడే డ్రస్సవుతున్నట్లున్నాడు. టైట్ జిన్స్ వేసుకున్నాడు. షర్ట్ చేతిలో వుంది. చాతీ అనాచ్ఛాదితంగా వుంది. దృఢంగా వున్న అతని శరీరాన్ని చూసి కలవరంగా చూపు తిప్పుకుంది.

“మనల్ని చూసి ఎదుటి వారిలో అసభ్యభావాలు కలగకుండా ఉండటానికే మనం బట్టలు వేసుకుంటాం, నిజమే! కానీ నన్నెలా చూసినా మీకు అసభ్యభావాలు, సభ్యభావాలేకాదు, ఏ భావాలు రూఢగా కలగవని తెలిసే మీకు సారీ చెప్పలేదు” గుక్కతిప్పుకోకుండా అన్నాడు.

“నాకు అర్థం కాలేదు” బిక్క మొహం పెట్టి అంది.

అతను షర్ట్ వేసుకోకుండానే ఆమె దగ్గరకి వస్తుంటే, ఆమె పూపిరి భారంగా మారింది. శ్వాస వేడిగా రావడం గమనించింది. ఏదో తత్తరపాటు....భయం, అక్కడ నుంచి పారిపోవాలనీ, అక్కడే వుండాలనీ ఏదో పోరాటం, ఎదలో ఆరాటం. కాళ్ళు నేలకి అంటుకుపోయాయి.

“నన్ను ఎలా చూసినా మీరు చలించరని అంటున్నాను” దగ్గరగా వచ్చి అన్నాడు.

ఒకడుగు వెనక్కి వేసి, మాట మారుస్తూ....

“వాళ్ళందరూ బైటూకి వెళ్ళారు. రూంలో ఒక్కదాన్ని వుండాలంటే బోర్గా వుండి వచ్చాను” సంజాయిషీగా అంది.

“ఓ! సరే అయితే ఇప్పుడేం చేద్దాం, మనిద్దరం బాల్ గేమ్ ఆడదామా?” అడిగాడు.

“బాల్ గేం..? అదేం గేమ్?”

‘నీకు అంత తెలిస్తే నాకీ తంటాలు ఎందుకు తల్లి! అని మనసులోనే గొణుక్కుని.

“అదే వాలీబాల్ మనిద్దరం ఆడదామా అంటున్నాను” కప్పిపుచ్చుకున్నాడు.

“మీరు మరీనూ....! మనిద్దరమే ఎలా ఆడతాం?” నవ్వుకుంటూ అంది.

‘పెద్ద పిచ్చిమాలోకం’ అనుకుంటూ... “మనం కూడా బయటకి వెళదామా?” భయపడుతూనే అడిగాడు.

ఏ కళ్ళనుందో ఒప్పుకుంది...

అంత తొందరగా ఒప్పుకోగానే కలా, నిజమా! అనిపించింది. అతని ఫీలింగ్స్ చూసి నవ్వుకుంది కీర్తన.

రూం లాక్ చేసి బయల్దేరారు. ముందు కీర్తన నడుస్తుంటే వెనుక ఆకాష్ ఆమెని పరిశీలిస్తూ నడుస్తున్నాడు.

నాదైన ప్రపంచం

సీరియల్ 19 వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత,
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్,
మాస్టర్ రైటర్

నూత్యదేవర
రామ్మోహన రావు

www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com

లిఫ్ట్ లో అతని పక్కననిలుచున్న ముప్పై సెకండ్లు కూడా మర్చిపోలేని అనుభూతిగా ఆమె మనసులో ముద్రపడింది.

కిందకి వచ్చాక. లాంచ్ లోంచి కారు పార్కింగ్ వైపు వెళ్ళి కారు తీసుకొచ్చి ఆమె ముందు ఆపాడు.

ఆమె ఆశ్చర్యపోతూనే కారెక్కి ప్రంట్ సీట్లో కూర్చుంటూ,

“మీరూ మాతో పాటి ట్రయిన్ లో వచ్చారు కదా! మరి ఈ కారు అర్థోక్టిలో ఆపింది.

“మా ఫ్రెండ్” చెప్పాడు.

కాసేపాగి “ఫస్ట్ ఎక్కడికెళ్దాం?” అడిగాడు.

“ఏదన్నా టెంపుల్ కి వెళ్దాం....” చెప్పింది.~

అతనికి మురుగన్ కోవెల గుర్తొచ్చింది. వడపళనిలో ఉన్న టెంపుల్ అది.

టెంపుల్ కి వెళ్ళాక అక్కడి ఆడవాళ్ళని చూసి చాలా ఆశ్చర్యపడింది కీర్తన. చెవులకీ, ముక్కులకీ, చేతులకీ, మెళ్ళోకీ అన్నీ ఆభరణాలే. చెయ్యంత వెడల్పు అంచున్న కంచి పట్టు జరీచీరలు...తల నిండా నారతో కట్టిన పూలు, నుదుటి మీద అడ్డంగా విబూది.

“ఇంత అలంకరణకి వాళ్ళకి ఎంత టైం పడుతుందో?” ఆశ్చర్యపోతూ అంది.

“అందరూ మీలాగా వుండరుగా!” ఆకాష్ అన్నాడు.

“అప్ కార్న్!” అని వూరుకుంది.

గుళ్ళో శ్రద్ధగా దండం పెట్టుకుంటున్న కీర్తనని చూశాడు.

బైటకి వచ్చాక...“దేవుణ్ణి ఏమని కోరుకున్నారు?” అని అడిగాడు.

“నేను ఇంత వరకూ దేవుణ్ణి ఏమీ అడగలేదు. నాకు కావలిసింది మా అన్నయ్యనే అడిగేదాన్ని. ఇప్పుడు మా అన్నయ్యని అడగలేని ఒక విషయం దేవుణ్ణి కోరాను.”

“ఏంటది....?” కుతూహలంగా అడిగాడు.

“నా ఆట మీద మీకున్న అభిమానాన్ని కలకాలం యిలాగే వుండనివ్వమని” మనస్ఫూర్తిగా అంది.

అతని మొహం వివర్ణమయింది.... కాసేపు ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

“మరి మీరే కోరుకున్నారా?” తనూ ఆసక్తిగా అతని మొహం చూస్తూ అంది. బలహీనంగా నవ్వాడు.

“మీరు దేవుణ్ణి ఏమని ప్రార్థించారో అది జరగాలని కోరుకున్నాను” అన్నాడు.

“ఈజిప్ట్! చూశారా దేవుడి దగ్గర మనిద్దరి ఆలోచనలూ కలిశాయి. అందుకే అంటారు. ధైవ మహిమ వుంటుందని” సంతోషంగా అంది.

అర గంటలో గుడి నుంచి బయటకొచ్చారు. కారులో కూడా అతను మౌనంగా ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు పరధ్యానంగా గడిపాడు.

అదేం గమనించలేదు కీర్తన.

గలగలా ఏదో మాట్లాడుతూనే వుంది.

“నాతో ఉన్నట్లు ప్రెండ్లీగా ఇది వరకు ఎవరితోనన్నా ఉండేవారా?” సడన్ గా అడిగాడు.

“మీతో ఉన్నట్లా? పూ....షర్...లేదు...నేనసలు మా ప్రెండ్స్ తో కూడా బైటకి వెళ్ళను. నాకు ఎవరి కంపెనీ నచ్చదు. బోర్! అబ్బాయి చాలా మంది నాతో మాట్లాడటానికి, ప్రెండ్ షిప్ చేయడానికి ట్రై చేశారు. కానీ నాకు ఎవరితోనూ మాట్లాడబుద్ధి అయ్యేది కాదు.

ఎందుకో మీలోనే మాట్లాడాలనిపిస్తోంది. బహుశా నాలాగా వాలిబాల్ మీక్కూడా ప్రాణం అవడం రీజనేమో!

అదీకాక నా పన్నెండో ఏట నుంచి ఇప్పటి వరకూ, నేనాడిన మెయిన్ టోర్నమెంట్స్ అన్నీ చూశానన్నారు.

అన్నెళ్ళ నుంచి అంత బాగా నా గురించి శ్రద్ధ చూపిన మీకంటే నాకు ఆత్మీయులు ఎవరుంటారు?

నేను మీలో మాట్లాడటం గురించి అందరూ రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. అనుకోనివ్వండి. ఈ గాసిప్స్ కి నేనసలు ప్రాధాన్యమివ్వను.

నా మనసుకి ఏది నచ్చితే, ఏది మంచిదనిపిస్తే ఆ పనే నేను చేస్తాను. ఈ విషయంలో నేను ఎవరికీ భయపడను” ఒకీంత ఉద్దేశంగా అంది.

మౌనంగా విన్నాడతను. మనసు బాధగా మూలిగింది. అప్పటికి మధ్యాహ్నం ఒంటి గంట అవడంతో దారిలో ఎదురయిన హోటల్ కి పోనిచ్చాడు కారు.

అక్కడ రెస్టారెంట్ లో ంచ్ చేసి బయటకి వచ్చారు. అక్కడే ఫాపింగ్ చేశాడు. అతనికి డ్రస్సింగ్, పెర్ఫ్యూమ్స్, వాలెట్, బెల్ట్స్ అను డబ్బుంటే లెక్కలేనట్లు క్రెడిట్ కార్డ్ యూజ్ చేశాడు.

అతనింకా ఏవో పర్సెజ్ చేస్తుంటే పక్కకి వెళ్ళి నిల్చుని..

“మీకు బాగా డబ్బుందా?” అమాయకంగా అంది.

ఆ ప్రశ్నకి పగలబడి నవ్వాడు. కళ్ళెంబడి నీళ్ళు తిరిగాయి.

“ఎందుకు నవ్వుతున్నారు?” సంభ్రమంగా అతని నవ్వు చూస్తూ అంది కీర్తన.

“మీరు చాలా ఇన్ఫోసెంట్.”

‘ఏం’ అన్నట్లు చూసింది.

“అలా ఎవర్నయినా అడగొచ్చా?” పెద్దరికంగా అన్నాడు.

“ఎవరినైనా అడగలేదుగా! మిమ్మల్నే అడిగాను” అంది.

అప్పుడు అర్థమైంది అతనికి. ఆమె చిన్ని ప్రపంచంలో వాలీబాల్ సరసన తనకు కూడా చోటు దొరికిందని.

“సరే అయితే! మీ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పాలా?” అడిగాడు.

“వద్దులెండి....అడగటం నాదే పొరపాటు. అసలు మీరెవరో, ఏం చేస్తుంటారో కూడా మీరు చెప్పలేదు” నిష్ఠూరంగా అంది.

“నా పేరు ఆకాష్. ఏం చేస్తుంటానంటే ఇదుగో ఇలా కీర్తనా దేవి టోర్నమెంట్లు చుట్టూ తిరుగుతాను” తమాషాగా అన్నాడు.

“నేనడిగింది జాబా? ఎడ్యుకేషనా? బిజినెస్సా అని?” బుంగమూతి పెట్టి అంది.

“ఎం.బి.ఎ. చేశాను.”

“ఈజిప్ట్! మా బ్రదర్ కూడా ఎం.బి.ఎ.నే. మీరు ఎక్కడ చదివారు?”

క్షణం తటపటాయించి...‘ఇంకెక్కడ హైదరాబాద్లోనే!’ అన్నాడు.

“అయితే ఇప్పుడేం చేస్తున్నారు?” ఆసక్తిగా అంది.

“బిజినెస్” చెప్పాడు.

అతని మాటలు కట్ చేస్తున్నట్లు వుండటంతో ఆ వివరాలు చెప్పడం ఇష్టం లేదేమోననుకుంది.

అతను ఒక ఫాన్సీ శారీ, బ్లౌజ్, పెటీకోట్ నెట్ తీసుకోవటం చూసి

“ఎవరికీ? మీకు సిస్టర్స్ వున్నారా?” అడిగింది.

“పర్సనల్” అన్నాడు.

“ఓ!సారీ....మీ గర్ల్ ఫ్రెండ్ కా?” రహస్యంగా అంది.

“అలాంటి వాళ్ళెవరూ నాకు లేరు. ఉంటే గింటి మీరే నా గర్ల్ ఫ్రెండ్” ధైర్యం చేసి అనేశాడు.

“ఊహా మీరూ, నేనూ, వాలీబాల్ ఒక జట్టు. మనం గేమ్ ఫ్రెండ్స్ మి. మనల్ని కలిపింది వాలీబాల్” అంది.

వెంటనే అక్కడి నుంచి పారిపోయి, తలని దేనికయినా పగలకొట్టుకోవాలనిపించింది ఆకాషకీ..

మొహం గంటుపెట్టుకుని నిల్చున్నాడు. తనంత తప్పు ఏం చేసిందో అర్థంగాక కామయిపోయింది కీర్తన.

ఫాపింగ్లో కీర్తన ఏమీ తీసుకోలేదు.

“మీరేమీ కొనరా?” అడిగాడు ఆకాష్.

“ఊహా! మనీ నేను చాలా పొదుపుగా వాడతాను. నాకు అవసరమయినవి అనుకున్నవే కొంటాను” చెప్పింది.

భుజాలు ప్రగ్గ చేసి వూరుకున్నాడు.

సాయంత్రం వరకూ ఫాపింగ్లోనే సరిపోయింది. సెలెక్షన్లో అతనికి హెల్ప్ చేసింది కీర్తన.

ఆమె సెలెక్షన్ చూసి “ఫర్లేదే టీస్ట్ వుందే...” అంటూ అభినందించాడు. ఉడుక్కోలేదామె. హాయిగా నవ్వేసింది.

సాయంత్రం అయిదయింది. “వాట్ నెక్స్ట్?” అడిగింది కీర్తన.

“బీచ్.”

“ఓ.కె.” చెప్పింది. సముద్రాన్ని చూస్తే కీర్తనకి చాలా ఆనందం. ఇంత వరకూ రెండు సార్లు మాత్రమే, అదీ చిన్నప్పుడు డాడీతో ఒకసారి, వైజాగ్ టోర్నమెంటికి వెళ్ళినప్పుడు మరోసారి మాత్రమే ఆమె సముద్రాన్ని చూసింది.

“సముద్రమంత గంభీరమైంది....

సముద్రమంత లోతయినదీ నేనింతవరకూ చూడలేదు” అంది.

నురుగు కక్కుతూ దూరం నుంచి కనిపిస్తున్న సముద్రం వైపు చూస్తూ అంది.

“నేను చూశాను” ఆకాష్ అన్నాడు.

“చూశారా!?” ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది కీర్తన.

“ఊ! సముద్రమంత గంభీరమైన వాడు ఆకాష్.”

“మీరా!?” నవ్వుతూ అంది.

“నేను కాదు ఆకాశం” చెప్పాడు.

“మరి సముద్రమంత లోతయినది?” ఆసక్తిగా అంది

“మీరే!” టక్కున అన్నాడు. ఆమె విస్మయంగా చూసింది.

“మీరే...అంటే స్త్రీ” విడమర్చి చెప్పాడు.

“అమ్మో! మీకు చాలా తెలుసు” కళ్ళింటలు చేసి అంది.

సముద్రాన్ని అంత దగ్గరగా చూడగానే ఉత్సాహంతో పొంగి పోయింది కీర్తన.

“ఎంత బావుందో!” ఆనందంలో మొహం వెలిగి పోతుండగా అంది. ఇసుకలో నడుస్తుంటే పాదాలు లోపలికి కూరుకు పోతున్నాయి. అడుగులు ఎత్తెత్తి వేయాల్సి వస్తోంద.

ఎంత తొందరగా నీళ్ళ లోకి పరుగెడదామనుకుంటే అంత ఆలస్యమై పోతోంది.

పోడి ఇసుకలో కూర్చుండి పోయాడు ఆకాష్.

“మీరు నీళ్ళలోకి రారా!”

“ఊహా! దూరంగా కూర్చుని చూడటమే నాకిష్టం” చెప్పాడు.

“మరి నేనూ?” నిరుత్సాహంగా అంది.

“మీరు వెళ్ళండి” చెప్పాడు.

అతనా మాట అనగానే శాండిల్స్ అక్కడ విడిచి పెట్టి రివ్వున నీళ్ళ లోకి పరిగెత్తింది. చుడిదార్ కొంచెం పైకి పట్టుకుంది. తెల్లని పాదాలు కలువ పువ్వుల్లా ముద్దొస్తున్నాయి.

చల్లని పిల్ల కెరటం వచ్చి పాదాల్ని స్పృశించగానే ఒళ్ళంతా పులకించి పోయింది.

కెరటాలు ఒడ్డులో సయ్యాటలాడుతుంటే ఆమె పాదాలు కెరటాల్ని కవ్వొస్తున్నాయి.

“ఇకొంచెం లోపలికి వెళ్ళనా?” ఆమె ప్రతి దానికి చిన్న పిల్లలా తన మీద ఆధార పడి అడుగుతుంటే హృదయం పొంగి పోయింది.

“మరి లోపలికి వెళ్ళకండి” గట్టిగా అరిచి చెప్పాడు. తలాడించింది.

కాసేపు కెరటాలలో ఆడిన తర్వాత ఫోటోలు దిగుతానంటూ అక్కడ వున్న రాళ్ళ మీదకి ఎక్కి నిల్చుంది.

నిరంతరం కెరటాల తాకిడికి రాళ్ళు నున్నగా మారాయి. పాకుడు కూడా పట్టేసింది.

రెండు మూడు యాంగిల్స్ లో ఫోటోలు తీశాడు. జన సమర్థం దూరంగా వుండటం చేత ఆ ప్రాంతమంతా ప్రశాంతంగా వుంది.

“ఇంకో ఫోటో ఆ పై రాయి మీద దిగుతాను” అంటూ పైకి వెళ్ళుతోంది కీర్తన.

“జాగ్రత్త...మరి పైకి వెళ్ళకండి” హెచ్చరించి తల తిప్పాడు. దూరంగా సూర్యుడు కుంగి పోతూ సగం సూర్యుడు కనిపిస్తుంటే అటే చూస్తుండి పోయాడు ఆకాష్.

పై రాతి మీదకు వెళుతున్న కీర్తన రాతి నున్నదనానికి బాలెన్స్ చేసుకో లేక జారి పోయింది. కెవ్వుమంటూ అరచి నీళ్ళలో పడి పోయింది.

కీర్తన అరుపుకి ఉలిక్కి పడి తిరిగి చూశాడు ఆకాష్. నీళ్ళలో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతోంది కీర్తన.

మరి లోపలికి వెళ్ళ లేదు. కానీ, సడన్ గా రాళ్ళ మీద నుంచి పడటంతో కంగారు పడి పోయింది.

దానికి తోడు ఆమె ఎప్పుడూ మోకాలి లోతు కూడా నీళ్ళ లోకి వెళ్ళ లేదు. అలాంటిది ఒకే సారి చాతీ లోతు కెరటాల్లో మునిగే సరికి ఆమె ఉక్కిరి బిక్కిరి అయి పోతోంది. చూడ్డం లోటే షాక్ తిన్నాడు ఆకాష్. గబ గబా పరిగెడుతూ కీర్తన వైపు వెళ్ళాడు. ఈదాల్సినంత అవసరం కూడా లేదు.

ముందు చెయ్యి పట్టుకుని లేపి నిల్పబెట్టాడు. గజ గజ వణుకుతూ అతన్ని హత్తుకు పోయింది.

“ఏం ఫర్లేదు. ఏమీ కాలేదు....” నీళ్ళ లోంచి బయటికి తీసుకు వస్తూ అన్నాడు.

నోట్లోకి, ముక్కు లోకి వెళ్ళడానికి ప్రయత్నించిన నీటిని అప్పటి వరకూ రెసిస్ట్ చెయ్యడంలో పూపిరి సరిగ్గా అందక విపరీతమైన దగ్గు వచ్చింది. ఒక చేత్తో పొదివి పట్టుకుని ఇంకో చేత్తో వీపు మీద రాస్తూ బయటికి తీసుకుని వచ్చాడు. త, ఒళ్ళు మొత్తం తడిచి పోయింది. తనుంచి నీరు ధారాపాతంగా కారుతోంది.

ఆకాష్ కూడా సగం వరకూ తడిచి పోయాడు. బయటికి రాగానే పొడి యిసుకలో కూర్చుండి పోయింది కీర్తన. ఆకాష్ కూడా పక్కనే కూర్చున్నాడు.

భుజం చుట్టూ చేతిని మాత్రం తియ్యలేదు. తడి బట్టకి ఇసుక అంటుకుంది. దులుపుకునే ధ్యాస కూడా లేదు.

ఒక్కళ్ళిద్దరు తప్ప పెద్దగా జన సంచారం లేదు. ఉన్నా ఎవరి ధ్యాసలో వాళ్ళున్నారు. కనుచీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి. ఇంకా ఫాక్ నుంచి తేరుకోలేదు కీర్తన. అంత పెద్ద రాళ్ళ మీద నుంచి నీళ్ళలో పడటం, అలల్లో చిక్కుకుని తను ఉక్కిరి బిక్కిరి కావడం, అంతా తలచుకుంటేనే భయంగా వుంది. ఒక్క సారిగా ఒళ్ళు జలదరించింది.

కన్నోలింగా భుజం మీద తట్టాడు. అప్పుడు ఇహ లోకం లోకి వచ్చి ఆకాష్ వంక చూసింది. చిన్నగా నవ్వాడు.

ఇతనే తన ప్రాణాలు కాపాడాడు. ఇతను రాకపోతే ఆ అలల్లో పడి తను కొట్టుకు పోయేదే!

‘వచ్చి పోతాననుకున్నాను’ గొంతు పెగల్చుకుని అంది.

“ఎందుకు?”

“ఎమో! ఆ నీళ్ళలో అలా కరటాలు అసలు నన్ను పైకి లేవనీయ లేదు. నాకు స్విమ్ చేయడం రాదు అనుకోగానే మరింత పేరల్లెజ్ అయి పోయాను. భయం వేసింది” గువ్వలా ముడుచుకుంటూ అంది.

చేతిలో మరింతగా హత్తుకున్నాడు. ఆమెకి ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పాలనిపించ లేదు. అతని భుజం మీద నిస్సంకోచంగా తల వాల్చింది.

నేనుండగా ఎందుకు భయం?” మంద్ర స్వరంలో అన్నాడు. చెవి పక్కనే అతని మెల్లని మాటలు ఎంతో ధైర్యాన్నిచ్చాయి.

“నిజమే! ఈసారి భయ పడను” సమాధానం చెప్పింది.

పక పకా నవ్వాడు. తనేమందో గుర్తొచ్చి నాలుక్కరుచుకుంది.

“ఇంత అమాయకమైన దానివి ఎలా బతుకుతావు?” మృదు స్వరంలో అన్నాడు. ప్రేమతో అతన్నుంచి ఏక వచనంలో మాట వచ్చిందని ఇద్దరూ గమనించలేదు.

“ఇంటి దగ్గర అన్నయ్య, టూర్స్ కి వచ్చినప్పుడు మీరూ ఎప్పుడూ పక్కనే వుంటారుగా, ఇంకేంటి భయం?” ధీమాగా అంది.

“నేనా? ఎప్పుడూ వుంటానని ఏంటి నమ్మకం?”

ఆమె కళ్ళు బాధతో రెపరెపలాడాయి. “పోనీ అప్పుడప్పుడు” అతి కష్టం మీద అంది.

నిట్టూర్చాడు. కీర్తనకి భయంగా అనిపించింది. అతనికి ఇలా మరింత దగ్గరగా జరిగింది. నమ్మ లేక పోయాడు. ఈ అమ్మాయి తన మీద ఇలా ఆధారపడుతుందని అసలు నమ్మ లేక పోతున్నాడు.

అతను టాపిక్ మార్చాడు.

“పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుంటావు?”

“నేనా... పెళ్ళా...? ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. వాలీ బాల్ కి దూరమవ్వాలి వస్తే దేనినీ నేను యాక్సెప్ట్ చేయను.

మీలో నేను ఇంతసేపు మాట్లాడుతున్నానంటే వాలీ బాల్ మీకు అభిమాన షాత్రం కావడం. మీరు నా చిన్నప్పటినుంచీ నా గేమ్ ని చూడటం. ముందు నుంచీ నాకు మీరంటే అందుకే యిష్టం.”

“అంటే నేనెలాంటివాడినైనా, దొంగనైనా, హంతకుడినయినా, వాలీ బాల్ గేమ్ ని లైక్ చేస్తే చాలా? ఇక మనుషుల్లో ఏ గుణాలు నీకు పనికి రావా?” కించిదావేశంతో అన్నాడు.

కాసేపు ఆలోచనలో పడి, “మిగతా వాళ్ళ సంగతిమో కానీ మీరు అలాంటి వారు కాదు. చాలా మంచి వారు” నిదానంగా అంది.

“ఒక వేళ అలా అయితే?....”

“అలాంటి వారు కానప్పుడు ఎందుకు డిస్కషన్?”

అతను మౌనంగా వుండి పోయాడు. మొహం పక్కకి తిప్పుకున్నాడు. పక్క నుంచి కూడా అతని మొహంలో సీరియస్ నెస్ కనబడుతోంది.

“ఏమయింది?” మెల్లగా అడిగింది.

కెరటాల షోషని వింటున్న వాడల్లా తీరుకుని “ఆలోచిస్తున్నాను” అన్నాడు.

‘ఏంటని’ అడగ లేదు. ఏంటో ప్రతి విషయం ఇంత గంభీరంగా, యింత లోతుగా ఆలోచించడం తనకి రాదు.

“నేనేదన్నా తప్పు మాట్లాడితే సారీ...!” చిన్నబుచ్చుకున్న మొహంతో అంది.

ఆమె మొహం వంక చూశాడు. చీకటి, దూరంగా వున్న లైట్లు మసక వెలుగులో ఆమె భావాలు సరిగా కనిపించ లేదు.

తడిసిన బట్టలకి సముద్రపు గాలి తోడయి చలి వణికిస్తోంది. “చాలా చలిగా వుంది” అతని మోచేతి పైన రెండు చేతుతో చుట్టి వేస్తూ అంది.

“వెళ్ళి పోదామా?” లేవ బోయాడు.

“వద్దు” అతని చేతిని వదలకుండా అంది.

“జులుబు చెప్తుంది.”

“మీలో వుండానిపిస్తోంది” మెల్లగా అంది.

తల కొంచెం పక్కకి జరిపాడు.

ఆమె ముక్కు, చెంపలు తాకాయి. గబుక్కున తల తిప్ప బోయాడు. కానీ అయస్కాంతం వేసినట్లు మొహం పక్కకి జరగ లేదు.

కీర్తనకి ఆశ్చర్యంగా వుంది. అతనిలో యింత సన్నిహితంగా వుండటం. ఏం జరగ బోతోంది....!?

ఆ చీకట్లో అతని పెదాలు వెతుకులాట ప్రారంభించాయి. సంపంగి మొగ్గలాంటి నాసిక మొదటి టార్గెట్ అయింది. కలువ రేకుల్లాంటి కళ్ళు అరమోడ్పులవ్వక తప్ప లేదు. గోదావరీ తీరం లాంటి నుదురు ధన్యమయింది. చెంపలు కెంపులవడం చీకటి మూలంగా తెలిసే అదృష్టం లేదు.

చివరికి దొరికింది అసలయిన నిధి. మృదువుగా పెదవులతో ఆమె పెదాలను బ్రష్ చేశాడు ఆకాష్.

ఊపిరి భారంగా మారింది కీర్తనకి. యింకా ఏదో కావాలని శరీరాలు కోరుతున్నాయి. యింతందమైన అనుభూతిని గురించి చాలా మంది సర్కాస్టిగా కామెంట్ చేస్తారెందుకు?

అతని చేయి మరింత ఎడ్వాన్స్ అవుతుండగా చటుక్కున స్పృహ వచ్చిన దానిలా తేరుకుని, అతని చేతిని పట్టుకుని ఆపేసింది. అప్పటికే అొలి సారిగా పురుష స్పర్శ రేపిన సందడిలో మత్తుగా సోలి పోతోంది వయసు.

అతని స్పర్శ నుంచి విడివడటం అంటే శరీరాన్ని సగం కోసి యివ్వాలన్నంత బాధగా వుంది.

“ప్లీజ్! వన్ మోర్” అతని గొంతు కూడా మగ సిరిని నింపుకున్నట్లుగా వుంది.

“వద్దు....” రెసిస్ట్ చేసింది.

సడన్ గా ఆమెని వదిలేసి లేచి నిలబడి ఆ చీకట్లోనే పవార్లు చేశాడు.

అతనికి ఎందుకో అప్పటికప్పుడు సిగరెట్ తాగాలన్న కోరిక కలిగింది. ఆకాష్ కి స్మృక్ చేసే అలవాటు లేదు. టీనేజ్ క్యూరియాసిటీలో ఓసారి తాగాడు. కానీ అంతగా టెంప్ట్ చేయ లేదది.

కానీ యిప్పుడు...

ఈ సమయంలో....

శరీరాన్ని వేధించే ఏదో బాధ నుంచి రిలీఫ్ పొందడానికి తాగాలనిపిస్తోంది.

ఏదో వలయంలో చిక్కుకు పోతున్నట్లుగా వుంది. ఎన్ని పనులు? ఎంత డబ్బు!....అన్నీ వదిలేసి ఇలా ఎందు కోసం....? ఏదో గుర్తొచ్చింది. కేవలం అందు కోసమేనా? ఈ అమ్మాయంటే ఏ అభిప్రాయమూ లేదా....?

మనసంతా సమర్థణలో నలిబిలి అవుతోంది. తట్టుకో లేక పోతున్నాడు. ముందు ఈ చీకటి నుంచి వెలుగు లోకి వెళ్ళాలి.

“కీర్తనా! వెళ్దామా?” హఠాత్తుగా అతని గొంతు వినిపించింది.

అతని ఆకారం వంక చూస్తూ, యింతకు ముందు తామిద్దరి మధ్యన జరిగిన సంఘటనని తల్చుకుని ఆశ్చర్యానికి లోనవుతోంది.

“వెళ్దామా....?” ఇసుకలో పడిన కెమెరాని తీసి దులుపుతూ అడిగాడు.

“ఊ....!” లేచి నిలబడిరది.

బట్టల నిండా యిసుకే! అతను ఫ్యాంటూ షర్ట్ కి అంటిన యిసుకను దులుపుకుంటున్నాడు.

అది చూసి ఆమె కూడా డ్రస్ ని దులిపింది.

బట్టలు యింకా తడి పొడి గానే వున్నాయి. యిలా వెళితే ఫ్రెండ్స్ దగ్గర యింకేమయినా వుందా...? కానీ తప్పదు.

అతను కారు పార్కింగ్ వైపు నడవడం చూసి అనుసరించింది. అతను అంత సేపూ మౌనం గానే వున్నాడు.

కార్ లో కూడా ముభావం గానే వున్నాడు. జరిగిన దానికి బాధ పడుతున్నాడేమో....! అవును మరి... జరిగింది ఏమయినా తక్కువ విషయమా? అనవసరంగా యిద్దరం టెంప్తయ్యాం.

“అయ్యాం సారీ!” హోటల్ దగ్గర దిగాక అంది.

“ఎందుకు?” మామూలు గానే అన్నాడు.

ఏం చెప్పాలో, ఎలా చెప్పాలో తెలీ లేదు కీర్తనకి.

ఆమె తటపటాయింపు చూసి, “అన్నీ మర్చి పోయి రెస్ట్ తీసుకో. తల స్నానం చేసి బాగా తుడుచుకో! జలుబు చేస్తుంది” చెప్పాడు.

తలూపింది. “వెళతాను, గుడ్ నైట్” లిఫ్ట్ దగ్గరకి రాగానే చెప్పాడు.

కాసేపు తటపటాయించి “మెట్లక్కి వెళదామా?” సంకోచంగా అంది. ఆమె మనసు అర్థమయింది. ఆ మనసుకి మరి కాసేపు తనతో గడపాలనుంది.

“సరే!....” మెల్లగా మెట్లక్కిడం ప్రారంభించారు.

“టూ డేస్ తర్వాత మ్యాచ్ కదా?.... ఈ టూ డేస్ కలవను” చెప్పింది.

ఎందుకనని అడగ లేదతను. ఆమె చెప్పింది. “డిస్టర్బ్ అవుతాను. కాన్సన్ ట్రేషన్ పోతుంది” అని.

అభావంగా ఆమె వంక చూశాడు. అతని కళ్ళలో భావమేదో అర్థమయ్యా కానట్లుంది. అంటే తను కలవక పోవడం యితనికి బాధని కలిగిస్తుందా! పోనీ కలుద్దామా...? అంటే ఈరోజు జరిగిన సంఘటనే తనని అంత లోందరగా వదిలి పెట్టేట్లు లేదు.

యిక రేపూ ఎల్లుండి కూడా యితనితో గడిపితే టీమ్ అంతటికీ తను ద్రోహం చేసినట్లే. అను తను మద్రాస్ వచ్చింది టోర్నమెంట్ కోసం. ఆకాష్ తో షికార్లు కోసం కాదు. దృఢంగా అనుకుంది.

తన రూం దగ్గరకి రాగానే ‘సీయూ’ చెప్పింది. అతను లిఫ్టు ఎక్కే వరకూ ఉండి రూంలోకి వచ్చేసింది. ఇంకా వాళ్ళెవరూ రాలేదు.

రిసెప్షనిస్ట్ ఫోన్ మెసేజ్ పంపించింది. తమ టీమ్ వాళ్ళంతా ఫస్ట్ ఫో సినిమా చూసి వస్తారట అని.

కొంతలో కొంత నయం. టైమ్ చూసుకుంది. ఏడున్నరయింది. గబ గబా తల స్నానం చేసేసి, నైట్ డ్రస్ వేసుకుని రూం సర్వీస్ కి ఫోన్ చేసింది.

వేడి వేడి డిన్నర్ రూంకే సర్వ్ చేయ బడింది. బోజనం చేసి మంచం మీద వాలి నెక్ట్ గేమ్ లో అనుసరించ బోయే వ్యూహం గురించి ఆలోచించింది.

రేపూ, ఎల్లుండి స్టేడియం కి వెళ్ళి మిగతా వాళ్ళ మ్యాచ్లు అబ్జర్వ్ చేయాలి. ఈ రోజంతా మిస్ చేసింది. ఇక ముందు అలా కాకూడదు.

నిద్రతో కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి. మధ్యలో ఎప్పుడో ఫ్రెండ్స్ రావడం, సెకండ్ కీతో తలుపు తెరచి లోపలికి వచ్చి తనని గురించి జోకు వేసుకోవడం, ఏమీ తెలీనంత గాఢ నిద్ర లోకి జారుకుంది కీర్తన.

పై ఫ్లోర్ లో ఆకాష్ మాత్రం నిద్రకి దూరమై బాల్కనీ లో చెయిర్ వేసుకుని మెరిసి పోతున్న ఆకాశం వంక చూస్తూ జరిగినదాన్ని తల్చుకుంటూ జరగ బోయే దాని గురించి ఆలోచిస్తూ ఆ రాత్రంతా జాగారం చేశాడు.

మృదులా దేవి పుట్టింటి కొచ్చి నెల రోజులయింది. ఆమెకి యింకా కదిలే ఉద్దేశ్యం లేనట్లు మరదళ్ళు గమనించారు.

ఆమెకి వండి వడ్డించడం, సకల మర్యాదలూ చేసి ఒదిగోదిగి గడపడం వాళ్ళకి ప్రాణ సంకటంగా వుంది.

కానీ తప్పదు....

తాము ఇంత తిండి తిని, ఈ మాత్రం సుఖంగా నైనా ఉన్నామూ అంటే, అది తమ భర్తల ప్రయోజకత్వం కాదు. ఆడ పడుచు చలవ అనుకోగానే ఎదురు తిరిగే మనసు కూడా కాస్తంత శాంతిస్తుంది.

కానీ మృదులా దేవి చెలాయించే అధార్థీని భరించడం కొంచెం కష్టమే!

అందరూ తన కనుసన్నలలో మెదలాలనుకునే మనిషి ఎవరు ఎదురు తిరిగినా ఆమెకు నచ్చదు.

జగన్నాథం ఒక్కడే ఆమెతో ధైర్యంగా మాట్లాడ గలడు. అనుకున్నది సాధించగలడు.

ఇంతకాలం ఫార్మాస్యూటికల్స్ నష్టాల్లో ఉందని చెప్పి చాలా మిగుల్చుకున్నాడు. అందులో కొంత మృదులా దేవి కూడా బ్యాంక్ లో తన పేరు మీద వేసుకుంది.

బంగారు గుడ్లు పెట్టే బాతు లాంటి ఆ కంపెనీని అశోక్ హిండోవర్ చేసుకునే సరికి, చేతిలో వైసా డబ్బు రాక ఒకటి చిరాగ్గా ఉంది.

ఇంత వరకూ కూడబెట్టిన దాంతో బతకొచ్చు గానీ, ఇక ముందు జల్నాలకి డబ్బులు చాలవు.

అదీ కాక ఆ అశోక్ ఇంతటి లోనే వదిలి పెడతాడని కూడా లేదు. ఆస్తులన్నింటినీ స్వాధీనం చేసుకుని పెత్తనం వెలగ బెడతాడేమో! కుంక వాడి ఆటలు సాగనివ్వ కూడదు అని ఇంటిల్లి పాదీ గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నారు.

ఇంటికి రావడంలోనే “అక్కయ్యా....!” అంటూ హడావిడిగా వచ్చాడు జగన్నాథం.

మరదళ్ళతో కలిసి సినిమాకి వెళదామని ప్లాన్ వేసుకుని తయారవుతున్న మృదులా దేవి...

“ఏంటి తమ్ముడూ....అంత కంగారు?” మొహానికి మేకప్ సరి పోయిందా లేదా అని అద్దంలో చూసుకుంటూ అడిగింది.

“అక్కడ పిల్లల మీద సంసారం వదిలేసి ఇక్కడికి వచ్చి కూర్చున్నావు. వాళ్ళ యిష్టా రాజ్యంగా వుందక్కడ” ఆవేశంగా అన్నాడు.

“ఏమయిందిప్పుడు?” తాపీగా అంది.

“ఏమయిందా? ఆ కిర్తన ఏవో ఆటంటూ చెన్నై వెళ్ళిందట...అలా బరి తెగించి ఒక్కతే అక్కడికీ, ఇక్కడికీ తిరగడం మాన్పించమని చెప్పానా లేదా?” ఏదో పెత్తనం అంతా తనదే అయినట్లు రంకెలు వేస్తున్నాడు.

“చెన్నై వెళ్ళిందా?” భృకుటి ముడుస్తూ అంది.

“ఆ...నిన్న ఏదో పనుండి అటు వైపుకి వెళ్ళాను. ఒక సారి చూసి వద్దాం అని ఇంటికి వెళ్ళాను. నీ కొడుకు వాళ్ళ నాన్నకి అన్నం తినిపిస్తున్నాడు. కీర్తన లేదా? అంటే ఇదుగో ఈ సంగతి చెప్పుకోచ్చాడు.”

“ఆహా!....” తల పంకిస్తూ అంది.

“అలా పూరుకుంటే ఇంకా పేట్రేగి పోతారు.....” రెచ్చ గొడుతూ అన్నాడు.

“ఏం చేయనురా! ఇప్పుడంతా వాడి పెత్తనమే అయి పోయింది. చెల్లెల్ని ఏదన్నా అంటే నా మీద విరుచుకు పడతాడు. ఏదన్నా అంటే సవతి తల్లి సరిగా చూడదన్న అపవాదు ఒకటి! నా కడుపున ఒక కాయ కాస్తే వాళ్ళని చూసుకుని అయినా ఆ ఇంట్లో ధైర్యంగా ఉందామూ అంటే, ముసలాయన మూల పడటంతో దేవుడు ఆ అదృష్టం కూడా లేకుండా చేశాడు” రాని కన్నీళ్ళను ఒత్తుకుంటూ అంది.

మనస్సులో ఎంత అక్కసు వున్నా, ఆడ పడుచు కష్టాలు వినే సరికి నిజమే అనిపించింది మరదళ్ళకి.

“ఎందుకండి వదిన గారిని ఏడిపిస్తారు....? మీకు చేతనైన సాయం చెయ్యండి. అంతే తప్ప ఆవిడ మనసుని బాధ పెట్టొద్దు....”గట్టిగా అంది జగన్నాథం భార్య.

“నేనేమన్నానో! తన మంచి కోసమే కదా చెప్పాను” జగన్నాథం తగ్గి పోయి అన్నాడు.

“వాడేం అన లేదులే! ఏదో నా బాధ కొద్దీ....” అంటూ తమ్ముణ్ణి వెనకేసుకొస్తుంటే....

“వీళ్ళ మధ్యలో కల్పించుకో కూడదు....” అంటూ లెంపలు వేసుకున్నారు మరదళ్ళు.

“ఒక సారి అశోక్ కి ఫోన్ చేస్తాను.....” ఏదో ఆలోచిస్తూ అంది మృదులా దేవి.

“అ....గుడ్ ఐడియా! ఫోన్ చేసి గట్టిగా వార్నింగివ్వు!” జగన్నాథం కసిగా అన్నాడు. అనుకున్నదే తడవుగా ఇంటికి ఫోన్ చేసింది. ఇంట్లో లేడతను.

ఆపీసుకి చేసింది. అక్కడ దొరికాడు.

మృదులా దేవి గొంతు వినగానే..

“పిన్నీ! బాగున్నావా?” మర్యాద పూర్వకంగా పలకరించాడు.

“అ! బాగానే వున్నాను. ఏం చేస్తున్నారు?” అంది.

ఆ ప్రశ్నకి ఏం చెప్పాలో తెలిలేదు అశోక్ కి.

“ఆఫీసులో వున్నాను” అప్రయత్నంగా అన్నాడు.

“అది తెలుసులే....! అందుకేగా ఇక్కడికి చేసింది. కీర్తన ఏం చేస్తోంది?” పెడసరంగా అంది.

ఆమె మాట తీరుకి చివ్వున ఆవేశం ఉప్పొంగింది. అతి ప్రయత్నం మీద ఆపుకున్నాడు.

అతను మౌనంగా వుండి పోయే సరికి

“కాలేజీకి వెళ్ళిందా?” ఏమీ ఎరగనట్లు అడిగింది.

“ఊహ....”

“మరి?” తీవ్రంగా వుంది ఆమె స్వరం.

“చెన్నై వెళ్ళింది.”

“చెన్నై...ఎందుకు?” కఠినంగా అంది.

“టోర్నమెంట్ కోసం”

“బయటి ఊరికి ఒక్కదాన్ని పంపించావా?”

“ఒక్కతీ కాదు పిన్నీ! కోచ్ వుంటాడు. టీమ్ మేటర్స్ వుంటారు” వివరించ బోయాడు.

“ఊర్ల వెంబడి తిరుగుతున్నారంటే వాళ్ళూ ఇలాంటి వాళ్ళే అయ్యుంటారు. జోగీ జోగీ రాసుకుంటే బూడిద రాలుతుందని, అలాంటి వాళ్ళందరూ కలిసి వెళ్ళారన్న మాట.”

“కీర్తన గురించి వాళ్ళందరినీ అనడం దేనికి పిన్నీ?” మెల్లగానే అన్నాడు.

“అనమా మరి? అయినా అసలు ఆటలు, గంతులూ మానెయ్యమని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను? మన లాంటి జమీందారీ కుటుంబాల్లో ఆడపిల్లలు బయటకి రావడమే గగనం! అలాంటిది ఈ ఆటలూ, చదువులూ యివన్నీ....అయితే రేపు దానికి పెళ్ళవుతుందా? మంచి సంబంధాలు మనింటి గుమ్మం వరకైనా వస్తాయా? అలా జరిగితే, సవతి తల్లి సరిగా చూసుకో లేదని అందరూ నన్నాడిపోసుకుంటారు” గుక్క తిప్పుకోకుండా అంది.

“అలా మేమెప్పుడూ అన లేదుగా పిన్నీ!” అశోక్ ఆవేదనగా అన్నాడు.

“మీరు ఎదురుగా ఎందుకంటారయ్యా! చెయ్యాల్సినవన్నీ వెనక వెనక చేస్తూ వుంటారు. నన్ను పూరు వెళ్ళనిచ్చి, చెల్లెల్ని తిరిగడానికి పంపించావు.”

“పిన్నీ....” గట్టిగా అరిచాడు అశోక్.

“నా మీద అరిచి ఏంటి లాభం? లోకమంతా కోడై కూయకుండా చూసుకోండి ముందు” కోపంగా అంది.

“అసలు ఇప్పుడేమయింది పిన్నీ? ఈ కాలంలో ఆడపిల్లలు ఆటలు ఆడటం తప్పేం కాదు. పైగా ఎంతో పేరు కూడా! మనం సంతోషించి తనని ఎంకరేజ్ చేయాలే గానీ....”

అతని మాట మధ్యలోనే ఆపేసి...

“ఆ...ఆ...నువ్వు చేస్తున్నది చూస్తున్నాంగా! ఇంకా నేను కూడా ఎందుకులే! అయినా ఈ మాటలన్నీ అనవసరం. కీర్తనకి ఫోన్ చేసి వెంటనే రమ్మని చెప్పు.”

“.....”

“నువ్వు చేస్తావా? నేను చెయ్యనా?” బెదిరింపుగా అంది.

“నేను చేస్తానులే పిన్నీ!” చెప్పాడు. రిసీవర్ టప్ మని పెట్టిన శబ్దం వినిపించింది. బాధగా మొహం చేతుల్లోకి దిండుకొని కూర్చున్నాడు.

ఒకరిది ఆట పట్ల మమకారం.

మరొకరిది అర్థం లేని ప్రతీకారం.

రెండింటినీ, యిద్దరినీ బాలెన్స్ చేసుకుంటూ రావడం చాలా కష్టంగా వుంటుంది.

కీర్తనకి ఇప్పుడు ఫోన్ చేసినా రాదు.

ఆ సంగతి తెలిసి తను ఫోన్ చేస్తే ఆమెని బాధ పెట్టిన వాడవుతాడు.

అటు మ్యాచ్ లు వదులుకొని రాలేకా....

ఇటు తన మాట విన లేకా సంఘర్షణకి లోనవుతుంది.

ఇప్పటికిపుడు కీర్తనని రమ్మనక పోవడమే బెస్ట్.

ఎలాగో రెండు మూడు రోజుల్లో కీర్తన వచ్చేస్తుంది. ఈ లోపు పిన్ని ఫోన్ చేస్తే ఎలాగో ఒకలా మానేజ్ చెయ్యాలి.

అసలు కీర్తన గురించి తనకి రెండేళ్ళ నుంచి దిగులు గానే ఉంది. ఏం చెయ్యాలా అని తను మధన పడుతుంటే పిన్నిది మరో రకం మనస్తత్వం.

కీర్తన విషయంలో ఎలాగైనా తను అనుకున్నది సాధించాలి. అందుకు కీర్తన బాధ పడినా ముందు ముందు సుఖ పడుతుంది.

తను బాగా ఆలోచించే ఆ నిర్ణయం తీసుకున్నాడు. తను చెప్తున్నది తప్పేమీ కాదు. తనని తాను సమర్థించు కుంటూ చాలా సేపు పని వదిలేసి అలాగే కూర్చుండి పోయాడు.

ప్రకాష్ వచ్చి ఏదో అడిగే వరకూ తేరుకో లేక పోయాడు.

సాతిండియా టోర్నమెంట్స్ లో హైదరాబాద్ జట్టు, రైల్వేస్ జట్టు ఫైనల్స్ చేరుకున్నాయి.

మ్యాచ్ మరీ హోరా హోరిగా సాగక పోయినా రసవత్తరం గానే సాగింది.

ఫైనల్స్ లో హైదరాబాద్ స్త్రీ జట్టు రైల్వేస్ స్త్రీ జట్టు మీద 15`10, 18`16, 15`8 తేడా తో విజయం సాధించింది.

నేషనల్ గేమ్స్ లో ఫీవరేట్ గా హైదరాబాద్ జట్టుని చాలా మంది క్రీడా పండితులు ఎంపిక చేసేసారు.

ముఖ్యంగా కీర్తన ఆట తీరు గురించి చెన్నై సిటీ ఎడిషన్స్ లో బాగా రాశారు.

ఆట పట్ల ఆమెకి వున్న అంకిత భావం, పట్టుదల, ప్రతిభ సాటి లేనివని కీర్తించారు.

ఇంత వరకూ ఎన్ని టోర్నమెంట్స్ గెలిచినా, ఈ గెలుపు ప్రత్యేకమైనదిగా అనిపిస్తోంది కీర్తనకి.

ఎందుకంటే ఆకాష్, తన ఆటని అభిమానించే ఆకాష్, తనని ప్రోత్సహించే ఆకాష్ సమక్షంలో తను గెలిచింది.

ఈ అనుభూతి మరువ లేనిది.

అందుకే మనసు లోనే ఈ విజయాన్ని అతనికి అంకితం చేసింది.

అతనున్నా, లేక పోయినా తను గెలిచి తీరుతుంది. కానీ అతని ప్రోత్సాహం సహజ లావణ్యానికి మరింత మెరుగు దిద్దినట్లుగా మురిసి పోతోంది.

తన టీమ్ గెలవ గానీ, చాలా మంది చుట్టు ముట్టి అభినందనలు తెలియ జేశారు.

కానీ ఆకాష్ మాత్రం అక్కడే ఆ స్టేడియం మెట్ల మీద కూర్చుని దీర్ఘంగా తన వంకే చూస్తున్నాడు.

అతన్ని అలా చూస్తుంటే మనసంతా చెప్ప లేని బాధ. పరుగెత్తు కొని వెళ్ళి అతన్ని హత్తుకు పోవాలనిపించింది.

ఎందరు కంగ్రాట్స్ చెపుతున్నా అతను చెప్పని లోటు బాగా తెలుస్తోంది.

ఆ కోలాహలం నుంచి తప్పించు కొని వెళ్ళే సరికి ఆకాష్ కన్పించ లేదు. రూం కి వెళ్ళి పోయినట్లున్నాడు.

ఎందుకు అతను అంత డల్ గా, నీరసంగా కనిపించాడు? అతని కోసం ఎదురు చూస్తోంది అన్న విషయం గ్రహించకుండా ఎలా వెళ్ళి పోయాడు?

మరో గంటలో ప్రెజెంటేషన్ సెర్మనీ వుంది. అంత వరకు అతన్ని చూడకుండా ఎలా? వెంటనే వెళ్ళి పోవాలని వుంది.

కానీ తను కెప్టెన్...ట్రోఫీ తీసుకోకుండా తను అర్థాంతరంగా వెళ్ళి పోతే తమ జట్టు పరువు సంగతి ఏంటి? అయినా వ్యక్తిగత జీవితం కోసం ఆటని అవమానించ కూడదు. ఆకాష్ తో తను తర్వాతయినా మాట్లాడొచ్చు. మనసు కంట్రోల్ చేసుకుని వుండి పోయింది.

టీమ్ మేట్స్ అందరూ గెలిచిన ఆనందంలో కేరింతులు కొడుతున్నారు.

అందరి మొహాలూ దీప్తిలో వెలిగి పోతున్నాయి. గెలుపు తాలూకు దరహాసం మనోహరంగా వారి పెదాలపై లాస్యమాడుతోంది.

అది చూసి తాత్కాలికంగా ఆకాష్ సంగతి పక్కన పెట్టింది.

సాయంత్రానికల్లా సందడి సద్దుమణిగింది. అందరూ కలిసి హోటల్ కి వచ్చారు.

కీర్తన మనసు ఎప్పుడెప్పుడు ఆకాష్ ని చూడాలా అని తపించి పోతోంది. రాగానే అతని రూంకి వెళ్ళాంటే ఫ్రెండ్స్ ఏమనుకుంటారోనని భయం.కోచ్ కాస్త నెమ్మదస్తుడు. పేరుకే కోచ్ కానీ, ఫ్రెండ్ లానే వ్యవహరిస్తాడతను.

ముప్పయి అయిదేళ్ళ వయసుంటుంది. జనరల్ గా బయటకి వచ్చినప్పుడు ప్రీగానే వదిలేస్తాడు.

అందకే అమ్మాయిలు అతన్ని బతకనిచ్చారు. లేకపోతే ఎప్పుడో శంకరగిరి మాన్యాలు పట్టించే వారు. మర్నాడు రాత్రి ట్రయిన్ కి

రిజర్వేషన్ దొరికింది.

ఇంకో ఇరవై నాగు గంటలు హాపీగా గడపొచ్చు అంటూ అమ్మాయిలు ఆనందంతో కేరింతలు కొట్టారు. రేపు పగలంతా ఏం చెయ్యాలా అని ప్లాన్స్ వేసుకుంటూనే వున్నారు.

కీర్తన డల్ గా వుండటం చూసి అమ్మాయిలు ఆశ్చర్య పోయారు. ఏదైనా పెద్ద ట్రోఫీ గెలిచిన తర్వాత కీర్తన మొహం ఆత్మవిశ్వాసంతో వెలిగి పోతూ వుంటుంది. ఆమెని చూసి తమకే ముచ్చట వేస్తుంటుంది.

అలాంటిది ఇప్పుడలా డీలాగా....?

“కీర్తనా! వాట్ హేపెండ్?” ఒకమ్మాయి అడిగింది.

“స్ప్!” తల అడ్డంగా తిప్పుతూ అంది.

అమ్మాయిలంతా అనుమానంగా చూశారు. అంతా నిశ్శబ్దమయి పోయి తన వంక అలా చూస్తుంటే బిక్క మొహం వేసి చూసింది కీర్తన

ఆ నిశ్శబ్దం లోంచి ఓ అమ్మాయి శ్రావ్యంగా...

“ఎటో వెళ్ళి పోయింది మనసు...యిలా ఒంటరయ్యింది వయసు... ఓ చల్ల గాలి...! ఆచూకీ తీసి...” అంటూ పాడటం మొదలు పెట్టగానే అందరూ తాళం వెయ్యి సాగారు.

“ఏంటిది చిరాగ్గా!” అంది. ఆ మాట అంటున్న ఆమె వంక ఆశ్చర్య పోయి చూశారు. ఆ మాట అంత ముద్దుగా, అంత అందంగా, అంత బలంగా అనగలదని ఎవరూ అనుకోలేదు.

ఆమె చెంపలు కెంపులయ్యాయి.

కళ్ళు అరమోడ్పులవుతున్నాయి.

పెదాలు సంచరిస్తున్నాయి.

వాళ్ళందరికీ విషయం అర్థమై పోయింది. “అమ్మా! ఆకాష్ సామాన్యడు కాదు” సడెన్ గా అంది ఓ అమ్మాయి.

“ఏం?” చురుగ్గా చూస్తూ అంది కీర్తన.

“నిన్న... ‘ఏంటది చిరాగ్గా’ అనే నిన్ను, ఇలా మార్చేశాడంటే సామాన్యడా! మాకేదో డౌట్ గా వుంది. అసలు విషయం ఏంటో చెప్పు” ఒకమ్మాయి నిగ్గదీస్తూ అంది.

అమ్మాయిలందరూ కార్నర్ చెయ్యడం చూసి అట్టుకో లేక బయటకు వచ్చేసింది కీర్తన.

ఓ నిమిషం అలాగే నిలబడింది. ఎక్కడికి వెళ్ళాలో లోచక కాసేపు ఆలోచించి సంకోచిస్తూనే పై స్టోర్ కి వెళ్ళింది.

కాలింగ్ బెల్ పైన్ చేసింది. అటు నుంచి రిప్లయ్ లేదు. అప్పుడు చూసింది డోర్ లాక్ చేసి వుండటాన్ని. ఉసూరుమనుకుంటూ కిందకు వచ్చింది.

ఎక్కడికి వెళ్ళి పోయాడు?

తను గెలిచినా కంగ్రాట్స్ చెప్పకుండా గ్రౌండ్ నుంచి వచ్చేశాడు.

తనే అతన్ని పకరించడానికి వచ్చినా రూం లోనూ లేడు. ఆమెకు దుఃఖం ముంచుకొస్తోంది. చిన్నపిల్లలా ఏడవాలనిపిస్తోంది.

తనేం తప్పు చేసిందని ఆకాష్ ఇలా తనకి కనిపించకుండా పోయాడు.

ఇప్పుడు రూంకి వెళితే తన ఫేస్ చూసి ఏదో జరిగిందనుకుంటారు. మనసు సంభాళించుకొని పెదాల మీద నవ్వుని బలవంతాన అతికించుకుని రూంకి వచ్చింది.

అప్పటి వరకూ గోల చేస్తున్న ఫ్రెండ్స్ దరూ కీర్తనని చూసి ఒకరినొకరు హెచ్చరించుకుంటూ కామ్ అయి పోయారు.

ఏం ఏడిపిస్తారో ఏంటో! బెరుకుగా అనుకుంటూ తన బెడ్ వైపు నడిచింది.

అక్కడ ఒక అందమైన గిఫ్ట్ పాకెట్ కనిపించింది. పేరెట్ గ్రీన్ సిల్క్ కవర్ మీద అరవిరిసిన గులాబీలు ముద్రించబడ్డాయి.

పైన చిన్న కార్డు మీద టు, మిస్ కీర్తన....

ఫ్రమ్ ఆకాష్! అని ముత్యాలలాంటి అక్షరాలు కనిపించాయి. ముందు కార్డ్ తీసి చూసింది. 'కంగ్రాట్సులేషన్స్' అన్న కాప్షన్ కనిపించింది

మళ్ళీ దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది. ఈసారి ఆనందంతో....

ఫ్రెండ్స్ ఏదో ఆట పట్టించ బోయారు.

అసలే ఎమోషన్ లో ఉండేమో....“ఫ్లీజ్!” చెయ్యెత్తి వారిచింది. ఆమె కళ్ళలో నీరు, భావావేశంతో చెంపలు, పెదాలు వణకడం చూసి, విభ్రాంతికి లోనయ్యారు వాళ్ళు. మౌనంగా సైగలు చేసుకుంటూ ఇంకో రూంకి వెళ్ళి పోయారు.

గ్రీటింగ్ కార్డ్ లో గులాబీ రంగు కవర్ కనిపించింది.

ఆత్మతగా విప్పి చదవడం ప్రారంభించింది.

డయర్ కీర్తనా!

నేనిలా లెటర్ రాస్తున్నందుకు ఆశ్చర్యంగా వుందా? లేకపోతే కోపమా? నేను నీకు విషెస్ చెప్ప లేదని బాధ పడ్డావా? ఐయాం సారీ!
నిన్ను సర్ ఫ్రైజ్ చేయాలని కనిపించ లేదు. ఈరోజు నైట్ ఎయిటోక్లాక్ కి ఈ హోటల్ లోనే చిన్న పార్టీ ఎర్రెంజ్ చేశాను. మీ టీం
కోసం, ముఖ్యంగా నీ కోసం. నన్ను డిసప్పాయింట్ చేయకుండా వస్తావు కదూ! కవర్ లో శారీ వుంది. అది నువ్వు కట్టుకోవాలి. నా
కోసం ఫ్లీజ్!

మీ ఫ్రెండ్స్ అందరికీ నేను ఇన్వయిట్ చేసానని చెప్పు. ఎదురు చూస్తూ వుంటాను. బై!నీ ఆకాష్. చదవగానే గుండె దడ దడా
కొట్టుకుంది. ఏ.సి లోనూ చిరు చెమటలు కమ్మాయి.

వణుకుతున్న చేతులతో ఓపెన్ చేసి చూసింది. మొన్న షాపింగ్ లో అతను కొన్న చీర. తన కోసమే కొన్నట్లు ఊహించ లేక
పోయింది.

కాపర్ సల్ఫేట్ కలర్ మీద చిన్న చిన్న జరి పువ్వులు, లతలు అందంగా కుట్టబడి వున్నాయి. మ్యాచింగ్ బ్లౌజ్, పెటీకోట్.
ఎందుకు తన కోసం ఇంత ఖర్చు పెట్టాడతను. గాభరాగా అనిపించింది.

టైమ్ చూసుకుంది. ఆరయింది. ఇంకా రెండు గంటలే టైమ్ ఉంది. అసలు ఈ చీర కట్టుకోవడం, హెయిర్ స్టయిల్, ఈ నగలు
పెట్టుకోవటం తనకి తెలివు. ఇప్పుడెలా? కట్టుకోక పోతే ఆకాష్ డిజప్పాయింట్ అవుతాడు.

ఒకవేళ కట్టుకున్నా డిసప్పాయింట్ అవుతాడు. తను కట్టుకున్న తీరు చూసి.

ఎలా? ఏం చేయాలి?

గబుక్కున ఫ్రెండ్స్ గుర్తొచ్చారు.

పరుగు లాంటి నడకతో పక్క రూం కి వెళ్ళింది. కీర్తనని, ఆమె చేతిలోని వస్తువుల్ని ఆశ్చర్యంగా చూశారు వాళ్ళు.

మెల్లగా అతను పార్టీ ఎరేంజ్ చేసిన విషయం చెప్పింది. వారి మొహాలూ వెలిగి పోయాయి.

“కవర్ లో ఐ వ్ యూ రాసాడా....?” ఒకమ్మాయి ఆత్మతగా అడిగింది.

“స్పృ!” పెదవి విరిచింది కీర్తన.

“అయితే స్వయంగా చెప్పేస్తాడులే....” గ్యారంటీ ఇచ్చింది. ఆ అమ్మాయి. అయినా కీర్తన మొహం డల్ గా వుండటం చూసి....

“ఏమయింది?” అనుమానంగా అడిగింది ఓ అమ్మాయి.

చీర, ఆర్నమెంట్స్ చూపించి...“నాకు రాదు....” బిక్క మొహం వేసి అంది.

అందరూ గొల్లన నవ్వారు. ఇంకో అమ్మాయి అందరినీ గదిమి డోంట్ వర్రి.... మేమున్నాం! నిన్ను చూసి ఆకాష్ మతి పోగొట్టుకునేలా చేయక పోతే ఇంకోసారి వాలిబాల్ ఆడను” భీషణ ప్రతిజ్ఞ చేసింది ఆ అమ్మాయి.

అంత ఒట్టు వేసినందుకు ఇంకోసారియితే కోపం వచ్చేదేమో...! ఈసారి మాత్రం నవ్వేసింది.

ముందుగా కీర్తన మొహానికి ఫేస్ ప్యాక్ వేసి తల కండిషనింగ్ కోసం రక రకాల పేస్ట్ లతో తలని మసాజ్ చేసి...కాళ్ళకి, చేతులకి పెడిక్యూర్, మానిక్యూర్ చేశారు వెంట వెంటనే.

ఆమె తల స్నానం చేసి రాగానే, చెయిర్ లో తల వేనక్కి వాల్చి ఒత్తుగా, లావుగా, నడుం వరకూ వున్న జుట్టు పొడిగా అయ్యే వరకూ తుడిచి డ్రయ్యర్ లో ఒక వెంట్రుకకి ఇంకో వెంట్రుక అంటుకోనంత పొడిగా అయ్యేలా ఆర బెట్టారు.

నున్నగా, గట్టిగా వున్న చెంపలకి, మొహానికి క్రీమ్ పట్టించారు. స్వతిఃసిద్ధంగానే షేప్ లో వున్న ఐబ్రోస్ కి అలంకరణ చేయాల్సిన

అవసరం లేక పోయింది. రోజ్ పాడర్ రాస్తుంటే ఆమె వద్దని వారించడంలో మామూలు పాడర్ రాసారు.

విశాలంగా, నల్లగా వున్న ఆమె కళ్ళకి కాటుక మరింత అందాన్ని యిచ్చింది. పెదాలకి లిప్ స్టిక్ వెయ్యనివ్వ లేదు. ఆకాష్ కి ఒరిజినాలిటీ ఇష్టమేమో! ఒకమ్మాయి కామెంట్ చేస్తే చిరు కోపంగా చూసింది కీర్తన.

బీచ్ దగ్గర సంఘటన గుర్తొచ్చి ఒళ్ళు జల్లుమంది.

‘ఏంటో ఇలా కొత్తగా ఈ సందడ’ గంభీరంగా అనుకుంది.

బ్లౌజ్ అతికినట్లు కరెక్ట్ గా సరి పోయింది.

“సైజ్ చెప్పావా?” కొంటగా అంది ఒకమ్మాయి. బుగ్గలు కంది పోయాయి కీర్తనకి.

“ఛ....! నేను చెప్ప లేదు” కంగారుగా అంది కీర్తన “అయితే బాగానే గెస్ చేశాడు” నవ్వుతూ అన్నారు.

“అలా మాట్లాడొద్దు” కోపంగా అంది కీర్తన. కానీ ఆ కోపంలో బలం లేదు.

పొడవు, పొడవుకి తగిన లావు, గులాబీ రంగు మేని చాయగ కీర్తనకి ఆ శారీ బాగా సూటయింది. బాంగిల్స్, నెక్లెస్, హింగింగ్స్ సెట్ చూసి ఆశ్చర్య పోయారు వాళ్ళు.

“కాస్ట్ లి సెట్.....వన్ లాక్ ఎబౌ వుంటుంది. యు ఆర్ లక్కి కీర్తనా! అతనికి నిన్ను మారేజ్ చేసుకునే ఉద్దేశం వున్నట్లుంది” అని అంటుంటే అయోమయంగా చూసింది కీర్తన.

మొదటి సారిగా తన జీవితం తన చేతుల్లోంచి మరొకరి చేతుల్లోకి వెళుతున్నట్లుగా ఫీలయింది.

జట్టంతా ప్రిగా వదిలేసి సైడ్ క్లిప్స్ పెట్టారు. అప్పటికప్పుడు ఒకమ్మాయి తన కాళ్ళకున్న కొత్త శాండిల్స్ త్యాగం చేసింది.

తయారు చేసి అద్దం ముందు నిల్పబెట్టారు. తనకి తానే వింతగా వుందనుకుంది కీర్తన.

ఏంటో కొత్తగా, వింతగా, సినిమాల్లో, టి.వి.ల్లో వాళ్ళలాగా నడుస్తూ పడ బోయింది.

“మేం రెడీ అయ్యే లోపు నువ్వు నడవడం ప్రాక్టీస్ చెయ్యి....”

స్నానం చేయడానికి హడావిడిగా వెళుతూ అన్నారు అమ్మాయిలు.

అందరూ తయారయ్యే సరికి ఎనిమిదయింది. వీళ్ళు లేట్ చేస్తున్న కొద్దీ టెన్షన్ గా వుంది.

“లేటయితే నేను రాననుకుంటాడేమో!” ఆందోళనగా అంది కీర్తన

“కొత్త బిచ్చగాడు పొద్దెరగడన్నట్లు కొత్తగా ప్రేమలో పడితే యిలాగే వుంటుందిలే!” ఒకమ్మాయి వేళాకోళంగా అంది.

“ప్రేమా లేదు, పాడూ లేదు. త్వరగా రండి అవ్వండి” అంటూ గాభరా పెట్టింది కీర్తన.

పార్టీ కోసమని అందరూ శ్రద్ధగానే తయారయ్యారు. ఎనిమిదింపావుకి కిందికి వెళ్ళి లాంజ్ లో వెన్యూ కనుక్కున్నారు. అక్కడికి వెళ్ళే సరికి ఆ లాన్ లో, అందునా పూల తో ఏర్పాటు చేసిన ద్వారం కనిపించింది. దాని మీద పూలతోనే ‘కంగ్రాచ్యులేషన్స్’ అని కనిపించింది.

చూడగానే అమ్మాయిలందరూ ఆనందంలో నవ్వుకున్నారు. ఆ పార్టీలో దాదాపు వంద మంది వరకూ కనిపించారు. రన్నర్స్ రైల్వేస్ టీమ్. ఈ టోర్నమెంట్ నిర్వాహకులు, ఇంకా ఆకాష్ ప్రెండ్స్ వున్నారు.

లోనికి అడుగు పెట్టడం తోనే ఫుల్ సూట్ లో వున్న ఆకాష్ చిరు నవ్వుతో ఎదురు వచ్చి స్వాగతం పలికాడు. అతని కళ్ళు రెప్ప పాటులో తన మీద వాలి ఆసాంతం తనని పరీక్షించాయి. అతని కళ్ళ లోని ప్రశంస చూసి కీర్తన తల సిగ్గులో వాలి పోయింది.

తర్వాత డయాస్ మీదకి పన్నెండు మందినీ పిలిచి ఎప్పుడోచ్చాడో గాని కోచ్ ని పిలిచి అందరికీ ఇంట్రడ్యూస్ చేశాడు.

ఇలాంటి పార్టీలూ, ఈ పరిచయాలూ ఇవన్నీ అలవాటు లేక పోవడంలో కీర్తన ముడుచుకు పోతోంది.

ఆకాష్ తన పక్కనే నిలబడ్డాడు. “మీ హెయిర్ బావుంది....” ఆకాష్ కామెంట్ చెయ్యడంలో ఏవో మధురోహాలు చుట్టు ముట్టేశాయి.

కాసేపటికి డిన్నర్ స్టార్టయింది. అతను అన్నీ ప్రత్యేకంగా కనుక్కుంటుంటే ఉద్వేగానికి లోనయింది మనసు. పార్టీ మధ్యలో అతని ఫ్రెండ్ ఒకతను.... “ఆకాష్! ఏంటి ఈ హంగామా...? ఎవరి కోసం....?” ఓరగా తనని చూస్తూ అంటుంటే ఏదోలా అనిపించింది కీర్తనకి.

ఆకాష్ ఏమీ చెప్పలేదు. నవ్వేశాడు. పార్టీ పదింటికి క్లోజయి పోయింది. అతను అందరికీ వీడ్కోలిస్తూ వుండి పోయాడు.

దాదాపు అందరూ వెళ్ళి పోయాక, ఆకాష్ వీళ్ళు కూర్చున్న వైపు వచ్చాడు.

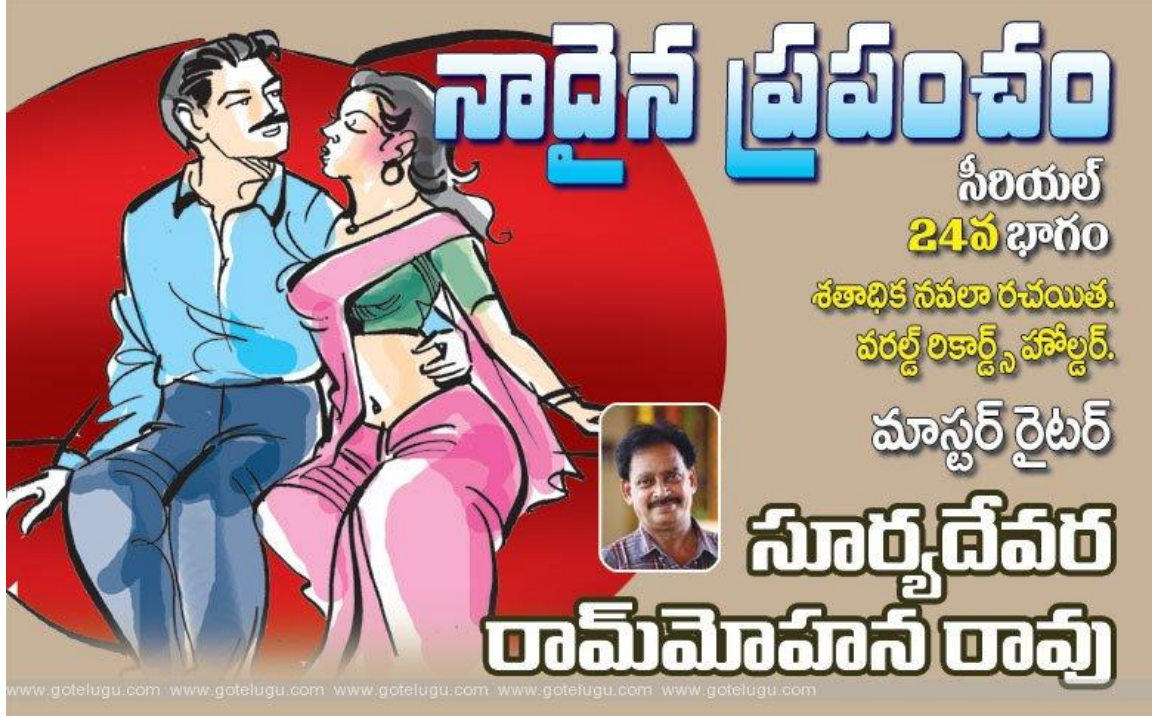
“ఈరోజు కీర్తనని నాలో పంపిస్తారా....?” అడిగాడు.

“నేనా....? ఎక్కడికి....” గాభరాగా అంది కీర్తన.

“ఎక్కడికా....? స్టేడియంకి.....” చిరు కోపంగా అన్నాడు.

అమ్మాయిలంతా నవ్వారు. అందులో ఒకమ్మాయి....

“అలా అలా కారులో ఫియాన్సీ పక్కన పికారు చెయ్యాలి. యామై రైట్...?” తమాషాగా అంది.

నాదైన ప్రపంచం

సీరియల్
24వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత.
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.

మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర
రామ్మోహన రావు

www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com

“ఎగ్జాట్లీ!....”

“నాకు భయం...నేను రాను...” మొండిగా అంది. కోపంగా చూశాడతను. అమ్మాయిలూ కోపంగా చూశారు.

“ఇంత రాత్రి పూట....” గొణిగింది.

“నిన్ను దయ్యాలూ, పిశాచాలూ ఏమీ ఎత్తుకు పోవులే! వెళ్ళు” అంతా కోరన్ గా అన్నారు.

తను వెళ్ళక పోతే, వీళ్ళంతా కలిసి ఎత్తుకు వెళ్ళయినా కారులో వేసేట్లున్నారు. తప్పదనుకుంటూ ఆకాష్ ని అనుసరించింది.

అందరూ రహస్యంగా 'బెస్టాప్ లక్' చెపుతుంటే వినపడి ముసి ముసిగా నవ్వుకున్నాడు ఆకాష్.

చెన్నై వీధుల్లో కారు మెల్లగా వెడుతోంది. ఒక చేత్తో డ్రైవ్ చేస్తూనే కోటు విప్పి వెనక సీట్లోకి విసిరాడు.

“కొంచెం టై లూజ్ చేస్తావా...?” అడిగాడు.

“నాకు రాదు.” తెల్ల మొహం వేసి అంది కీర్తన.

ఓ క్షణం తేరి పార చూసి... “చాలా నేర్పించాలయితే!” అన్నాడు.

మౌనంగా వింది....

“ట్రై చెయ్యి” చెప్పాడు. సంకోచిస్తూనే ముందుకు వంగింది. కారు సరాసరి ఓ పబ్ ముందుకు వెళ్ళి ఆగింది.

అతను తల కొంచెం పక్కకి తిప్పి వంచాడు. కంపిస్తున్న చేతులతో టై నాట్ ని లూజ్ చెయ్యడానికి ట్రై చేస్తోంది. అతని త తన హృదయానికి చేరువలో వుంది.

ఏదోలా వుంది. మనసంతా సంచలనం....గబుక్కున చేతులు తీసేసి “ఊహా!” తల అడ్డంగా తిప్పేసింది.

ఆమె మనసేంటో తెలిసి పోయినట్లు మధురంగా నవ్వేశాడు. అతనే టై తీసి వేసి, షర్ట్ వై బటన్ విప్పాడు.

“వెళ్ళదామా....?” డోర్ తీస్తూ అడిగాడు.

“ఎక్కడికీ...?” ఎదురుగా కనిపిస్తున్న జలుగు లైట్ ల వంక చూసి, లోపల నుంచి వినిపిస్తున్న మ్యూజిక్ విని భయంగా అంది.

“ఇంత రాత్రి పూట మనం ప్రేగా మాట్లాడుకోవాలంటే ఇక్కడ తప్ప ఎక్కడా వీలు కాదు.” డోర్ వేసి తిరిగి వచ్చి డోర్ తీసి ఆమె దిగడానికి చెయ్యిందిస్తూ అన్నాడు. సంకోచిస్తూనే అతనికి చెయ్యి అందించింది.

పూల గుత్తిని పట్టుకున్నట్లు అపురూపంగా ఆమె చేతిని అందుకున్నాడు. మరి వదల లేదు. వదిలించుకోడానికి ఆమె కూడా ప్రయత్నించ లేదు.

అతను మనీ పే చెయడానికి వెళ్ళినప్పుడు మాత్రం ఆమె ఎడంగా నుల్బుంది. ఆ గందరగోళ వాతావరణాన్నంతా ఇంతలేసి కళ్ళతో చూస్తూ నిల్చుంది.

అతను దగ్గరకు రాగానే “ఏంటో భయంగా వుంది” చెప్పింది. నవ్వేసి “నేనుండగా ఎందుకు భయం....” మృదువుగా ఆమె నడుం చుట్టూ చెయ్యి చుట్టి చెప్పాడు.

లోపలికి వెళ్ళగానే మరింత అయోమయం అయిపోయింది. మ్యూజిక్ కి అనుగుణంగా ముప్పయి మంది అమ్మాయిలూ, అబ్బాయిలూ డాన్స్ చేస్తూ పూగి పోతూ కనిపించారు. మరి కొంత మంది అక్కడక్కడా వున్న టేబిల్స్ చుట్టూ కూర్చుని గ్లాసుల్లోని ద్రవాన్ని తాగుతూ నవ్వులూ, కేరింట్లలో మునిగి పోయారు.

ఈ సందడికి కొంచెం దూరంగా, లైట్లు మంద్రంగా ఉన్న చోటికి తీసుకెళ్ళాడు ఆకాష్.

అక్కడ ఇంత గోలగా లేదు.

కానీ వాతావరణంలో ఏదో మత్తు...

ఒళ్ళు తేలిపోతున్నంత మైకం....

పెదవుల ఆకారంలో వున్న సోపా వైపు దారి తీశాడు ఆకాష్. అతని పక్కన కీర్తనని కూర్చోబెట్టి, ఆమె చేతిని తన గుప్పెట్లోకి తీసుకున్నాడు.

కాసేపు ఇద్దరూ పరిసరాలకు అలవాటు పడటానికి ప్రయత్నించారు. “నేను అసలు వూహించ లేదు...” సడెన్ గా అన్నాడతను.

“ఏంటి..?” బిత్తర పోయి అడిగింది.

“నువ్వుంటే అందంగా వుంటావని” కాంప్లిమెంట్ పాస్ చేశాడు ఆకాష్. అందంగా సిగ్గు పడింది కీర్తన.

“ఎప్పుడూ కాక పోయినా అప్పుడప్పుడయినా ఇలా ఉండొచ్చుగా” అడిగాడు.

“నాకు రాదు” అమాయకంగా అంది.

“ఏంటి రాదు?” ఈసారి బిత్తర పోవడం అతని వంతుంది.

“ఇలా ద్రస్యవడం....” అంది కీర్తన అమాయకంగా.

“మరి ఇప్పుడు...?” ప్రశ్నార్థకంగా అన్నాడు.

“మా ప్రెండ్ర్ చేశారు.

“అనుకున్నాలే! నీకు పెళ్ళయ్యాక చీర విప్పే డ్యూటీయే గాక, చీర కట్టే డ్యూటీ కూడా మొగుడిదేనని” గొణుక్కున్నాడు.

“ఏంటి అంటున్నారు....? ఆరాగా అంది.

“కొంచెం దగ్గరికిరా!” అతని పెదాలే కాదు, కళ్ళూ ఆహ్వానిస్తున్నాయి.

“ఎందుకూ?!” అంటూ అలాగే బిగదీసుకుని కూర్చుంది.

అతని చెయ్యి ఆమె నడుం భాగాన్ని స్పృశించగానే, చక్కెలిగింతలో మెలికలు తిరిగి పోయి ఆటోమాటిక్ గా అతని వేపు జరిగింది.

తన నడుంని చుట్టి వేసిన అతని చేతిని తీయడానికి ప్రయత్నిస్తోంది కీర్తన.

“చుట్టూ అందరూ ఎలా వున్నారో చూడు....” చెవి దగ్గన గుసగుసగా వినిపించింది.

“నాకు తెలీదు.....వద్దిలా!....” తల అడ్డంగా తిప్పింది. తియ్య లేదతను. “నాకిలాగే ఇష్టం” మొండిగా అన్నాడు. అతనికి తను చాలా సన్నిహితంగా వుందన్న వూహే ఏంటో గాభరాని కలిగిస్తోంది.

తన భుజం అతని ఛాతీని రాసుకుంటోంది. అతని దృఢమైన చేతిలో తన నడుం మరింత చిక్కి పోతోంది. ఆ దాడికి కోపించినట్లు ఎద ఉప్పొంగి పోతోంది.

తనలో వస్తున్న మార్పు అందరికీ తెలిసి పోతాయేమోనన్న భయం, సంకోచం....కలవర పడుతూ చుట్టూ చూసింది.

అందరూ ఎవరి లోకంలో వాళ్ళున్నారు.

“కీర్తనా! నువ్వు నాకు నచ్చావు. అయ్ లవ్ యూ!” అతని స్వరం చెవి పక్కన గమ్మత్తుగా వినిపించింది. ఎక్స్ పెక్ట్ చేసిన విషయమే అయినా అతను చెప్పగానే మాత్రం నిర్ఘాంతత కి గురైంది మనసు.

ఏమీ మాట్లాడ లేనట్లు తల దించుకుని వుండి పోయింది. అతని చేయి అనాచ్ఛాదితంగా వున్న ఆమె నున్నని నడపం వంపుని నిమిరుతోంది.

“చెప్పు...!” అడిగాడతను.

ఏమని? అన్నట్లు కళ్ళాత్తి చూసింది.

ఆ కళ్ళ సౌందర్యానికి...

ఆ కళ్ళ లోని భావాలకి ముగ్ధుడై చూస్తుండి పోయాడు.

“అయ్ టూ లవ్ యూ! చెప్పు.”

తల అడ్డంగా తిప్పేసింది. అతని చేయి యధాస్థానానికి వచ్చేసింది. మొహంలో ఒక్క క్షణం అవమానం మెరిసింది.

“ఎందుకు?” అడిగాడు. మళ్ళీ అతని వంక చూసింది. కోపంగానో, ఎలాగో వున్నాడు.

“నాకు భయం” ఏడుపు స్వరంతో అంది.

“దేనికి భయం?” కొట్టినట్లే అడిగాడు.

“మీరన్నది చెప్పడానికి” అంది.

జాలి, నవ్వా కలిగాయి.

“భయం లేక పోతే చెప్పే దానివేనా?” ప్రసన్నంగా అడిగాడు.

“ఊ!”

“ఏమని చెప్పే దానివి?”

“ఐ లవ్ యూ అని” అంటూ నాలిక్కరుచుకుంది.

నవ్వేసి “ మొత్తానికి చెప్పేశావు! థాంక్స్!” అంటూ ఆమె బుగ్గ మీద ముద్దించాడు.

కంగారుగా చుట్టూ చూసింది.

“నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తావని నేను ఎన్నడూ పూహించ లేదు” తనలో తాను చెప్పుకుంటున్నట్లు అన్నాడు.

“కానీ మీరు ప్రేమిస్తున్నారని నాకు ఎప్పుడో తెలుసు” కాన్ఫిడెంట్ గా అంది.

“ఎలా?” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

“ప్రేమ లేక పోతే, నా గేమ్స్ అన్నీ మీరు చిన్నప్పటి నుంచి చూసేవారే కాదు. నన్నలా ఎంకరేజ్ చేసే వారు కాదు.” ఆమె తన దోవన తాను చెప్పుకుంటూ పోతుంటే అతను చేదు తిన్నట్లు మొహం పెట్టాడు.

“అవునా కాదా చెప్పండి?” పావు గంట ఏదేదో చెప్పేశాక జడ్జి గారి తీర్పు అడిగినట్లు అడిగింది.

“అవునవును” కంగారుగా అనేశాడు.

“ఆ దేవుడు మిమ్మల్ని నా కోసమే సృష్టించాడు. అసలు ప్రేమలూ పెళ్ళిళ్ళ పట్ల ఆసక్తి లేని నాకు మీ పట్ల ప్రేమ కలిగేలా చేశాడు. మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకున్నాక కూడా నేను గేమ్ కంటిన్యూ చేయవచ్చు. నేను ఎక్కడికి వెళితే అక్కడికి మీరు కూడా వస్తారు. నన్ను ఎంకరేజ్ చేస్తారు. ఇంత అద్భుతం ఏ క్రీడాకారిణికి దొరుకుతుంది?”

ఆమె చెప్పుకు పోతుంటే జడ్జి పీక్చోవాలనిపించింది ఆకాష్ కి.

“నువ్వు ప్రతిదీ గేమ్ లో ముడి పెట్టి తప్ప ఇంకోలా ఆలోచించ లేవా? కోపంగా అన్నాడు.

“అంటే....!” అయోమయంగా అంది.

“అంటే ఏముంది? నీ గేమ్ ని ఇష్ట పడుతున్నాను కాబట్టి నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా?”

“అవును!”

“కేవలం అందు కోసమేనా?” విస్మయంగా అన్నాడు.

నాడైన ప్రపంచం

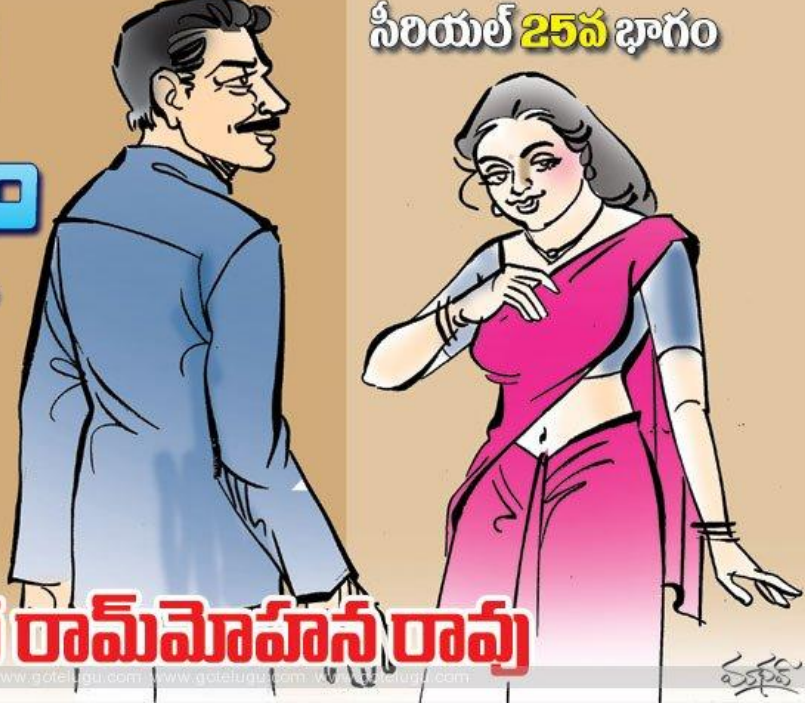

శతాధిక నవలా
రచయిత,
వరల్డ్ రికార్డ్స్
హోల్డర్.

మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

సీరియల్ 25వ భాగం

“అది కేవలం అంటారేంటి? నాకు అదే ముఖ్యం.

నా అభిరుచి మీ యిష్టం కాబట్టి మనిద్దరం ఒకటయ్యాం. లేక పోతే నేనసలు మీలో మాట్లాడే దాన్నే కాదు.”

అమె చెబుతుంటే మనసంతా భగ భగా మండి పోయింది. అసలు ఇలాంటమ్మాయిని ఎవరయినా ప్రేమిస్తారా?

‘చ’ తన బుద్ధి తక్కువ....కసి కొద్ది తనని తనే తిట్టుకున్నాడు.

కాసేపాగి “ఎందుకు అలా వున్నారు?” అతని చేతిని తన బుగ్గకి ఆనించుకుంటూ అమాయకమైన కళ్ళలో అడిగింది.

గాయానికి వెన్న రాసినట్లు కొంచెం శాంతించాడు.

“ఏం లేదు” తల అడ్డంగా ఆడించి,

“వెళ్ళి పోదామా?” లేవడానికి సిద్ధమవుతూ అన్నాడు.

“కాసేపు మీతోనే వుండాలని వుంది” మొహమాట పడ్డానే అంది.

“నీకూ అనిష్టాంది కదూ! నాకూ అనిపించింది. నిన్న గేమ్ ఆడటానికి వెళ్ళినప్పుడూ అనిపించింది.

నువ్వు ఒప్పుకోవు కాబట్టి అన లేదు.

గేమ్ అవగానే అనిపించింది. నేనే మొదట విషెన్ చెప్పాలని, మనిద్దరమే కలిసి ఆ అకేషన్ సెలబ్రేట్ చేసుకోవాలని.

సాధ్యం కాదు కాబట్టి అడగ లేదు.

కానీ ఒకటి మాత్రం గుర్తుంచుకో! నీకు ఖాళీ దొరికినప్పుడు కలిసి వుండాలనిపించడం ప్రేమ కాదు.

నా కోసం ఏదయినా వదులుకోవాలి. ఏదయినా అంటే అదీ వాలీ బాల్ అయినా కావచ్చు. అదే ప్రేమ”

అంటూ ముందుకు అడుగు వేశాడు.

ఆమె మొహం చూసే ధైర్యం లేక పోయింది. చూసుంటే ఆమె మోములో మారుతున్న రక రకాల భావాల్ని చూసి

తట్టుకో గలిగే వాడు కాదు. అతను సరా సరి వెళ్ళి కార్ లో కూర్చున్నాడు. మౌనంగా వెళ్ళి అతని పక్క సీట్లో కూర్చుంది.

కానీ తల తిప్పి అతని వంకే చూస్తోంది. ఆమె కళ్ళలో ఇంకా అప నమ్మకం....ఏవేవో ప్రశ్నలు ఆమెను చుట్టుముడుతున్నాయి.

తల తిప్పి చూడటం లేదతను. చూస్తే గాయ పడిన హృదయం ఆమె విశాలమైన కళ్ళలో రెప రెప లాడుతూ కనిపించేది.

కానీ తనే తప్పు విషయం అన లేదు. ఆమెకి వాలీ బాల్ ప్రాణం కావచ్చు.

కానీ తమ ప్రేమ కన్నా ఎక్కువ కావడం ఎవరికైనా నచ్చ వచ్చేమో! కానీ తన వల్ల కావడం లేదు.

విశాలమైన ఆ వీధుల్లో కారు వేగంగా పోతోంది.

అతని మనసంతా ఆ డ్రైవింగ్ లోనే తెలుస్తోంది.

“నాలో ఏమన్నా తప్పుందా?” అంది కీర్తన.

“ఎవరన్నారు?”

“మరి ఇండాక మీరు అలా అన్నారేంటి? మీరంటే ప్రేమ లేక పోవడం ఏం లేదు. అసలు గేమ్ కీ, మీకూ ముడి పెట్టాడు.

మీరు గానీ పరిచయం కాక పోతే నేను జీవితంలో పెళ్ళి చేసుకునే దాన్ని కాదు. ప్రేమ అన్న పదానికే తావుండేది కాదు.

మీకు దూరమవటం అన్న విషయం నేను పూహించ లేను. దయ చేసి మీరు ఇండాకటిలా మాట్లాడొద్దు.

ఇప్పటి వరకూ పరోక్షంగా నైనా, ప్రత్యక్షంగా నైనా ఎలా నన్ను ప్రోత్సహించారో, ఇప్పుడూ అలాగే వుండండి.

ఇందుకు విరుద్ధంగా ఏం జరిగినా నేను తట్టుకో లేను” అతని భుజం మీద తలొచ్చింది.

వెచ్చని కన్నీరు అతని పక్కని తడిపేస్తోంది.

ఆమె చెంప మీద తట్టాడు.

కాసేపు మౌనంగా గడిచి పోయింది. అతని కోపం లాగే డ్రైవింగ్ స్పీడ్ కూడా తగ్గింది.

కారు మెల్లగా పోనిస్తున్నాడు. “ఎదైనా చెప్పండి” భుజం మీద నుంచి తలెత్తకుండానే కళ్ళు వైకెత్తి చూస్తూ అంది.

కొంచెం తల పక్కకి తిప్పి ఆమె నుదుటిని చుంబించి “ఈరోజు చాలా బావున్నావు” చెప్పాడు.

“అవునూ! ఎందుకు నా కోసం ఇంత ఖర్చు చేశారు?” చీర, నగలు చూపిస్తూ అంది.

“కాబోయే భార్య కోసం ఈ మార్తం కొని పెట్ట గల స్టోమత వుందీలే” అన్నాడు.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది కీర్తనకి. అతని వివరాలు తనకేమీ తెలియవని.

“మీ గురించి, మీ ఫ్యామిలీ గురించి చెప్పొచ్చు కదా?” ముద్దుగా అడిగింది.

“ఏం చెప్పాలి?” అడిగాడు.

“మీరే బిజినెస్ చేస్తున్నారు? మీ పేరెంట్స్ ఏం చేస్తారు? బ్రదర్స్ అండ్ సిస్టర్స్ గురించి.....” ఆసక్తిగా అతని వంక చూస్తూ అడిగింది.

కొంచెం సేపు ఆలోచనలో పడినట్లు ఆగాడు.

“అవన్నీ చెప్పడానికి ఇంకా టైముంది” గంభీరంగా అన్నాడు.

“కాబోయే భార్యనని అన్నారు. నా దగ్గర దాపరికమా?” నిష్ఠూరంగా అంది కీర్తన.

“మహా తల్లీ! నీతో చాలా కష్టం. మనం హైద్రాబాద్ వెళ్ళాక మంచి రోజు చూసి మా యింటికి తీసుకెళ్ళి,

నేనే నీకు అన్నీ చెబుతాను. సరేనా?” బుజ్జగింపుగా అన్నాడు.

రాత్రి ఒంటి గంటకి హోటల్ కి తిరిగొచ్చారు.

లిఫ్టులో నిల్చున్నాక ఆమె వంక చూస్తూ....

“నీతో బాల్ గేమ్ ఎప్పుడెప్పుడు ఆడతానా అని కోరికగా ఉంది” అన్నాడు.

“అంటే...ఏం గేమ్....? యిది వరకు ఓసారి అన్నారుగా నాకు అర్థం కాలేదు” అంది.

సమాధానం చెప్ప లేదతను. కొంటగా నవ్వుతూ చూస్తుండి పోయాడు. అతని చూపులు ఎక్కడ వున్నాయో గమనించి వైటని సరిగ్గా సర్దుకుంది.

ఏదో అర్థమయ్యి కానట్లుంది. మొహం మందారంలా మారింది.

సిగ్గుతో రాగ రంజితమైన మొహాన్ని అపురూపంగా చూశాడు.

లిప్తు ఆగింది. డోర్ తియ్య బోయింది. చేతులు అడ్డు పెట్టి ఆపేశాడు.

“ఎప్పుడో చెప్పు” అడిగాడు.

“నాకు ఆ గేమ్ గురించి తెలీదు” గొంతు పెగుల్చుకుని అంది.

“నేను నేర్పిస్తాను” మొండిగా అన్నాడు.

“పెళ్ళయ్యాక” మెల్లగా అంది.

“ఊహా....”

“హైద్రాబాద్ వెళ్ళాక....” అలాగంటేనన్నా వదులుతాడేమోనని అంది. “ఊహా!....”

“మరి?....” కళ్ళెత్తి చిరు కోపంగా అంది.

“ఇప్పుడే!....” “ఆ?.....” భయంగా వెనకడుగు వేసింది.

“ఇక్కడే!.....” అతని చేతులు ఆమె నడుం మీదకి చేరి మరింత పైకి ఎగబాకడానికి ప్రయత్నిస్తుండగా,

కింద ఎవరో లిప్టు ఆపరేట్ చేయడానికి ట్రై చేస్తున్న శబ్దం వినిపించింది.

అంతే! చటుక్కున అతని చేతులు తోసేసి “గుడ్ నైట్!” అంటూ లిఫ్ట్ డోర్ ఓపెన్ చేసేసి,

పరుగు లాంటి నడకతో తన రూం వైపు వెళ్ళి పోతుంటే నవ్వుతూ చూస్తుండి పోయాడు ఆకాష్.

కీర్తన యింటికి వచ్చే సరికి ఎప్పటిలా ఇల్లూ, తండ్రి, నానమ్మ అంతా నిశ్శబ్దంగా, ప్రశాంతంగా వుంది.

యింట్లో అడుగు పెట్టగానే ప్రాణం లేచొచ్చినట్లుగా వుంది. కానీ ఆ ప్రశాంతత లోనే ఏదో అసంతృప్తి పైకి లేస్తోంది.

ఇప్పటికీ అశోక్ తనని రిసీవ్ చేసుకోడానికి రాలేదు.

తన ట్రోఫీని సగర్వంగా వైకెత్తి ముద్దు పెట్టలేదు. ఎవరూ లేని దానిలా ఒంటరిగా ఇంటికి వచ్చింది.

ఇప్పటి వరకూ ఆకాష్ ప్రేమ జలపాతంలా ముంచెత్తింది. ఆ హోరు యింకా మనసులో ప్రతిధ్వనిస్తూనే వుండగా ఇంటికి వచ్చింది.

తండ్రి దప్పిక గొన్న వాడిలా తన మొహం వంకే చూస్తూ వుండి పోయాడు.

కళ్ళలో నీళ్ళు నిలిచాయి. ఆయన నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టింది.

బావున్న చేత్తో చెంపలు సవర దీసి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

ఆయన మనసు అర్థం చేసుకున్నట్లు సగర్వంగా తను గెలిచిన కప్పు చూపించింది.

ఆయన కళ్ళు సంతోషంతో మిలమిల్లాడాయి.

నానమ్మ దగ్గర కెళ్ళి భుజాల చుట్టూ చేతులు వేయ బోగా ఆవిడ విడిపించేసుకుంది.

‘ఏమయింది నానమ్మా!’ ఆశ్చర్యంగా అంది.

“అయ్యాయా నీ తిరుగుళ్ళు?” పెడసరంగా అంది.

“తిరుగుళ్ళా?.....” విస్మయంగా అంది.

“ఆ!....తిరుగుళ్ళే. నీ దోవన నువ్వు ఆటలు, పాటలంటూ తిరుగుతున్నావు.

అక్కడ్నించి మీ పిన్ని ఫోన్ చేసినప్పుడల్లా సమాధానం చెప్పలేక మీ అన్న తంటాలు పడుతున్నాడు.

మీ పిన్ని సంగతి తెలుసు కదా...

అయినా మనకు ఈ ఆటలు ఎందుకమ్మా? మీ అన్నయ్య చక్కని సంబంధం ఏదన్నా తెస్తాడు.

పెళ్ళి చేసుకొని చక్కగా పిల్లా పాపలతో గడపడం కన్నా ఆడదానికి కావలసింది ఏముంది?

నువ్విలా ఆటలంటూ తిరుగుతుంటే చుట్టాలంతా రక రకాలుగా అంటున్నారు.

చిన్నప్పటి సంగతి వదిలేయి. నువ్విప్పుడు పెళ్ళిడుకి వచ్చావు. ఇకనైనా అలాంటివి తగ్గించు కోవడం మంచిది.

పిన్ని అందంటే అందని కాదు కానీ నాకూ సుతరామూ నచ్చటం లేదు”

కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు చెపుతుంటే అచేతనురాలయి వింది కీర్తన.

ఎన్ని ఆశలతో ఇంటికి వచ్చింది?

తన విజయానికి అందరూ మురిసి పోతారని, ఆనందంలో స్వాగతం చెపుతారని ఎంత ఆశించింది? అన్నీ కల్లలేనా?

ఎప్పుడూ తన గురించి ఇలా యింట్లో పిన్ని తప్ప ఎవరూ మాట్లాడ లేదు.

నానమ్మ ఎందుకీలా అంటోంది?

అన్నయ్య ఎందుకు ముభావంగా వుంటున్నాడు? స్తబ్ధుగా కూర్చుండి పోయింది కీర్తన. మనవరాలిని ఆ స్థితిలో చూసి నానమ్మకి జాలి కలిగింది. మళ్ళీ వెళ్ళి ఓదార్చితే ఇప్పుడు తనన్న మాటకి అర్థం లేనట్లే. అందుకే అలాగే వదిలేసి కూర్చుంది.

రాత్రి ఎనిమిదింటికి అశోక్ యింటికి వచ్చాడు. పని ఒత్తిడిలో అతని మొహం వాడి పోయి వుంది. హాల్ లో దిగుగా కూర్చున్న కీర్తనని చూశాడు.

“ఎప్పుడొచ్చావు?” అడిగి సమాధానం కోసం కూడా చూడకుండా లోనికి వెళ్ళి పోయాడు. స్నానం చేసి వచ్చి తండ్రి దగ్గరకి వెళ్ళి

“బోజనం చేశారా?” అనడిగాడు.

ఆయన మాట్లాడక పోవడం చూసి కెచెన్ లోకి వెళ్ళి ఫ్లేట్ లో రైస్, కర్రీస్ వేసి తెచ్చి స్పూన్ తో తండ్రికి కలిపి పెడుతూ....

“నాన్న గారికి బాగా యిబ్బంది పోయింది. నాకూ ఆపిస్ లో పనుండి లేటుగా వచ్చే వాడిని....” జనాంతికంగా అన్నాడు.

కీర్తన మాట్లాడక పోవడం చూసి “భోజనం చేశావా?” అనడిగాడు.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడ లేదు. అందరూ తనేదో తప్పు చేసినట్లు, ఆ తప్పుని వాళ్ళు ఉదారంగా క్షమించినట్లు ప్రవర్తిస్తున్నారు. ఉక్రోషంగా వుంది.

“నానమ్మా! మన ముగ్గురికీ కూడా వడ్డించెయ్యి. వచ్చేస్తున్నాను” చెప్పాడు.

తండ్రికి తినిపించి నీళ్ళు పట్టి నోరు శుభ్రంగా నాప్ కిన్ తో తుడిచి పదిలంగా పడుకోబెట్టాడు.

“పద భోజనానికి” కీర్తనలో అన్నాడు.

ఆమె లేవ లేదు. ఎవరూ మళ్ళీ అడగ లేదు. వాళ్ళిద్దరూ తింటున్నారు.

తండ్రి వంక చూసింది. ఆయన తన వంక చూసి చేత్తో అన్నం తినమంటూ సైగ చేశారు. ఆయన పడుతున్న తపన చూసి ఇంత సేపు ఆయన్ని బాధ పెట్టినందుకు తిట్టుకుంటూ అన్నం ముందు కూర్చుంది.

మౌనంగా భోజనాలు ముగించారు. పనమ్మాయి వచ్చి సర్వేసింది. అశోక్ తన గది లోకి వెళ్ళి పోయాడు.

నానమ్మ పూజ గది వారగా కూర్చోని తత్వాలు ఏవో పాడుకుంటోంది.

కీర్తన వెళ్ళి తండ్రి మంచంలో కూర్చుంది.

“నేను వాలీ బాల్ ఆడితే తప్పా” ఉక్రోషంగా అంది.

రెప్పలు ఆర్పాడాయన.

“అందరూ ఎందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నారు....?” ఏడుపు రాబోయింది. బలవంతాన ఆపుకుంది.

తండ్రి ముందు ఏడ్చిస్తే, ఆయన రాత్రంతా నిద్ర లేకుండా తన గురించే ఆలోచిస్తూ ఆరోగ్యం పాడు చేసుకుంటాడు.

చేత్తో తన చేతి మీద తట్టాడాయన.

తల్లిత్తి నవ్వింది. “ఎవరు ఏమనుకున్నా, నేను వాలీ బాల్ ని విడిచి పెట్టడం అంటూ జరగదు” కాన్ఫిడెంట్ గా అంది.

తండ్రి కళ్ళు మెరిశాయి.

ఆ మెరుపు ఆమె హృదయం లోకి దూసుకు పోయింది. ఆ మాత్రం ఉత్తేజం చాలు. తన లక్ష్యం నుంచి తననెవరూ తప్పించ లేరు. పట్టుదలగా అనుకుంది.

ఆయన చేతిలో అశోక్ గది వంక చూపిస్తూ ఏదో అంటున్నారు. కాసేపటికి అర్థమైంది. వెళ్ళి తనని అన్నయ్యతో మాట్లాడమంటున్నాడు.

హృదయం తేలికయింది. అయినా అన్నయ్య ఎన్నో పనుల ఒత్తిడిలో వుండి వుంటాడు. తన చిన్నప్పటి నుంచి తన మనసెరిగి తనకి అన్ని విధాలా రక్షణ కల్పించిన వాడు అన్నయ్యే.

అలాంటిది ఇప్పుడేదో కొంచెం మారాడని తను అపార్థం చేసుకుంటే ఇక తమ మధ్య వున్న రిలేషన్ కి అర్థం ఏంటి?

అనుకుంటూ అశోక్ గదికి వెళ్ళింది.

అతను కంప్యూటర్ దగ్గర కూర్చుని బిజీగా వున్నాడు.

సంకోచిస్తూనే “అన్నయ్యా!” అంటూ పిలిచింది.

“ఆ....రామ్మా! కంగ్రాట్స్” చిరునవ్వుతో చెప్పాడు.

గబ గబా బయటికి వెళ్ళి చెంగున తను గెలిచిన కప్ తీసుకొచ్చి అన్న ముందు పెట్టింది.

ఆమె ఆత్మతగా చూస్తోంది.

పది సెకండ్లు దాని వంక చూసి, ఏదో ఆలోచిస్తూనే దాన్ని పైకెత్తి ముద్దు పెట్టాడు.

కీర్తన మనసు పురి విప్పిన నెమలిలా మారింది. అన్నయ్య ఏం మార లేదు. తనే అనవసరంగా ఎక్కువ వూహించింది.

సంతోషంగా అన్న చెంపని ముద్దాడి, గేమ్ తాలూకు విశేషాలన్నీ ఏకరువు పెట్టింది. అవన్నీ చెపుతుంటే ఆకాష్ గుర్తొచ్చాడు.

అతని గురించి చెప్పాలని మనసు వువ్విళ్ళూరింది. కానీ అతనంతట అతనే వచ్చి ఇంట్లో చెపితే బావుంటుందన్న ఆలోచన రావడంతో ఆగి పోయింది.

పదకొండింటి వరకూ కబుర్లు చెప్పి, అప్పుడు కడుపు నిండిన సంతృప్తితో గది బయటకు వచ్చేస్తుంటే...

“చిట్టి....” అశోక్ పిలవడం చూసి ఆగి...

“ఏంటన్నయ్యా?” అడిగింది.

“రేపు ఈవినింగ్ త్వరగా వచ్చేయి.”

“అలాగే! ఏంటి విశేషం?” కుతూహలంగా అంది.

“రేపు మనింటికి గెస్ట్ వస్తున్నారు” చెప్పాడు.

“ఎవరు?” ఆతృతగా అంది.

అన్నయ్య తరపు గెస్ట్ లు. అదీ తనకు తెలినివాళ్ళు ఎవరు? ఆతృతగా అడిగింది.

“అది సీక్రెట్..చెప్ప కూడదు. నువ్వు త్వరగా వచ్చేయి. నీకే తెలుస్తుంది...” నవ్వుతూ అన్నాడు.

అలాగేనని చెప్పి తన రూంకి వచ్చేసి ఒళ్ళెరగనట్లు పడి నిద్ర పోయింది.

కాలేజీలో అడుగు పెట్టగానే ఎప్పటిలా ఘన స్వాగతం లభించింది.

సాతిండియా వాలీ బాల్ ట్రోఫీని గెల్చుకున్న...అంటూ తమకు పేరు పేరునా కంగ్రాట్స్ చెపుతూ బ్యానర్స్ వేలాడ దీశారు.

ప్రిన్సిపాల్ ప్రత్యేకంగా సభ ఏర్పాటు చేసి మరీ అభినందించారు.

కాలేజీలో అందరూ ఎదురయినప్పుడల్లా కంగ్రాట్స్ చెబుతున్నారు. క్లాస్కి వెళుతుంటే లైబ్రరీ దగ్గర సెకండియర్ అబ్బాయి ఒకతను...

“కీర్తనక్కా! నేషనల్ గేమ్ విన్నర్స్ మీరే....!” గట్టిగా అరిచి చెప్పాడు.

ఆ అరుపు చుట్టుపక్కలంతా ప్రతిధ్వనించింది.

అటు వైపు వెళుతున్న మణి బిందు అది విని లోక లోక్కిన త్రాచులా లేచింది.

సరా సరి అతని దగ్గరకి వెళ్ళి “ఏరా....బెట్టింగా....?” కోపంగా అంది.

“బెట్టింగా...అదేంటి! వాలీ బాల్లో కూడానా? నాకు తెలీదు” బిక్క చచ్చి అన్నాడు.

“నేనెవరినీ?” అడిగింది.

“తెలీదు.”

“తెలీదా?” గద్దించింది.

“మీరు వాలీ బాల్ ఆడతారని తెలుసు గానీ, మీ పేరు నిజంగా తెలీదండీ” భయంగా అన్నాడు.

“అంటే....నన్ను చూసే, మా టీం నేషనల్ గేమ్స్ లో గెలవదన్న ఉద్దేశ్యంతో అరిచావు కదూ?” క్రోధంగా అంది.

“అమ్మో! అమ్మో! ఇదన్యాయం. అసలు నేను మీ వంకే చూడ లేదు. నేను కీర్తనక్కని చూసి అన్నాను. నిజం....ఒట్టండి....’ లబ లబ లాడుతూ మొత్తుకుంటుంటే....

కీర్తనకి జాలి వేసింది.

సోతిండియా టోర్నమెంట్ గెలిచే సరికి తమ జట్టుకి మరింత పేరు వచ్చింది. అది మణి బిందు సహించ లేక పోతోంది.

అమెకి టార్గెట్ నేషనల్ గేమ్స్ లో గెలవటం.

తమకి టార్గెట్ కూడా అదే!

ఇంత మంది టార్గెట్ అదే అయినప్పుడు, అందరూ గెలవ లేరు...ఒకే టీమ్ గెలుస్తుంది.

జయాపజయాలి ఒకలాగే స్వీకరించాలి. నీ వరకూ నీ తప్పు లేకుండా పోరాడు. ఆ తర్వాత ఓడినా, ఓటమి లోనూ ధీరోదాత్తత కనిపిస్తుంది

పోరాడి ఓడితే, గెలిచిన జట్టు మీద కన్నా ఓడిన జట్టు మీదే అభిమాన వర్షం కురుస్తుంది.

అలా కాకుండా కమిట్మెంట్ లేకుండా పేలవమైన ఆటని ప్రదర్శిస్తూ ఓడిపోతే, అది చాలా అవమానం.

మణి బిందులో బాగా ప్రతిభ వుంది. ఆమె ఆట తీరు అమోఘం....కానీ అంత నిబద్ధత లేదు.

కానీ ఆమెకు గెలుపు కావాలి.

గెలుపు లోని మజా కావాలి.

అందు కోసం ఆమె అడ్డదోవలు వెతుకుతుంది. ఆమెకి అహంకారం చాలా ఎక్కువ.

కీర్తన ఆట తీరు ఆమెలో దాగిన భయాల్ని, అసూయనీ, ద్వేషాన్ని రెచ్చ గొడుతోంది.

అందుకే ఎప్పుడు తీరిక దొరికినా ఆమెని దెబ్బ కొట్టే విషయం మీదే దృష్టి అంతా.

జూనియర్ మీద మండి పడుతున్న మణి బిందుని చూసి దగ్గరగా వచ్చింది కీర్తన.

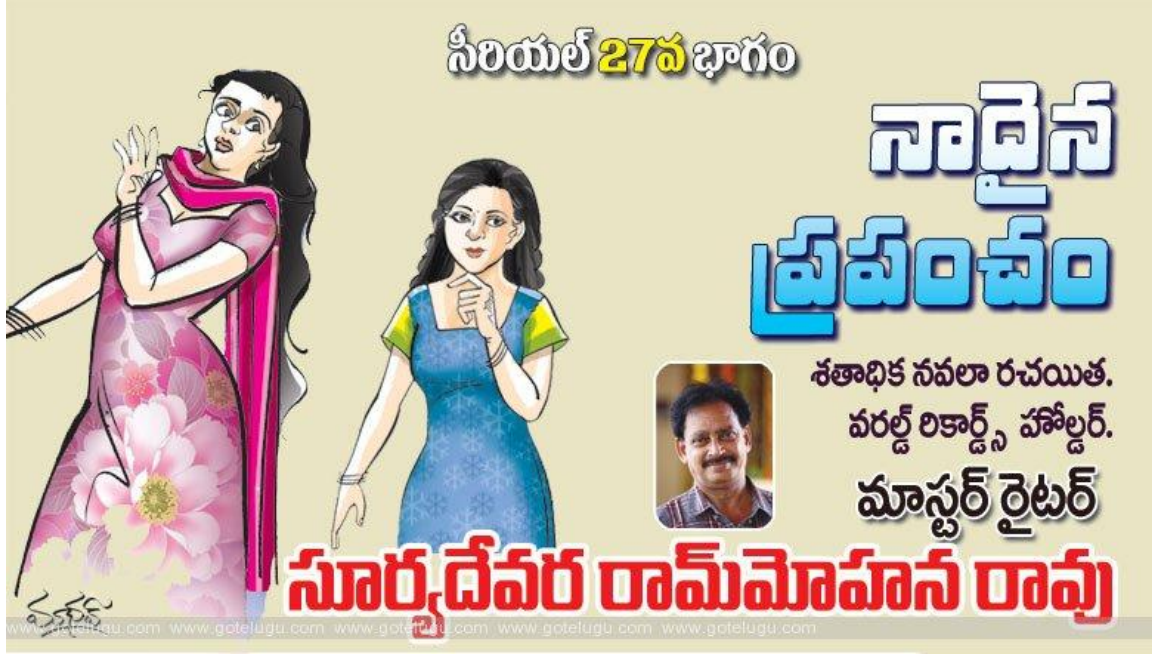
అతని వంక చూసి “నువ్వెళ్ళు.....”అంది.

బతుకు జీవుడా! అనుకుంటూ అక్కడి నుండి పరుగు తీశాడు.

“అతనేదో కాజువల్ గా అన్నాడు. దానికింత గొడవేంటి మామూలు గానే అంది కీర్తన.

చివ్వున తల తిప్పి చూసింది మణిబిందు. నాగుబాము పడగ బుసలు కొట్టినట్లు అనిపించి కొంచెం వెనక్కి అడుగు వేసింది.

“ఆకాష్ నీలో చెన్నై వచ్చాడా?” ద్వేషంగా చూస్తూ అంది.

నిలుచుంది కీర్తన. ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలిక ఆ సంగతి ఈమెకలా తెలుసు?

ఇది వరకొక సారి ఫ్రెండ్లీ మ్యాచ్ లో కూడా ఇలాగే ఆకాష్ పేరెత్తి వ్యంగ్యంగా మాట్లాడింది.

“ఆ విషయం నీకు అనవసరం బిందూ....!” శాంతం గానే సమాధానం ఇచ్చింది.

“కాదు, నాకు చాలా అవసరం. నాకే అవసరం. ఆకాష్ లో తిరగటం మానేస్తే నీకే మంచిది....” బెదిరింపుగా అంది.

ఏంటి ఈ అమ్మాయి ధైర్యం?

తనకిష్టమైన వాళ్ళతో తను తిరుగుతుంది. బిందు పెత్తనం ఏంటి?

“నువ్వేమంటున్నావో నాకర్థం కావడం లేదు. అది నా పర్సనల్. ఆకాష్ గురించి నువ్వు నాకు చెప్పడమేంటి....?” ఆవేశంలో అంది కీర్తన.

“ఎందుకు చెబుతున్నానంటే, ఆకాష్ నా ఉడ్ బి. అందమైన వాడు, డబ్బున్న వాడు కదాని వల విసిరి వుంటావు.

ఏదో ఫ్రెండ్ లా భావించి అతను నీలో వచ్చుంటాడు. ఇంత వరకూ జరిగిందంతా మర్చిపో.

అతన్ని ఇంకో సారి నువ్వు కలిసినట్లు తెలిస్తే....మైండిట్!” బెదిరిస్తూ విసురుగా వెళ్ళి పోయింది మణి బిందు. షాక్ తిన్నట్లు అలాగే చూస్తూ నిల్చుండి పోయింది కీర్తన.

ఆకాష్ నా ఉడ్ బి....

ఆకాష్ నా ఉడ్ బి....

ఈ మాటలే పదే పదే చెవుల్లో మార్మోగుతున్నాయి.

ఇది నిజమా....?!

మణి బిందు అంత ధైర్యంగా ఎలా చెప్ప గలిగింది? అసలు చెన్నై వచ్చినట్లు ఈమెకెలా తెలుసు??

ఆకాష్ తనని గదా పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు. మరి బిందు తన ఉడ్ బి అంటుందంటే?

ఆకాష్ తనని మోసం చేశాడా?

అసలతను అలా చెయ్య గలడా?

అందుకేనా ఎన్నిసార్లు వివరాలడిగినా, అతను దాట వేశాడే తప్ప అతడి వివరాలు చెప్ప లేదు!!!

కాళ్ళలో మేకు దిగబడినట్లు అలాగే వుండిపోయింది.

అటువైపు వచ్చిన ఆమె ఫ్రెండ్స్ పరధ్యానంగా నిలబడిన కీర్తనని చూసి గబగబా దగ్గరకి వచ్చి పలకరించారు.

ఉలిక్కి పడి తిరిగి చూసింది. పాలిపోయి ఉన్న ఆమె మొహాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయారు.

“కీర్తనా! ఏమయ్యింది?” ఆందోళనగా అడిగారు.

“ఆకాష్.... మణిబిందుకి ఉడ్ బి....?!” తనలో తాను అనుకుంటున్నట్లుగా అంది.

“ఈజిప్ట్....?”

“అదేంటి....?”

“ఎవరన్నారు....?” అంటూ అందరూ గబగబా ప్రశ్నలు సంధించారు.

నిస్సౌఖ్యంగా ఉన్న ఆమెను చూసి.

“పదండి కాంటీన్ కి వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం” అంటూ ఆమెని తీసుకుని వెళ్ళారు.

“ఇప్పుడు చెప్పు” సావధానంగా అందరూ కూర్చుని అడిగారు.

“మణిబిందు అంది” అంటూ జరిగిందంతా చెప్పుకోచింది.

ఎవరూ అందరపడి ఏ కామెంట్ చేయలేదు.

“ఆకాఫ్లో మాట్లాడి ఇప్పుడే తేల్చుకోవాలని వుంది” ఉద్దేశంగా అంది కీర్తన.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

“ఇంకో టెన్ డేస్ లో స్టేట్ లెవల్ టోర్నమెంట్ ఉంది. ఆ తర్వాత నేషనల్ గేమ్స్ సెక్షన్. ఇక డైరెక్ట్ గా నేషనల్ గేమ్ కెళ్ళే టైమ్ లో నువ్వు డిప్రెస్ అవ కూడదు.

ఈ విషయం తర్వాత తేల్చుకో వచ్చని నా ఉద్దేశం” ఒకమ్మాయి అంది.

“టేకీటీజీ కీర్తనా! అతనెలాంటివాడైనా నువ్వు ఒకేలా తీసుకో. మణిబిందు చెప్పిందంటే ఆషామాషీగా చెపుతుందా? ఏమో! మన మీద తనకి ఎప్పుడూ కళ్ళే!నిన్ను ఏడిపించడానికి అన్నా అనుండొచ్చు. రేఫో, ఎల్లున్లో డైరెక్ట్ గా అతని ఇంటికో, ఆఫీస్ కో వెళ్ళి ఎంక్వయిరీ చెయ్యి. ఏ విషయం తేలి పోతుంది” ఈజీగా చెప్పింది.

ఈ బంధం అంత ఈజీగా తెగి పోయేదా?

మణి బిందు చెప్పింది నిజమని తేలితే, తను తట్టుకో గలదా?

కీర్తన మనసంతా బాధగా, గుఱులుగా అయోమయంగా మారి పోయింది.

“అతని ఆపీస్ అడ్డన్ కనుక్కుని, రాత్రికి ఫోన్ చేస్తానుండు” మరో అమ్మాయి అంది.

కాలేజీలో ఆ రోజంతా డల్ గానే గడిపింది. ఈవెనింగ్ ప్రాక్టీస్ కి వెళ్ళబుద్ధి కాలేదు. అయినా స్టేట్ గేమ్స్ ఎన్నాళ్ళో లేవు. తప్పదనుకుంటూ వెళ్ళింది కానీ, వాళ్ళు ఆడుతుంటే మైదానంలో చూస్తూ కూర్చుంది.

అప్పుడు హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చింది అశోక్ తనని ఈ రోజు త్వరగా రమ్మన్న సంగతి.

అందరికీ చెప్పి గబగబా స్టేడియం బయటికి వచ్చి ఆటో ఎక్కి ఇంటికి వచ్చేసింది.

గుమ్మం లోనే అశోక్ ఎదురయ్యాడు.

“త్వరగా రమ్మన్నానా.... సరే! పద...స్నానం చెయ్యి....” అభిమానంగా అన్నాడు.

అన్న మాటకి ప్రాణం లేచొచ్చింది.

చాలా రోజుల తర్వాత ఇంత హుషారుగా వున్నాడు. అతని మొహం వింత కాంతిలో ప్రకాశిస్తోంది.

మనిషి కూడా శ్రద్ధగా తయారయ్యాడు. వంట గది లోంచి ఒకటే ఘుమఘుమలు.

ఇంతకీ ఆ వచ్చే గెస్ట్ లు ఎవరో....? అన్నయ్య హడావిడి ఏంటో అనుకుంటూ బాత్ రూంకి వెళ్ళి స్నానం చేసి చుడిదార్ వేసుకుని వచ్చింది.

అశోక్ ఒకటే హడావిడి పడి పోతున్నాడు. కిచెన్ లోకి వెళ్ళి కుక్కకి పలుసార్లు సజెషన్స్ ఇస్తున్నాడు.

కీర్తన వచ్చే సరికే తండ్రికి స్నానం చేయించి, తెల్లని మల్లె పూవు లాంటి పంచె, లాల్చీ తొడిగాడు.

కీర్తన తండ్రి పక్కన కూర్చుని “గెస్ట్ స్ ఎవరో తెలుసా?” రహస్యంగా అడిగింది. తెలిదన్నట్లు కళ్ళారావడాయన.

“ఏంటో అంత సస్పెన్స్” అంది. నవ్వాడాయన.

ఇంతలో ఇంటి ముందు గెస్ట్ రావటం కోసం పంపిన తమ కారు వచ్చి ఆగింది. కుతూహలంగా చూస్తోంది కీర్తన. అందు లోంచి ముందుగా ఒక యువకుడు దిగాడు. ఆ వెనుక బాపూ బొమ్మలా...అందంగా...నాజాగ్గా ఉన్నమ్మాయి దిగింది.

మొహమంతా నవ్వుతో వెలిగి పోతుండగా, అశోక్ ఎదురెళ్ళి ఆహ్వానించాడు. లోపలికి రాగానే ముందుగా ఎదురైన కీర్తనకి వాళ్ళని పరిచయం చేశాడు.

“హి ఈజ్ ప్రకాష్! మన ఫార్మాస్యూటికల్స్ లో పనిచేస్తున్నాడు. ఈమె జాహ్నవి. ప్రకాష్ వాళ్ళ సిస్టర్” చెప్పాడు.

నమస్కారం, ప్రతి నమస్కారాయాక వాళ్ళిద్దరినీ తండ్రి వద్దకు తీసుకెళ్ళి పరిచయం చేశాడు.

జాహ్నవి చైతన్య రహితంగా వున్న అతని పాదాలకి నమస్కరించింది. కీర్తనకి ఏదో స్ఫురించి జాహ్నవి వంకా అశోక్ వంకా అనుమానంగా చూస్తోంది.

లేవ లేని కుడి చెయ్యి పట్లా, ఆశీర్వాదించ లేని ఎడం చేతి పట్లా అశక్తతలో నలిగి పోతూ జాహ్నవి వంక చూశాడు భూపతి.

ఆయన కంటి కొకుల్లో నీరు చూసి చలించి పోయింది జాహ్నవి. నెమ్మదిగా అతని పక్కకి వచ్చి, అతని చేతి మీద ఓదార్పుగా తట్టింది.

తండ్రి సంతృప్తిగా తన వంక చూడటం గమనించి అశోక్ మనసు ఆనందంతో నిండి పోయింది. కీర్తన కూడా సంతోషం గానే కనిపిస్తోంది.

తీసుకు వెళ్ళి నానమ్మకి పరిచయం చేశాడు. ఆవిడ పాదాలకి నమస్కరించింది జాహ్నవి.

భుజాలు పట్టుకొని పైకి లేపి తీరి పార ఆమె వంక చూసి, ‘మహా లక్ష్మీలా వుంది’ సర్దిఫికెట్ ఇచ్చేసింది. అందరూ హాల్ లో కూర్చున్నారు.

కుక్ వచ్చి అందరికీ జ్యూస్ సర్వ్ చేశాడు. భూపతికి తాగించడానికి కీర్తన గ్లాసు తీసుకుని తండ్రి దగ్గరకి వెళ్ళింది.

అప్పటికే అశోక్ తండ్రిని వెనక్కి వాల్చి దిళ్ళు ఎత్తుపెట్టి కూర్చోబెట్టాడు.

కీర్తన తాగించ బోతుండగా జాహ్నవి వచ్చి ఆమె చేతిలో గ్లాస్ తీసుకొని “ఇక నుంచి ఈ పని పిల్లాడిని చూసే బాధ్యత నాది. అలవాటు చేసుకుంటాను.” అనగానే కీర్తన ముందు తెల్ల బోయినా ఆమె మాటలకి చాలా సంతోషించింది.

జాహ్నవి కలుపుగోలుతనానికి అశోక్ ముచ్చట పడ్డాడు. భూపతికి విషయం అర్థమయింది.

అశోక్ మనసు కూడా తెలిసింది. తన కోసమే, తనని ప్రేమగా సాకడం కోసమే ఈ అమ్మాయిని ఎంచుకున్నాడు.

ఇక నుంచి తను మరణించే వరకూ కీర్తన బదులు ఈమే తనని సంరక్షిస్తుంది. అంత ఓపిక, ఓర్పు ఈ అమ్మాయిలో వున్నాయా....? తదేకంగా ఆమె వంక చూశాడు.

తెల్లని గుండ్రని మొహం..... కలువ రేకుల్లాంటి కళ్ళు, పూర్తిగా తీసిన మధ్య పాపిట, ఎర్రని పెద్ద బొట్టు, తన చిన్నప్పుడు తల్లి యిలాగే వుండేది.తల మెల్లగా తిప్పి తల్లి వంక చూశాడు భూపతి. కొడుకు మనసు గ్రహించినట్లు చిరునవ్వు నవ్విందామె.

“సరిగ్గా తినిపించక పోయినా, చూడక పోయినా ఏమీ అనుకో వద్దు. కొత్త కదా! నేర్చుకుంటాను.” అచ్చం కీర్తన లాగే చిన్న పిల్లాడికి చెప్పినట్లు భూపతికి చెప్పింది.

నవాడాయన. ఆనందంగా చూసింది జాహ్నవి. అశోక్, ప్రకాష్ లోపలి గది లోకి వెళ్ళారు. నానమ్మ ఎప్పటిలా మూలన కూర్చుంది.

భూపతి పడుకున్న మంచం అంచున కూర్చున్న జాహ్నవి, ఆయన పెదాల చివర జారుతున్న జ్యాస్ని తుడుస్తూ....

“నేను మీ ఇంటి కోడలిగా నచ్చానా....?” అడిగింది. చెయ్యి లేపాడాయన. అర్థం కాలేదు జాహ్నవికి. ఏంటన్నట్లు చూసింది.

కీర్తనకి అర్థమయింది. పుస్తకం పెన్ను అడుగుతున్నారు. తీసుకురాబోయింది. ఇంతలోనే జాహ్నవి....

“ఓ!..... రాస్తారా!.....” అంటూ పక్కనే వున్న పుస్తకం పెన్ను తెచ్చిచ్చింది.

సీరియల్ 28వ భాగం

నాదైన ప్రపంచం

శతాధిక నవలా రచయిత.
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.
మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com

“నా చిన్నప్పటి మా అమ్మలా ఉన్నావు.” రాసాడాయన. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి జాహ్నవికి. అది చూసి మళ్ళీ రాసాడాయన.

“మీ అత్తగారి నోరు చాలా పెద్దది. జాగ్రత్తగా వుండాలి. యింత అమాయకంగా వుంటే ఈ ఇంట్లో ఉండలేవు.”

అది చదివి నవ్వింది....“మీరు తోడుంటారుగా! ఫర్లేదు” ధీమాగా అంది.

ఆ తర్వాత జాహ్నవి ఏదో అడగడం. ఆయన రాయడం వాళ్ళ సంభాషణ నిరాఘాటంగా సాగి పోతోంది.

కొంచెం దూరంలో సోఫాలో కూర్చున్న కీర్తనకి హఠాత్తుగా తను వంటరినన్న బాధ కలిగింది.

ఇంట్లో మొదటి సంతానంగా పుట్టి, రెండో బిడ్డ ఇంట్లోకి రాగానే మొదటి బిడ్డ ఫీయ్యే అభద్రతా భావం ఆమెని ఆవహించింది. మెల్లిగా లేచి తన గది వైపు నడవబోతోంది....

ఇంతలో అశోక్ కార్డ్ లెస్ తెచ్చిచ్చి “చిట్టి! ఎవరో ఆకాషంట” చెప్పి ఇచ్చాడు.

దడదడలాడే గుండెతో తన గది లోకి వచ్చింది.

తలుపు బోల్డ్ వేసుకుని.....

“హలో!....” అంది.

“హలో!....చిట్టి బావున్నావా....?” అటు నుంచి ఆకాష్ చిలిపిగా అనడం వినిపించింది.

ఏడుపు ముంచుకు రాబోయింది. ఆపుకుంది.

“హలో!....” లైన్ కట్టయిందేమోనన్న అనుమానంతో అన్నాడు.

“అ!....”

“మాట్లాడు.. ఎలా వున్నావు?”

“బాగానే వున్నాను.”

“ఇరవై నాలుగు గంటలు... ఇరవై నాలుగు యుగాలు గడిచినట్లు వుంది. నిన్న చూడాలనిపిస్తోంది చిట్టి!” అనురాగంగా అన్నాడు.

“నా పేరు చిట్టి ఏం కాదు...కీర్తన.”

“ఇండాక ఎవరో పిలుస్తుంటే వినపడింది.”

“మా అన్నయ్య....” చెప్పింది.

‘ఆహా!’ అని వూరుకున్నాడు.

క్షణమాగి “ఎప్పుడు....? ఎక్కడ....?” అన్నాడు.

“ఏంటి...?” అయోమయంగా అంది.

“మనం కలవడం....” సరదాగా అన్నాడు.

మైండ్ లోకి చటుక్కున ఐడియా వచ్చింది.

“రేపు మీ ఆఫీస్ లో గాని, మీ ఇంట్లో గాని...” అనేసింది. కాసేపు అటు వైపు నిశ్శబ్దం.

“ఇప్పుడు కాదు కీర్తనా! ఇంకా టైముంది” మెల్లగా అన్నాడు.

“కాదు రేపే!” మొండిగా అంది.

“ప్లీజ్!.....” అభ్యర్థనగా అన్నాడు.

కీర్తన ఏదో అనే లోపే అశోక్ పిలవడం వినిపించి...

“రేపు గానీ, ఎల్లున్ది గాని ఫోన్ చెయ్యండి, అన్నయ్య పిలుస్తున్నాడు. బై” చెప్పి కార్డ్ లెస్ ఆఫ్ చేసింది.

గది బయటకు రాగానే జాహ్నవితో కనిపించాడు అశోక్.

కీర్తనని చూసి, జాహ్నవిని చూపిస్తూ..

“ఈ అమ్మాయి నీకు నచ్చిందా...?” అడిగాడు. జాహ్నవి ముసి ముసిగా నవ్వుకుంటోంది.

“చా...లా...” ముఖ్యంగా నాన్న గారి విషయంలో....!” మనస్ఫూర్తిగా అంది.

“అయితే పెళ్ళివుడు....?” సరదాగా అంది.

“ముందు నీ పెళ్ళి అవ్వాలిగా! ఆ తర్వాతే!” ఆమె తలమీద మొట్టి వెళ్ళిపోతుంటే అయోమయంగా చూసి, మధ్యలో ఈ లింకేంటి అనుకుంది.

ఇద్దరూ కబుర్లలో పడ్డారు.

“మీ యాంబిషన్ ఏంటో చెప్పండి....?” కీర్తన జాహ్నవిని చూస్తూ అడిగింది.

“యాంబిషన్....? ప్రత్యేకంగా ఏం లేవు. మీ అన్నయ్య ప్రేమను జీవితాంతం నిలబెట్టుకోవాలి. ఇంట్లో అందరినీ బాగా చూసుకోవాలి. అంతే!” అంటుంటే ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది.

ఏ లక్ష్యమూ లేకుండా జీవితం ఎంత చప్పగా వుంటుంది. ప్రేమ నిలబడాలంటే రెండు వైపులా కృషి వుండాలి తప్ప ఒక సైడ్ కాదుగా.

ఏమోలే! ఈమె పరిధి యింతే కావచ్చు. సరిపెట్టుకుంటూ అనుకుంది కీర్తన.

“మీకు మంచి సంబంధం తేవాలని మీ అన్నయ్య కోరిక. అందుకే వెతుకుతున్నారు.” చెప్పింది జాహ్నవి.

‘తనకే ఈ విషయం తెలిదే! ఈమెలో అన్నయ్య ఎప్పుడు చెప్పాడు? అయినా ఈ మధ్య తను వూళ్ళో లేదుగా అప్పుడు చెప్పి వుంటాడు’ అనుకుంది.

రాత్రికి వాళ్ళు భోజనాలు చేసి బయలుదేరారు. వెళ్ళే ముందు నానమ్మ అమ్మతాలూకు నగ పెట్టేసి, తనలో బొట్టు పెట్టించి

యిప్పించింది.

సుమారు ఏడేనిమిది లక్ష ఖరీదైన ఆభరణాలు, ఈ ఇంటి కోడలి కోసం అలాగే దాచి వుంచారు.

ఇహ జాహ్నవికీ, తమకీ మధ్య బంధం ముడిపడినట్లేననిపించింది.

కానీ అంత లోనే మరో ఆలోచన మనసుని వణికించింది. పిన్నికీ ఆ విషయం తెలిదు.

పిన్ని లేకుండా యిదంతా జరిగింది.

ముఖ్యంగా ఆ నగలు తనకిమ్మని ఆమె ఎన్నో సార్లు తండ్రిని అడిగింది. ఆయన చూపుతోనే తిరస్కరించారు.

ఇప్పుడీ విషయం తెలిస్తే

ఆమె రియాక్షన్ ఎలా వుంటుందో చెప్పడం కష్టం.

అందరికీ చెప్పి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. అలా ఆలోచిస్తూనే బెడ్‌రూంకి వెళ్ళింది. పడుకోడానికి ప్రయత్నించింది కానీ నిద్ర పట్టడం లేదు.

ఆరోజు జరిగిన సంఘటన అనుభవం మనసుని సంచలనానికి లోను చేస్తోంది.

కాసేపటికీ గదిలో లైటు వెలిగింది. ఆ మైదులో నిువెత్తు అనురాగానికి చిహ్నంగా అన్నయ్య.

ఎందుకో, ఎవరో అన్నయ్యని తననుంచి లాక్కుపోతున్నారనిపించింది. ఉక్రోషంగా వుంది. దిండుని కాళ్ళతో తన్ని కోపంగా ఋంగ మూతి పెట్టి కూర్చుంది.

“ఏమయింది చిట్టి!” లాలనగా అడిగాడు.

“నువ్వు మారిపోయావు. నీకిప్పుడు కొత్త రిలేషన్స్ వచ్చాయి” మనసులో ఏమీ వుంచుకోలేక అక్కసుగా అంది.

పకపకా నవ్వేశాడు. “ఏంటి చిట్టి! నీ బాధ?”

“ఏం లేదులే.....నిద్రొస్తోంది.....” ముసుగు పెట్టిసింది.

అశోక్ దగ్గరకి వచ్చి తలమీద దుప్పటి తీసి ఆమె నుదుటి మీద మెల్లగా చుంబించి...

“దేనికీ భయపడకు. నాకు జీవితంలో అందరికన్నా, ఆఖరికి నాన్నగారి కన్నా కూడా నువ్వే ముఖ్యం. నీ సుఖసంతోషాల కోసమే ఏం చేసినా..... ఎక్కువ ఆలోచించక పడుకో.”

మనసులో ఒక భాగం తీలికపడింది. అయినా అన్నయ్యని అనుమానించడం ఏమిటి? తన పిచ్చి గానీ అనుకుంది.

ఇంతలో టేబిల్ మీదున్న కార్డ్ లెస్ మోగింది. కొంప దీసి ఆకాష్ కాదు గదా! ఒక్క గంతులో వెళ్ళి తీసింది. అప్పటికే హాల్లో ఫోన్ లిఫ్ట్ చేశాడు అన్నయ్య.

అటువైపు తన టీం మేట్ ఫోన్.

“నీకేనమ్మా!” అంటూ అశోక్ రిసీవర్ క్రెడిట్ చేశాడు.

“హలో! చెప్పు....” ఆత్మతగా అంది కీర్తన.

“అడ్డన్ పట్టేశాను” ఉత్సాహంగా వింది కీర్తన.

“చెప్పు....ఆకాష్ ఏం చేస్తుంటాడు? వాళ్ళ పేరెంట్స్ వివరాలు ఏంటి” అంది.

“అదేమీ తెలియదు. అతని ఆఫీస్ అడ్డన్ తెలిసింది. అమీర్ పేటలో, వివరాలు తెలియవు. కానీ ‘ఆకాష్ కంప్యూటర్స్’ వాళ్ళదేనట. చాలా రిచ్ పెలో! అతని వల నిజమైతే నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి. ఉంటా బై!” ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది కీర్తన.

ఆకాష్ ప్రేమ నిజమైతే తను నిజంగా అదృష్టవంతురాలే! కానీ అతను రిచ్ పెలో అవడం మూలంగా కాదు. తననీ, తన లక్ష్యాన్ని అతను గౌరవించడం మూలంగా మాత్రమే తను అదృష్టవంతురాలు.

రేపు ఎలాగైనా ఆకాష్ ని ఆఫీస్ లోనే కలిసి అసలు ఈ మణిబిందు సంగతేంటో తెల్పాలి.

మణిబిందు మనస్తత్వం తనకి తెలుసు. ఎలాగైనా విజయం సాధించాలి అనే టైప్. అందు కోసం ఎదుటి వారిని మానసికంగా హింసించడం ఆమె ఎంచుకున్న మార్గం.

విజయం ఎప్పుడూ అలా రాదని తనకి తెలియాలి. అందుకే ఆకాష్ తో ముందు ఈ విషయం మాట్లాడాలి.

ఏం మాట్లాడాలి, ఎలా మాట్లాడాలి అన్నీ ఒకటికి పదిసార్లు అనుకుని ఎప్పుడో అర్ధరాత్రి నిద్ర లోకి జారుకుంది కీర్తన.

“చిట్టి! కాలేజీకి వెళ్ళవా? లే!” అంటూ అశోక్ లేపుతుంటే మెలకువ వచ్చింది.

టైమ్ చూసింది. ఏడయింది. ‘మైగాడ్ లేటయింది’ అనుకుంటూ లేచి గంటలో రెడీ అయిపోయింది.

“ఇంకా టైముంది కదమ్మా! నేను దించేస్తాలే!” అని అశోక్ అంటున్నా వినిపించుకోకుండా..

“పనుంది వెళ్ళాలి” అంటూ ఆదరాబాదరాగా బయలుదేరింది.

అమీర్ పేటకి డైరెక్ట్ గా ఆటో మాట్లాడుకుంది. వెళుతున్నంత సేపూ ఒకటి టెన్షన్. ఆకాష్ ఎలాంటి వాడో కాసేపట్లో తెలుస్తుంది.

.అర గంటలో అమీర్ పేటకి చేరుకుంది ఆటో. ‘ఆకాష్ కంప్యూటర్స్’ అంటే చాలా పేమన్ కావటంతో చెప్పగానే తీసుకు వెళ్ళి ఆఫీసు ముందు ఆపాడు.

ఆకాశ హర్యం అని వర్ణించ డానికి సరి పోతున్నట్లుగా ఎనిమిదంతస్తుల బిల్డింగ్ అది. ముందు భాగంలో తోట తోట లాడే అద్దాల గేటు మీద ఆకాష్ కంప్యూటర్స్ అన్న గోల్డ్ కలర్ అక్షరాలు మెరుస్తూ కనిపించాయి.

ఆటో అతనికి ఫేర్ యిచ్చి ముందుకడుగేసింది. గేటు దగ్గరి కెళ్ళి వాచ్ మెన్ ని ఆకాష్ రూం ఎక్కడో అడిగింది. పిప్లర్ ప్లోర్ అని చెప్పాడు.

లిఫ్ట్ ఎక్కి వెళ్ళింది. లిఫ్ట్ కూడా చాలా మోడ్రన్ గా వుంది. అందు లోంచి బయటికి రాగానే కళ్ళు చెదిరేలా వుందనిపించింది ఆ ప్లోర్.

ముందంతా విశామైన హోలు.

రిసెప్షన్, అక్కడో అందమైన అమ్మాయి.

విజిటర్స్ కోసం సోఫాలు, వాల్ కి సీనరీలు, కాస్ట్ లి కర్టెన్స్ఆ హాలులోకి అడుగు పెట్టగానే ఎర్లర్ చేసే ఒక మంచి సువాసన.
బెరుకుగా అడుగు పెట్టింది.

“యస్! వాట్ కెన్ ఐడూ ఫర్వూ!” రిసెప్షనిస్ట్ చిరునవ్వుతో అంది.

“ఆకాష్ గారితో మాట్లాడాలి” మెల్లిగా అంది.

“ఎపాయింట్ మెంట్ వుందా?”

‘ఎపాయింట్ మెంట్...?’ మాటకి తడుముకుంది.

“యాక్చువల్లీ! మా ఫ్రెండ్ తీసుకుంది. తన కోసం వెయిట్ చేస్తున్నాను” చెప్పింది.

“సిడన్ ప్లీజ్!” సోఫా చూపిస్తూ చెప్పింది రిసెప్షనిస్ట్.

ఆ హాలులోంచే లోపలి గదులకి ద్వారాలు కనిపిస్తున్నాయి. ఆకాష్ రూమ్ కి కూడా ఆ హాలు నుంచే వెళ్ళాలి.

తన పక్కన కూర్చున్న ఓ పెద్దాయన్ని అడిగింది. “ఆకాష్ గారు వచ్చారా?” అని. ఇంకా రాలేదన్న సమాధానం వచ్చింది.

కాలక్షేపం కోసం అతనే కీర్తనతో మాటలు కలిపాడు. ఆ హాలులో ఇంకా చాలా మంది అతని కోసం వెయిట్ చేస్తున్నారు. వాళ్ళంతా ఎపాయింట్ మెంట్ తీసుకున్నారట. ఆఖరికి తన పక్కన కూర్చున్నాయనకి కూడా పదిన్నరకి ఆపాయింట్ మెంట్ వుందంట.

ఆయన చిన్నపుడు ఆకాష్ కి చదువు చెప్పాడట. యిప్పుడేదో కొడుకు జాబ్ విషయంలో సహాయం చేస్తాడేమోనని అడగడానికి వచ్చారట.

యింత పెద్ద పొజిషన్ లో ఉన్నట్లు ఆకాష్ తనకి ఎప్పుడూ చెప్ప లేదు.

ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. సరిగ్గా లొమ్మిది గంటలకి ఆకాష్ ఆఫీస్ లోకి అడుగు పెట్టాడు. చాలా మంది లేచి నిలబడ్డారు. అతను ఎవరి వంకా చూడటం లేదు. ఎవరన్నా విప్ చేస్తుంటే తలూపుతున్నాడు.

చిరు నవ్వుతో అతనికి ఎదురు వెళ్ళ బోతుండగా జరిగిందా సంఘటన...

అప్పటి వరకూ ఎక్కడ ఉందో, మణి బిందు చెంగున అతని వెనక చేరి సుతారంగా ఒక చేతితో కళ్ళు మూసింది. అయినా ఎవరో అతను కనిపెట్టేసాడు.

“ఎయ్!నాటీ!....డోంట్ బి సిల్లీ!” అంటూ ఆమె.

ఆమె భుజాల మీద చేతులు వేసి తన రూం లోకి నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి పోయాడు.

కళ్ళింతలు చేసి చూస్తుండి పోయింది. ఆ ఆఫీసులో అందరూ ముసి ముసి నవ్వు నవ్వుకుంటూ చూశారు.

మణి బిందు, ఆకాష్ లో...తన ఆకాష్ లో అంత చనువుగా ఉంది. అంటే ఆమె చెప్పిందే నిజమా....? తన కళ్ళే తనని సగిస్తున్నాయా....? తంతా విపరీతమైన హోరు.

“కూర్చోమ్మా! నీ ఎపాయింట్ మెంట్ కి కూడా టైమున్నది కదా!” ఆ ముసలాయన చనువుగా అన్నాడు. విధి లేనట్లు కూర్చుంది.

“చూడ ముచ్చటయిన జంట” వ్యాఖ్యానించాడాయన.

“ఎవరా అమ్మాయి...?” నూతి లో నుండి వచ్చినట్లుగావుంది స్వరం.

“ఆ అమ్మాయి తెలీదూ....? మణి బిందు, వాలీ బాల్ నేషనల్ ప్లేయర్. ఆకాష్ కి కాబోయే భార్య!”

మిన్ను విరిగి మీద పడినట్లయింది. ఆకాష్ కి కాబోయే భార్య! అంటే తను భయపడిందే నిజమయిందా?

“మీకు బాగా తెలుసా?”

“ఎందుకు తెలీదమ్మా! యితప్పటి నుంచి ఆకాష్ నాకు బాగా తెలుసు. ఏడేళ్ళ కిందట స్విట్జర్లాండ్ వెళ్ళాడు స్టడిన్ కోసం. కొన్ని నెలల కిందటే వచ్చాడు.

ఇండియానే యిష్టమని యిక్కడే ఉండి పోతానని పట్టు బట్టి వచ్చాడంటు. వాళ్ళ ఫాదర్ కేమో ఫారిన్ లో నే అతనితో కంపెనీ పెట్టించాలనుంది. ఆకాష్ కి ఇక్కడికి వచ్చేశాడు.

“అంటే అతను యిండియాలో చదవ లేదా?” వణుకుతున్న గొంతుకతో అంది కీర్తన.

‘ఊహా! ఇంటర్ అవగానే స్విస్ వెళ్ళి పోయి మొన్నే వచ్చాడు’

“మరి ఆ అమ్మాయి....”

“మణి బిందా....? తను అతనికి మరదలు. ఆకాష్ కోసమని ముంబాయి నుంచి యిక్కడికి వచ్చేసింది. ఒకటి రెండేళ్ళలో పెళ్ళి చేసుకుంటారనుకుంటా. అమ్మాయికి నేషనల్ గేమ్స్ విన్నర్ కావాలని కోరిక. ఆకాష్ కి పెద్ద ఇంట్లో చూపించడు. అతనికి పెద్దగా నచ్చవు ఈ ఆటలు!” మామూలుగా అన్నాడాయన.

చివరి మాటలకి మిన్ను విరిగి మీద పడ్డట్లయింది. “ఆకాష్ గారికి వాలీ బాల్ గేమ్స్ నచ్చదా?” తానేమడుగుతుందో కూడా తెలియకుండా అంది.

“వాలీ బాల్ అనేంటమ్మా....? ఏ గేమ్ చూసేంత తీరిక లేదు. చూశావుగా....యింత మంది జనాలు అతని కోసం చూస్తున్నారు. అతను ఒక్క రోజు వేస్ట్ చేస్తే అక్షరాలా కొన్ని లక్షల రూపాయలు లాస్!” చెప్పాడతను.

యింకా అతనేంటో ఆకాష్ సుగుణాలన్నీ చెప్పుకు పోతున్నాడు.

కానీ ఏమీ మైండ్ లోకి వెళ్ళడంలేదు. అతని మాటలే మనసంతా మార్మోగుతున్నాయి.

ఆకాష్ కి మణి బిందు బాగా తెలుసు.కానీ తనకెప్పుడూ చెప్ప లేదు.తను వాలీ బాల్ ఆడిన నాటి నుంచి అతనిక్కడ లేడు.

కానీ అతను యిండియాలోనే ఉన్నానని చెప్పాడు. చివరికి, చివరికి అతనికి వాలీ బాల్ గేమ్ కాదు, ఏ గేమ్ పట్టా ఆసక్తి లేదు.

కానీ వాలీ బాల్ తనకి ప్రాణం అని చెప్పాడు.

ఎందుకు...?

ఎందుకోసం యిదంతా?!

సమాధానం తెలియంత అమాయకురాలేం కాదు తను. తనని ట్రాప్ చేయడానికే యిన్ని అబద్ధాలూ, యింత ద్రామా. అందుకే యిన్ని సార్లడిగినా తనకి వివరాలేమీ చెప్ప లేదు.

లేచి ఆ ముసలాయన ఏదో అడుగుతున్నా వినిపించుకోకుండా వచ్చేసింది.

ఆటోలో ఎలా వచ్చిందో కాలేజీకి తెలియ లేదు. క్లాసులో లెక్చరర్ ఏదో చెపుతున్నారు. ప్రెండ్స్ ఓరగా చూస్తున్నారు. ఏదీ బ్రెయిన్ లోకి ఎక్కడం లేదు. మాట మాటకీ ఆకాష్ చేసిన మోసం తల్పుకుంటూంటే మనసు భగ భగా మండుతోంది.

ఆప్ట్ రాల్ ఒక ఆడ దాని పొందు కోసం యిన్ని అబద్ధాలు చెప్పాలా? తన ప్రాణానికి ప్రాణమైన గేమ్ ని అడ్డు పెట్టుకోవాలా?

ఎదురైతే చెడా మడా దులిపేయాలన్న కోరిక కలుగుతుంది. ఆలోచనల్లోనే లంచ్ బెల్లవడం గమనించ లేదు.

“టీం మేట్స్ చుట్టు ముట్టారు.

“ఏమయింది?” ఆశ్చర్యంగా అడిగారు.

బలహీనంగా నవ్వి బొటనవేలు కిందకి చూపించింది.

“నువ్వు తనలో మాట్లాడావా?” అడిగారు.

“ఊహ!....” తల అడ్డంగా ఆడించింది.

“మరి?”

జరిగిందంతా చెప్పింది.

“మైగాడ్! ఆకాష్ యిలాంటి వాడంటే నమ్మ లేక పోతున్నాం. అయినా ఈ డబ్బున్న అబ్బాయిల బుద్ధే అంత. అలాంటిలాంటి వాటికి కీర్తన లొంగదని యిలా ప్లాన్ చేసుంటాడు. రాస్కెల్....” ఒకమ్మాయి తిడుతుంటే కీర్తన మనసు విలవిల్లాడింది.

అప్పుడర్థమైందామెకీ.

ప్రేమంటే ఏంటో!....

అతను తనని మోసం చేశాడని తెలిసినా అతన్ని తిడితే బాధ కలుగుతోంది.

యిదేనా ప్రేమ....?

యిక యిప్పుడు అతన్ని మర్చిపోలేకా...

అతని మోసాన్ని భరించ లేకా సంఘర్షణకి లోను కావాల్సిందేనా....?

ఏం చెయ్యాలిప్పుడు...? అతన్ని మర్చిపోగలదా....? జీవితాంతం తోడుంటాడని భావించిన మనిషి యిలా మోసం చేస్తే ఎలా తట్టుకోవడం?

తలంతా సూదులతో గుచ్చుతున్నట్లు ఒకటే బాధ. హృదయంలో ఎవరో కత్తిని దింపి వెళ్ళారు. కారే ఒక్కొక్క కన్నీటి బిందువు శరీరంలో పాటు మనస్సుని నిస్సత్తువకి గురి చేస్తోంది.

“మర్చిపో కీర్తనా!”

యివన్నీ మర్చి పోయి....గేమ్ మీద దృష్టి పెట్టు....ఆట ఒక్కటే నిన్ను సేద దీరుస్తుంది” అందరూ చెప్పారు.

అందరి మాటా మౌనంగా వింది.

“మరీ సెన్సిటివ్ గా ఫీలయి, ఏ అఘాయిత్యమూ చేసుకో వద్దు” ముందు జాగ్రత్తగా అంది ఒకమ్మాయి. బల హీనంగా నవ్వింది కీర్తన.

“నాకు ప్రాణాల మీద కన్నా ఆట మీద తీపి ఎక్కువ” అంది.

అందరూ చిన్నగా నవ్వారు.

కీర్తన రోజూ లాగే స్టేడియం కి వెళ్ళింది. ప్రాక్టీస్ చేసింది.

అయితే అందులోని తేడాని ఆమె ప్రెండ్స్ ఎవరూ చెప్పలేదు. మనసు బాగోలేదు కదాని వదిలేశారు. అప్పటికి స్టేట్ గేమ్స్ విశాఖ పట్నంలో జరగటానికి సరిగ్గా తొమ్మిది రోజులు టైమ్ మాత్రమే వుంది.

ఎనిమిది రోజులు గడిచాయి. ప్రతి రోజూ నరకాన్ని తలపింప జేస్తోంది. నిలుచున్నా, కూర్చున్నా, పడుకున్నా, తింటున్నా ఒకటే ఆలోచనలు.

ఆ ఆలోచనల నిండా ఆకాష్.

ఎన్నో సార్లు ఆలోచనల్లోనే ఎందుకిలా చేశావంటూ అతన్ని నిలదీసి అడిగింది. సమాధానం శూన్యం.

రెండు సార్లు ఆకాష్ ఫోన్ చేశాడు.

ఓ సారి ముభావంగా మాట్లాడి ఒంట్లో బాగా లేదని చెప్పి ఫోన్ పెట్టిసింది.

ఇంకో సారి లేనని చెప్పించింది.

అప్పుడు లక్ష్మీగా అశోక్ ఇంట్లో లేడు. ఉంటే డౌట్ వచ్చి వుండేది.

ఈ బాధకి తోడు అన్నయ్య ఆఫీసులో శ్రీధర్ అనే అతన్ని ఏవో పనుల మీద సంతకాల కోసం తన దగ్గరకి పంపించే వాడు అశోక్....

అతని చూపు, ప్రవర్తన తనకి అంతగా నచ్చడం లేదు. అతను చాలా నమ్మకమైన మనిషంట!

అలాంటి మనిషి మీద అన్నయ్యకి ఏమని రిపోర్ట్ చెయ్య గలదు.

ఆకాష్ నీ అలాగే నమ్మింది....

చివరికి ఏమయింది....?

ఎవరికీ చెప్పకో లేని బాధని అనుభవిస్తోంది. చివరికి ఇతనూ అంతేనేమో! అందుకే అన్నయ్యకి జాగ్రత్తగా ఉండమని చెప్పాలి అనుకుంది.

తను టోర్నమెంట్ కి వెళ్ళాల్సిన తేదీ దగ్గర పడిన కొద్దీ అన్నయ్య ముభావంగా వున్నట్లు డాట్ వస్తోంది.

తండ్రి కన్నా మిన్నగా ప్రేమించే అన్నని అనుమానించాల్సి వస్తున్నందుకు తనని తనే తిట్టుకుంది. కానీ అశోక్ ఎందుకిలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు?

ఇది వరకటిలా తనని ఎంకరేజ్ చెయ్యడం లేదు.

మనసంతా దిగులుగా మారి పోయింది. ఒక పక్క ఆకాష్ గురించి బాధ మనసుని పిండిస్తోంది. క్యాంపస్ లో మణిబిందు ఎదురయితే తల వంచుకుని వెళ్ళి పోతోంది తను.

కొంతలో కొంత అదృష్టం ఏంటంటే...

మణి బిందు ప్రాక్టీస్ చేసే స్టేడియం వేరు. లేక పోతే అక్కడ కూడా హింసే!

క్షణ క్షణం గుర్తొచ్చి బాధ పెట్టే ఆకాష్ తాలూకు జ్ఞాపకాల నుంచి తట్టుకో లేక ఆమె మనసు నలిగి పోతోంది.

అయినా కాలం మన కోసం....మన గాయాలు మానడం కోసం ఆగదు. దాని పని అది చేసుకుంటూ వెళుతుంది.

వైజాగ్ వెళ్ళడానికి గోదావరి ఎక్స్ ప్రెస్ ఎక్కి సీట్లో కూర్చున్న దగ్గర్నుంచి తన పక్క సీటు వంకే తడేకంగా చూస్తూ కూర్చుంది.

అక్కడ ఆకాష్ కనిపిస్తున్నాడు!

చెన్నై వెళ్ళినప్పుడు ఇలాగే అనుకోకుండా ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ఇప్పుడూ అలాగే కనిపిస్తాడా? వెర్రిగా ఏడుపు వస్తోంది. అతి ప్రయత్నం మీద ఆపుకుంటోంది.

జర్నీ చేస్తున్నంత సేపూ బాధ పడుతూనే వుంది. ఒక్క జర్నీ ఏంటి? తను స్వయంగా విషయం తెలుసుకున్న తర్వాత నుంచి ఈ గుండె భగ భగా మండుతూనే వుంది.

ఒక మనిషిని ఇంకో మనిషి మోసం చేయడం ఇంత సులువా అనిపిస్తోంది.

ఆకాష్!!

ఎందుకు చేశావీ పని....??

కోన్ని వేల సార్లు అతన్ని ప్రశ్నించింది.

సమాధానం లేదు.

రాత్రంతా కంటి మీద కునుకు లేదు. తెల్ల వారిన తర్వాత ఏడున్నరకి వైజాగ్ స్టేషన్ లో ట్రయిన్ దిగారు.

హోటల్ మేఘాలయలో రూమ్స్ బుక్ చేశారు. డైరెక్ట్ గా అక్కడికి వెళ్ళి ఫ్రెష్ అయ్యారు.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం మూడింటికి డ్రా తీస్తారు. మర్నాటి నుంచి గేమ్స్ బిగినవుతాయి.

మధ్యాహ్నం భోజనాలయిన తర్వాత కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని పోర్ట్ స్టేడియంకు బయలు దేరారు.

అప్పటికే అన్ని జిల్లాల జట్లు చేరుకున్నాయి.

తన చిరకాల ప్రత్యర్థి కృష్ణా జట్టు కెప్టెన్ తన వంక చూసి పలకరిస్తున్నట్లుగా చిరునవ్వు నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో ఎంత స్వచ్ఛత...?

కల్మషం అనేదే లేదు....

కీర్తనకి హాయిగా అనిపించింది. దగ్గర కెళ్ళి కరచాలనం చేసింది.

ఫైనల్స్ తో సహా మొత్తం నాలుగు మ్యాచ్ లు.

నాలుగు రోజుల్లో ఫలితం తేలి పోతుంది.

పూల్`ఎ, పూల్`బి కింద విడగొట్టి పోలిస్ గ్రౌండ్స్ లోనూ, పోర్ట్ స్టేడియం లోనూ ఒకేసారి ఆడించారు.

లీగ్ మ్యాచ్ లోనూ, క్వార్టర్ ఫైనల్స్ లోనూ ప్రతిభ ఉన్న జట్టు ఎదురు పడలేదు. ఆడుతూ పాడుతూ మ్యాచ్ లను గెలిచింది హైదరాబాద్ జట్టు.

సెమీస్ లో ఖమ్మం జిల్లుని ఓడించిన కృష్ణా, వైజాగ్ జిల్లుని ఓడించిన హైదరాబాద్ ఫైనల్ లోకి అడుగు పెట్టాయి.

ఖమ్మం జిల్లు కూడా పోరాట పటిమని ప్రదర్శించి ప్రేక్షకులని ఆకట్టుకుంది.

అప్పుడే తమ జిల్లు లోని లోపాలను కీర్తన గమనించింది. తనలో సహా అందరి లోనూ అలసత్వం ప్రవేశించింది.

ఆత్మ విశ్వాసం హెచ్చు మీరటం మూలం గానో ఏమో తెలిడం లేదు కానీ, తన ఆట తీరు కూడా మారి పోయింది. కారణం ఏమిటో తెలుస్తోంది.

కాన్సంట్రేషన్ కుదరడం లేదు.....!

మాటి మాటికీ ఆకాష్ గుర్తొస్తున్నాడు. మనసంతా బాధగా వుంటోంది.

ఎవ్వరూ లేని ఓ చీకటి గదిలో దుప్పటి ముసుగు పెట్టుకొని పడుకుండి పోవాలనిపిస్తుంది.

ఎప్పుడూ లేని విధంగా వాలిబాల్ ని డామినేట్ చేసే ఆలోచనలు పెరిగి పోయాయి.

వాటిని ఎలా కంట్రోల్ చేసుకోవాలో తెలిడం లేదు. మర్నాడే ఫైనల్స్ అనగా టీమ్ అంతా రూంలో సమావేశమయ్యారు.

అన్య మనస్కంగానే మాట్లాడుతోంది కీర్తన.

“కృష్ణా టీమ్ మనకి ఐదేళ్ళుగా తెలుసు. ఆంద్రాలో గట్టి పోటీ ఉందంటే విళ్ళ నుంచే....” ఒకమ్మాయి అంది.

“నేషనల్ గేమ్స్ ముందు జరుగుతున్న మ్యాచ్ ఇది. మనం గెలిచినా, ఓడినా నేషనల్ గేమ్స్ కి అడ్డంకి కాక పోవచ్చు. కానీ

ఇది ప్రెస్టేజ్ క్వశ్చన్. మానసికంగా ఓడిపోతాం. అందుకే స్టేట్ లెవల్ గేమ్ కదాని నిర్లక్ష్యం చెయ్యకుండా జాగ్రత్తగా ఆడాలి. వాళ్ళు ప్రతీకారం కోసం రగిలిపోతున్నారు. మనకి నేషనల్ గేమ్ ఫేవరేట్ హోదా ఒత్తిడి తెచ్చి పెడుతుంది. దాన్ని అధిగమించాలి” ఇంకో అమ్మాయి అంది.

కీర్తన ఏవో ఆలోచనల్లోకి జారి పోవడం చూసి ఒకమ్మాయి విసురుగా ఏదో అనబోయి ఆగి పోయింది.

కీర్తన తమ కెప్టెన్....

ఇన్నేళ్ళ నుంచి పన్నెండు మంది పరస్పర సహకారంతో మెలుగుతూ విజయాలను సాధించారు. ఆటలో పరిపూర్ణత గల కీర్తన, తమ ఆట లోని బలహీనతలను సరి దిద్దడానికి ఎప్పుడూ ప్రయత్నిస్తుంది.

ఇంత వరకూ ఈ గేమ్ లో ఇండియా మొత్తం మీద ఆమె కన్నా బాగా ఆడే వాళ్ళు లేరు.

అలాంటి కీర్తన ఇలా డల్ గా మారి పోవడం వాళ్ళకి అంతు బట్టడం లేదు.

ఆకాష్ కోసమా?? అనుకున్నారు. ఏవయినా అంటే ఇంకా డిప్రెస్ అవుతుందని వూరుకున్నారు.

మర్నాడు సాయంత్రం నాలుగు గంటలు....

పోర్ట్ స్టేడియం జనాలతో కలకల్లాడుతోంది.

స్టేట్ వాలీ బాల్ ఛాంపియన్ షిప్ కోసం కృష్ణా జట్టు, హైదరాబాద్ జట్టు పోటీ పడుతున్నాయి.

ముందు టౌన్ వేశారు.

కీర్తన టౌన్ గెలిచి సర్వీస్ తీసుకుంది.

కృష్ణా కౌంట్రీ కోర్టు ఎంచుకుంది. ఎండ ముఖం మీద పడకుండా వుండే కోర్టు ఎంచుకుంది ఆమె. రిఫరీ విజిల్ వేయడంతో ఎవరి స్థానాల్లో వాళ్ళు నిల్చున్నారు. రైట్ డిఫెన్స్ లో వున్న కీర్తన బాల్ తీసుకుని బాక్ లైన్ అవతల నిల్చుంది.

అందరి చూపులూ ఆమె మీద నిలిచాయి. ఊపిరి భారంగా పీల్చి తల పైకెత్తి బాల్ పైకి ఎత్తి పాజిషన్ చూసుకుంది. తలెత్తి సరికి కళ్ళ లోకి సూర్య కిరణాలు చొచ్చుకు పోయాయి. కళ్ళు చిట్టించి చూసింది. నాలుగు దాటుతున్నా సూర్యుడు ప్రచండం గానే వున్నాడు. ఆకాశం తెల్లగా వుంది.

ఆకాశం.....తెలుపూ.....

ఆకాష్....తెలుపే....కానీ మనసే తెల్లనిది కాదు. దిగులు మేఘం కమ్ముకుంది.

రిఫరీ మళ్ళీ విజిల్ వేశాడు. ఉలిక్కి పడి తీరుకుని యాంత్రికంగా బాల్ పైకి విసిరి అర చేత్తో చరిచింది. రాకెట్ వేగంతో దూసుకు పోవాల్సిన సర్వీస్ పేలవంగా వెళ్ళి నెట్ కి కొట్టుకుంది.

ఆమె సర్వీస్ డాన్....

ప్రెండ్లంతా ఆశ్చర్యంగా చూశారు. ప్రత్యర్థి జట్టు ముసి ముసిగా నవ్వుకుంది.

సర్వీస్ నెట్ కి కొట్టుకోవడం ఎంత అవమానమో అందరికీ తెలుసు. ఆటలో ఓనమాలు నేర్చుకునే వాళ్ళు చేసే మిస్టేకది. నిశ్చేష్టురాలై నిల్చుంది.

“కీర్తనా! కమాన్ ఛీరప్....” మిగతా వాళ్ళు ఎంకరేజ్ చేశారు. ఫ్లేసు మారారు. అయిదారు సర్వీస్ లయ్యే సరికి తేలి పోయింది. హైదరా బాద్ టీమ్ లో వీక్ పాయింట్ ఎవరో.....

అయితే ఎవరూ జర్జించుకో లేని విషయం ఏంటంటే ఆ వీక్ పాయింట్ కీర్తన కావడం.....

అంతే! ఇక ఆమె మీదకి దాడి ప్రారంభమైంది. పదే పదే ఆమె మీదకే బాల్ విసురుతున్నారు.

త్వరగా అలసి పోతోంది కీర్తన. గేమ్ స్వరూపమే మారి పోయింది.

హైదరా బాద్ జట్టులో అందరిలో అసహనం ప్రారంభమైంది.

కృష్ణా టీమ్ ఫెయిర్ గేమ్ ఆడటం లేదు. అలాగని వాళ్ళు ఆడే గేమ్ తప్పు కాదు. రూల్స్ కి అనుగుణంగా ఆడుతున్నారు.

అయితే వీక్ పాయింట్ మీద పదే పదే బాల్ విసిరి పాయింట్స్ తెచ్చుకోవటం నైతికంగా సమర్థనీయం కాదు. కానీ వాళ్ళు చెప్పే సామెత ఒకటే నువ్వు ఏం చేస్తావన్నది ముఖ్యం అని.....

అందరూ షాక్ నుంచి తేరుకునే లోపే ఫస్ట్ సెట్ 10`15లో ఓడి పోయారు.

పది నిమిషాలు రెస్ట్ దొరికింది. టీమ్ మేట్స్ అంతా డిస్టర్బ్ డ్ గా వున్నారు.

“ఏమయింది కీర్తనా.....!?” ఒకమ్మాయి ఆపుకో లేక అడిగేసింది.

బేలగా చూసింది కీర్తన. తను మ్యాచ్ ఆడటం లేదు. తనలో ఆవహించిన భూతమేదో ఆడుతోంది. కీర్తనేనా ఇలా ఆడుతోంది. నేనెందుకీలా ఆడుతున్నాను. భయంగా వుంది.

“ఏం ఫర్లేదు, అన్నీ మర్చిపో! మన లక్ష్యం ఏంటో గుర్తు తెచ్చుకో. అదే మనకి ముఖ్యం. ఇంకేమీ మైండ్ లోకి రానివ్వకు.” ఇంకో అమ్మాయి కౌన్సిలింగ్ చేస్తోంది.

రిఫరీ విజిల్ విన బడ గానే మళ్ళీ అందరూ గ్రౌండ్ లోకి ప్రవేశించారు.

తన ఫ్లేస్ లో నిల్చునిని వూపిరి భారంగా పీలుస్తూ కళ్ళు మూసుకుంది. మూసిన వెంటనే ఆకాష్ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

ఎదుటి జట్టు కెప్టెన్ చేసిన సర్వీస్ సెంటర్ లో ఉన్న తన వైపుకే దూసుకుని వస్తోంది...

గుడ్డిగా చేతులు అడ్డు పెట్టింది. అది చేతికి తగిలి ఇంతెత్తున లేచింది. రైట్ స్పైకర్ కోర్టు దాటి చాలా దూరం వెళ్ళి అతి కష్టం మీద దాన్ని మరలా కోర్టు లోకి పాస్ చేస్తే.....

బూస్టర్ దాన్ని నార్మల్ గా అవతలి కోర్టుకి పంపించింది. ఆ ఎటంప్ట్ లోనే వాళ్ళు దాన్ని తిరుగు లేని స్మాష్ గా మలిచారు.

టీమ్మేట్స్ కీర్తన వంక కోపంగా చూశారు. ఆ తర్వాత కూడా గ్రౌండ్ లో ఆమె కదలికలు చాలా మంద కోడిగా కనిపించాయి.

అప్పటికే 0`6 లిడింగ్ లో ఉంది కృష్ణా టీమ్. హఠాత్తుగా హైదరా బాద్ టీమ్మేట్స్ కి ఒకటే అనిపించింది. కీర్తన ఫ్లేస్ లో సబ్సిడ్యూట్ పెడితే అని.....

ఆ ఆలోచన వచ్చినందుకే ఉలిక్కి పడ్డారు. కీర్తన కెప్టెన్. ఆమె ఫ్లేస్ లో ఇంకొకరినా....?

స్కార్ 0`7కి వెళ్లింది. డైరెక్ట్ ఎయిట్ పాయింట్స్ అయితే గెలిచినట్లే. అది మ్యాచ్ పాయింట్. ప్రత్యర్థి జట్టు చాలా హుషారుగా వుంది.

హైదరా బాద్ టీమ్ వాళ్ళు తేరుకో లేనంత బాధలో వున్నారు. ఇన్నాళ్ళ గేమ్ లైఫ్ లో ఎన్నడూ 0`8లో ఓడింది లేదు. అది మొదటి సారిగా....కెప్టెన్ మూలంగా ఓడి పోతున్నాం. అనుకుంటే బాధగా వుంది.

టైమ్ అవుట్ తీసుకుని బైటకి వచ్చారు. కీర్తన ఏదో ఆలోచిస్తూ నిద్రించింది. స్కార్ సరిగా చూడ లేదు. ఓడి పోతున్నామని తెలుసు. అదీ బాధే, ఆకాష్ కూడా బాధే!

ఏది ఎక్కువ బాధ...? ఒక దగ్గర మొదలైన ఆలోచనలు అలా అల్లి బిల్లిగా అల్లుకు పోతూనే వున్నాయి.

వైస్ కెప్టెన్ మెల్లగా చెప్ప బోతూ కీర్తన దగ్గరకి వచ్చింది. ఆ అమ్మాయి ఏవో చెప్ప బోతూ సందేహిస్తోంది.

“కీర్తనా!....” పిలిచింది.

“ఏంటీ....?” ఆమె వంక చూస్తూ అంది.

“నీకు హెల్త్ బాగోనట్లుంది. నువ్వు రెస్ట్ తీసుకో!”

ఇన్ డైరెక్ట్ గా తన అభిప్రాయం చెప్పింది.

మొదట ఆ అమ్మాయి ఏమందో అర్థం కాలేదు. అర్థం కాగానే మొహం వివర్ణమై పోయింది.

అప నమ్మకంగా చూస్తూ వెనక్కి వచ్చేసింది. మ్యాచ్ బిగినయింది. కొత్తగా ప్రవేశించిన అమ్మాయి బాగానే ఆడుతుంది. వాళ్ళు సర్వ శక్తులూ ఒడ్డి కృష్ణా జట్టు సర్వీస్ బ్రేక్ చేశారు. హైదరా బాద్ టీమ్ వైస్ కెప్టెన్ మనసు లోని కసినంతా బాల్ పై చూపిస్తూ

సర్వీస్ చేయడంలో వరుసగా రెండు పాయింట్లు వచ్చాయి.

తర్వాత మ్యాచ్ ఫిఫీస్ వరకూ వెళ్ళింది. 3`15లో ఆ సెట్ కృష్ణా జట్టు గెల్పుకోవడంద్వారా స్టేట్ ఛాంపియన్ షిప్ ని కృష్ణా జట్టు గెలుచుకుంది.

దూరంగా కుర్చీలో విభ్రాంతిగా కూర్చున్న కీర్తన వంక సానుభూతిగా చూసింది కృష్ణా కెప్టెన్.

ఆమె ఈ రోజు ఎంత ఆత్మ హత్యా సదృశ్యమైన ఆట ఆడిందో చూసిన వాళ్ళందరికీ తెలుసు.

ప్రెజంటేషన్ సెర్మనీలో రన్నర్స్ కప్ తీసుకోవడానికి కూడా వెళ్ళ లేదు. వైస్ కెప్టెనే కప్ తీసుకుంది.

టీమ్ మేట్స్ వచ్చి భుజం తట్టి వెళ్ళారే తప్ప పకరించే సాహసం చేయ లేక పోయారందరూ.

వాళ్ళందరికీ తెలుసు. కీర్తన ఎలాంటి ప్లేయర్. ఆమెను తప్పించి సబ్సిటీట్యూట్ ని పెట్టడం ఎంత గాయ పరుస్తుందో తెలుసు. అదీ కాక అవమానం కూడా.....

కానీ 0`8లో ఓడి పోవడం అన్నది టీమ్ అంతటికీ అవమానం. తప్పని సరి పరిస్థితుల్లో ఆ పని చేయాల్సి వచ్చింది. కీర్తన అర్థం చేసు కోగలదు అనుకుంటూనే వాళ్ళు వెళ్ళి పోయారు.

ఎవరు రమ్మన్నా రాలేదు. అక్కడే కూర్చుండి పోయింది. జనం పలుచ బడుతున్నారు. గెలిచిన జట్టు ఉత్సాహం గానూ, ఓడిన జట్టు నిరుత్సాహం లోనూ స్టేడియం ని వదిలి వెళ్ళారు. గెలిచినపుడు అందరూ నీ చుట్టూ వుంటారు.

కానీ ఓడినపుడు...నీకు నువ్వు తప్ప ఎవరూ ఉండరు. నువ్వు చాలా ఒంటరి అయి పోతావు.

ఆ వంటరి తనాన్ని అనుభవిస్తూ అక్కడే కూర్చుంది.

ఆమె చేతిలో తనని ఓడించిన బాల్ వుంది. కృష్ణా కెప్టెన్ ని రిక్వెస్ట్ చేసి ఆ బంతి తీసుకుంది ఆమె. జనరల్ గా విన్నింగ్ టీమ్ కే అది చెందుతుంది.

కను చీకట్లు ముసురు తున్నాయి. స్టేడియంలో నార్మల్ లైట్ ఇంకా వెలగ లేదు.

నిర్వాహకులు అన్నీ సర్దుకుంటున్నారు. కీర్తన ఇంకా అన్య మనస్కంగా ఆ కోర్టు వంకే చూస్తోంది. ఇక్కడే తను ఓడి పోయింది. జీవితంలో మర్చి పోలేని చేదు అనుభవాన్ని మిగిల్చింది.

తనలో ప్రవేశించిన బల హీనతని అందరూ పసి గట్టేశారు. అందుకే తనని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేశారు. ఎప్పుడూ పొరపాటున కూడా తన వైపు బాల్ వినరడానికి భయ పడే వాళ్ళు ఈ రోజు పడే పడే తనని టార్గెట్ చేశారు.

అవమానం లోంచి విపరీతమైన కసి పుట్టుకొచ్చింది. తనని పరిస్థితిలోకి నెట్టిన మనిషి కనిపిస్తే ఆ క్షణంలో హత్య చేయడానికి కూడా వెనుకాడనంత ద్వేషం పుట్టుకొచ్చింది.

ఒక చీటర్ కోసం తన ప్రాణ ప్రదమైన ఆటని నిర్లక్ష్యం చేసింది అనుకోగానే తన మీదన తనకే అసహ్యం కలిగింది.

బాల్ ని తీసుకుని గ్రౌండ్ లోకి వచ్చింది. బ్యాక్ లైన్ దగ్గర నిలబడి సర్వీస్ చేసింది. మళ్ళీ సర్వీస్ నెట్ కే కొట్టుకుంది. తన ఆట తీరుని తనే నమ్మ లేక పోతోంది. తనలో ఇంత మందకొడి తనం ఎలా ప్రవేశించింది....?

దుఃఖం, నిలువెల్లా ముంచెత్తిగా మోకాళ్ళ మీద కోర్టులో కూల బడి పోయింది. ఎంత సేపు ఆ స్థితిలో వుండేదో కానీ ‘హలో!’ అన్న పిలుపు వినిపించి చివ్వున తలెత్తి చూసింది.

ఎదురుగా ఎవరో పొడవాటి యువకుడు. ఎక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం. మనసు పొరల్లో నిక్షిప్త మయి పోయిన పేరు, పైకి రావడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

ఎదురుగా చిరునవ్వుతో నిల్చున్నాడతను. నెట్ కి కొట్టుకొని నిశ్శబ్దంగా కింద పడి వున్న బంతిని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. తనకి దగ్గరగా వస్తున్నాడు.

అతను ఎంత మారినా తను గుర్తు పట్ట గలదు. అతనే! తను సంపూర్ణ క్రీడాకారిణిగా మారడానికి దోహదం చేసిన మనిషి అతనే. తను నెంబర్ వన్ క్రీడాకారిణిగా ఎదగడానికి కారణమైన వ్యక్తి.

కానీ....కానీ....తను ఎంతో గొప్పగా ఆడిన మ్యాచ్ కిరాని మనిషి ఇప్పుడు యిలా హీనంగా, దీనంగా యితని ముందు ఎదురు పడాల్సి వస్తుందని అనుకో లేదు.

అవమానంతో తల దించుకుంది.

“రండి! ఆడదాం....” పిలిచాడు.

“నేను ఆడ లేను. నాకు ఆట రాదు....” నిస్పృహగా అంది.

“ఎందుకు ఆడ లేరు?”

“ఎమో! ఈ రోజు నా మూలం గానే మా టీమ్ ఓడి పోయింది. చివరికి కెప్టెన్ ని తప్పించి సబ్సిస్టిట్యూట్ ని పెట్టడం మీరు ఎక్కడైనా చూశారా?” ఉక్రోషంగా అంది.

“అదే ఎందుకలా జరిగింది?”

దిగులుగా తల దించుకుంది. మరింత దగ్గరగా వచ్చి చేత్తో ఆమె గడ్డాన్ని పైకెత్తాడు.

“నాకు తెలుసు. నేను చెప్పనా?” చిరు నవ్వుతో అన్నాడు.

“తెలుసా?” విభ్రాంతిగా చూసింది.

“ఊ! లవ్ అటాక్, హార్ట్ మీద ఎటాక్. ఇదే మీ విక్ పాయింట్. నాలుగేళ్ళ కిందట స్మిష్ కోట్లడంలో....విక్ కానీ ప్రాక్టీస్ మీద దాన్ని సాధించారు. కానీ హార్ట్ వికయితే, కోర్టులో అన్ని ఫ్లేసుల్లోనూ వికయి పోవద్దని నాలుగేళ్ళ కిందటే హెచ్చరించాను గుర్తుందా?” అడిగాడు ప్రణీత్.

గుర్తుకు వచ్చింది. అతనన్న మాటలు ఎన్నో సార్లు మననం చేసుకున్నా వాటికి అర్థం తెలియ లేదు. ఇప్పుడే కదా తెలిసింది. అనుభవం మీదే కదా ఏదన్నా గ్రహించేది.

అతను ఎంత బాగా చెప్పాడు? ఆ మాటలకి అర్థం అప్పటి మనసుకి తెలియక పోయినా, కాల క్రమేణా గ్రహించినా బావుండేది.

“అసలు ఆకాష్ ఏం చేసాడో తెలుసా?” ఏదో చెప్ప బోయింది కీర్తన.

చెయ్యెత్తి వారించాడు ప్రణీత్!

“ఆ విషయాలు ముందు అందరితో మాట్లాడటం మానేస్తే, తర్వాత మెల్లగా మీలో మీరు మాట్లాడు కోవటం మానేస్తారు.”

అతని మాటల్ని శ్రద్ధగా వింది. చాలా బాగా మాట్లాడతాడనిపిస్తుంది. కానీ ఒక పట్టాన అర్థం కావడం లేదు.

“రండి ఆడదాం....” కోర్టు నుంచి బయటికి వచ్చి ఆమెకి ఎదురుగా నిలబడి అన్నాడు.

అతని చేతిలో బాల్ తనని క్షమించ మన్నట్టుగా చూస్తోంది. ఆ బంతిని చూడగానే ఎక్కడ లేని ప్రేమా పుట్టుకొచ్చింది. దానినే మనసులో క్షమాపణలు కోరింది.

అతని చేతిలో, మాటలో ఏ మహత్వం వుందో అతను విసిరిన సరైన బాల్‌ని పొజిషన్ లోనే ఆడింది.

“వెరి గుడ్! బాగా అడుతున్నారు” మెచ్చుకున్నాడు.

“అసలు యిందాక మ్యాచ్‌లో....”

“వద్దన్నాను కదా!” మృదువుగా అన్నాడు. అర గంట ప్రాక్టీసయ్యాక పర్ఫెక్ట్ గా ఆడారు” అన్నాడు.

ఇద్దరూ నడుచు కుంటూ స్టేడియం బయటికి వచ్చారు. నడుస్తూనే ఆమెకి సజ్జెషన్స్ యిచ్చాడు.

మనసు బాగా లేనపుడు ఫిజికల్ గా తీసుకోవాల్సిన జాగ్రత్తలు చెప్పాడు.

స్టేడియం నుంచి బైటికి రాగానే అతను బై చెప్పి, వెళ్ళబోతుంటే ‘ప్రణీత్!’ పిలిచింది కీర్తన.

ఏమిటన్నట్లు తిరిగి చూశాడు.

“స్టిల్ ఐ నీడ్ యువర్ కోపరేషన్” మొహమాటంగా అంది.

“చెప్పండి....” దగ్గరకి వచ్చి అన్నాడు.

“మీరేం చేస్తారో, ఎక్కడ వుంటారో తెలిదు, కానీ ఒక కోరిక కోరతాను.”

చిరు నవ్వుతో వింటున్నాడు ప్రణీత్.

“నేషనల్ గేమ్స్ అయ్యే వరకూ నా పర్సనల్ కోచ్ గా ఉండగరా? మనీ పే చేస్తాను” గబ గబా అంది. స్తబ్ధుడయ్యాడు. వెంటనే తీరుకుని....

“ఎంత పే చేయ గలరు?” తమాషాగా అడిగాడు.

“అంటే నా ఉద్దేశం....” వివరించ బోయింది.

“అర్థమయింది ఓ.కె.... కానీ మనీ మీరు పే చేయ లేరు. ఎందుకంటే మీ పన్నెండో ఏట నుంచి యిప్పటి వరకూ అంటే ఏడేళ్ళ పాటు మీరాడిన ముప్పయి నాలుగు టోర్నమెంట్స్ దేశంలో ఎక్కడ జరిగినా నేను వచ్చాను.

అందులో ఇరవై లొమ్మిది గెలిచి అయిదు ఓడి పోయారు. మీ పదిహేనో ఏటకి మీ ఓటముల సంఖ్య నాలుగైతే ఇది అయిదోది. మధ్యన గాప్ నాలుగేళ్ళు.

ఈ టోర్నమెంట్స్ కోసం మీరు పదిహేను సిటీస్ తిరిగారు. నేను మీలో పాటు తిరుగు తూనే వున్నాను.

కానీ ఒకే ఒక సారి మిస్సయ్యాను” ఆగాడు.

“ఎప్పుడు?” అప్రయత్నంగా అంది.

“మూడేళ్ళ కిందట మా ఫాదర్ కి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చి మరణించినపుడు....” దూరం నుంచి చలి గాలి వీచింది. ఒళ్ళు జలదరించింది.

“ఈ అభిమానానికి మనీ పే చెయ్య గలరా...?” సూటిగా అడిగాడు.

దిగ్భ్రాంతిగా చూస్తుండి పోయింది. తనకే పట్టని గణాంకాలన్నీ అతను ఏకరువు పెట్టి చెపుతుంటే, నోట మాట రానట్లు వింటూ వుండి పోయింది.

ఏ వ్యక్తి తన పట్ల ఇలాంటి కేర్ తీసుకున్నాడని భావించిందో ఆ వ్యక్తి తన కోసం ఏమీ చేయ లేడు.

కానీ ఇతను....నాలుగేళ్ళ కిందట తన లోని లోపాన్ని సరిజేసి మెరుపులా మాయమయ్యాడు.

మళ్ళీ ఇప్పుడు మానసికంగా డిప్రెషన్ గా ఉన్న స్టేజ్ లో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

అంటే యితను తన ఆనందాల్ని షేర్ చేసుకోవాలనుకో లేదు. తను కష్టంలో వున్నప్పుడే ఎదురవుతున్నాడు. ఇంత కన్నా శ్రేయోభిలాషి ఎవరుంటారు?

ఇలాంటి వ్యక్తికా తను మనీ పే చేస్తానంటోంది.

“అయాం సారి!” తల వంచుకుని అంది.

“ఫర్వా లేదు. మీకు అవసరమైనపుడల్లా ఫోన్ చెయ్యండి. నేనుండేది హైదరాబాద్ లోనే” చెప్పాడు.

ఆమె మొహం వికసించింది. ఆమెను హోటల్ దగ్గర దిగ బెట్టడానికి ఆటో ఎక్కించాడు.

“మీరూ రండి” పిలిచింది. ఆటోలో కూడా ఆమె గేమ్ గురించే మాట్లాడింది. అతనూ అదే మాట్లాడాడు.

ఆకాష్ కీ ఇతనికి మధ్య తేడా కనిపించింది. ఆకాష్ తన అభిమానినని చెప్పాడే గాని, ఏనాడూ తన ఆట గురించి తనతో చర్చించడానికి ఇష్ట పడ లేదు. అప్పుడు కూడా తనకి అతని పట్ల అనుమానం రాలేదు. అతనిది నిజమైన ప్రేమని గుడ్డిగా నమ్మింది. ఆ నమ్మకం చివరికి తనని స్థితికి తెచ్చింది.

హోటల్ దగ్గర ఆమె దిగ గానే.... “జరిగిందంతా మర్చిపోండి. సెలక్షన్ కి యింకా వన్ మంత్ టైం వుంది. అన్నింటినీ, అందర్నీ మనసు లోంచి తుడిచేయండి. కేవలం ఆటని, లక్ష్మ్యాన్ని మనసులో నిల్పుకోవడం...ప్రాక్టీస్ చేయడం....

ఆటలో కొత్తగా నేర్చుకోవాల్సిన మెలకువలు ఏమీ లేవు. మీరు నేర్చుకోవలసిందల్లా ఏకాగ్రత. అంతే!” చెప్పాడు. శ్రద్ధగా వింది. అతను వెళ్ళి పోతున్నా బాధ కలగ లేదు. అతనిచ్చిన ఉత్తేజం నర నరాన నిండి వుంది.

రూంకి రాగానే ఫ్రెండ్స్ బిక్క మొహాలు వేసుకుని కీర్తన వంక బితుకు బితుకుమంటూ చూశారు.

ఒక్క సారి అందరినీ కలియ జూసి ఫక్కున నవ్వింది. చేతిలో బాల్ని గాల్లోకి ఎగరేస్తూ...

“ఈ ఓటమి గెలుపుకి తొలి మెట్టు. ఈ రోజు నా ఆటలో మీ అందరిని బాధ పెట్టాను. అయ్యాం సారీ!” మనస్ఫూర్తిగా అంది.

అందరి మనసులూ తేలిక పడ్డాయి. అందరూ వచ్చి కీర్తనని చుట్టేశారు. చుట్టూ చేతులు వేసుకుని గుంపుగా నిలబడ్డారు అందరూ. తమ హృదయాల్లోని అవమానాల్ని, బాధల్ని, ఓటమినీ తరిమి కొట్టారు.

యిది వరకు ఆకాష్ పరిచయం కాగానే అతని గురించి అంతా చెప్పేయాలన్నంత ఆత్మత కలిగినట్లుగా ప్రణీత్ గురించి చెప్పాలనిపించ లేదు.

రేపు హైద్రాబాద్లో ప్రాక్టీస్ చేసేప్పుడయినా అందరికీ తెలుస్తుంది. అప్పుడు ఎలా తెలిసినా తనకి సంబంధం లేదు. కానీ తనంతగా తాను మాత్రం చెప్పదు.

ఈ ఓటమి ఒక గుణపాఠం...

ఈ ఓటమిని ఎలా అధిగమించాలో తనకి ప్రణీత్ బాగానే చెప్పాడు. అతని సహాయం తోనే తను ఈ హార్డిల్ని దాటాలి. యిందాక అతనే రాక పోయి వుంటే తన పరిస్థితి...?

పూహించు కోవడానికే భయం వేసింది. అలా డిప్రెషన్లోకి వెళ్లి పోయి వుండేది. నేషనల్ గేమ్స్ కాదు కదా....సెలక్షన్లో కూడా తను గెలవ లేక పోయేది.

ఎక్కువ ఆలోచించ వద్దన్న అతని మాటలు గుర్తొచ్చి ఆలోచనల్ని కట్టి పెట్టి డిన్నర్ చేసి త్వరగా పడుకుంది. ప్రశాంతంగా నిద్ర పట్టింది.

కీర్తన యింటికి వచ్చే సరికి మృదులా దేవి యింట్లోనే వుంది. అలవాటు ప్రకారం ముందు గుండె జారి పోయినా, మళ్ళీ తనే సర్ది చెప్పుకుంది.

రాగానే ఎదురయి నిప్పులు కక్కి కళ్ళతో చూస్తూ....

“అయ్యాయా తిరుగుళ్ళు?” అంది.

అశోక్ తన రూం లోంచి బయటకి వచ్చి చెల్లి వంక పలకరింపుగా చూసి తన గది లోకి వెళ్ళి పోయాడు.

తెల్ల బోయింది కీర్తన. ఎప్పటిలా తనకి సపోర్ట్ వచ్చి పిన్నిని ఎదిరిస్తాడనుకుంటే యిదేంటి??

అమెకి అర్థం అయింది. ఈ యుద్ధంలో తన లక్ష్య సాధనలో తను ఒంటరి. తనని తనే కాపాడుకోవాలి.

“సమాధానం చెప్పవేం....?” గద్దించింది మృదులా దేవి. ఒక నిశ్చయానికి వచ్చింది కీర్తన. సూట్‌కేస్ హాల్లో పెట్టి తన గది వేపు అడుగు వేసింది. నిర్దాంల పోయింది మృదులా దేవి.

చెట్టంత మనిషిని యిలా ఎదురుగా నిలబడి అడుగుతుంటే, వులకూ, పలుకూ లేకుండా వెళ్ళి పోతుందేమిటి?....తను ఇంట్లో లేనప్పుడు వీళ్ళకి కొమ్ములు వచ్చాయా? తన అధికారానికి గండి పడినట్లుగా భావించింది.

“ఆగు!....” గట్టిగా అంది.

ఆగింది కీర్తన. అక్కడే నిల్చుని వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

ఆ చర్యకి తిక్క రేగింది మృదులా దేవికి.

“నేనిక్కడ నా మానాన నేను మాట్లాడుతూనే వున్నాను. నువ్వెళ్ళి పోతున్నావ్. నీ ఉద్దేశం ఏంటి...?”

“నావి తిరుగుళ్ళు కావు, వాలీ బాల్ గేమ్ నీకు నచ్చక పోవచ్చు పిన్నీ! అది నా ప్రాణం, మీకు యిష్టం లేక పోతే నా మానాన నన్ను వదిలేయండి. నేను మేజర్ ని నా మంచి-చెడు నేను చూసుకుంటాను. యింకో సారి ఎప్పుడూ అవమానించేట్టు మాట్లాడొద్దు. మా తల్లి స్థానంలో వున్న నువ్వంటే మాకు ఎప్పుడూ గౌరవమే! దాన్ని అభిమానంగా మార్చుకోవటానికి ప్రయత్నించు. అంతే తప్ప ద్వేషంగా మార్చొద్దు. అప్పుడు ఈ ఇంట్లో ఎవరికి ఎవరమో తెలీకుండా పోతుంది. గుర్తుంచుకోండి” చాలా ప్రశాంతంగా చెప్పింది.

గదిలో వున్న అశోక్ కి ఈ మాటలు వినిపించాయి. ముందు ఆశ్చర్య పోయినా తర్వాత ముసి ముసిగా నవ్వుకున్నాడు.

యిక మృదులా దేవికి యిది ఎదురు చూడని షాక్. భూపతి వంక చూసింది. ఆయన పెదవులు వికృతంగా వంకర తిరిగాయి.

అది నవ్వు....

మూలన బడ్డ రోగిష్టి మనిషికి కూడా తన అవమానం ఆనందాన్ని కలిగించింది. క్రూరంగా అతని వంక చూస్తూ వుండి పోయింది.

కాలేజీలో అడుగు పెట్టడం తోనే చాలా మంది సానుభూతిగా చూసారు. ప్రిన్సిపాల్ కూడా కీర్తన గురించి కబురు పెట్టి ఆమెతో మాట్లాడాడు. తామంతా ఆమె వెనుక వున్నామని....అద్వైత్య పడ్డ అని చెబుతుంటే కళ్ళు చెమర్చాయి.

మరింత పట్టుదల పెరిగింది. ఇంత మంది తన మీద ఆశలు పెట్టుకున్నారు.

తను మూర్ఖంగా ప్రేమా, దోమా అంటూ కెరీర్ ని నిర్లక్ష్యం చేసింది. అందుకు తగిన మూల్యమే చెల్లించింది. అర్హత లేని మనిషి కోసం

తను ఆలోచించడానికి సిద్ధంగా లేడు. ఎలాగైనా ఈ వల నుంచి, దాని అవశేషాల నుంచి తప్పించుకోవాలి. గట్టిగా నిశ్చయించుకుంది.

క్లాస్ కి వెళుతుంటే మణి బిందు తన బ్యాచ్ లో ఎదురయింది.

గుండె గుభేలే మస్తి.

ప్రేమలో ఓడిన అవమానం.

ఆటలో ఓడిన అవమానం...

ఈ అమ్మాయి దేనిని అంత లొందరగా వదిలి పెట్టదు.

“హలోవ్!....” చిటికలు వేసి విలాసంగా పిలిచింది మణి బిందు. ప్రశాంతం గానే తలెత్తి చూసింది.

“గేమ్ లో మన ప్లేస్ ఏంటి తిరగ బడిందంట?” వ్యంగ్యంగా అడిగింది మణి బిందు.

గుండెల్లో గుప్పున బాధా కెరటం ఉప్పొంగింది. వెనకే వచ్చిన టీమ్ మేట్స్...

“అది నీకనవసరం బిందూ!” కోపంగా అన్నారు.

“కెప్టెన్ మూలంగా మ్యాచ్ ఓడినా సపోర్ట్ చేస్తున్నారే!”

“ఒక మ్యాచ్ లో ఓడినంత మాత్రాన విమర్శించడం మానెజం కాదు. మా కెప్టెన్ మూలంగానే ఎన్నో మ్యాచ్లు గెలిచిన సంగతి మర్చి పోలేం” ఆవేశంగా అంది.

“సరే...సరే!....ఇంతకీ నా ఉడ్ బి ఆకాష్ ఏమంటున్నాడు?” సర్ కాసిక్ గా అంది.

చిరు నవ్వు నవ్వింది కీర్తన.

తెల్లబోయింది మణి బిందు.

“ఆకాష్ ఎలాంటి వాడో తెలియని నిన్ను చూస్తే జాలేస్తోంది బిందూ! అతని పేరెల్లి నువ్వు ఏ రకం గానూ బాధ పెట్టలేవు.....ఆ ఆయుధం నా మీద ఇప్పుడు పని చేయదు. ఇంకోటి వెతుక్కో....” హుండాగా చెప్పి కదిలింది. కొంచెం దూరం వెళ్ళి వెనక్కి తిరిగి....

“బిందూ! ఒకటి మాత్రం గుర్తుంచుకో!....విజయానికి అడ్డ దారులు లేవు” చెప్పి వెళ్ళి పోతుంటే నోట మాట రానట్లు చూస్తుంది

పోయారు మణి బిందు, ఆమె బ్యాచ్.

సాయంత్రం ప్రాక్టీస్ కి వెళ్ళింది. ఆ ప్రాక్టీస్ లో ఆమె ఎప్పటి లాగే ఆడటం చూసి మిగతా వాళ్ళు సంతోషించారు. హృదయంలో ఆవరించిన దిగులు మేఘాలన్నీ కరిగి పోయాయి. ఇది వరకటిలా ఉత్సాహంగా, వుల్లాసంగా కేరింతలు కొడుతూ ఆడుకుంటుండగా జరిగిందా సంఘటన.

స్టేడియం మెట్లక్కి వస్తున్న పాడవాటి మనిషిని చూసి నైగలు చేసుకున్నారు. కీర్తన ఈ లోకంలో లేదు. ఆమె మామూలు గానే ఆటలో లీనమై పోయింది.

అతను డైరెక్ట్ గా వీళ్ళు ఆడుకుంటున్న దగ్గరకు వచ్చేశాడు. కోర్టు బయట నిలబడి....

“కీర్తనా! ఓసారి రా!” పిలిచాడు.

చివ్వున తల తిప్పి చూసింది.

ఆకాష్!....

కోర్టులో చేష్టలు దక్కి నిల్చుండి పోయింది. మైండ్ వేగంగా పని చేసింది.

ఎప్పటికయినా అతనితో ముఖా ముఖి తేల్చుకోవాల్సిందే....! అతనే ఎదురయినపుడు సంకోచించడం దేనికి?

“మీరు ఆడండి.....” చెప్పి కదిలింది.

“కీర్తనా!.....” ఒకమ్మాయి ఆందోళనగా అంది.

“ఏం ఫర్వా లేదు” చెప్పి ఆకాష్ వైపు నడిచింది.

కొంచెం దూరం వెళ్ళాక కూడా అతను నడక ఆప లేదు.

సిమెంట్ బెంచీలున్న దగ్గర ఆగి దాని మీద కూర్చుంటూ “ఇక్కడ మాట్లాడుకుందాం” అంది.

“అదేంటి..ఎక్కడైనా.....” అతని మాటని మధ్యలోనే ఆపేస్తూ “చెప్పండి” అంది.

విచిత్రంగా చూస్తూ వచ్చి పక్కన కూర్చున్నాడు.

కాస్త పక్కకి జరిగింది.

“ఏమయ్యింది నీకు....? ఇన్ని రోజుల నుంచి కలవ లేదని కోపమా? ఏం చేయను? చెన్నై వెళ్ళొచ్చాక చాలా పనులు పెంంగ్ లో వుండి పోయాయి. ఊపిరి సలపని బిజీ. ఫోన్ చేస్తుంటే నువ్వు పి.ఎం. కన్నా బిజీ....” జోవియల్ గా అన్నాడు. మాట్లాడ లేదామె...

“ఏంటి చిట్టి?” లాలనగా అన్నాడు.

వెంటనే రియాక్టయ్యింది కీర్తన.

“దయ చేసి అలా పిలవొద్దు....” కరుకుగా అంది. ఆమె కళ్ళు జ్యోతుల్లా మండుతున్నాయి.

“ఏం....?” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

అతని నటనని భరించ లేక పోయింది కీర్తన.

“ఆకాష్! ఇంకా నటన వద్దు. మరింత అసహ్యం పెరుగుతుంది” కోపంగా అంది.

“నేనేం చేశాను?”

“మణి బిందు ఎవరు?”

“మణి బిందు....?!!” తడబడుతూ అన్నాడు.

“మీ హయ్యర్ స్టడీస్ ఎక్కడ జరిగాయి?”“.....”

“మీరు నాకు ఎప్పట్నుంచి అభిమాని?”

‘.....’

“మీ పేరెంట్స్ మీకు ఎవరినిచ్చి పెళ్ళి చేయాలనుకుంటున్నారు?”

ఆమెకి అంతా తెలిసి పోయిందని అర్థమయింది.

“అది కాదు కీర్తనా.....” ఏదో చెప్ప బోయాడు.

“ఏం వద్దు. మీరేం చెప్పినా నేను వినను. నా కళ్ళలో నేను చూసాను. స్వయంగా తెలుసుకున్నాను....మీ అసలు స్వరూపం

ఏంటో! ఒక ఛీటర్ ని నమ్మి మోస పోయాను. ఈ జన్మకిది చాలు....” ఆమె ఆవేశంతో అంటుంటే...

అతనికి నర నరానా ఉద్దేశం పెరిగి పోతోంది.

“నన్ను ట్రాప్ చేయడానికి అభిమానినంటూ వెంట పడ్డారు. ఒక ఆడ దాని శరీరం కోసం వాళ్ళ మనసుతో ఇంతగా ఆడుకోవాలా?”

ఆ మాటకి వెంటనే బరస్థయ్యాడు ఆకాష్.

“నీకోసం, నీ శరీరం కోసం నేను ట్రాప్ చేశానా? దేనికి? ఎవరి కన్నా అందకత్తెవని? ఒక కల్పరంటూ తెలీని నిన్ను ఎవరైనా ప్రేమించ గలరా? అసలేం జరిగిందో తెలుసుకోకుండా ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడకు.

ఎప్పటి కయినా మనిద్దరి పెళ్ళి జరుగుతుంది. ఎందుకంటే నాలాంటి వాడు కాదు కదా, నా కింద పని చేసే ఎంప్లాయి లాంటి వాడు కూడా నీకు దొరకటం కష్టం....” ఆవేశంగా అన్నాడు.

ఆమె ఆత్మాభిమానం దెబ్బ తింది.

“నేనసలు పెళ్ళి చేసుకోను. నా లక్ష్యం నేషనల్ గేమ్స్...అది మర్చి పోయి ఇంత కాలమూ మీది ప్రేమనుకొని మీ చుట్టూ తిరిగాను.”

ఆమె మాటలకి పగలబడి నవ్వాడు ఆకాష్.

“నేషనల్ గేమ్స్....నీ టార్గెటా? మణి బిందుని మర్చి పోయావా? షి ఈజ్ రియల్ ప్రొఫెషనల్. ఆమె సంగతి మర్చి పోకు. ముందు స్టేట్ లెవల్ లో గెలుపు. తర్వాత నేషనల్ లెవల్ గురించి ఆలోచిద్దువు గాని....” వెటకారంగా అన్నాడు.

అతని నిజ స్వరూపం బయట పడి పోయినట్లయింది.

మణి బిందూ, ఇతనూ కుమ్మక్కై తనని ఎలాగయినా స్పాష్ చేయాలనుకున్నారు.

అది వాళ్ళ వల్ల కాదని తను నిరూపిస్తుంది. ఎస్....తను అడ్డు కట్ట వేస్తుంది.

అంతే!

“మీరూ, మీ బిందు కాదు కదా, ఆమె లాంటి వాళ్ళు ఎంత మంది వున్నా, మా టీమే విన్నర్స్ అవుతుంది. ఇది నా ఛాలెంజ్”
పట్టుదలగా అంది.

“ఛాలెంజ్.. ఓ.కె....ఈ ఛాలెంజ్ లో నువ్వోడి పోతే....?” ఆకాష్ అడిగాడు.

“ముందు మీరు చెప్పండి. నేను విన్నయితే....?” ఉద్దేకంగా అంది.

క్షణం ఆలోచించాడు.

“విన్నయితే జీవితంలో నీ ఇష్టం లేకుండా నీ ఎదుటికి కూడా రాను. నీ జీవితంలోంచి తొలగి పోతాను” చెప్పాడు. “మరి నువ్వోడి పోతే?” అడిగాడు.

“మీరే చెప్పండి. ఎందుకంటే నాకు నమ్మకం ఉంది. నేను ఓడి పోనని....”

“నువ్వోడి పోతే....మొదటి కండిషన్ మన పెళ్ళి ఇమ్మీడియట్ గా జరగాలి. రెండోది` నువ్వు లైఫ్ లో వాలి బాల్ ఆడ కూడదు....”
చెప్పాడు.

స్థంభభూతురాలయింది. ప్రకృతి అంతా నిశ్శబ్దత అయినట్లు కనిపించింది.

ఇదేం కండిషన్....?

నువ్వు ఊపిరి పీల్చొద్దు అన్నట్లుగా.....

“చెప్పు....భయం వేస్తోందా?”

“అదేం లేదు. ఓ.కె....” చెప్పింది.

“నువ్వు మాట మీద నిలబడతావనే నా నమ్మకం.....” అన్నాడు.

“మీరు కూడా....” చెప్పింది.

దెబ్బ తిన్న పులుల్లా ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ, పరస్పరం గాయ పడ్డ మనసుతో వెనక్కి తిరిగారు.

ఇంటికి వచ్చే సరికి మృదులా దేవి ఇంట్లో లేదు.

కాని శ్రీధర్ తండ్రి పక్కన కుర్చీలో కూర్చుని ఏంటో మాట్లాడుతున్నాడు.

కీర్తనని చూసి వినయంగా నమస్కరించాడు.

ఎందుకో అతి వినయం అనిపించింది.

తండ్రిని కూడా పలకరించకుండా లోపలికి వెళ్ళి పోయింది.

అశోక్ కూడా లేట్ గానే వచ్చాడు. మనిషి రావడమే చిరు బురు లాడుతూ వచ్చాడు.

విసుగ్గా తన గది లోకి వెళ్ళి తలుపేసుకుని పడుకున్నాడు.

శ్రీధర్ వెళ్ళి పోయాక కీర్తన బయటకి వచ్చింది.

నానమ్మ కూడా కన్ను బుస్సు లాడుతూనే వుంది. ఏమయింది ఇంట్లో అందరికీ?

అసలు పిన్ని ఎక్కడికి వెళ్ళింది?

మళ్ళీ గొడవేదన్నా జరిగుంటుందా?

భయ పడుతూనే నానమ్మని అడిగింది.

‘మీ పిన్ని గురించి ఏమడుగుతావులే....! మళ్ళీ వాళ్ళింటికి వెళ్ళి పోయింది.’

“మొన్నే కదా వచ్చింది! ఆశ్చర్యంగా వుంది.”

“అయితే ఆవిడకేంటి? ఈ క్షణంలో వచ్చి మరు క్షణంలో నయినా వెళ్ళి పోతుంది.”

“ఇంతకీ ఏమయింది?” విసుగ్గా అంది.

అది గమనించింది నానమ్మ.

“నీకే ఇంత విసుగ్గా ఉంటే, నా మనవడికి ఇంకెంత విసుగ్గా ఉండాలి. నీ గురించే దెబ్బలాడుకున్నారెందరూ. నువ్వు ఈ ఆటలూ అదీ మానేస్తేనే మీ పిన్ని ఇంట్లో వుంటుందట. లేక పోతే పుట్టింటిలోనే నంట! ఆస్తి పంచమని గొడవ. నవ్వి పోతారెవరైనా. మంచంలో పడ్డ మొగుడిని వదిలేసి తగుదునమ్మా అని పుట్టింటికి పోయింది.

అయినా అంతా నీ వల్లనే వచ్చింది. ఇంత మంది చెపుతున్నాం. వినొచ్చుకదా! నీ పట్టుదల నీదే! మీ ఇద్దరికీ చెప్ప లేక వాడు నలిగి పోతున్నాడు. ఏదో పెద్ద కుటుంబాల వాళ్ళం. పరువుగా, గుట్టుగా బతకాలే తప్ప ఇలా ఆస్తులు పంచుకుని వీధి కక్కిలే ఎలా?” నానమ్మ చాలా సేపు నసుగుతూనే వుంది.

కీర్తన ఏమీ మాటలు రాని దానిలా చాలా సేపు అలాగే కూర్చుంది. ఇన్ని వైపుల నుంచీ సమస్యలు ఇలా చుట్టు ముట్టడం మనస్సుని ఆందోళనకి గురి చేస్తోంది.

అశోక్ గది వైపు వెళ్ళి తలుపులు తట్టింది. కాసేపటికి తలుపు తీసాడు. జాట్లు చెదిరి మొహం మీద పడుతోంది. కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి. మనిషి చాలా అసహనంగా కనిపిస్తున్నాడు.

“ఓంట్లో బాగా లేదా?” ఆప్యాయంగా అంది.

“బాగానే వున్నాను.” ముభావంగా అన్నాడు.

“నాన్న గారికి ఇంకా స్నానం చేయించ లేదు.” బైటకి రమ్మనట్లు చెప్పింది.

“నాకు ఓంట్లో బాగా లేదు. తోట మాలిని రమ్మను. చేయిస్తాడు” చెప్పి తలుపు వేసుకున్నాడు.

మొదటి సారిగా తండ్రి విషయంలో అశోక్ ఇలా అన్నాడు. ఇంతకు ముందెన్నడూ తను అతని నోటి వెంట యిలాంటి మాట విన లేదు.

మౌనంగా వచ్చి తండ్రి పక్కనే కూర్చుని తదేకంగా ఆయన మొహం వంకే చూడ సాగింది.

ఓంట్లో బాగోక మధ్యాహ్నం వేసుకున్న టాబ్లెట్ మూలంగా మగతగా నిద్ర పోతున్నాడు భూపతి.

విశాలమైన నదురు, వెండి తీగల్లా మెరుస్తున్న జుట్టు.....బోర్లించిన ముత్యపు చిప్పల్లాంటి కళ్ళు.....రీవిగా పైకి లేచిన ముక్కు.

ఏ పొల్యాషనూ లేక పోవడం మూలంగా తేటగా వున్న మొహం. యింత కాలం ఏ లోటూ లేకుండా చూశాం. యిక తమలో ఆ ఓపిక నశిస్తోందా...?

అన్నయ్య అలా అన గలడని అసలు పూహించ లేదు. అసలు తన కన్నా ఎక్కువ తండ్రికి సేలు చేసేది అతనే. అతను లేక పోతే తండ్రికి స్నానం అదీ ఇబ్బందవుతుందని వేరే వూరు కూడా వెళ్ళే వాడు కాదు.

ఇంకా తనే గేమ్స్ కోసం బయట పూర్లకి తిరగాల్సి వచ్చేది. మనసంతా దిగులు వ్యాపించింది.

పది నిమిషాలు అయ్యాక అశోక్ బయటికి వచ్చి తండ్రిని లేపి స్నానం చేయించాడు.

కీర్తన అన్నం కలిపి తెచ్చి తినిపించింది. అన్నయ్యని అనుమానించినందుకు తనని తనే తిట్టుకుంది.

ఈ రోజు జరిగిన గొడవ లో బాగా అప్ సెట్ అయి అలా అనుంటాడు. లేకపోతే అశోక్ సంగతి తనకి తెలిదా....? తేలిక పడిన మనసుతో అనుకుంది.

ప్రణీత్ చెప్పినట్లు ఘెండ్ ని కంపార్ట్ మెంటలైజ్ చేసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తోంది కీర్తన.

ఎక్కడ బాధలు అక్కడే, ఎప్పటి బాధలు ఆ మరు షణానికి మర్చి పోవడానికి అలవాటు పడ్తోంది.

మనసంతా లక్ష్యం మీదే గురి పెట్టింది. మణి బిందు కూడా కాస్త తగ్గినట్లు కనిపిస్తోంది. బహుశా ఆకాష్ ప్రభావమేమో! ఇకనైనా గేమ్స్ మెరుగు పర్చుకుని గెలవమని చెప్పి వుంటాడు.

గ్రౌండ్ కి వెళ్ళ గానే సర్వం మర్చి పోయి ఆటలో నిమగ్న మైనా రాత్రి పక్క మీద వాలగానే ఆకాష్ గుర్తొస్తున్నాడు. అతనితో తన సాన్నిహిత్యం గుర్తు వస్తోంది.

అతను పరాయి వాడన్నట్లు తనకి ఎప్పుడూ అనిపించ లేదు. ఎప్పుడూ తన నడుం చుట్టూనో, భుజాల చుట్టూనో చేతిని వేసి ఆప్యాయంగా స్పృశిస్తూనే వుండే వాడు.

అది ఆప్యాయత అని తననుకుంది.

మణి బిందు లోనూ అలాగే కనిపించాడు. అది ఆప్యాయత కాదు. వ్యామోహం.

అతని మాటలూ, చూపులూ గుర్తొచ్చి మనసంతా ఒకటే దిగులు. అతన్ని చూడాలనీ, అతని మాటలు వినాలనీ జరిగిందంతా ఒక కల అని ఎవరైనా వచ్చి చెబితే బావుండుననీ అనిపిస్తోంది.

కానీ అది కల ఎలా అవుతుంది? పచ్చి నిజం. గుండెల్ని రంపంలా కోసే నిజం.

ఆకాష్! ఎందుకిలా చేశావ్....? నువ్వు తల్చుకుంటే లక్షల మంది నీకు దొరకొచ్చు. కానీ నాకున్నది ఒకటే జీవితం. దాన్నే చిందర వందర చేయడానికి ప్రయత్నించావు.

వికసించి పరిమళిస్తుందనుకున్న ప్రేమ మొగ్గ లోనే వాడి పోయింది. మల్లెల్ని మంటల్లో వేసినట్లు తన హృదయాన్ని అతనికి అర్పించింది. చివరికి ఏంచేశాడు? కన్నీళ్ళతో దిండంతా తడచి పోయింది.

ఏ రాత్రికో నిద్రా దేవి బద్ధకంగా వచ్చి కరుణించేది. ఈ ఆలోచనల ప్రభావం మాత్రం తన గేమ్ మీద పడకుండా చూసుకుంటోంది.

మృదులా దేవి రోజుకో ఫోన్ చేసి తనని గురించి అడుగుతుంటే, మొండి కెత్తిన అశోక్ జాహ్నవి గురించిన బాంబు కూడా పేల్చేశాడు.

అటు వైపు ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం వినిపించింది. అశోక్ తేలిగ్గా వూపిరి పీల్చుకున్నాడు.

అయితే ఆ మర్నాడు తెలిసింది. పిన్ని అసలు స్వరూపం....ప్రకాష్ వాళ్ళింటికి జగన్నాథం....గోపాలం గూండాలని వెంటిసుకుని వెళ్ళి బెదిరించారని.

అది తెలిసి అశోక్ అగ్గి మీద గుగ్గిలమే అయ్యాడు.

ఈ ఇంటికి కోడలిగా రాబోయే అమ్మాయికి జరిగిన ఈ అవమానాన్ని అంత తేలికగా తీసుకో కూడదనుకున్నాడు.

డైరెక్ట్ గా మృదులా దేవి వాళ్ళింటికి బయలుదేరుతుంటే భయంలో కంపించి పోయింది కీర్తన.

వద్దన్నయ్యా! అక్కడికి వెళ్ళొద్దని కాళ్ళా వేళ్ళా పడింది. కానీ వినిపించుకో లేదతను.

వెళ్ళి చూడ మడా దులిపేసి వచ్చాడు. అంతే కాదు, మాటా మాటా పెరగడంతో వెళ్ళి ఎల్లుండి జరుగుతుందని, దమ్ముంటే ఆపమని చెప్పి సవార్ చేసి వచ్చాడు.

ఇంటికి వచ్చి గది లోకి వెళ్ళి తలుపేసుకొని పడుకున్నాడు. ఈ విషయమంతా అతనిలో వెళ్ళిన శ్రీధర్ ఒకటికి రెండు చేసి చెప్పాడు.

కీర్తన ధైర్యంగా డెసిషన్స్ తీసేసుకుంది. తన ప్రెండ్స్ సహాయం కోరింది.

ఉత్సాహంగా తరలి వచ్చేశారందరూ. ఆమె క్లాస్ మేటర్స్ అబ్బాయిలు కూడా వచ్చారు. ఆ రోజే వెంటనే శివాలయానికి వెళ్ళి అశోక్, జాహ్నవి పెళ్ళికి ముహూర్తం పెట్టించు కొని వచ్చింది.

ఇంటికి రాగానే అశోక్ గది తలుపులు తట్టింది. తలుపు తీసి ఇంట్లో జరుగుతున్న కోలాహలానికి ఆశ్చర్య పడ్డాడు. “ఎల్లుండి ఉదయం లోమ్మిది గంటల నలభై ఒక్క నిమిషాలకి మా ఏక్షక సోదరుడు చిరంజీవి అశోక్ కీ...చి|||సా|| జాహ్నవి కీ....శివాలయంలో వివాహం నిశ్చయించాం. కావున మీరెల్లరూ విచ్చేసి...” తమాషాగా అంది.

“నాకిప్పుడే వెళ్ళి....? నేనేదో ఆవేశంలో....” మాట తడబడిరది.

“ఆవేశంలో అన్నా, ఆలోచనలో అన్నా మా అన్నయ్య ఓడి పోకూడదు. మాట మీదే నిలబడాలి.”

“అయినా ముందు నీ పెళ్ళి జరగాలి. తర్వాతే నా పెళ్ళి.”

“అన్నయ్యా! ఇలా లింక్స్ పెట్టకు. అయినా ప్రకాష్ గారు ఆపీసుకి వచ్చేశాక, వదిన ఒక్కతే వాళ్ళింట్లో వుండటం అంత మంచిది కాదు. రాత్రి జరిగిన గొడవ సంగతి చూశావుగా!

అలాగని పెళ్ళి కాకుండా తను మనింట్లో వుండటం మంచిది కాదు. ఇక ఇంత కన్నా నీకు నచ్చ చెప్పడానికి నాకు సమయం లేదు. పెళ్ళంటే మాటలా....? ఎన్నిపళ్లు....?” ఆరిందాలా హడావిడి పడి పోతూ వెళ్ళింది.

ఇక ఇంట్లో పెళ్ళి సందడి ప్రారంభమైంది.

“అన్నయ్యా! ఇంక నువ్వు ఈ రెండు రోజులూ పొదుపు చర్యలు మానేసి కాస్తంత లాకర్ ఓపెన్ చెయ్యి” హాస్యంగా అంది.

క్రెడిట్ కార్డ్ కీర్తన చేతికిచ్చి “నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు వాడుకో” చెప్పాడు.

వెంటనే తండ్రి దగ్గరకి వెళ్ళింది కీర్తన. ఆనందంతో దీప్తి వంతంగా వున్న ఆమె మొహాన్ని తనివి తీరా చూస్తున్నాడు భూపతి.

“అన్నయ్యకి పెళ్ళి తెలుసా?” అడిగింది. తెలీదన్నట్లు తల తిప్పాడు.

“నేనే పెళ్ళి పెద్దని” అని క్షణమిది “మీరు కూడా! ఏం చెయ్యాలో ఫ్రెండ్స్ అందరికీ పురమాయించండి. ఎవరైనా మాట వినక పోతే చెప్పండి. వాళ్ళ పని అంతే!” బెదిరింపుగా అంది. నవ్వాడాయన.

అందరూ తలొక పని మీద పరుగు తీశారు. మొన్న పండగకి ఇల్లంతా రంగు వేయించడం మంచిదయింది.

పెద్ద కోట లాంటి ఆ యింటిని స్టీరింగ్ లైట్లతో అలంకరించడం మొదలు పెట్టారు.

“వంట పని ఏం వద్దు, కాటరింగ్ కి యిచ్చేద్దాం” అశోక్ అంటే కీర్తన గునిసింది.

‘అసలు ఇంట్లో గాడి పోయి తవ్వక పోతే పెళ్ళయిన యిల్లులా వుంటుందా?’ బుంగమూతి పెట్టింది.

“అది నీ పెళ్ళికి తాపీగా చేయిద్దాం. ప్రస్తుతానికి యిలా సరిపెట్టియి. అయినా మన ప్రెండ్స్ తప్ప బంధువులు ఎవరున్నారు....?” బాధగా అన్నాడు.

అతనలా అంటుంటే మనసు విలవిల్లాడింది.

“ఎందుకూ అందరి పెట్టూ నేను లేనూ....వుండసలు చీర కట్టుకుని, తాళాల గుత్తి పెట్టుకుని, యిల్లంతా తిరిగానంటే అదే హడావుడి వచ్చేస్తుంది” పెద్దరికంగా అంటుంటే చెల్లెల్ని చూసి ముచ్చటపడ్డాడు.

అశోక్ ప్రెండ్స్ కి కూడా పెళ్ళి విషయం తెలిసి వాళ్ళు కూడా వచ్చిపడ్డారు.

ఫార్మా స్యూటికల్స్ లో ఎంప్లాయిస్ అందరూ ఫ్యామిలీస్ లో సహా మేమున్నాము అండగా....అంటూ వచ్చేశారు.

చూస్తుండగా ఆ రోజు సాయంత్రానికి వంద మంది వరకూ భోజనానికి లేచారు.

ఈ మూడు రోజులూ హోటల్ ఆర్డర్ యిచ్చి వేశాడు అశోక్.

కీర్తన యిద్దరు ఫ్రెండ్స్ ని తీసుకుని పెళ్ళిబట్టలు కొనుక్కురావటానికి వెళ్ళింది.

ఈ పెళ్ళి సంబరం చూస్తుంటే నానమ్మకీ హుషారు వచ్చేసింది. కాని ముందు మనవరాలి పెళ్ళి జరిగితే బావుండునని వుంది. చేసేది ఏముంది? దేవుడెలా రాసిపెడితే అలా జరగక తప్పదు అన్న వేదాంతం లోకి వచ్చేసింది.

నానమ్మ సలహా మీద అశోక్ ఫోన్ చేసి మృదులా దేవికి, వాళ్ళ పేరెంట్స్ ని పెళ్ళికి రమ్మని ఫోన్ చేశాడు.

కానీ అటువైపు సమాధానం విన్న అశోక్ డిలాపడిపోయాడు.

“ఏమయింది?” ఆందోళనగా అడిగింది నానమ్మ.

“ఈ పెళ్ళి జరిగితే యిక ఈ యింటి గుమ్మం లొక్కనని అంటోంది పిన్ని” ఆవేదనగా పలికి చేతుల్లోకి మొహం దించుకున్నాడు

హఠాత్తుగా భూపతి నోట్లోంచి వికృతంగా ఏవో శబ్దాలు మలువడేసరికి గబుక్కున తలెత్తి చూశాడు. ఆయన మొహం వంకర్లు తిరిగిపోయింది. ఎడం చెయ్యి ఊపేస్తున్నాడు.

గాభరాగా దగ్గరికి వెళ్ళాడు. ఆయన పక్కన కూర్చోని తండ్రి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని అనునయించాడు.

ఆయన ఆవేశానికి అర్థం తెలిసింది. ఇవేమీ పట్టించుకోకుండా పెళ్ళి చేసుకోమంటున్నాడాయన. చాలా ఆవేశంలో వున్నాడు. అసలే అంతంత మాత్రం ఆరోగ్యం.

“మీరు టెన్షన్ పడొద్దు. అంతా సవ్యంగానే జరుగుతుంది. నేను సంతోషంగానే వున్నాను” అంటూ ఒకటికి పదిసార్లు చెప్పేసరికి శాంతించాడు భూపతి.

అనుకున్న టైంకి శివాలయంలో వెళ్ళి నిర్విఘ్నంగా జరిగిపోయింది. భూపతి వీల్చైర్లో కూర్చుని వెళ్ళితంతు అంతా పరికించాడు.

రెండు రోజుల్లో అంతా కలగా జరిగిపోయి జాహ్నవి కొత్తవెళ్ళి కూతురులా ఆ ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టింది.

కీర్తన ఇది వరకటి మీద కాస్త తేరుకుంది. జాహ్నవి రావడంతో ఆ ఇంటికి కళ వచ్చినట్లుగా భావించారందరూ. మృదులాదేవి మాత్రం పట్టుదలగా పుట్టింట్లోనే కూర్చుంది. అక్కడందరూ శత్రువులే అనుకుంటే కొత్త శత్రువు కొత్తగా రావడం జరిగిందని కోరికతోంది ఆమె!

ఆ యింట్లో తన ఆధిపత్యానికి గండిపడినట్లయింది. ఇక ఇప్పుడు ఎలా అక్కడ గడపాలో తెలిడం లేదు.

కానీ జగన్నాథం నుంచి మాత్రం సాధింపులు ఎక్కువయ్యాయి. ఇక్కడే కూర్చుంటే అక్కడ పెత్తనం అంతా కోడలి చేతుల్లోకి వెళ్ళిపోతుంది. కాబట్టి, ఆమెని వెళ్ళమని గొడవ చేస్తున్నాడు. యిక మృదులా దేవికి ఇక్కడికి రావడం ఇష్టం లేదు.

రోగిష్టి భర్తా, ముసలి అత్తగారూ, వెళ్ళి చేసుకున్న సవతి కొడుకు, వెళ్ళికాని, మాట వినని సవతి కూతురు. ఇందరి మధ్యా తనకంటూ ఎవరూ లేని ఆ ఇంట్లో వుండబుద్ధి కావడం లేదు.

అందుకే రూటు మార్చి కొత్తపాట మొదలుపెట్టింది. ఫార్మాస్యూటికల్స్ కంపెనీలో షేర్, కొంత పొలం తనకి యిచ్చేస్తే వాళ్ళ జోలికి రాకుండా గడుపుతానని రాయబారాలు పంపుతోంది.

మరి పిల్లలు ఏం తిని బతుకుతారని దవడలు నొక్కుకుని ఆశ్చర్యపోయింది నానమ్మ.

అశోక్ మాత్రం ఏమీ పట్టించుకోవడం లేదు. తన పనేదో తను చేసుకొని పోతున్నాడు.

జాహ్నవి రావడంలో ఇంట్లోనూ, హృదయంలోనూ ఉన్న వెల్లి ఏదో పూడిపోయినట్లయింది. ఇంటి పెత్తనమంతా అందరూ మనస్ఫూర్తిగా ఆమెకే అప్పగించేశారు.

ఒకప్పుడు గంభీరంగా, బరువుగా వుండే, ఆ ఇంటి వాతావరణం ఇప్పుడు చమత్కారం లోనూ, చలోక్తులలోనూ సాగిపోతోంది. ముఖ్యంగా భూపతి గారికి కాలక్షేపం సమస్య లేదు.

శ్రీధరో, ప్రకాశో ఖాళీగా వున్నప్పుడు వచ్చి ఆయన పక్కన కూర్చుంటారు. శ్రీధరయితే మరీ ఓపిగ్గా వీల్ చెయిర్లో కూర్చోబెట్టి లోటలో తిప్పుతుంటాడు.

జాహ్నవి సరేసరి! ఎప్పుడూ పక్కనే కూర్చుని ఆయన పూర్వచరిత్రలన్నీ అడిగేది. ఆయన రాసి చూపిస్తుండేవారు. ఇప్పుడు రాయటం కూడా చాలా స్పీడ్‌గా రాస్తున్నారు. అశోక్ పెళ్ళవడం మూలంగా ఇంట్లో సంతోషం వెల్లి విరిసిందనడంలో అతిశయోక్తి లేదు.

కీర్తన ప్రాక్టీస్ బాగానే చేస్తోంది. రెండు మూడుసార్లు ప్రణీత్ వచ్చి గ్రౌండ్‌లో ఆమె ప్రాక్టీస్ గమనించాడు. ఫిజికల్ అంతా ఫిట్, మానసికంగా మాత్రం ఇంకొంచెం స్ట్రాంగ్‌వాళి అని చెప్పాడు.. అతని సహాయంతో ఆ లోపాన్ని కూడా అధిగమించగలనని ఆమెకి ఆత్మవిశ్వాసం.

ఆ రోజు కాలేజీలో ఏవో ఎకడమిక్‌గా స్టూడెంట్స్ స్ట్రయిక్ చేశారు.

క్లాసులు లేవు. గ్రౌండ్‌కి వెళ్ళినా, ఇంత తీవ్రమైన ఎండలో ప్రాక్టీస్ చెయ్యడం అవదు. ఇంటికి వెళ్ళి కాసేపు రెస్ట్ తీసుకుని సాయంత్రం గ్రౌండ్‌కి వెళ్ళొచ్చునన్న ఉద్దేశంతో యింటికి వచ్చేసింది.

వచ్చేసరికి జాహ్నవి కిచెన్‌లో వుంది. నాన్నగారు పడుకున్నారు. నానమ్మ వత్తులు చేసుకుంటోంది. అమ్మదొంగా ఆపీసుకి వెళ్ళకుండా వుండిపోయాడా అనుకుంటూ అతని గదివైపు నడిచింది.

అశోక్ ఫోన్ మాట్లాడుతున్నాడు. కార్డో లెస్ పట్టుకుని కిటికీ వైపు తిరిగి తోటని చూస్తూ మాట్లాడుతున్నాడు.

వచ్చేయబోయింది. కానీ తన పేరు వినపడి అప్రయత్నంగా ఆగిపోయింది.

“కీర్తన గురించా? లివిట్ యార్....”

“.....!”

“నేను చెబుతున్నాను కదా! అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది.”

“.....”

“ఆకాష్! రియల్లీ అయ్ ప్రామిస్ యూ! కీర్తన నేషనల్ గేమ్స్ కి వెళ్ళడు. నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను కదా.

ఇప్పటికే ఇండైరెక్ట్ గా చాలా సార్లు చెప్పాను. తను అర్థం చేసుకోగలడు. మీ యిద్దరి పెళ్ళి జరిగితిరుతుంది. నువ్వేం వరీకాకు”
అంటూ ఇటువైపు తిరిగి కీర్తనని చూసి తడబడ్డాడు.

పాలిపోయిన మొహంతో కళ్ళింతలుచేసి, వేడినెగ మొహానికి తగులుతుంటే విలవిల్లాడుతున్నట్లు వుంది కీర్తన. విభ్రమంగా అశోక్ వంక చూస్తోంది.

తనెం వింది....?

తన చెవులూ, కళ్ళూ తనని మోసం చేస్తున్నాయా?

‘అదికాదు చిట్టి!’ ఏదో చెప్పబోయాడు.

ఒకడుగు వెనక్కి వేసింది. ‘యూ టూ....’ యిక ఆపై గొంతు పెగలలేదు.

కానీ చిత్రంగా కంట చుక్క నీరు రాలేదు. దుఃఖం కూడా ఘనీభవించింది.

నమ్మక ద్రోహానికి నిలువెత్తు సాక్ష్యం ఆకాష్ అనుకుంది. కానీ తన అన్నయ్య! తన రక్త సంబంధం!! ముందు మంచిగా వుంటూ, వెనక ఇంత ప్లాన్ చేస్తాడని అనుకోలేదు.

అసలు ఆకాష్ అన్నయ్యకి ఎలా తెలుసు? గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి తన గదికి వచ్చేసింది.

‘మైగాడ్! ఎంత పొరపాటు జరిగిపోయింది?’ తలుపన్నా వేసుకోకుండా మాట్లాడినందుకు తనని తనే నిందించుకున్నాడు అశోక్.

తన మాటల్ని విన్న కీర్తన ఏదన్నా అఘాయిత్యం చేస్తుందేమో!” అనుకుంటూ ఆందోళనగా వచ్చి కీర్తన గది తలుపు తట్టాడు. తీయలేదామె!

తండ్రికి వినిపించకుండా మెల్లని స్వరంతో బతిమలాడుకుంటున్నాడు.

ఆమెకి వినిపిస్తుందో లేదో గాని, అటునుంచి రెస్పాన్స్ మాత్రం లేదు. ఈ గందరగోళం అంతా చూసి జాహ్నవి పరుగెత్తుకుని వచ్చింది.

“అయ్యో! కీర్తన సంగతి తెలిసి కూడా మీరు....” అంటూ మెల్లని స్వరంతో “కీర్తనా!” అంటూ పిలిచింది.

మాడోసారికి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

“ఏం వదినా?” మామూలుగా వుంది కీర్తన గొంతు. ఆమె మొహం కూడా ప్రశాంతంగానే వుంది.

“ఎం లేదు. నువ్వు....” తడబడింది జాహ్నవి.

“హూ! నేను చచ్చిపోతాననుకున్నారా?” అంది.

“అవే మాటలు? మనుషులన్నాక గొడలు రావా?” ఆమెని శాంతిపచేయాలని అంది.

అశోక్ అలాగే ఖిన్నుడై నిలుచున్నాడు. కీర్తన మామూలుగానే వుందని అతను సంతోషించడం లేదు. అతని మనసు కీడుని శంకిస్తోంది. అదేంటో ఆమె బయటపడాలి.

మానంగా వెనక్కి తిరిగి గది లోకి వెళ్ళింది. వెనకాలే అనుసరించింది జాహ్నవి. గది బయటే గుమ్మం పట్టుకుని నిల్చున్నాడు అశోక్ .

గది లోకి వెళ్ళగానే మంచం మీద సర్దిపెట్టి వున్న సూట్ కేస్ ని చూసింది జాహ్నవి. తెల్లబోయింది.

“ఏవన్నా టోర్నమెంట్స్ వున్నాయా?” డైరెక్ట్ గా అడగలేక అంది.

“ఊహా!”

“మరి ఈ సూట్ కేస్.....”

ఓ క్షణం మాట్లాడలేదు కీర్తన. తర్వాత లేచి నిలబడి సూటిగా అశోక్ వంక చూస్తూ....

“నా దృష్టిలో ఇల్లంటే ఒక నమ్మకం. హత్యలూ, దోపిడీలూ చేసే వాళ్ళు కూడా ఆ నమ్మకంతోనే చాటుగానైనా ఇంటికి వస్తారు.

‘ఆ ఇంట్లోనే నాకు వెన్నుపోటు పొడిచే ప్రయత్నాలు’ జరుగుతున్నప్పుడు ఇక నేను ఇక్కడ వుండటం అనవసరం. నేను ఈ ఇంట్లోంచి వె...ళ్ళి...పో...తు....న్నా.....ను....” చివరి మాట విడదీసి పలికింది.

తల మీద పిడుగుపడినట్లు బెదిరిపోయి చూశాడు అశోక్.

“వెళ్ళిపోతావా? ఎక్కడకి!” నమ్మలేనట్లు అడిగాడు అశోక్ పాలిపోయిన ముఖంతో.

“బతకడానికి ఈ లోకంలో చోటి దొరకదా? మీ అంత ప్రేమలు చూపకపోయినా, మోసం చెయ్యని ఫ్రెండ్స్ చాలా మందే వున్నారు. ఎక్కడికో వెళతాను. పిరికి దానిలా మాత్రం చావను. అయితే ఒకటి మాత్రం గుర్తు పెట్టుకోండి. నేషనల్ గేమ్స్ అన్నది నా చిన్నప్పటి లక్ష్యం. అది నెరవేరటం కోసం నా ప్రాణాలైనా అర్పిస్తాను.

ఎవరు ఏ కారణాల చేతా దాన్నుంచి నన్ను దూరం చేయ లేరు. అలా చేయటానికి ప్రయత్నిస్తే వాళ్ళకి దూరమవుతాను నేను. అందుకే ఉదాహరణ” అని సూట్ కేస్ తీసుకుని నడవ బోయింది.

చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు అశోక్. అతని మొహం కంద గడ్డలా మారి పోయింది.

“నువ్వేం చేస్తున్నావో నీకు తెలుస్తోందా?” పంటి బిగువున అన్నాడు.

సూటిగా అతని కళ్ళలోకి చూసింది కీర్తన.

“ఇంకా అలా అడిగే అర్హత నీకు వుందనే భావిస్తున్నావా.....?”

ఒక్క క్షణం దీర్ఘంగా నిశ్చయించి....

“ఉంది...ఆ అర్హత నాకే వుంది. మనం విన్న మాటల వెనక కూడా ఎన్నో అర్థాలుండవచ్చు. నేషనల్ గేమ్స్ నీ లక్ష్యం కావచ్చు. దాని కోసం నువ్వు కృషి చెయ్యొచ్చు. కానీ మనం మనుషులం కదా! అందరి తోనూ నువ్వు మంచి రిలేషన్స్ కలిగి వుండాలని, సంతోషంగా జీవితం గడపాలని నాకు వుండదా?” ఆవేశంగా అన్నాడు.

“ఓహో! అయితే నా సంతోషం కోసమే ఒక మోసగాడితో చేయి కలిపావన్న మాట” వ్యంగ్యంగా అంది.

“ఇక ఆపు. మాట్లాడకు” గట్టిగా అరిచాడు అశోక్.

“పెద్ద వాడివి కదాని ఈ అరుపు తోనే నన్ను కంట్రోల్ చేయ గలవు. అంతే! నా మనసుని మాత్రం కాదు” తిరస్కారంగా చూస్తూ అంది.

“నీకు తెలీదు. నిజంగా ఆకాష్ గురించి నీకు తెలీదు. అందుకే ఇలా మాట్లాడుతున్నావు” కోపంగా అన్నాడు.

“అయినా ఇప్పుడు నాకు ఎవరి గురించి తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తి లేదు. నన్ను వెళ్ళనివ్వ” ముందుకడుగేసింది.

“కనీసం నాన్న గారి గురించయినా ఆలోచించ లేవా?” ఆవేదనతో అన్నాడు. వెళ్ళ బోయేది ఆగింది. చిన్న నవ్వు నవ్వి....

“మంచికో, చెడుకో వదిన ఈ ఇంటికి వచ్చిన రోజే నా చేతి లోని జ్యూస్ గ్లాస్ తీసుకుని ఇక నుంచి డ్యూటీ నాది అంది. ఇక నాన్న గారికి నా అవసరం ఏముందీ?” విరక్తిగా అంది.

ఆ మాట వినగానే కోపం ఆపుకో లేక పోయాడు అశోక్. చెయ్యి పట్టుకుని బర బరా తండ్రి దగ్గరకి లాక్కెళ్ళి నిద్ర పోతున్న ఆయన్ని చూపిస్తూ...

“ఆయన మొహం చూసి చెప్పు. తండ్రి కూతుళ్ళ మధ్య ఉండేది అవసరార్థమైన బంధమా? నీ ఆట ధ్యాసలో పడి నువ్వెంత మెకానికల్ గా ఆలోచిస్తున్నావో తెలుసా? ఇదే నా బాధ. ఇదే ఆకాష్ బాధ....నీకిప్పుడు ఎంత చెప్పినా అర్థం కాదు.

జీవితంలో నువ్వనుకున్న లక్ష్యం చేరుకుని వెనక్కి తిరిగి చూసుకో. ఒక్కరు కూడా నీకు మిగలరు. ప్రతి మనిషికి లక్ష్యం వుండటం, దాన్ని సాధించటానికి ప్రయత్నించటమూ మంచిదే! దాని కోసం జీవితం లోని ముఖ్యమైన ఘట్టాలని పోగొట్టుకో కూడదు.

నేషనల్ గేమ్స్ నీ లక్ష్యమయితే అలానే సాధించు. కానీ ఏవో ఛాలెంజ్ లు అవీ చేసి ఆకాష్ ని దూరం చేసుకో వద్దు. మీరిద్దరూ ఏమనుకున్నారో నాకనవసరం. మీ ఇద్దరి పెళ్ళి జరిగి తీరుతుంది” ఖండితంగా అన్నాడు అశోక్.

“నువ్వు ఆ కల్లోనే విహరించు. నా జీవితంలో పెళ్ళికి తావు లేదు” చెప్పి బయటకు నడిచింది.

జాహ్నవి పిలిచి ఏదో చెప్పబోతున్నా విన లేదు. రోడ్డు మీదకి వచ్చి ఆటో పిలిచి అందులో ఎక్కి కూర్చుంది. ఆటో వేగాన్ని పుంజుకుని సాగింది.

సూట్ కేస్ తీసుకుని రైల్వే స్టేషన్ కయితే వచ్చింది కానీ ఎక్కడికి వెళ్ళాలో అోచ లేదు కీర్తనకి.

ఫ్లాట్ ఫాం మీద వున్న చెయిర్ లో కూర్చుని తాపీగా ఆలోచించడం ప్రారంభించింది.

అశోక్ మాటలు గుర్తుకొస్తున్నకొద్దీ గుండెలు మండి పోతున్నాయి.

ఏమన్నాడతను?

తనని ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నేషనల్ గేమ్స్ కి వెళ్ళనివ్వడా? ఆకాష్ అోనే తన మారెజ్ జరిగేలా చూస్తాడా?

తనెంత గానో నమ్మిన తన అన్నయ్య ఈ మాటలు అన్నాడు.

ఎలా నమ్మాలి?

తన పూపిరే తనకి విష పూరితంగా మారిందన్న చేదు వాస్తవాన్ని ఎలా భరించాలి?

అసలు అశోక్ కీ, ఆకాష్ కీ ఎలా పరిచయం? ఆ పరిచయం తమిద్దరి అనుబంధాన్ని దెబ్బ తీసే స్థాయిలో వుండటమే చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తోంది.

ఇప్పటి వరకూ తను ఎదుర్కొన్న అవమానాలు వేరు.....ఇప్పుడు తగిలిన దెబ్బ వేరు.

అప్యాయంగా గూటికొచ్చి వాలిన గువ్వని, ఆదరించినట్లు నటించి గొంతు పిసికి చంపిన అమానుషత్వం అశోక్ లో కనిపిస్తోంది.

అసలు ఆకాష్ ఎందుకు తన మీద కక్ష కట్టాడు?

తనని నేషనల్ గేమ్స్ ఆడకుండా చెయ్యడంలో అతని ఉద్దేశం ఏంటి?

‘ఇదంతా మణి బిందు ప్లాన్ కాదు కదా?’ అనుకోగానే దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది.

ఆ దుఃఖం నుంచే పట్టుదల తలెత్తింది.

తనని ఎవరూ అడ్డుకో లేరు. తమ టీమ్ నేషనల్ కప్ సాధించడం ఖాయం.

లోకమంతా ఒక్కటై తనని ఏకాకిని చేసినా, తన ఆత్మ విశ్వాసమే లోడుగా అనుకున్నది సాధించి తీరుతుంది తను.

ఎంత సేపు అలా ఆలోచిస్తూ కూర్చుందో తెలీదు కానీ, తను కూర్చున్నాక బెంచీ చివర ఎవరో కూర్చోవడం, గలగలా నవ్వు వినిపించే సరికి తలెత్తి చూసింది కీర్తన.

అప్పటికే చికటి పడుతోంది.

మధ్యాహ్నం నుంచి ఆ బెంచీ మీద దిగాలుగా కూర్చుని ఎక్కడికి వెళ్ళాలో తెలీనట్లు, ఏ ట్రైనూ ఎక్కకుండా కూర్చున్న అందమైన కీర్తనని గమనించే సరికి ఓ అల్లరి గ్యాంగ్ కి ఆసక్తి పెరిగి పోయింది.

“హలో....ఎక్కడికి వెళ్ళాలి.....?” ఓ అబ్బాయి ఎడ్వాన్స్ అయి పోయాడు.

అయోమయంగా చూసింది.

ఆమె బిత్తిర చూపు గమనించి వాళ్ళకి ధైర్యం వచ్చేసింది.

“మద్రాసా?” రహస్యంగా అడిగాడు.

ఈ అమ్మాయి తన అందం చూసుకొని తప్పని సరిగా సినిమాల్లో జాయిన్ అవడానికే వెళ్ళుతోందన్న అభిప్రాయంలో అడిగాడు.

మాట్లాడ లేదు కీర్తన.

మరింత పక్కకి జరిగాడతను.

ముడుచుకు పోయింది కీర్తన.

ఇలాంటి అమ్మాయిల్ని హేండిల్ చేయటం చాలా సులువు అనుకున్నాడతను.

కీర్తన గురించి పూర్తిగా తెలిక!

“డబ్బు, నగలు ఏవయినా తెచ్చావా?” ఏకంగా ఏక వచనంలోకి దిగి అడిగాడు.

అభావంగా చూసింది.

“నేను తోడు వస్తాలే....” మరింత దగ్గరికి జరిగి ఆమె చేతి మీద చెయ్యి వేయ బోయాడు.

అంతే....!

ఏం జరిగిందో అర్థమయ్యే లోపు కళ్ళ ముందు నక్షత్రాలు కనిపించాయి. కుడి బుగ్గ బూరెలా వాచి పోయింది. లేచి నిలబడింది కీర్తన. “ఎవరి దోషన వాళ్ళని బతకనివ్వండి....” అంటూ విసురుగా అడుగు వేస్తూ స్టేషన్ బయటకు కదులుతుంటే, నోర్లు తెరుచుకొని చూస్తుంది పోయింది ఆ గ్యాంగ్.

బయటికి వచ్చినా ఎక్కడికి వెళ్ళాన్న ఆలోచన వదల లేదు. తన ఫ్రెండ్స్ అడ్డసులన్నీ కళ్ళ ముందు మెదిలాయి.

ఊహా! అక్కడ ఎక్కడా తనకి ప్రశాంతత వుండదు. అందరూ తనని ప్రశ్నలతో వేధిస్తారు.

మరి ఎక్కడికి వెళ్ళాలి?

తీవ్రమైన ఆలోచనలకి నిదర్శనంగా నుదురు ముడుచుకు పోయింది.

చివరికి ఒకే ఒక పేరు స్మృతి పథంలో మిగిలి పోయింది. ఎస్ అక్కడయితేనే తను ప్రశాంతంగా వుండ గలదు. ఆ చోటే తనకి ధైర్యాన్ని యివ్వ గలదు. మరేమీ ఆలోచించ లేదామె. ఆటో ఎక్కి అడ్డన్ చెప్పింది.

ఆటో రివ్యూన సాగిపోతుండగా తన నిర్ణయాన్ని తరచి తరచి చూసుకుంది.

ఒక్క నిమిషం బెరుకుగా అనిపించినా, ఈ పరిస్థితుల్లో అంతకన్నా మంచి చోటు తనకి దొరకటం చాలా కష్టం!

పర్సు లోంచి అడ్డన్ తీసి చూసుకుని, ఆటో అతనికి చెప్పింది. అర గంటలో ఆమె చెప్పిన ఇంటి దగ్గర దింపాడు.

బ్యాగ్ ని, సూట్ కేస్ ని సర్దుకుంటూ దిగింది కీర్తన.

నెమ్మదిగా అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళింది. వీధిలైటు మెగులో ఇంటి ముందు ప్రాంతమంతా కనిపిస్తోంది.

రక రకాల పూల మొక్కలతో ఆ ప్రాంతమంతా శోభాయమానంగా వుంది.

చిన్న గేటుని తీసుకుని, చుట్టూ పరికిస్తూ లోనికి అడుగువేసింది. ఎదురుగా చిన్న వరండా కనిపించింది. అక్కడ నాలుగు చైర్లు, ఒక ఉయ్యాల బల్ల కనిపించాయి.

కాలింగ్ బెల్ మోగింది. రెండు నిమిషాలు గడిచినా ఎవరూ తలుపు తీయ లేదు.

అప్పుడు గమనించింది....తలుపుకి వేలాడుతున్న తాళం కప్పని.

ఏం చెయ్యాలో లోచనట్లు ఓ నిమిషం నిలబడింది. బరువుగా వున్న బ్యాగ్ నీ, సూట్ కేస్ నీ పక్కన పెట్టింది.

మొక్కలకి పక్కగా వున్న నీళ్ళ పంపుని చూసి అక్కడికి వెళ్ళి మొహం, కాళ్ళూ, చేతులూ శుభ్రంగా కడుక్కుంది.

తియ్యగా వున్న ఆ నీళ్ళను కడుపారా తాగి, వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంది.

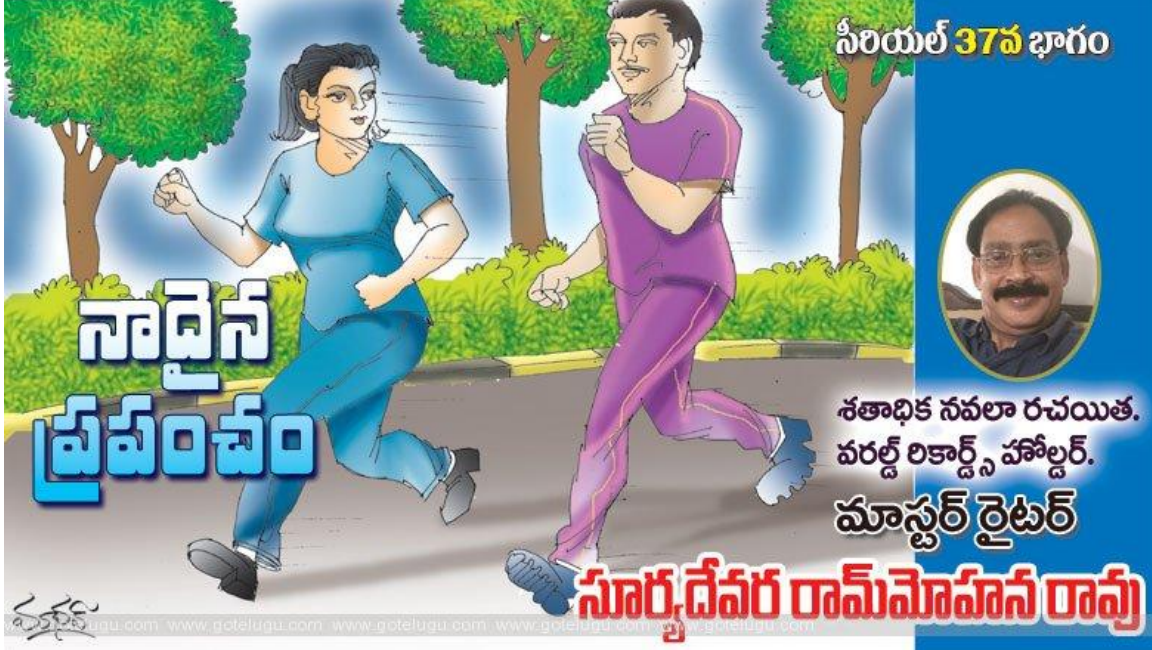
టైమ్ ఎనిమిది గంటలయింది.

ఇంకా రావాల్సిన వ్యక్తి రాలేదు.

అలసటతో కళ్ళు మూతలు పడుతుంటే, లేచి నిల్చుని ఆ పరిసరాలన్నీ తిరుగుతూ గమనించింది.

ఎంతో ఆహ్లాదంగా వుంది ఆ ప్రాంతమంతా. ఉయ్యాల బల్ల దగ్గరకి వచ్చి నిల్చుని, గొలుసు పట్టుకుని చూసింది.

చూడ గానే ఓసారి పడుకో బుద్ధయింది. నడుం వాల్చింది. 'లేవాలి' అనుకుంటూనే, మరి కొంచెం సేపు అనుకుంటూ నిద్ర లోకి జారి పోయింది.

అలా ఎంత సేపు నిద్ర పోయిందో తెలీదు. ఎవరో తనని పిలుస్తున్నట్లు లీలగా తెలుస్తోంది.

కళ్ళు తెరిపిడి పడటం లేదు. అతి ప్రయత్నమీద కళ్ళు తెరిచింది. ఎదురుగా కనిపించిన మనిషిని చూసి నిద్ర ఎగిరి పోయింది. గబుక్కున లేచి కూర్చుంది.

ఎదురుగా ప్రణీత!....

ఆశ్చర్యంగా తననే చూస్తూ!....

చూడ గానే ఉయ్యాల బల్ల మీద నుండి ఒక్క దూకు దూకింది.

“ఆ....నెమ్మది....” వారించాడతను.

ఇంకేమీ అడగలేదతను. తాళం తీసి సూట్ కేస్, బ్యాగ్ లోపల పెట్టి....

“రండి!” పిలిచాడు.

మొహమాటంగా లోపలికి అడుగు వేసింది.

“కూర్చోండి” చెప్పాడు.

హాల్లో ఉన్న సోఫాలో కూర్చుంది.

ఫ్రీజ్ లోంచి కూల్ డ్రింక్ తీసి గ్లాసులో పోసి యిచ్చాడు.

అప్పటికే దాహంగా ఉండటంతో వద్దనకుండా తీసుకుంది.

ఆమె ఏదో చెప్పబోతుంటే వారించి...

“స్నానం చేసి రండి, మాట్లాడుకుందాం....” కిచెన్ లోకి వెళ్తుతూ అన్నాడు ప్రణీత్.

మౌనంగా అతను చూపించిన వేపు నడిచింది కిర్తన.

ఆమె స్నానం చేసి జడేసుకుని వచ్చే లోపు అతను సప్టర్ ప్రెపరేషన్ పూర్తి చేశాడు. బాయిల్డ్ ఎగ్స్, పుల్కాలు, అందులోకి కర్రి, ఒక పెద్ద గ్లాస్ మిల్క్... బాగా ఆకలిగా ఉండడంతో అతనిలో మళ్ళీ చెప్పించుకోకుండానే డైనింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చుంది.

ఒక ఫ్లేట్ వుండటం చూసి “మరి మీరు?” అడిగింది.

“ఈ రోజు హోటల్లో పార్టీ వుంది. అక్కడే చేశాను. అందుకే లేటయింది” టైమ్ చూస్తూ అన్నాడు. తినేసి, ఫ్లేట్ తీసుకెళ్ళి కడిగెసి, రాక్ లోపెట్టి వచ్చింది. ప్రణీత పాత్రలన్నీ సర్దుతుంటే తనూ హెల్ప్ చేసింది.

ఆమెకి వేరే బెడ్ చూపిస్తూ...

“అక్కడ పడుకోండి. గుడ్ నైట్....” చెప్పి, అతను ఇంకో బెడ్రూమ్ వైపు వెళుతుంటే...

ఆమె “నేను ఇంట్లోంచి వచ్చేశాను.....” మెల్లగా అంది.

ఒక్క క్షణం ఆమె వంక చూశాడు.

“నిజంగా....” చెప్పింది.

“ఇష్టం లేని చోట ఎవరూ వుండ లేరు. రెస్ట్ తీసుకోండి....” చెప్పి కదల బోయాడు.

“ఇష్టం లేక పోవటం కాదు. అయిన వాళ్ళే నమ్మక ద్రోహం చేశారు. తట్టుకో లేక పోయాను. ఇష్టం లేక పోయినా వుండ గలను. కానీ మోసం చేసే మనుషుల మధ్య ఎలా....?” ఆమె గొంతు వణికింది.

అతను ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు ఆగి....

“ఇప్పుడు ప్రశాంతంగా నిద్ర పోగలరా లేదా?” అడిగాడు.

“ఏవో ఆలోచనలు చుట్టు ముడుతున్నాయి. బాధగా, భయంగా వుంది” మెల్లగా చెప్పింది.

“ఇలా రండి....కాసేపు మాట్లాడుకుందాం” అతను సోఫా వైపు కి దారితిశాడు. కీర్తన వచ్చి ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుంది.

“చెప్పండి” వినడానికి ఉద్యుక్తుడయినట్లు కాస్తంత ముందుకు వంగి అన్నాడు.

ఇంతకాం గుండెల్లో దాచుకున్న వేదనని విప్పి చెప్పడానికి ఏం పదాలు వాడాలో ఆమెకి తెలీడం లేదు. అతి ప్రయత్నం మీద భావోద్వేగాన్ని అదుపులో పెట్టుకుని మొదటి నుండి జరిగిందంతా అతనికి చెప్పుకోచింది.

మధ్యలో ఆకాష్ గురించి చెప్పేటప్పుడు అతను చిన్నగా నవ్వు కోవడం చూసి ఉక్రోషంగా అనిపించింది. చెప్పడం ఆపేస్తే....

“చెప్పండి” ఆసక్తిగా అనేవాడు.

అంతా చెప్పడానికి గంట పట్టింది. అంతా విని.

“ఈ స్టోరీ యింత వరకూ ఎంత మందికి చెప్పారు?” కామ్ గా అడిగాడు ప్రణీత్.

కోపం వచ్చేసింది కీర్తనకి.

“అంటే నేను అందరికీ చెప్పుకుంటూ తిరుగుతున్నాననా?” ఆవేశంగా అంది.

ఆమె ఆవేశాన్ని అతను అలాగే చూస్తున్నాడు. చిత్తంగా సూర్య కిరణాల తాకిడికి కరిగే మంచులా ఆమె ఆవేశమంతా చల్లారి పోయింది.

అతను అలాగే చూస్తున్నాడు. నెమ్మదిగా ఆమెలో చైతన్యం ఒళ్ళు విరుచుకుంది. నెమ్మదిగా రెక్క అల్లార్చి పైకి లేచింది. మనసులోని దిగులు మేఘంలా చెల్లా చెదురయి పోయింది.

అతని కళ్ళ లోంచి ఏదో శక్తి తరంగాలుగా తన హృదయాన్ని తాకి ఉత్తేజితం చేస్తున్నాయి.

చురుకుగా వున్న అతని కళ్ళు ఎంతో ధైర్యాన్నిస్తున్నట్లుగా వున్నాయి.

మనిషిని ఓదార్చాలి అంటే మాటే అవసరం లేదు. కంటి చూపు చాలు. మనసంతా తేలికై పోయిన భావన. ఉల్లాసంగా వుంది. కంటి ముందు లక్ష్యం మెరుపు మెరుస్తూ ప్రత్యక్షమయింది. ఆమె పెదాల మీద మనోహరమైన చిరు నవ్వు ప్రత్యక్షమవగా అప్రయత్నంగా అతనూ నవ్వి.. “ఇప్పుడు మనసు తేలిక పడిందా?” మృదువుగా అడిగాడు.

ఉత్సాహంగా తలూపింది. అతను లేచి “ఇక పడుకోండి” అని చెప్పి బెడ్రూం వైపు వెళ్ళతూ ఆగి...

“క్రీడాకారుడు ఎప్పుడూ విజయాలనే పంచుకోవాలి. అపజయాల్ని కాదు. ఎందుకంటే అపజయం బలహీనతకి గుర్తు. మన అపజయాలను ప్రత్యర్థులు తమ జయాలుగా మలచుకుంటారు కాబట్టి.”

గంభీరంగా వున్న అతని మాటల్ని నెమరు వేసుకుంటూ నిద్ర లోకి జారుకుంది కీర్తన.

తెల్ల వారు జామున నాలుగు గంటలకి తలుపు చప్పుడవుతుంటే చటుక్కున లేచింది కీర్తన.

ఒక్క క్షణం తానెక్కడుందో అర్థం కాలేదు. బెడ్ లైట్ వెలుగు గదంతా మంద్రంగా పరచుకుంది. ఎదురుగా టేబిల్ మీదున్న షీల్డ్ మసక మసకగా కనిపిస్తున్నాయి.

రాత్రి తను వాటిని చూస్తూనే నిద్ర పోయింది. నిద్రలో విజయ శిఖరం చాలా చేరువలో కనిపించింది. ఆ తర్వాత ఎలాంటి కలలూ లేని గాఢ నిద్ర పట్టేసింది.

మళ్ళీ తలుపు మీద సున్నితంగా నాక్ చేశారు ఎవరో. గబ గబా లేచి డ్రస్ సరి చేసుకుంది. తలుపు తీసింది. ఎదురుగా ట్రాక్ సూట్ లో ప్రణీత.

“జాగింగ్ కి వెళదాం పదండి” చెప్పాడు.

“అయిదు నిమిషాలు” అని చెప్పి బాత్రూం వైపు పరుగు తీసింది. ప్రణీత తలుపు తీసుకుని బయటకు వచ్చాడు.

కీర్తన బ్రష్ అయ్యి తనూ ట్రాక్ సూట్, స్పోర్ట్స్ షూ వేసుకుని బయటకు వచ్చింది.

మసక వెలుతురులో కూడా దృఢంగా, సమున్నతంగా కనిపిస్తున్న కీర్తన ఆకారం వంక ఆరాధనగా చూశాడు ప్రణీత.

అతని ఆరాధనలో వ్యామోహం లేదు. ఒక క్రీడాకారిణి ఫిట్ నెస్ ఎలా వుండాలో అలాగే వుంది కీర్తన. మానసిక బలహీనతని కూడా జయిస్తే ఈమెకి ఎదురు లేదు.

“నేను రెడీ” అతని పక్కకి వచ్చి అంది కీర్తన. అతను డోర్ లాక్ చేసి బయలు దేరాడు.

తెల్ల వారు జాము వెన్నెల విచిత్రంగా వుంది. అంత వరకూ చిక్కని పాల లాంటి వెన్నెలని లోకం మీదకి జల్లి, పాత్ర ఖాళీ అయి పోవడంతో బిక్క మొహం పెట్టాడు చంద్రుడు. అందుకే వెన్నెల తరిగి పోతోంది.

మౌనంగా జాగింగ్ చేస్తున్నారెద్దరూ. వారి మెత్తని షూ సవ్వడి....ఆ తారు రోడ్డు మీద లయబద్ధంగా వినిపిస్తోంది.

ఇంకో గంట ఆగితేనే కాస్తంతయినా అలికిడి కాదు. కీర్తనని చూస్తుంటే ముచ్చటగా అనిపించింది ప్రణీత్ కి. జాగింగ్ చేయటం మొదలు పెట్టి అప్పటికి నలభై నిమిషాలయింది. ఆమె శరీరం నుండి చెమట బిందువులు ముత్యాల వరుసలా జారుతున్నాయి కానీ ఆమెలో అలసి పోయిన జాడే లేదు. నోటి నుంచి రొప్పుతున్న శబ్దమే లేదు.

చాలా మంది అమ్మాయిలు నాలుగు అడుగులు నడిచి ఈసురోమంటూ కూర్చుండి పోతారు.

ఒంటికి చెమట పట్టడం నామోషీగా ఫీలవుతారు.

సున్నితంగా వుండటమే స్టయిల్ అనుకుంటారు. శరీరాన్ని దృఢంగా వుంచేవి ఆటలని తెలిక బ్యూటీ పార్లర్లకి వెళ్ళి వేలకి వేలు డబ్బు తగల బోస్తుంటారు.

సిగ్గునూ, పిరికి తనాన్ని వదిలి పెట్టి జాగింగ్ చేస్తే అదెంత ఆరోగ్యమో గ్రహించరు.

మార్నింగ్ వాకింగ్ పేరిట చాలా మంది ఆడ వాళ్ళు నిదానంగా చీమల్లా నడుస్తూ, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వెళ్ళడం తను చాలా సార్లు చూశాడు. సమయం వృధా అవడం తప్ప దాని మూలంగా ఏమీ ప్రయోజనం లేదు.

“కాసేపు ఆగుదామా?” పరుగెడుతూనే అడిగాడు.

“నా టైమ్ ఎప్పుడూ వన్ అవర్!” వాచ్ వంక చూసుకుంటూ అంది.

“ఓ.కె.” చెప్పాడు.

సరిగ్గా గంట అయ్యే సరికి ఇంటి పరిసరాల్లోకి వచ్చారు. కీర్తన జాగింగ్ ని ఒకే సారి ఆపేయడు. ఫినిషింగ్ స్టోగా చేస్తుంది. జాగింగ్ ని వాకింగ్ గా మార్చింది.

కొన్ని కోట్ల మంది అనే మాట ఆమె నోటి వెంటా వచ్చింది. “ప్రకృతి చాలా బావుంది” అంటూ పరిసరాలు చూస్తూ నడవటం ప్రారంభించింది. ఆకాశం తెల్ల బడుతోంది. నక్షత్రాలు కనుమరుగవుతున్నాయి.

ఇంటికి వచ్చాక బయట తోటలో వున్న బెంచీ మీద కూర్చున్నారు. రాత్రి చల్ల దనాన్ని తమలో యిముడ్చుకున్న చెట్లు మెల్లగా కదడం ప్రారంభించాయి.

“ఇంట్లో ఎవరెవరు వుంటారు?” అడిగింది కీర్తన.

“నేనూ, మా అమ్మ” చిరునవ్వుతో సమాధానమిచ్చాడు.

“మరి....?” ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

“పెళ్ళికి వెళ్ళారు. రెండు రోజుల్లో వస్తారు” చెప్పాడు.

“ఓ! నాకు ఆవిడని చూడాని వుంది.”

“ఏం?”

“మీ లాంటి మంచి మనిషికి జన్మనిచ్చిన ఆవిడ ఇంకెంత గొప్ప వ్యక్తి.”

అమె మాట్లాడుతుండగానే మధ్యలోనే లేచి తాళం తీస్తూ “ఏంటి ఉదయాన్నే ఇంత దాడి?” నవ్వుతూనే అడిగాడు.

“అబద్ధం కాదు” మెల్లగా అంది. అతనికి వినబడిందో లేదో తెలిదు. లోపలికి వెళ్ళాడు. ఓ అరగంట అక్కడే కూర్చుని తర్వాత లోపలికి వెళ్ళి స్నానం చేసి గది బయటకు వచ్చింది.

ప్రణీత్ కిచెన్‌లో వున్నాడు. “నేను హెల్ప్ చేస్తాను” అంటూ తనూ జాయినయింది.

ఏడున్నరకల్లా బ్రేక్‌ఫాస్ట్ రడి అయింది. ఇద్దరూ టేబిల్ ముందు కూర్చోబోతుండగా వరండా లోంచి ఎవరో పివడం వినిపించింది.

ప్రణీత్ చప్పున లేచి వెళ్ళాడు. ఎవరిదో మగ గొంతు వినిపిస్తోంది.

ఆ వాయిస్ వినగానే ఉలిక్కిపడింది. ఎవరిదో పరిచయమయిన గొంతులా వినబడుతోంది.

అదురుపాటులో లేచి నిలబడి కిటికీలోంచి చూసి మ్రాన్పడిపోయింది. వరండాలో అశోక్.

ప్రణీత్ తో ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు.

కలలో నడుస్తున్నదానిలా బెడ్ రూంకి వచ్చింది. అశోక్ ఇక్కడికి ఎలా వచ్చాడు....?

తనిక్కడ వున్నట్లు ఎలా తెలుసు...?

తనవరికీ చెప్పలేదు. ఆఖరికి తన ఫ్రెండ్స్ కి కూడా. ప్రణీత్ అడ్రస్ కానీ, ఫోన్ నెంబర్ కానీ తెలివు. అలాంటప్పుడు అశోక్ ఎలా రాగలిగాడు?

అంటే....???

ప్రణీత్ తనిక్కడ వున్నట్లు అన్నయ్యకి ఫోన్ చేసి చెప్పి ఉంటాడు.

“అంతా మోసం....?”

అందరూ మోసగాళ్ళే! వేటగాడి బాణం తగిలి విలవిల్లాడే గువ్వలా ముడుచుకుపోయింది మనసు.

ఈ లోకంలో నమ్మదగిన మనుషులే లేరా...? అశోక్ మాటలకే యిప్పటికీ తనకి అయోమయం నుంచి తేరుకోనివ్వలేదు....

అలాంటిది యిప్పుడు ప్రణీత్ కూడా....

నిరాశగా, నిస్సహగా అనిపించింది. అంతేకాదు, ఈ లోకం అంటేనే కనీ పుట్టుకొస్తుంది.

బెడ్మీద కూర్చోని శూన్యంలోకి చూస్తూ ఆలోచిస్తోంది కీర్తన. ప్రణీత్ లోపలికి వచ్చాడు.

అతని అడుగుల చప్పుడు వినిపించినా తలెత్తలేదు కీర్తన. ఆమె కోపాన్ని అర్థంచేసుకున్నాడతను.

“మీ అన్నయ్య వచ్చారు. మాట్లాడండి” చెప్పాడు. చివ్వున తలెత్తి చూసింది. ఆ చూపులో ‘మోసం చేశారన్న’ భావం పదునుగా కనిపించింది. చలించలేదు ప్రణీత్... “నేనే ఫోన్ చేశాను. మీరు ఎక్కడికి వెళుతున్నదీ చెప్పకుండా వచ్చేస్తే వాళ్ళు కంగారుపడతారు కదా!”

“అందుకే అతి జాగ్రత్తగా నన్ను మా అన్నయ్యతో పంపానిల నిశ్చయించుకున్నారా....? మీకు రాత్రి చెప్పాను. నేను ఎలాంటి పరిస్థితిలో యిల్లు వదిలి వచ్చేశానో... అయినా మీరు అన్నయ్యకి ఫోన్ చేశారు” నిష్ఠూరంగా అంది.

“ముందు ఒకసారి తనలో మాట్లాడండి!....చాలా బాధపడుతున్నాడు.

కాసేపు మాట్లాడలేదు కీర్తన. తర్వాత హఠాత్తుగా అంది.

“అసలు విషయం నాకు అర్థమయింది.”

“ఏమిటి?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“మీరు నన్ను బర్డెన్ గా భావిస్తున్నారు. వదిలించుకోడానికి యిలా మా అన్నయ్యకి ఫోన్ చేశారు. అసలు నాదే తప్పు. మిమ్మల్ని

అడక్కుండానే ఇక్కడికి వచ్చి సెటిలయిపోయాను” గబగబా ఆవేశంతో మహా ప్రవాహంలా మాట్లాడుతున్న ఆమె మాటకి అడ్డుకట్టవేస్తూ...

“మీరు వెళతానన్నా నేషనల్ గేమ్స్ అయ్యేవరకూ మిమ్మల్ని ఎక్కడికీ పంపించను” మెల్లగా మృదువుగా అన్నాడు.

“ఆ!....” రెప్పల్లార్పింది కీర్తన.

మళ్ళీ రిపీట్ చేశాడు ప్రణీత్. మొహంలోకి మళ్ళీ వెలుగు పాకి వచ్చింది.

“మరి అన్నయ్య?” సందేహంగా చూసింది.

“మీరు భయపడి యిక్కడ దాక్కున్నట్లు ఉండకూడదు. ధైర్యంగా ఇక్కడే వుంటానని చెప్పండి. భయపడాల్సిన పనిలేదు. నేను మీకు అండగా వుంటాను. కానీ ఒక్కమాట. మీ అన్నయ్యని అర్థం చేసుకోటానికి ప్రయత్నించండి. యింత కాలం ప్రాణంలా పెంచిన అన్నయ్య ఒక్కసారిగా ఎందుకు మారుతారు?.....ఏవో కారణాలు వుంటాయి. అందుకే ద్వేషించడం మానండి. అసలు అంతెందుకు...? ఆ విషయాన్నీ మనసు లోంచి తీసేయండి. పదండి. కాసేపు మాట్లాడిరండి” ప్రణీత్ చెప్పగా లేచి వరండాలోకి వెళ్ళింది.

అక్కడే వున్న చెయిర్లో తల వంచుకుని కూర్చున్నాడు అశోక్ కీర్తన రాగానే చప్పున కళ్ళెత్తి చూశాడు.

అతని కళ్ళలోని ఆత్మతనీ, ఆరాటాన్నీ చూసి తట్టుకోలేనట్లు చటుక్కున కళ్ళు వాల్చుకుంది కీర్తన.

అశోక్ లేచి నిల్చుని “పద” అన్నాడు. కదల్లేదు కీర్తన. ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“నేనిక్కడే వుంటాను” మెల్లగా అంది.

“యిక్కడా....” కోపంగా అన్నాడు. అతని స్వరంలో పదును తొంగిచూసింది.

“అ!....యిక్కడే!....యిక్కడ నన్ను మోసం చేసేవాళ్ళెవరూ లేరు” కీర్తన శాంతంగానే అన్నా అందులోవున్న వ్యంగ్యం బాగానే అర్థమయింది.

“అందర్నీ, అన్ని సంఘటనలనీ అర్థం చేసుకోడానికి చాలా ఓర్పు వుండాలి. అది నీకు లేదని తెలుస్తూనేవుంది. పద” అతని స్వరంలో కించిత బాధ తొంగిచూసింది.

“నేను రాను” మొండిగా అంది.

“నువ్విలా ముక్కా మొహం తెలిసి మనిషి దగ్గర గడుపుతుంటే ఆకాష్ బాధపడతాడు.”

“అతనెవరూ బాధపడటానికి?” కోపంగా అంది.

“అతనెవరో, మీ అనుబంధం ఏమిటో మీ మనసుకే తెలియాలి. బయట ఆకాష్ వెయిట్ చేస్తున్నాడు రా! వెళదాం” అన్నాడు.

అప్పుడు చూసింది కీర్తన. బయట కారులో కూర్చున్న ఆకాష్ చూడగానే ఒళ్ళు భగ్గున మండింది.

“నీ చెల్లెల్ని రెండో పెళ్ళివాడికిచ్చి చేయాలని కోరికగా వుందా?” హేళనగా అంది.

“ఎవరు! ఆకాషా?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఎస్! ముందు మణిబిందులో అతని అనుబంధం ఏమిటో తేల్చుకోమను. ఆ తర్వాత నా గురించి తీరిగ్గా బాడపడొచ్చు. అయినా యిప్పుడే చెపుతున్నాను విను. నా లక్ష్యం నేషనల్ గేమ్స్....నా ప్రాణం పోయినా నేను లెక్కచేయను కానీ లక్ష్యానికి దూరమవ్వను. దీనికి ఎవరు ఆటంకం కల్పించినా నిర్ధాక్షిణ్యంగా వాళ్ళతో అన్ని సంబంధాలు తెంచుకుంటాను” ఖచ్చితంగా అంది

కీర్తన.

ఆమె గట్టిగా మాట్లాడటం విని తనూ బయటికి వచ్చాడు ప్రణీత్. అతన్ని చూసి యింకేమనలేకపోయాడు అశోక్. విసురుగా అడుగువేస్తూ వచ్చి కారులో కూర్చున్నాడు.

అశోక్ ఒక్కడే రావడం చూసి ఆకాష్ మొహం పాలిపోయింది. కారు స్టార్టు చేశాడు. అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి. అశోక్ మొహం కందగడ్డలా మారింది. అతనేం మాట్లాడకపోవడం చూసి....

“కీర్తన రానందా...?” అడిగాడు.

“వూ...!”

“ఎందుకని?”

“మనిద్దరం తనని మోసం చేసినట్లుగా ఫీలవుతోంది. సరేగానీ ఈ ప్రణీత్ వివరాలు తెలిశాయా?” ఆత్మతగా అన్నాడు అశోక్.

“అ!... కీర్తనకి ఈ మధ్యే పరిచయం అయ్యాడు. కోచ్ గా వ్యవహరిస్తున్నాడు. బాడ్ రిమార్క్స్ లేవు. ఒకప్పుడు వాలీబాల్ ప్లేయర్ కానీ సడన్ గా మంచి స్టేజ్ లో వుండగా ఆడటం ఆపేశాడు. రీజన్స్ తెలివు.”

“ఆహా!”

యిద్దరూ కాసేపు ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళుండిపోయారు.

“సారీ!” సడెన్గా అన్నాడు అశోక్.

“ఎందుకు?” ఆశ్చర్యపోయాడు ఆకాష్.

“కీర్తన మూలంగా నీకు చాలా యిబ్బంది కలుగుతోంది” కించపడ్డాడు అశోక్. నవ్వేశాడు ఆకాష్.

“కమాన్ యార్!....కాబోయే భార్యభర్తల మధ్య ఈ అలకలు సహజం. మనం ఒకటి భావిస్తే పరిస్థితులు మరోలా పరిణమించాయి. కీర్తన మనసు నాకు తెలుసు. ఆమె మనసు గాయపడినా తొలి ప్రేమని ఎవరూ మర్చిపోగలరు....? నేను కీర్తనని అలాగే గెలుచుకుంటాను. చూస్తుండు” కాన్ఫిడెంట్గా అన్నాడు ఆకాష్.

జాహ్నవి రాకతో యింటి వాతావరణమంతా మారిపోయింది. ఇల్లంతా లక్ష్మీశోభలో కలకల్లాడిపోతోంది. పనివాళ్ళకి కూడా ఆమె అత్యంత ఆత్మీయురాలిగా మారిపోయింది. వాళ్లని కూడా ఆమె సొంత మనుషుల్లాగే చూస్తోంది.

ఇప్పుడు ఆ యింట్లో ఎల్లప్పుడూ నవ్వులు విరబూస్తూనే ఉన్నాయి. కీర్తన యింట్లోంచి వెళ్ళిపోవడాన్ని కూడా ఎవరూ తీవ్రంగా తీసుకోలేదు.

ఆమె తమమీద అలిగిందని.....మళ్ళీ రియలైజ్ తీరిగి వస్తుందని జాహ్నవి అందరికీ సర్దిచెప్పింది.

ఇంతలో ఉరమని పిడుగులో ఓరోజు మృదులూదేవి పుట్టింటివాళ్ళతో వచ్చిపడింది.

ఇదివరకటిలా ఆమెని చూసి ఎవరూ బెదరలేదు. భూపతి కళ్ళలో ధైర్యమూ చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

ఇందుకు కారణమయిన జాహ్నవిని నిశితంగా పరిశీలించింది. పిల్లలో ఏదో తెగువ కనిపించింది.

అధికారం అంతా తన చేతుల్లోంచి జారిపోయినట్లనిపించి ఓ నిశ్చయానికి వచ్చిందామె.

ఆస్థులు పంచమని గొడవ చేసింది. భూపతి ససేమిరా అన్నాడు. అశోక్ విసిగిపోయాడు. లాయర్ని సంప్రదించాడు. తన వాటాకి వచ్చే ఆస్తి అంతా తక్కువ వుండడం ఆమె తట్టుకోలేకపోయింది.

మళ్ళీ గొడవ ప్రారంభం....ఈసారి అశోక్ లొంగలేదు. దాంతో మృదులాదేవి మళ్ళీ పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

ఈ సారి ఆమె లాయర్లని అడిగి హిందూ కుటుంబాల ఆస్థులకి సంబంధించిన అన్ని వివరాలు తెలుసుకుంటోంది.

ఆ వివరాలతో భర్త మరణానంతరం భార్యకి సంక్రమించే ఆస్తిమీద ఆమె దృష్టి పడింది.

రక్తం పుష్పం

సీరియల్ 39వ భాగం

శతాధిక నవలా రచయిత.
వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.
మాస్టర్ రైటర్

సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

సంధ్యా సమయం....కోయిల రాగం.....ఎగిసే అలలు..... దుమికే జల పాతం.....అమ్మ ప్రేమ....చెలి వెచ్చని ముద్దు ఎవరికి మాత్రం సంతోషాన్ని యివ్వవు? కానీ ప్రస్తుతం ఆకాష్ అవేమీ ఆస్వాదించే స్టేజ్ లో లేడు.

యాంత్రికంగా ఛైర్ లో కూర్చున్నాడే గానీ, మనసు వేరే లోకంలో వుంది. ఎంత వద్దనుకున్నా ఆలోచనలు కీర్తన చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

పరిస్థితులు ఇలా మారి పోతాయని, తను కీర్తనలో చాలెంజ్ చేసే దూరం తమ మధ్య ఏర్పడుతుందని అస్సలు పూహించ లేదు.

తను అనుకున్నది ఒకటి...జరుగుతున్నది వేరొకటి. కీర్తనలో తన జీవితాన్ని ఎంత రసరమ్యంగా పూహించుకున్నాడు? కానీ ఆమె తన జీవిత భాగస్వామి కన్నా వాలీ బాల్ నే ఎక్కువ ప్రేమిస్తోంది. అది ఎవరైనా తట్టుకో గలరా?

లక్ష్యం వుండటమూ, దాని కోసం ప్రయత్నించడమూ గొప్పే. కానీ ఆ క్రమంలో మానవ సంబంధాలను నిర్లక్ష్యం చేస్తే ఏర్పడేది ఒంటరి తనమే.” బాధగా నుదురు రాసుకున్నాడు ఆకాష్.

ఆఖిరికి అశోక్ తో కూడా అంత తేలిగ్గా అనుబంధాన్ని తింపేసుకుని వదిలి వెళ్ళి పోయింది. రేపు పెళ్ళయినా చిన్న చిన్న గొడవలకి రిలేషన్ కట్ చేస్తే అదెంత దారుణం?

కానీ చిత్రంగా కీర్తనంటే ఏమాత్రం కోపం రావడం లేదు. ఆమెని మార్చుకుని తన దాన్ని చేసుకోడానికే ఎన్నో అబద్ధాలు చెప్పి, నాటకాలాడి ప్రయత్నించాడు.

కానీ అన్నీ విఫలమయ్యాయి. అందులో తనదీ తప్పు వుంది.

అన్ని విషయాలు ముందే చెప్పి వుండాల్సింది. అసలు చెప్పడానికయినా తాను ఆమె అభిమానినని చెబితేనే కదా తనతో మాట్లాడింది. లేక పోతే ఇంత దూరం కూడా వచ్చేది కాదు.

పంతం కొద్దీ చాలెంజ్ చేసినా, ఆమె పట్ల తనకి పూర్తి అభిమానం వుంది. కాబట్టి ఆమె గెలుపునే తను కోరుకుంటాడు.

కానీ ఇప్పుడు ఎంత చెప్పినా ఆమె నమ్మదు.

కానీ ఒక సారి ఆమెలో మాట్లాడి చూస్తే...ఏదో ఆశ మనసులో సుడులు తిరిగింది.

చేతిలో పేపర్ వెయిట్ తిప్పుతూ, సాధ్యా సాధ్యాల మీద ఆలోచించటం ప్రారంభించాడు.

అతని నుదురు చిన్నగా ముడుత పడింది. పచ్చని అతని మొహం అశాంతితో వడలి పోయింది.

స్ప్రింగ్ డోర్ చప్పుడుకి తలెత్తి చూశాడు.

“హోయ్ బావా!” తుఫాన్ లా దూసుకొచ్చింది మణి బిందు. అతని పెదాల మీద చిన్న దరహాసం.

“కమిన్!” ఆహ్వానించాడు.

“ఏంటి డల్ గా వున్నావు? మీ గాళ్ ఫ్రెండ్ గురించా?” కినుకగా అంది.

“అవును” ఒప్పుకున్నాడు.

“మై గాడ్? మా ఆకాషేనా? బిజినెస్ అవర్స్ లో ఒకమ్మాయి గురించి ఆలోచించడమా? గ్రేట్!” విస్మయంగా అంది.

“నేనూ మనిషినేగా!” చిన్నగా అన్నాడు.

“అప్ కోర్స్! సరే గానీ మూవీకి వెళ్ళామా?” గారాబంగా అంది.

తల అడ్డంగా తిప్పి “ఇప్పటికే నీ మూలంగా నా కాబోయే భార్య నాకు దూరమయింది. ఇంక నీలో షికార్లు కూడా మొదలు పెడితే, యిక నా పని యింతే!” తమాషాగా అన్నాడు.

“అలాంటి అనుమానాలున్న అమ్మాయిలో ప్రేమేంటి? అదీ కాక నా రైవల్ లో” కోపంగా అది మణిబిందు.

“లేదు! తను చాలా మంచిది. ఎంత అమాయకురాలంటే, నిజంగా అన్ని అబద్ధాలు తనలో ఎలా చెప్పానా అనిపిస్తోంది. నాకు తెలిసి వండర్స్ జరగక పోతే, నేషనల్ గేమ్స్ లో ఫైనల్స్ కి మీ రెండు టీమ్స్ వస్తాయి. నువ్వు మాత్రం ఫెయిర్ గేమ్ ఆడు. అప్పుడే విజయం నీకు ఆనందాన్నిస్తుంది. అప్పుడు ఓటమి అయినా కీర్తనని బాధ పెట్టదు. బలమైన ప్రత్యర్థి చేతిలో ఓటమికి ఎవరూ బాధ పడరు” అన్నాడు.

ఆకాష్ మాట్లాడుతుంటే బుగ్గన చెయ్యి పెట్టుకొని విచిత్రంగా అతని వంక చూస్తూ వింది మణి బిందు. చివర్లో లేచి నిలబడ్డా...

“నేను విజయం సాధించడం నాకు ముఖ్యం. అందు కోసం ప్రత్యర్థు బహిష్కరణ నేను మెట్లుగా వాడుకుంటాను. ప్రొఫెషనల్ థింకింగ్ అనేది ప్రస్తుతం అన్ని క్రీడల్లోనూ పెరుగుతోంది. అది వున్నవాళ్ళే గెలుస్తారు. సో! నేను గెలుస్తాను. గెలిచి తీరుతాను” ఆ అమ్మాయి నవ్వుతూనే చెప్పింది. కానీ ఆకాష్ కి మనసెందుకో దిగులుగా తయారయింది.

పడగెత్తి నిలుచున్న గోధుమ వన్నె త్రాచులా అనిపించింది మణి బిందుని చూస్తుంటే....

అతను ఆలోచనల్లోకి జారుకోవడం చూసి, మణిబిందు బయటకీ నడిచింది.

కీర్తన ప్రణీత్ ఇంటికి వచ్చి వారం దాటింది. ప్రణీత్ మదర్ యింకా రాలేదు. చుట్టాలంతా కలిసి షిరిడీ వెళుతుంటే, ఆమె కూడా వాళ్ళలో కలిసి వెళ్ళింది.

ఎవరూ లేకుండా అతనిలో కలిసి వుండటం ముందు బెరుకుగా అనిపించినా తర్వాత అలవాటయి పోయింది.

అతనిదంతా తన లాగే నియమబద్ధ జీవితం. ఉదయాన్నే లేవడం, జాగింగ్, ఇంటికి వచ్చి కుకింగ్, తర్వాత ఆఫీసుకి వెళ్ళి పోవడం.

హైదరాబాద్ లో పేరు పొందిన కంపెనీలో బిజినెస్ ఎగ్జిక్యూటివ్ గా పని చేస్తున్నాడు. మంచి శాలరీ. ఆ ఫీల్డ్ లో పేరు ప్రఖ్యాతులు వున్నాయని తెలుసుకున్న కీర్తన ఆశ్చర్య పోయింది.

వాలీ బాల్ నుండి జీవితాన్ని విడదీసుకుని, అతి తక్కువ కాలం లో వేరే ఫీల్డ్ లో టాప్ పాజిషన్ కి వెళ్ళడం ఎలా సాధ్య పడిందని ఓ రోజు అడిగేసింది.

నవ్వేసి పూరుకున్నాడు గానీ, సమాధానం చెప్ప లేదు. అతను ఎంత గొప్ప ప్లేయర్ ఆమెకి తెలుసు. కానీ నేషనల్ గేమ్స్ లో అతను ఎందుకు పాల్గొన లేదో ఆమెకి అర్థం కాలేదు. అతని వెనుక ఏదో నిగూఢమయిన గతం వుంది. అతను చెప్పడం లేదు. ఒకప్పుడు బాగా ఆడి, ఇప్పుడు అతను వాలీబాల్ ని త్యజించాడు.

తనకి బాగా గుర్తు. మొట్ట మొదటి సారి అతను తన దగ్గరికి వచ్చి బాలిని చేతిలోకి తీసుకున్నప్పుడు అతని చేతులు వణికాయి.

అతని కేమీ తెలియదని తనపుడు అనుకుంది. కానీ ఆలోచిస్తుంటే అనిపిస్తోంది. ఏవో కారణాల చేత వదిలి పెట్టిన గేమ్ ని అతను తన కోసమే మళ్ళీ ఆడుతున్నాడు.

అంతే కాదు. ఇన్ని సంవత్సరాలుగా అతను తన ఆటని గమనించి, అవసరమైన మెళకువలన్నీ నేర్పిస్తున్నాడు. ఇంత కన్నా గొప్ప శ్రేయోభిలాషి ఎవరుంటారు? మనసంతా అతని పట్ల కృతజ్ఞతలో నిండి పోయింది.

ఈదురు గాలికి కిటికీ రెక్కలు కొట్టుకోవడంతో వాస్తవం లోకి వచ్చింది కీర్తన. గదిలో నుండి బయటికి వచ్చి చూసింది. ఆకాశం మబ్బు పట్టింది. నలు మూలల నుండి నల్ల మబ్బులు కమ్ముకుని వస్తున్నాయి. ఎక్కడో వాన పడుతున్నట్లుగా గాలి చల్లగా వీస్తోంది. గాలి తాకిడికి చెట్ల ఆకులు గలగల ఆడుతూ కదులుతున్నాయి.

ఫ్రంట్ డోర్ వేయ బోయి, గేటు చప్పుడు కావడంతో ఆగింది కీర్తన. గేటు బయట ఆగివున్న వైట్ హోండా కారును చూడగానే ఆమె గుండె దడ దడ లాడింది.

కారు లోంచి దిగుతున్న వ్యక్తిని చూడగానే ముఖాన చిరు చెమటలు కమ్ముకున్నాయి. కాళ్ళు నేలకంటుకు పోయాయి.

ఆకాష్ కారు దిగి గేట్ తీసుకుని లోపలికి వస్తున్నాడు. అది చూసిన కీర్తన గబ గబా లోపలికి వెళ్ళి పోయింది.

మనసంతా అస్థిమితంగా మారి పోయింది. ఒళ్ళంతా ఒకటే గాభరా. బెడ్రూం లోకి వెళ్ళ బోయినదల్లా ఆగి హాల్లోనే శిలా ప్రతిమలా నిలుచుండి పోయింది.

ఈ క్షణమో మరుక్షణమో వినిపించ బోయే అతని స్వరం తనను ఎంత ఆందోళనకు గురి చేస్తుందో ఆమె ఆలోచిస్తోంది. ఇంతలో ఆకాష్ లోపలికి రానే వచ్చాడు.

ఆమె తల వాల్చి హాల్లోని కార్పెట్ వంక చూస్తోంది.

“లోపలికి రావచ్చా?” గంభీరమైన స్వరం వినిపించి ఉలిక్కి పడింది. తలెత్తి చూసింది. గుమ్మం పొడవునా నిలుచున్న అతన్ని చూసి హృదయం సంచలనానికి లోనైంది. నోట మాట రాలేదు. కొంచెం తల వూపి వూరుకుంది.

ఆకాష్ లోపలికి వచ్చి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. కీర్తన అలాగే నిలబడింది.

“కూర్చోండి” చెప్పాడు ఆకాష్.

విసురుగా తలెత్తి చూసింది కీర్తన.

“మీలో మాట్లాడాలి” అభ్యర్థనగా అన్నాడు ఆకాష్.

“నాకు మీలో మాట్లాడే అవసరం లేదు. ఖచ్చితంగా అంది కీర్తన. చిన్నగా మందహాసం చేశాడు ఆకాష్. అది చూసి

చిరాకెత్తుకొచ్చింది కీర్తనకు.

“పందెం ఓడి పోతానని భయమా?” కవ్వంపుగా అన్నాడు ఆకాష్.

“లక్ష్యం కోసం రక్త సంబంధాన్నే వదులుకున్నాను. ఈ పందెం ఒక లెక్కా?” రోషంగా అంది కీర్తన.

“జరిగిన దానికి అశోక్ చాలా బాధ పడుతున్నాడు. నీవు ఇంట్లోంచి వచ్చేయటం ఏమాత్రం బాగో లేదు. అయినా నేనుండగా పరాయి వాళ్ళ ఇంట్లో వుండటం నాకిష్టం లేదు. మన పెళ్ళయ్యే వరకూ నీవు మీ ఇంటికే వెళ్ళిపో” చెప్పాడు ఆకాష్.

విచిత్రంగా చూసింది కీర్తన.

“అసలు మీకూ నాకూ మధ్యా ఇంకా ఏ సంబంధం మిగులుందని? నా గురించి మీరెందుకు ఆలోచిస్తున్నారో నాకర్థం కావటం లేదు. నా మీద ఎంతో ప్రేమతో పందెం వేశారు. ఓ.కె. చూద్దాం. ఈ రేసులో మీరో, నేనో.....తేలిపోయే రోజు త్వరలోనే వుంది. అంత వరకూ మన అనుబంధాన్ని పునరుద్ధరించే ప్రయత్నం చెయ్యొద్దు” శాంతం గానే చెప్పినా ఆమె స్వరంలో ఒకింత పదును లొంగి చూసింది.ఆమె మాటలనే కళ్ళార్పకుండా చూసి విన్నాడు ఆకాష్.

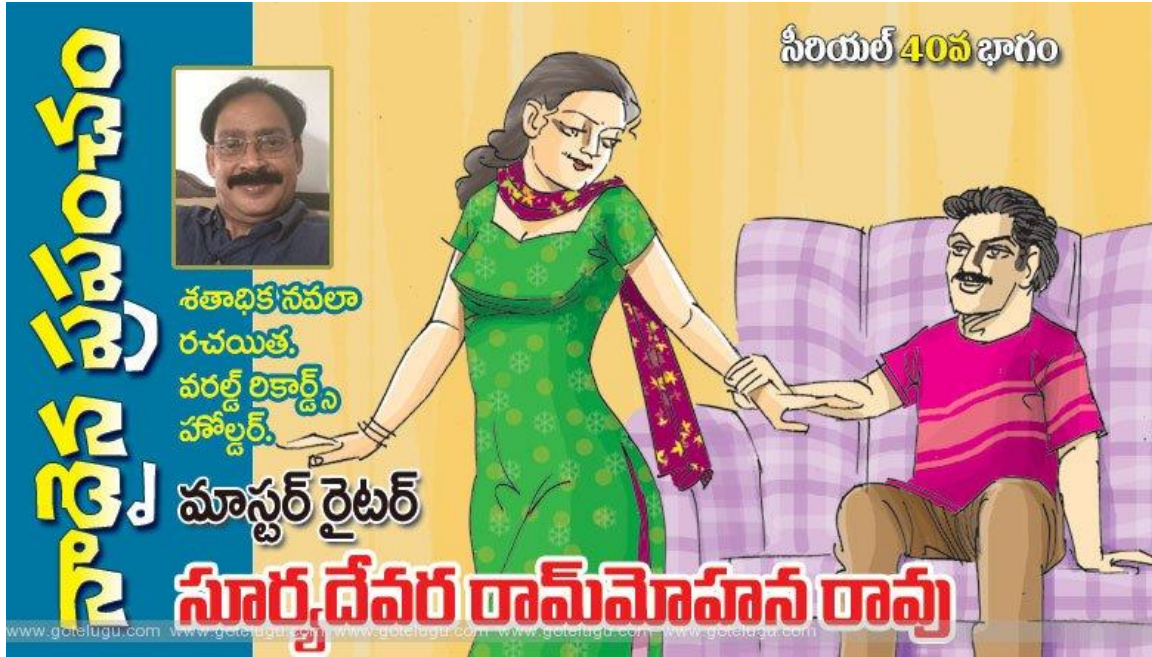
నిన్న మొన్నటి దాకా ఎంతో అమాయకంగా తను చెప్పిందల్లా నమ్మిసి తనను ఎంతో అభిమానించిన ఆమె అమాయకత్వాన్ని ఆమె మాటల్లోని స్వచ్ఛతను తనే పోగొట్టుకున్నాడు. తనదే తప్పు.

కాని ఇప్పుడు తన మనసులో పందెం గురించిన ఆలోచనలు ఏవీ లేవని ఆమెను మనసా, వాచా అభిమానిస్తున్నానని ఎలా చెప్పటం...? ఇంత జరిగాక తన గత ప్రవర్తన వెనుక కారణాలను చెప్తే ఆమె నమ్ముతుందా? ఎలా నమ్మించడం? కాసేపు మౌనంగా వుండి పోయాడు ఆకాష్.

దిగులుగా వున్న అతని వదనం చూసి ఆమె మనస్సు తెల్లబోయినట్లయింది. అతనెందుకో బాధ పడుతున్నాడు. అది తన గురించేనన్నది కీర్తన వూహించుకోలేని విషయం. ఎందుకంటే, ఇంత కాలం అతను తనని ఒక ఆట వస్తువుగా మారుద్దామని చూశాడు. తను లొంగక పోయే సరికి ఇప్పుడు మళ్ళీ వేరే పథకం వేస్తున్నాడని ఉక్రోషంగా అనుకుంది కీర్తన.

ఆమె నిలబడే వుండటం చూసి, “నా ప్రెజెన్స్ నీకు అంత అసహ్యంగా తెలుస్తోందా?” మెల్లగా అన్నాడు.

అదో మాదిరిగా ధ్వనించిన అతని స్వరం విని విచలితురాలైంది కీర్తన. చెన్నైలో బీచ్ ఒడ్డున తనకు సన్నిహితంగా వచ్చిన అతని హృదయం దాని తాలూకు మార్దవం చప్పున స్ఫురణ లోకి వచ్చాయి. అంత వరకు గడ్డ కట్టిన దేదో కరిగి పోతున్నట్లుగా కన్నీరు చెంపల మీదగా దూక బోయాయి. గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి ఏదో పనున్నట్లు కిచెన్ లోనికి వెళ్ళింది. చున్నీతో కళ్ళొత్తుకుని ఓ నిమిషం మనస్సుని పదిల పర్చుకుని ఫ్రీజ్ లో నుంచి గ్రేప్ జ్యూస్ తీసి గ్లాస్ లో పోసింది.

హాల్లో కూర్చున్న ఆకాష్ ఒకసారి చుట్టూ కలయ చూశాడు. తన దృష్టిలో సామాన్యమైన ఇల్లు . కాని కీర్తనకు మాత్రం నీడనిచ్చిన వటు వృక్షం లాంటిది.

హాల్లో ఫోకేసులో కనిపిస్తున్న ప్రణీత్ ఫోటో చూడగానే అది వరకు ఎన్నడూ ఎరుగని భావం మనసుని చుట్టు ముట్టింది. తరచి చూస్తే తెలుస్తోంది, అది ఈర్ష్య అని. ఇంత వరకూ తన జీవితంలో ఎదుటి వారు తనని చూసి ఈర్ష్య పడటం తప్ప తను ఎవరినీ చూసి ఈర్ష్య పడ లేదు. అలాంటిది ఈ రోజు కీర్తనకి అంత శ్రేయోభిలాషిగా మారిన ప్రణీత్ ని చూసి ఈర్ష్యతో మనసు భగ్గుమంటోంది.

ఆ పోటో వంకే తదేకంగా చూస్తుండిపోయాడు. తనకి అందిన రిపోర్ట్స్ గుర్తొచ్చాయి. కీర్తన విషయంలో తను చెప్పిన అబద్ధాలన్నీ నిజాలు చేసి చూపించాడు ప్రణీత్. అందుకే ఆమె తనని, ఇంటిని కాదనుకొని ఇతని దగ్గరకు వచ్చేసింది.

విశ్విద్ధరూ ఇక్కడ కలిసి వుండటం ఏ దురుద్దేశమూ లేక పోవచ్చు. కాని గ్రేట్ ఇండస్ట్రియలిస్ట్ ఆకాష్ ఉడ్బీ ఇంకొకరితో కలిసి వుండటం తాను భరించ లేని విషయం. పందెమూ వద్దూ, ఏదీ వద్దూ. నీ ఇష్టానుసారం బాగానే అంతా జరుగుతుందని గట్టిగా చెప్పేద్దామన్న ఆవేశం వస్తోంది. అంతలోనే అశోక్ మాటలు ఆపేస్తున్నాయి.

కిచెన్ లో నుంచి వస్తున్న కీర్తనను చూసి అతని ఆలోచనలు ఆగి పోయాయి. తదేకంగా ఆమె వంకే చూశాడు. ఎప్పటి లాగే ఒళ్ళంతా కప్పుకున్నట్లు కాటన్ చుడిదార్ లో వుంది కీర్తన.

ఎందుకో ఇది వరకటి లా ఆమెకు ఫ్యాషన్స్ తెలిదన్న చులకన భావం కలగ లేదు. ఎదుటి వారిలో తమ డ్రస్సింగ్ అసభ్య భావాలను రేకెత్తించ కూడదన్న అవగాహన కనిపించింది. తన లోని ఈ మార్పు తనకే స్పష్టంగా కనిపించింది.

“డ్రస్ చాలా బాగుంది....” మనస్ఫూర్తిగా మెచ్చుకున్నాడు ఆకాష్.

రెప్పలు టప టప ఆర్పింది కీర్తన. అతను అంత చనువుగా అంటాడని పూహించ లేదు. ఇప్పుడు తమిద్దరి మధ్య అంత ఇంటిమసీ లేదని ఆమె అభిప్రాయం.

మౌనంగా వుండి పోయింది. హఠాత్తుగా ఆమెని గుండెలకి హత్తుకోవాలనిపించింది ఆకాష్ కి.

ఎందుకో అర్థం కాలేదు. ఈ గొడవలు ఇవేమీ వద్దు. ప్రేమని మించింది ఏముంటుంది? అని గట్టిగా సన్నిహితంగా మెలిగినా ఆమె పెద్దగా అభ్యంతరం చెప్పేది కాదు. అప్పుడు ఆమె మనసంతా తనే!

అయితే తమిద్దరి మధ్యా వాలే బాలే కామన్ పాయింట్ కావడం మూలంగానే ఆమె తనని ప్రేమించడం తను భరించ లేక పోతున్నాడు. దాన్ని మార్చుకోడానికి తను ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కానీ ఆమెకి అది అర్థం కాదు.

“బుజ్జీ....!” ఆప్యాయంగా పిలిచాడు.

అతని ప్రేమ పూర్వకమైన పిలుపుకి మనసు కరిగి పోయింది....ఇదేంటి? ఎంతో స్టెబర్న్ అనుకున్న తను ఇలా అయి పోతోంది? తన జీవితంలో అతి ముఖ్యమైన లక్ష్యాన్ని హేళన చేసిన మనిషి విషయంలో తనకి ప్రేమ ఏంటి? అతన్ని చూసి, అతని మాటలు వినీ తనెందుకు లొంగి పోవాలి?

బింకంగా కూర్చుంది. మొహంలో బేల తనం స్పష్టంగా కనిపిస్తుండగా తన మీద కోపాన్ని ప్రదర్శించాలి కదా అన్నట్లు కూర్చున్న కీర్తనని చూసి మనసాపుకో లేక పోయాడు ఆకాష్.

“నన్ను నిజంగా ప్రేమించ లేదా?” నెమ్మదిగా అడిగాడు. తలెత్తి చూసింది. ఎదురుగా ప్రేమతో నిండిన అతని మొహం.

అలాగే చూస్తుండి పోయింది.

“చెప్ప” రెట్టించాడు ఆకాష్.

మాట్లాడ లేదు కీర్తన.....

అతను లేచి మెల్లగా దగ్గరకి వస్తున్నాడు.

అయి పోయింది..... ఇక తన మనసంతా బలహీనతకి లోనయి పోయింది.

ఇతన్ని వారించడం తన వల్ల కాదు. మెల్లగా వచ్చి కూర్చున్నాడు.

తనకి పరిచితమైన బాడి స్నేహ పరిమళం చుట్టు ముట్టింది. తల వాల్చేసింది.

ఆకాష్ ఆమె చేతిని తన చేతి లోకి తీసుకున్నాడు. కంపిస్తున్న ఆమె వేళ్ళని పరిశీలనగా చూసి పెదాలాన్ని చిన్నగా చుంబించాడు.

సున్నితంగా చేతిని విడిపించు కొని లేవ బోయింది. మణి కట్టు దగ్గర చేతిని పట్టుకుని ఆపేశాడు.

బిక్క మొహం వేసి చూసింది. ఆమె భయం అర్థమై అతని మొహంలో చిన్న నవ్వు వెలిగింది. గాభరాగా తల తిప్పేసుకుంది.

“ఆ రోజు బీచ్ లో వున్నట్లుగా వుండాలని వుంది.” ఫ్రాంక్ గా చెప్పేశాడు.

తెల్లబోయి విని దూరంగా జరగ బోయింది. ఆపేసి మరింత దగ్గరగా లాక్కున్నాడు.

“మనిద్దరి మధ్యా ఎవరు ప్రవేశించాలని చూసినా నేను సహించను. నిన్ను నా నుంచి దూరం చెయ్యాలనుకునే వాళ్ళని నేను తీర్చి వదిలి పెట్టను.” పరోక్షంగా ప్రణీత గురించి హెచ్చరికగా పలికాడు.

అతని మనసేంటో అర్థమయింది కీర్తనకి. ప్రణీత గురించి ఆకాష్ జెలసీ ఫీలవుతున్నాడు. వెంటనే కిత్ కిత్ లు పెట్టినట్లుగా మొహం లోకి నవ్వు వచ్చేసింది కీర్తనకి.

ఆకాష్ కి ఎదురుగా బాసిం పట్టు వేసుకుని కూర్చుని....

“యూ నో! ప్రణీత ఈజ్ ఎ నైస్ గై నేనంటే చాలా కేరింగ్. అంతే కాదు నా గేమ్ గురించి చాలా ఇంట్రస్ట్ చూపిస్తాడు. నా లైఫ్ లో అతనికి చాలా ఇంపార్టెంట్ ప్లేస్ వుంది.” కీర్తన ఎగ్జయిటింగ్ గా చెప్పుకు పోతూనే వుంది.

చూస్తుండగానే అతని మొహంలో భావాలు మారి పోయాయి. మొహం కఠినంగా తయారయింది. కళ్ళు ఎరువెక్కి పోయాయి. కుడి చేత్తో ఆమె బుగ్గల్ని నొక్కి పట్టాడు. మాట ఆగింది. అతని వంక భయంగా చూసి చెప్పటం ఆపింది.

పగిలిన పండు నుండి తొంగి చూసే దానిమ్మ గింజల్లా తెల్లగా , చిగుళ్ళు గులాబీ రంగులో మెరుస్తున్నాయి. బుగ్గల్ని నొక్కి పట్టడం మూలనా పెదాలు విడి వడి ఆహ్వానిస్తున్నాయి.

చేతిని అలాగే వుంచి ముందుకి జరిగాడు. పెద్దవైన కళ్ళలో కనిపిస్తున్న భయం కూడా ప్రొవోకేటింగ్గానే వుంది.

అతని పెదాలు ఆమె పెదాల్ని తాక బోతుంటే గబుక్కున తల తిప్పుకో బోయింది. ముందే వూహించినట్లుగా అతను రెండు చేతులతో ఆమె చెంపల్ని పట్టుకుని పెదాల మీద దాడి ప్రారంభించాడు.

మృదువైన ఆమె కింది పెదవి స్పర్శకి అతని లోని వాంఛలన్నీ నిద్ర లేచాయి. నాలుకతో ఆమె పై పెదవిపై ప్రేమాక్షరాలు లిఖించాడు. వివశురాలయి పోయింది కీర్తన. అతన్ని వారించ లేని అశక్తతలో పడి పోయింది.

తన లక్ష్యం, పందెం అన్నీ మర్చి పోతున్నట్లుగా వుంది. ఇతనిలో ఇంత ఆకర్షణ శక్తి వుందని తను గ్రహించ లేదు.

ఇది కేవలం ఆకర్షణేనా.... ఆకర్షణే అయి వుంటే అతను మోసం చేసాడని తెలిసి తన జీవితాన్నే కోల్పోయినట్లు తను బాధ పడదు.

అంటే ఇది ప్రేమే...? ప్రేమించిన మనిషి స్పర్శ ముందు అన్నీ దిగదుడుపేననిపిస్తోంది. ఇలాగే ఇతని చేతుల్లోనే మరణించినా చాలనిపిస్తోంది.

అప్రయత్నంగా ఆమె చేతులు అతని వీపుల చుట్టూ పడ్డాయి. అది గమనించి అతను మరింత అడ్వాన్స్‌యి పోయాడు.

లేచి నిలబడి ఆమెని రెండు చేతుల తోనూ అవలీలగా ఎత్తుకున్నాడు. మెయిన్ డోర్ తలుపు వేసి బెడ్‌రూం లోకి వెళ్ళి ఆమెని పదిలనా పడుకో బెట్టాడు.

స్ప్రింగ్ లా లేచి కూర్చుంది కీర్తన. కాంక్షతో ఎర్ర బడిన అతని కళ్ళు చూసి బిడియంగా ముడుచుకు పోయింది. చుడి దారీని కొంచెం వైకి లేపి నడుం వంపు మీద చెయ్యేశాడు. ఉచ్చాస్వన భారంగా మారడంతో హృదయం మరింత విశాలమయింది.

అక్కడ పడింది అతని చూపు.

“నీలో చాలా కష్టం” సడన్ గా అన్నాడు ఆకాష్. హాస్యంగా ఉందతని వాయిస్.

ఉలిక్కి పడి చూసింది. ఆమె చూపులో ప్రశ్నని గమనించి....

“శరీరం అంతా, ఇంత అందం పరుచుకుని వుండగా ఎక్కడ నుంచి మొదలుపెట్టాలో అర్థం కావడం లేదు.” ఆమె చుడిదార్ బటన్స్ విప్పవూ అన్నాడు.

“వద్దు!?” సిగ్గుతో ముడుచుకు పోతూ అంది. అతను వినే స్టేజ్ లో లేడు.

ఆమె డ్రస్ ని లొగించగానే స్పార్ట్స్ బ్రా నుంచి కనిపిస్తున్న ఉబికిన స్తన ద్వయం అతని మతిని పోగొట్టింది.

“నువ్వు వాలిబాల్ ఆడేప్పుడు కూడా ఎందుకు ఎక్స్ పోజింగ్ గా వుండవో ఇప్పుడు అర్థమయింది.” బ్రా మీద చెయ్యేస్తూ అన్నాడు.

మొహం అంతా అరుణిమ పులుముకుంది. అతని చాలీమీద చెయ్యి వేసి నెట్టేస్తూ.... “ప్లీజ్ వద్దు....అలా మాట్లాడొద్దు.” ముందుకు వంగి పోయి అంది.

అతను ఎంత వై సోసైటీలో పెరిగినా స్త్రీ స్వర్గ అతనికి కొత్తే! మొదటి సారిగా అతని మనసుకి దగ్గరగా వచ్చిన అమ్మాయి కీర్తన.

అందుకే ఆమె శరీరం మీద కూడా హక్కున్నట్లుగా అనిపిస్తుంది. మనసంతా ప్రేమతో నిండినపుడు తనువు పెనవేసుకోవడం అపూర్వమైన అనుభూతి.

దానిని మనసారా ఆస్వాదిస్తున్నాడు ఆకాష్. కానీ కీర్తనకి తన పరిస్థితి అయోమయంగా వుంది. ఇందాకటి వరకూ ఆకాష్ అంటే తనకి ద్వేషం అనే, అతను కనిపిస్తే కసి తీరా తిట్టాలనే వుండేది.

కానీ ఇప్పుడేంటి, ఇలా....అతని సమక్షంలో మనశ్శరీరాలు రెండూ లొంగి పోతున్నాయి.

“ఆడ వాళ్ళ ఒళ్ళు ఇంత స్మూత్ గా వుంటుందని తెలీదు.” ఆమె హృదయం మీద పరుచుకున్న వెన్నెల తెల్ల దనాన్ని స్పృశిస్తూ ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

సృష్టి లోని అద్భుత సౌందర్యాన్ని చూసినపుడు కలిగే ఆశ్చర్యం అతని కళ్ళలో ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది.

అందంగా ఒంపులు తిరిగి మరీ సుకుమారం కాకుండా, దృఢంగా వున్న ఆమె పొట్టని మృదువుగా నిమిరుతూ....“మార్వలెస్!” అన్నాడు.

సిగ్గుతో ఎర్రర బడి పోయింది ఆమె మొహం. ఓరగా అతని మొహం చూసింది. ఎంత మందికో కల రాకుమారుడితను. ఇప్పుడు తన సౌందర్యాన్ని ప్రశంసిస్తూ తన సన్నిధిలో వున్నాడనుకోగానే కించిత్ గర్వం కలిగింది.

చెదిరిన జిట్టు మొహం మీద పడ్తుండగా వయసు ధాటికి కందిన మొహం, పర్లు గుండీలు విడివడటం మూలంగా విశాలంగా కనిపిస్తున్న ఛాతీలో వున్న ఆకాష్ ఆమె వయసుని రెచ్చగొడుతున్నాడు.

హఠాత్తుగా తలెత్తి చూసిన ఆకాష్ తననే పరిశీలనగా చూస్తున్న కీర్తనని చూసి కొంటేగా నవ్వాడు.

గబుక్కున తల తిప్పుకుంది.

“నేను బావున్నానా?” అడిగాడు.

“నేనేం చూడ లేదు.” విసురుగా అంది.

“మొహమాటు పడకులే. నిజం చెప్పు. నన్ను చూసి టెంప్ట్ అయి పోతున్నావు కదూ!” చిలిపి తనం అతని గొంతు నిండా చిందులేస్తోంది.

కోపంగా చూసి వెనక్కి తిరిగి పోయింది. నున్నగా, తెల్లగా మెరిసిపోతున్న వీపు మీద ముద్దాడాడు. ఒళ్ళంతా జల్లుమని వెన్ను మిలమిలా వంగింది.

ఎదురుగా అద్దంలో కనిపిస్తున్న తన ప్రతిబింబాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూసుకుంది.

తనేనా? ఆ అద్దంలో కనిపిస్తున్నది తన రూపమేనా? ఉప్పొంగిన ఎద తెల్లని హిమగిరి శిఖరాల్ని తపిస్తుంటే మత్తులో సోలుతున్న కళ్ళు, విడివడిన పెదాలు, లోతుకుపోయిన పొట్ట, దృఢంగా వున్న జఘనం, శృంగార రసాదిదేవత వీనస్లా వున్నది తనేనా?

అద్దంలో తన వెనుక ఆకాష్ ప్రతిబింబం కనిపిస్తోంది. తల కొంచెం తిప్పి చూడబోయింది.

మెడ మీద అతని వేడి వూపిరి తగిలింది. తీరుకునే లోపే వెచ్చని ముద్దులలో తన మెడ మురిసి పోయింది.

అతని చేతులు ఆమె హృదయం మీద పడ్డాయి. ఇక తట్టుకోవడం ఆమె వల్ల కాలేదు. గబుక్కున వెనక్కి తిరిగి తన హృదయానికి హత్తుకుని పోయింది.

ఆమె చెంపలు, నదురు, పెదాలు అతని హృదయానికి వెచ్చగా తగిలాయి.

ఆమె ఏం కోరుకుంటుందో అర్థమయింది. రెండు చేతులతో ఆమె హృదయానికి మరింత దగ్గరగా హత్తుకున్నాడు.

“ఆకాష్! ఐ వాంట్ సెం థింగ్!” ఆమె ఆవేశంగా అంటోంది.

ఆమె ఒళ్ళంతా ముద్దులతో ముంచెత్తాడు.

ఆమె పూర్తిగా తనని కోరుకుంటోందన్న విషయం తెలియగానే అతనిలో అంతర్మథనం ప్రారంభమైంది.

ఆమెని దగ్గరికి తీసుకుని లాలించి బుజ్జగించి తన ప్రేమతో ఆమెను కట్టిపడేయాలనుకున్నాడే తప్ప ఆమెని లొంగదీసుకో వాలన్న ఆలోచన తనకి ఎప్పుడూ రాలేదు. ఇప్పుడు తీరా ఇంత దూరం వచ్చి శరీరాలు అదుపు తప్పాక వెనక్కి వెళ్ళటం ఎంత కష్టం....?అయినా తను కీర్తన నుంచి ఆశించింది ఇదా....? ఇలా శరీరాలు పెనవేసు కోవడం కోసం తను రాలేదు. తన ప్రేమని పునరుద్ధరించు కోవటానికి వచ్చాడు.

శారీరకంగా దగ్గరయ్యాం కాబట్టి తప్పదన్న వూహలతో కీర్తన తనని పెళ్ళి చేసుకోడానికి ఒప్పుకోవడం తను భరించలేడు.

ఆ ఆలోచన రావడం తోనే అతను ఆగిపోయాడు. ఆమె శరీరం చుట్టూ ఉక్కు కడ్డీల్లా బిగిసిన చేతులు వదులయ్యాయి. మృదువుగా విడిపించుకుని దూరంగా జరిగి కూర్చున్నాడు.

అర్థం కానట్లు చూసి చేత్తో అతని చెంపని పట్టుకుని తన మొహాన్ని తన వైపుకి తిప్పుకుని చూసింది.

అపరాధిలా వుందతని మొహం. “అయ్యాం సారీ!” అస్పష్టంగా అన్నాడు.

“నో....ప్లీజ్....!” అతని మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి అస్థిమితంగా తల ఊపుతూ అంది.

అతనికి శరీరం రగడం అంటే తెలుస్తోంది. అతి ప్రయత్నం మీద కంట్రోల్ చేసుకుని ఆమె పెదాలని గాఢంగా చుంబించి లేచాడు.

బాత్రూంకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని వచ్చి తల దువ్వుకుని, తన డ్రస్ సరిచేసుకున్నాడు.

రోషంతో, అవమానంతో ఎరుపెక్కిన మొహాన్ని చూసి అతనికి బాధనిపించింది.

“బుజ్జీ! డ్రస్ సరిచేసుకో” చెప్పాడు.

“ఏం వద్దు....” గట్టిగా అరవాలనుకుంది. కానీ దుఃఖంతో మాట పీలగా వచ్చింది.

“ఏంటి వద్దు.... ఇలా హాప్ డ్రస్సయి, నువ్వు వాలిబాల్ ఆడితే చూసేవాళ్ళ కళ్ళు పేలిపోతాయి” సరదాగా అన్నాడు.

వెంటనే నవ్వు వచ్చేసింది. కానీ అతను చేసిన అవమానం గుర్తు వచ్చి “ఇక నుంచి ఇలాగే ఆడతాను” అంటూ కోపంగా లేచి నిబడింది. బ్రా నుండి ఎద చలించింది. అతను అలాగే ఫాంటు ఛేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని నిల్చుని ఆ తర్వాత “నా ముందు ఆడు చూద్దాం” అంటూ టేబిల్ మీద వున్న బాల్ ని ఆమె వైపు విసిరాడు.

కోపంగా చూసి, అంతకు రెట్టించిన వేగంతో ఆ బంతిని అతని మీదకి విసిరింది. అది సూటిగా వెళ్ళి అతని పొట్టని తాకింది.

“అమ్మా!” అని మూలిగి కడుపు పట్టుకున్నాడు. కంగారుపడింది కీర్తన.

తను గట్టిగానే విసిరింది. ఇతనికి బాగా దెబ్బ తగిలినదా? అయినా అతను చూస్తూ నిల్చిపోతే బాల్ ని పట్టుకోవచ్చు కదా....!

గబగబా దగ్గరకు వచ్చి “ఎక్కడ తగిలింది...చూస్తాను” అంటూ ఫర్ట్ కొంచెం పైకి లేపింది.

పసుపు రంగులో నున్నగా, దృఢంగా కనిపిస్తున్న పొట్ట ఎక్స్‌రేజ్ బాడి అనడానికి చిహ్నంగా మజిల్స్ స్టిఫ్ గా వున్నాయి.

బాల్ తగిలినంత మేరా ఎర్రబడింది. “అయ్యో! అయాం....సారీ!” వేళ్ళతో మృదువుగా నిమిరుతూ అంది.

అతనికి చక్కిలిగింతలు వచ్చాయి. కానీ అమ్మాయి ముందు చెప్తే నవ్వుతుంది కదాని ఒళ్ళు బిగపట్టాడు.

“ఎక్స్ ట్రీప్లు సారీ!” అంటూ మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని రెండు చేతులతో నడుం పట్టుకుని పొట్టని ముద్దాడింది.

ఇక ఆపుకోవడం అతనివల్ల కాలేదు. గట్టిగా నవ్వుతూ “ఏయ్...నాటీ” అంటూ దూరంగా లోసేశాడు.

“ఆ! మీ వీక్నెస్ తెలిసిపోయింది” అల్లరిగా అంది.

అలా అంటున్న ఆమెని అప్పుడే చూసినట్లు కొత్తగా చూశాడు.

కళ్ళ నిండా ప్రేమ నింపుకుని చూశాడు.....

మళ్ళీ ఎప్పటికీ చూస్తానో అన్నంత ఆర్తిగా చూసాడు....

అతని చూపుకున్న శక్తి ఏంటో ఆమె కామయిపోయింది.

దగ్గరగా వెళ్ళి ఆమె పక్కనే నేల మీద కూర్చుని చుడిదార్ ఆమెకి తోడుగుతూ...

“నిజంగా ఇన్నాళ్ళూ నరకం అనుభవించాను. నేను చేసింది తప్పే! చాలా అబద్ధాలు చెప్పాను. అన్నింటికీ రిజన్ వుంది....”
అతను కన్సోలింగ్ గా చెపుతోంటే వింటోంది కీర్తన.

ఈ పందెం వేసుకున్నాక అతను ఎంత అశాంతిలో కుంగిపోతున్నాడో చెపుతుంటే వింటోంది కీర్తన. అతను చెపుతూనే ఆమెకి డ్రస్ తోడిగాడు.

ఉడుకులాన్ క్లాత్ తో మొహం తుడిచి ఫేడర్ రాసాడు. “మరి జడ?” జట్టు చూపిస్తూ అంది.

ఓపిగ్గా తని బ్రష్ చేసి క్లిప్ పెట్టాడు. మంచం మీద మిలమిలా మెరుస్తూ పడున్న ఆమె కాలి పట్టీని తెచ్చి ఆమె పాదాన్ని ఒళ్ళో పెట్టుకుని పట్టీ పెడుతుంటే ఆ దృశ్యాన్ని విస్మయంగా చూసుకుంది కీర్తన.

ఆ పని అవగానే అతని మొహాన్ని తన హృదయం మీదకి చేర్చుకుని అతని మొహాన్ని ముద్దాడింది. ఆమె కళ్ళలో కనిపించిన కన్నీటి తెరని చూసి...

“ఏం...?” కంగారుగా అన్నాడు.

“అమ్మ గుర్తొచ్చింది...ఎప్పుడో చిన్నప్పుడే చనిపోయింది. ఉంటే ఇలాగే చూసేదేమో?!” క్షణమಾಗಿ...

“అన్నయ్య కూడా చూశాడు చాలా బాగా...అందుకే తట్టుకోలేకపోయాను...నన్ను ఇంత మోసం చేస్తాడని....”దుఃఖంతో ఆమె గొంతు పూడుకుపోయింది.

ఆకాష్ ఆమె వీపు నిమిరుతూ “అంతా నీ మంచి కోసమే.”

“ఏంటి నా మంచి...? నేను నేషనల్ గేమ్స్ కి వెళ్ళకుండా చేయడమా....? అదా నా మంచి....? అతని జాట్టుని రెండు గుప్పెళ్ళతో బిగించి పట్టుకుని అంది.

“అందులోనే మేం పొరపాటు పడితే పడివుండొచ్చు. కానీ మా ఇద్దరి ఆలోచనా నువ్వు సుఖంగా వుండాలనే” ఖచ్చితంగా అన్నాడు.

“పోనీ ఆ ఆలోచన ఏంటో చెప్పొచ్చు కదా?” కినుకగా అంది.

“ఊహా! సమయం రావాలి.”

“హాల్లోకి వెళదాం” అంటూ లేచాడు.

అతను వెళతాడనుకుని మెయిన్ డోర్ తరిచింది. అతను హాల్లోనే కూర్చోవడం చూసి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

“కాసేపు వుంటాను” అన్నాడు. ఆమె మొహం వికసించింది. తనూ ఎదురుగా వున్న సోఫాలో కూర్చుంది.

“డిన్నర్ ప్రిపేర్ చేస్తాను. మీరు ఇక్కడే భోజనం చేయండి” అంది.

“వద్దు...మనిద్దరం హోటల్ కి వెళ్దాం” న్యూస్ పేపర్ చూస్తూ అన్నాడు.

ఆమె నుంచి ఏం సమాధానం రాలేదు. “అలాగేనా...?” తలెత్తి ప్రశ్నించాడు. ఆమె మొహం ఎలాగో మారిపోయింది.

“మా గేమ్స్ అయ్యేవరకూ బయటకి వెళ్ళొద్దని ఫుడ్ కూడా ఇంట్లో తీసుకోవాని చెప్పారు” మెల్లగా అంది.

“ఎవరు?” అతని నోటి నుంచి బుల్లెట్ లా వచ్చింది ప్రశ్న.

అతని మొహం చూస్తుంటే సమాధానం చెప్పడానికి అదోలా వుంది.

కానీ అంతలోనే రోషం బుసలు కొట్టింది.

“ప్రజీత్ చెప్పారు. అన్ని టెన్షన్స్ కీ దూరంగా ఫిక్స్డ్ ఫుడ్ తీసుకుంటూ కేర్ ఫుల్ గా వుండాలన్నారు.”

ఆమె మాట పూర్తవుతుండగానే అతని మొహం భేవురించిపోయింది. చేతిలోని పేపర్ ని విసిరికొట్టి లేచి నిలబడి...

“మనిద్దరి మధ్యా టర్మ్స్ డిక్టేట్ చేయడానికి అతనెవరూ....?” ఆవేశంగా అన్నాడు.

బిక్క మొహం వేసుకుని చూసింది. అతని మొహం చిరాగ్గా పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు. ప్రజీత్ వచ్చేసే టైం అయింది. ఇతను గొడవ చెయ్యకుండా వెళ్ళిపోతే బావుండును.

ఇతను మోసం చేసాడని ఈ రోజు వరకూ ఎంత బాధపడింది? ఇప్పుడొచ్చి దగ్గరకు తీసుకోగానే సర్వం మర్చిపోయింది. తనలో వున్న స్టెబిలిటీ అంతా ఏమైంది?

ఇదే ప్రేమ కాబోలు?! అందుకే అంత ద్వేషించిందీ, అంత లొంగి పోయింది...ఆలోచనల్లో అన్యమనస్కంగా వుండగానే బయట బైక్ ఆగిన చప్పుడు వినిపించింది.

గబుక్కున లేచి ఆకాష్ వంక భయంగా చూసింది.

ఏం పట్టించుకోనట్లు కేర్లెస్ గా కాలు మీద కాలేసుకుని పేపర్ చదువుతున్నానో వున్నాడు.

ఇంటి ముందు ఆగివున్న కారుని చూసి ఎవరూ వచ్చి వుంటారో పూహించాడు ప్రణీత్. అతని పెదాల మీద చిరుదరహాసం మొలిచింది.

నవ్వుతూనే హాల్లోకి అడుగుపెట్టాడు. ముందుగా తన వంక భయంగా చూస్తున్న కీర్తన కనిపించింది.

తర్వాత ఆకాష్ దగ్గరకి వెళ్ళి “హలో...అయాం ప్రణీత్....” చెప్పాడు.

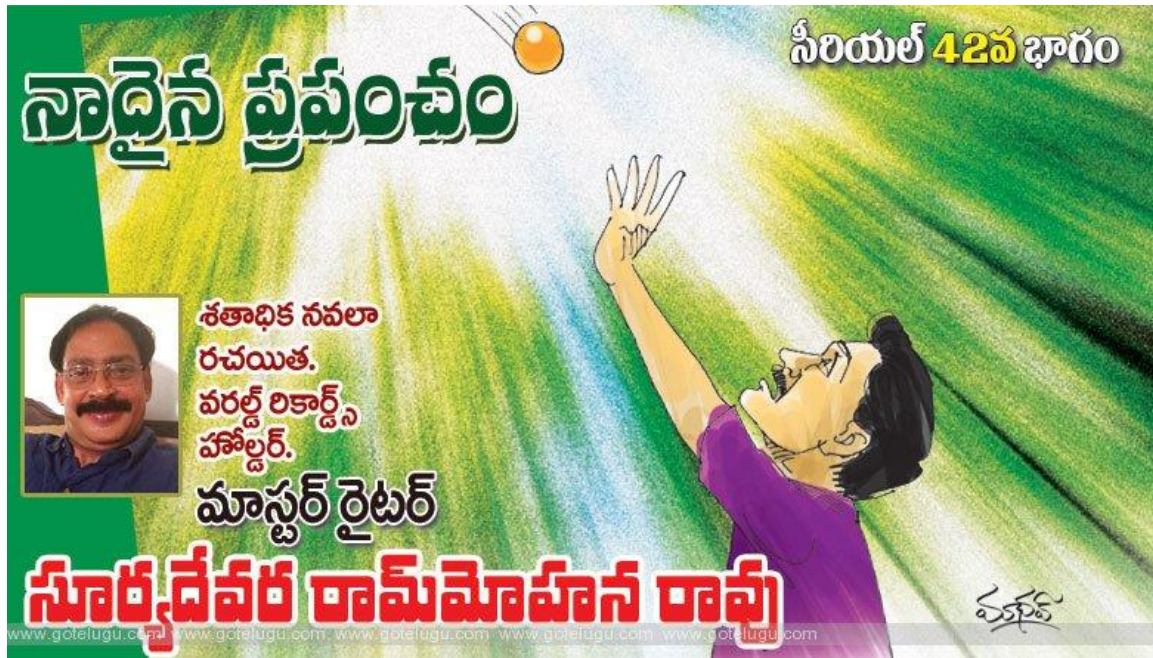
ఆకాష్ లేచి నిలబడి షేక్ హండిస్తూ....

“అయాం ఆకాష్.....కీర్తన ఉడ్ బీని....” చివరి మాట నొక్కి చెబుతుంటే, కీర్తన అసహాయంగా చూస్తూ నిలబడింది.

షేక్ హాండ్ ద్వారా ఇద్దరూ ఒకరినొకరు అంచనా వేసుకునే ప్రయత్నం చేశారు.

ఆకాష్ తన చురుకైన చూపుతో ప్రణీత్ ని నఖశిఖపర్యంతం పరిశీలిస్తుంటే....

ప్రణీత్ ప్రశాంతంగా నవ్వుతూ వున్నాడు.

“మీరేం చేస్తుంటారు?” ఆకాష్ అడిగాడు.

చెప్పాడు ప్రణీత్.

కాసేపు ఆకాష్ తన బిజినెస్ గురించి చెప్పాడు.

కీర్తన లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

పావుగంట గడిచాక ఆకాష్....

“కీర్తనా!” అని పిలిచాడు.

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడుచుకుంటూ వచ్చింది.

“డిన్నర్ బయట తీసుకుందాం రెడీ అవువ్” చెప్పి ప్రణీత్ వైపు తిరిగి “మీరూ మాతో జాయినవ్వండి” ఇన్వైట్ చేశాడు.

“నో...థాంక్యూ! మీరు వెళ్ళండి” చెప్పాడు ప్రణీత్.

కీర్తనకి ప్రణీత్ మొహం చూడాంటే యిబ్బందిగా వుంది. నిన్నటి వరకూ సొంత అన్నయ్యనీ, ప్రేమించిన వాడినీ నిందించి, ఇప్పుడు అతను వచ్చి పిలవగానే డిన్నర్ కి వెళ్ళిపోతుంటే ప్రణీత్ ఏమనుకుంటాడు? బెరుగ్గా అతని వైపు చూసింది.

చిన్నగా నవ్వి తలూపాడు.

కాస్తంత ధైర్యం వచ్చింది. గబగబా లోపలికి వెళుతుంటే, వెనక నుంచి ఆకాష్...

“చీర కట్టుకో.....!” అధికార పూర్వకంగా అన్నాడు. కావాలనే.... ఆమె మీద తనకి ఎంత చనువు వుందో ప్రణీత్ కి తెలియాలనే అన్నాడతను.

నషాళానికి అంటింది కీర్తనకి. వెనక్కి తిరిగి..

“మనిద్దరి జీవితాలూ దెబ్బలాడుకోవడంతోనే సరిపోతున్నాయి. చీరలు కొనిపెట్టి తీరిక మీకూ, కట్టుకునే ఓపిక నాకూ లేవు” విసురుగా అని వెళ్ళిపోతుంటే...

ముసిముసిగా నవ్వుతున్న ఆకాష్ నే తదేకంగా చూశాడు ప్రణీత్.

ఇద్దరూ బయటకొచ్చి కారెక్కుతుంటే, ఆ రోడ్డులోనే మరో కారులో వెళుతున్న ఒక వ్యక్తి, వాళ్ళను పరిశీలనగా చూడటం వాళ్ళిద్దరూ గమనించలేదు.

నాలుగురోజులు ప్రశాంతంగా గడిచిపోయాయి కీర్తనకి.

ఆ రోజు ఆకాష్ ఇంటికి రావటం గురించి ప్రణీత మామూలుగానే వున్నాడు. ఏమీ అడగలేదు!

ఇక ఆకాష్!

పందెం గురించి గానీ, వాలిబాల్ గురించి గానీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. తనతో మాట్లాడటం కోసం, తనని చూడటం కోసం ఎంత తపించిపోతున్నాడో చిలిపిగా వర్ణిస్తూ వుంటాడు.

ఇది వరకు జరిగిన గొడవలు , ఆకాష్ పట్ల తన డౌట్స్ అన్నీ మనసులో మేకుల్లా తొలుస్తూ వున్నా, బాలెన్స్ గా వుండటం నేర్చుకుంది కీర్తన.

అతని ప్రభావం తన గేమ్ మీద పడకుండా చూసుకుంటోంది. మైండ్ ని పూర్తిగా విభజించేసి, ఈ సెంటిమెంట్లన్నిటినీ ఓ అరలో సర్దేసింది. అందుమూలం గా డిస్టర్బ్ అయ్యే చాన్స్ లేదు.

ఆ రోజు గ్రౌండ్ కి ప్రాక్టీస్ కి ప్రణీత తో కలిసి ఎప్పటిలాగే వెళ్ళింది.

అప్పటికే మణిబిందు తన టీంలో కలిసి ప్రాక్టీస్ చేస్తోంది.

పక్క కోర్టులోకి వెళ్ళి వీళ్ళూ ప్రాక్టీస్ ప్రారంభించారు.

ఆకాష్ నాలుగు రోజులుగా కీర్తనలో మాట్లాడుతుండటం, ఇప్పుడు మణిబిందు యిక్కడ వుండటం చూసి అతని మనసు కీడు శంకించింది.

అందుకే దూరంగా వెళ్ళకుండా ఆ పక్కనే వున్న చెయిల్లో కూర్చున్నాడు.

ఎప్పటిలాగే మాట యుద్ధం ప్రారంభించింది మణిబిందు.

“ఏయ్ ప్రతిమా! జాగ్రత్తగా విను. ఆకాష్ నా ఉడ్చి. అతనిలో కార్లెక్కి పికారు చేసేవాళ్ళు కేవలం గాళ్ ప్రెండ్స్అంతే!” పకపకా నవ్వుతూ అంది.

అడుతున్నదల్లా సర్వధ్రష్టలా ఆగిపోయింది కీర్తన. మణిబిందు ఇలా మాట్లాడుతుందేంటి?

తను ఆకాష్ లో హోటల్ కి వెళ్ళినట్లు ఈ అమ్మాయికి ఎలా తెలుసు? అపనమ్మకంగా చూస్తోంది.

ప్రణీత్ కీర్తననే చూస్తున్నాడు. అతనికి మణిబిందు మాటలు వినబడటం లేదు. కానీ యిద్దరి ఫిలింగ్స్ తెలుస్తున్నాయి.

మణిబిందు ఏదో టీజ్ చేస్తున్నట్లుంది.

కీర్తన ముఖం వడలిపోయి వుంది. అతనికి తన ప్రయత్నం అంతా వృధా అయిపోతున్నట్లు అనిపించింది. కొంచెం కోపం కూడా వచ్చింది.

“కీర్తనా! గేమ్ లో ఫేస్ టూ ఫేస్ నిన్ను ఓడించే వాళ్ళెవరూ లేరు. ప్రాక్టీస్ చెయ్యి” గట్టిగా అరిచి చెప్పాడు.

ఈలోగా తెలిసిన వాళ్ళెవరో వచ్చేసరికి అతను కాస్తంత దూరంగా వెళ్ళి అతనిలో మాట్లాడుతూ, మధ్యమధ్యలో ఇటు చూడసాగాడు.

ప్రణీత్ మాటలు వినగానే మణిబిందు మొహంలో అదోలాంటి నవ్వు ప్రత్యక్షమయింది. అవతలి నుంచే హేళనగా నవ్వి...

“ఓ...అంత టాలెంటా? అందుకే కాబోలు స్టేట్ లెవల్లో ఓడిపోయింది” అంది.

పళ్ళు బిగించి, ఆవేశాన్ని ఆపుకుని తన గేమ్ ఆడుకోసాగింది కీర్తన.

అయినా వదల్లేదు మణిబిందు.

“నిజంగా అంత గొప్ప ప్లేయర్లైతే నేను విసిరిన బంతిని లిఫ్ట్ చేయగలిగితే చాలు....” వెటకారంగా అంది.

“ఏం.....అదేమన్నా గొప్ప విషయమా?” కీర్తన ఫ్రెండ్ కోపంగా అంది.

“గొప్ప! ఇవిగో ఈ బాల్స్ చూడండి. ఇవన్నీ చాలా హార్డ్....ఇంటర్నేషనల్ స్టాండర్డ్స్ లో తయారుచేసినవి. వీటితో ఆడాలి. మీ ఫ్రెండ్ వల్ల కాదనిచెప్పి తన తరపున మీరు సారి చెప్పుకోండి వదిలేస్తాం....” వ్యంగ్యంగా అంది.

అందరూ మొహమొహాలు చూసుకున్నారు. అవమానంతో వాళ్ళ ముఖాలు ఎర్రబడ్డాయి.

కీర్తన పట్టించుకోలేదు. తన ప్రాక్టీస్ తను చేసుకుంటోంది.

ఓడిపోయినట్లుగా గేలిచేస్తూ, అసభ్యమైన సంజ్ఞతో వెక్కిరించింది మణిబిందు. అరుపులూ , కేకలూ మిన్నంటాయి.

కీర్తన టీమ్ అంతా కామయిపోయింది.

తన అస్త్రం పారనందుకు అసహనంగా ఫీలయింది మణిబిందు. అందుకే మరికొస్త శృతి పెంచాలనుకుంది.

“ఏయ్! మీ కష్టాన్ని చూసి మీరంతా షేమ్ ఫీలవ్వాలి. ఏ చాలెంజ్ నీ తను టేకప్ చేయలేదు. ఆఖరికి మీరు సెలెక్షన్స్ లోనే ఇంటి

ముఖం పడతారు. కృష్ణా టీమే గెలుస్తుంది.” రగిలిపోయింది కీర్తన మనసు. భావోద్వేగాన్ని అణచుకుంటుందనడానికి చిహ్నంగా కళ్ళు, ముక్కు, చెంపలు ఎర్రబడ్డాయి.

“కెప్టెన్ ధైర్యాన్ని బట్టి మిగతా వాళ్ళూ...మీ కెప్టెనే ఇలా వుంటే మీరేం గెలుస్తారు?”

ఇక తట్టుకోలేకపోయింది కీర్తన.

“స్టాపిట్!” గట్టిగా అరిచింది.

అందరూ తిరిగి చూశారు.

నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ మణిబిందు దగ్గరకి వెళ్ళింది కీర్తన.

“ఇప్పుడు చెప్పు?” సూటిగా చూస్తూ అంది.

“శబాష్! ఇప్పుడు నువ్వు నచ్చావ్. ఈ బాల్స్ చూడు. వీటిలో ఏ బాల్ ని ఎంచుకుంటావో చెప్పు. ఆ బాల్ ని విసురుతాను. నువ్వు లిఫ్ట్ చెయ్యండి ఆ బాల్స్ ని” వున్న నాలుగైదు బాల్స్ చూపిస్తూ అంది మణిబిందు.

“ఎంచుకోవాల్సిన అవసరం లేదు” కాన్ఫిడెంట్ గా అంది కీర్తన.

కీర్తన మణిబిందు దగ్గరకి వెళ్ళడం గమనించి పక్క వ్యక్తితో మాట్లాడుతూనే ఇటువైపు చూస్తున్నాడు ప్రణీత్. కీర్తన కోర్టులోకి వచ్చింది. మణిబిందు ఒక బంతిని తీసుకుని చేత్తో తడిమింది.

ఆమె మొహంలోని పైశాచికమైన నవ్వుని చూసి ప్రణీత్ భృకుటి ముడిపడింది.

కీర్తన కోర్టులో ఫాజిషన్ లోకి వచ్చింది. ఎడమ అరచేతిలో కుడిచేతిని వుంచి ఎడమ బొటన వేలి మీద కుడి బొటన వేలిని వుంచింది.

వేగంగా వచ్చే ఆ లెదర్ బంటిని అడ్డుకోడానికి వేళ్ళని ఉక్కు కడ్డిల్లా మార్చింది.

అందరూ ఊపిరి బిగపట్టి ఏం జరగబోతోందా అని చూస్తున్నారు.

ప్రణీత్ కూడా యిటే చూస్తున్నాడు. చూస్తున్నకొద్దీ అతనిలో ఆత్మత హెచ్చవులోంది.

ఏదో జరగబోతోందని సిక్స్ సెన్స్ హెచ్చరిస్తోంది. అతనితో ఉండమని చెప్పి, ఇటువైపు అడుగు వేయటం ప్రారంభించాడు.

మణిబిందు చేతిలో బంటిని అటూ`ఇటూ తిప్పులోంది తప్ప, నేలకేసి కొట్టి ఫాజిషన్ లోకి రాలేదు.

ప్రణీత్ కి అనుమానం కలిగింది. అతని పాదాలు మరింత వేగాన్ని పుంజుకున్నాయి.

“రడ్డి!” మణిబిందు కీర్తనకేసి చూసింది. తలూపింది కీర్తన.

ఆమె చేతులు బాల్ చుట్టూ బిగుసుకున్నాయి. ఎంత వేగంగా విసరబోతోందో ఆ బంటిని చుట్టుకున్న చేతులు బిగింపుని బట్టి అతనికి అర్థమయింది.

అతని మనసు ఆందోళనకి గురయింది.

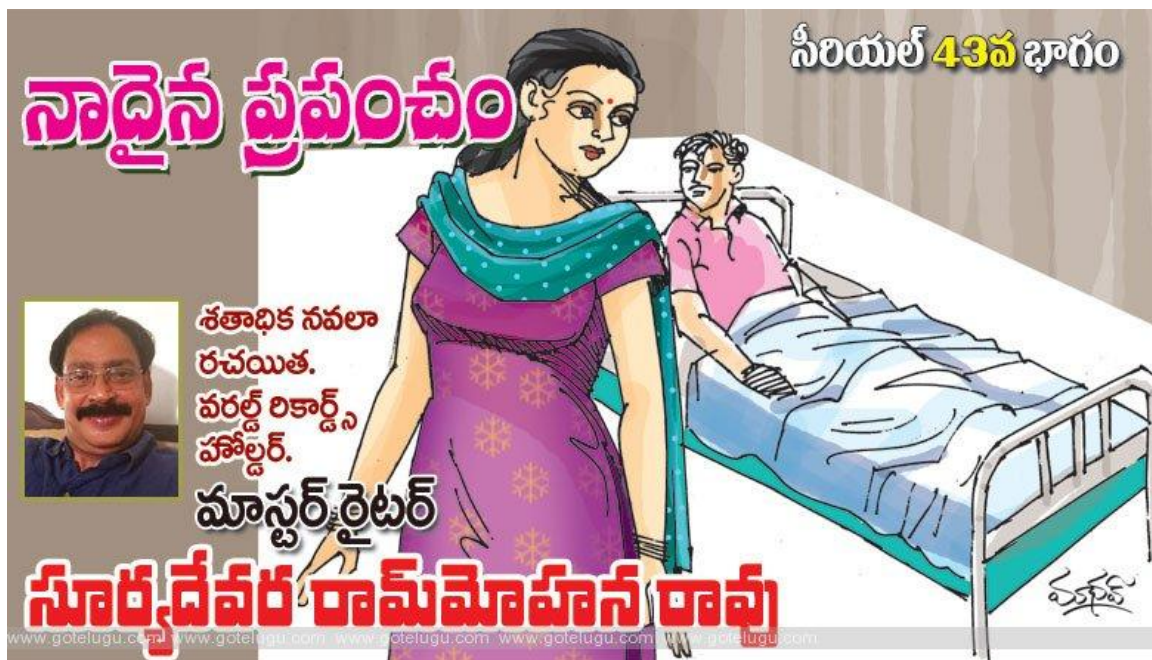
కసిగా, క్రోధంగా బంటిని విసిరింది మణిబిందు. బంటి మెలికలు తిరుగుతూ ఆకాశానికి ఎగిసింది. అవతలి కోర్టులో వున్న కీర్తన వైపు వాలసాగింది.

బంతి పైకి ఎగిరినప్పుడు అతనికి ఏమీ డౌట్ రాలేదు కానీ కిందకి దిగుతుండగా తెలిసింది ఏదో తీడా వున్న విషయం. బంతి చాలా వేగంగా, బరువుగా కిందకి జారులోంది.

కీర్తన దృష్టంతా లిప్టు చేయడం మీదే వుంది. ఆలోచించే సమయం లేదు. “కీర్తనా! నో” అంటూ అరుస్తూ అడ్డంగా వెళ్ళాడు. అప్రయత్నంగా అతని కుడిచెయ్యి బంతికి అడ్డంగా వెళ్ళింది.

అందరూ నిశ్శబ్దమై చూస్తుండగా బంతి అతని చేతిని తాకి కింద పడింది. ఏమీ జరగలేదనుకున్నారందరూ. కానీ బంతి అతని చేతిని తాకినప్పుడు ‘ఫట్’మని ఎముక విరిగిన చప్పుడు పక్కనే వున్న కీర్తనకి వినిపించి విస్మయంగా అతని వంక చూసింది.

అప్పటికే అతను విపరీతమైన బాధని ఓర్చుకున్నట్లు దవడలు బిగించాడు.

“మైగాడ్! ప్రణీత!” అతని చేతిని పట్టుకో బోయింది. ఆ మాట్రానికే బాధగా అరిచేశాడు. చూస్తుండ గానే చెయ్యి మణికట్టు దగ్గర బుస్సున పొంగి పోయింది.

వాలి బాల్ కి చెయ్యి అడ్డు పెడితేనే యిలా జరుగుతుందా? అయోమయంగా బాల్ కోసం చూసింది. అదక్షకడ లేదు. మణి బిందు ఏమీ ఎరగనట్లు అమాయకంగా చూస్తోంది.

కీర్తన కోపంగా ఆమె దగ్గరకి వెళ్ళి...“ఏదీ ఇందాకటి బాల్?” కఠినంగా అంది.

“ఇదుగో!” అంటూ ఒక బాల్ యిచ్చింది. అది పట్టుకుని ప్రణీత్ దగ్గరకి వచ్చింది.

ప్రణీత్ ని చూడగానే తెలిసింది. ఆ బాల్ కాదు తను ఎదుర్కొన్నది అది వేరే బాల్ అని.

“వదిలెయ్ కీర్తనా!” అంటూ మణి బిందు వైపు చూసి చిన్నగా నవ్వాడు.

బిత్తర పోయింది మణిబిందు. మిగతా వాళ్ళలో హాస్పిటల్ కి వెళ్ళడానికి ఎవరో ఆటో తీసుకుని వచ్చారు.

కీర్తన గబ గబా ప్రణీత్ చెయ్యి పట్టుకుని ఆటో ఎక్కించింది. మిగతా వాళ్ళు వెనకా ఆటోలో వస్తామంటే వారించాడు. ప్రాక్టీస్ చెయ్యమని హెచ్చరించాడు.

ఆటోలో కూర్చున్నాక స్తబ్ధంగా మారి పోయింది కీర్తన మనసు. ఈ సంఘటనకీ, ఆకాష్ కి సంబంధం వుందా? తనూ ఆకాష్ డిన్నర్ కి వెళ్ళినట్లు మణి బిందుకి చెప్పాడా? లేక పోతే ఎలా తెలుస్తుంది?

అసలు ప్రణీత్ కి ఏమయింది?

“ఆ బాల్.....” అడగ లేక భయ పడుతూ అంది.

“ఇనుముతో చేసింది. పైన కవరింగ్ కోసం పల్చని లెదర్ వాడారు. కొన్ని ఆప్రికన్ కంట్రీస్ లో అర చేతుల్ని రాటు దేల్చడం కోసం

ఆడతారు.”

ఊపిరి పీల్చడం మర్చి పోయి వింది. అలాంటి బాల్ ని, యముని మహిషపు లోహ గంటలా దూసుకొచ్చిన ఆ బాల్ ని, తను తన చేత్తో ఎదుర్కోవాలనుకుంది.

అప నమ్మకంగా బొటన వేళ్ళ వంక చూసుకుంది. గుండెలు దడ దడ లాడాయి.

ఎంతలో ఎంత ప్రమాదం తప్పింది? ప్రమాదం తప్పిందా? ఊహా ఆ ప్రమాదం బదిలీ అయింది. అదీ తన ఆత్మీయుడికి.

“ప్రణీత్!” అతని ఎడమ చేతిని పట్టుకుంది.

ఆమె కంట్లో సన్నటి పొర.

“ఎందుకూ? అంతా మన మంచికే! ఎందుకో నాకు డౌట్ వచ్చింది. అందుకే అడ్డం వచ్చాను. ఏం ఫర్లేదు. తగ్గి పోతుంది” తనే ధైర్యం చెప్పాడు. కానీ అతనెంత బాధని అనుభవిస్తున్నాడో అతని ముఖ కవళికలు చూస్తే తెలుస్తోంది.

బాధ, భయం, అనుమానంతో గజ గజ వణికి పోతోంది కీర్తన.

ఆకాష్....! ఇదంతా ఆకాష్ చేయించి వుంటాడా? అతనికి తన మీద ఇంత కక్ష వుందా? తుఫాను గాలికి చిక్కుకున్న లతలా మనసు అల్లాడి పోతోంది.

హాస్పిటల్ కి వెళ్ళగానే డాక్టర్ త్వరగా రెస్పాండ్ అయ్యాడు. ఎక్స్రే తీయించాడు. మణి కట్టు దగ్గర ఎముక ప్రాక్షరయింది. సిమెంటు కట్టు వేశారు.

అప్పటికే రాత్రి ఎనిమిది అయింది. రెండు రోజులు హాస్పిటల్ లోనే వుండాలన్నారు.

దిగాలుగా అయి పోయింది కీర్తన.

“మీరు ఇంటికి వెళ్ళండి.....వెళ్ళ గలరా?” అసహాయంగా అన్నాడు ప్రణీత్.

“ఇక్కడ మీరొక్కరూ...”

“ఏం ఫర్లేదు, ఇక్కడ మిమ్మల్ని వుండనివ్వరు. కాంపౌండర్, అందరూ వున్నారు. మీరు రాత్రికి ఇంట్లో ఒక్కళ్ళు వుండ గలరు కదా!” సందేహంగా అన్నాడు.

“ఉంటాను, నాకేం భయం లేదు. రేపుదయం టిఫిన్ తీసుకుని వస్తాను” వెళ్ళ లేక వెళ్ళ లేక లేచింది.

ఆమె గుమ్మం వరకూ వెళ్ళాక అతను తటపటాయిస్తూనే “కీర్తనా!” పిలిచాడు.

వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

“ఒక్క అరగంట వుండ గలవా? నీతో మాట్లాడాలి” మొహమాటంగా అన్నాడు.

చప్పున అతని దగ్గరకి వచ్చి పక్కన వున్న స్టూల్ మీద కూర్చుంది.

తదేకంగా ఆమె మొహం వంకే చూస్తుంటే, చిత్రంగా అనిపించింది. ఏంటన్నట్లు చూసింది.

“జాగ్రత్తగా వుంటారు కదూ?!” అతని స్వరం బేలగా వినిపించింది. తలూపింది.

“మీరు చాలా సార్లు....నా గురించి, నా గేమ్ గురించి అడిగారు. ఎప్పుడూ చెప్ప లేదు. కాని ఇప్పుడు ఆ టైం వచ్చినట్లుగా వుంది.”

“చెప్పండి” ఆసక్తిగా అంది.

“నేను స్కూల్ డేస్ నుంచి వాలిబాల్ లో బెస్ట్ ప్లేయర్ ని. అంచెలంచెలుగా డిస్ట్రిక్ట్, స్టేట్, నేషనల్ లెవల్ కి ఎదిగాను. ఎంత ఉధృతంగా తారా జవ్వలా పైకి లేచానో, అంతే వేగంగా కిందికి అధః పాతాళానికి పడి పోయాను. ఇందుకు కారణం ఏంటో తెలుసా? ప్రేమ.....

ఎస్.....ప్రేమే....! నేను నీకు మొదటి సారిగా కనిపించడానికి సంవత్సరం ముందు, నేను స్టేట్ లోనే గొప్ప ప్లేయర్ ని. అంతే! నేషనల్ గేమ్స్ కి సెలెక్షయిన ఆంధ్రా జట్టు కెప్టెన్ ని. టైటిల్ ఫేవరెట్ మా జట్టేననీ, మా దరి దాపుల్లో ఎవరూ లేరనీ అందరూ అనే వారు. అది నిజం కూడా.

అలాంటి సమయంలో పరిచయం అయింది ఒక అమ్మాయి. వాలి బాల్ తప్ప వేరే లోకం తెలికుండా బతుకుతున్న నాకు ఒక కొత్త లోకాన్ని చూపించింది.

ఆ లోకమంతా ప్రేమ మయం. ఆమెతో కలిసి జీవితం పంచుకోవడంలో ఎంతో మధురిమ కనిపించేది నాకు. అంతే కాక ఆమె నన్ను గేమ్స్ విషయంలో ఎంతో ప్రోత్సహించేది.

రెండేళ్ళాగి పెళ్ళి చేసుకుందామని కూడా డిసైడయ్యాం. ఎంత ప్రేమలో పడ్డా, నేను వాలిబాల్ ని ఎప్పుడూ నిర్లక్ష్యం చేయ్య లేదు.

నేషనల్ గేమ్స్ దగ్గర పడ్డామి. యిద్దరం కలిసి వెళ్ళాలని డిసైడయ్యాం.

మా టీమ్ తో పాటు తనకీ టికెట్స్ బుక్ అయ్యాయి.

అనుకున్న రోజు రానే వచ్చింది. అన్ని రౌండ్స్ లోనూ ప్రత్యర్థును ఓడించి ఫైనల్స్ కి చేరుకున్నాం.

ఆ రోజు మ్యాచ్ ఉదయం పదింటికి మ్యాచ్. ఎనిమిదిన్నరకి మేం గ్రౌండ్ కి బయల్దేరుతుండగా వచ్చింది ఆ ఫోన్ కాల్.

నేను ప్రేమించిన అమ్మాయే చేసింది. బెస్టాప్ లక్ చెప్తుతూ కాదు.

హృదయ విదారకంగా ఏడుస్తూ...ఆమెని ఎవరో కిడ్నాప్ చేశారు. రక్షించమని కోరుతోంది. ఆమె ఏదో ఏరియా పేరు చెప్తుండగా కెవ్వుమన్న ధ్వని, ఫోను పెట్టేసిన చప్పుడు వినిపించాయి.

ఒక్క నిమిషం కర్తవ్య విముఖునిలా నిల్చుండి పోయాను. బయల్దేరమని కోచ్ తొందర పెట్టడంతో అయోమయం అయి పోయాను.

నన్ను ప్రేమించిన అమ్మాయి అమాయకమైన మొహం కళ్ళ ముందు మెదిలింది.

పాపం...నన్ను నమ్ముకొని, నా కోసం వచ్చిన ఆ అమ్మాయిని యిలా వదిలేయడమేనా? చివరికి ఒక నిశ్చయానికి వచ్చాను. ఆ అమ్మాయి చెప్పిన ఏరియా గుర్తొచ్చింది. కోచ్ దగ్గరికి వచ్చి...

“పద...అందరూ వెళ్ళారు....” అన్నాడు.

“నేను డ్రాపయ్యాను సర్!” తలొంచుకుని చెప్పాను. భయంతో కాదు.

ఇన్నేళ్ళ శ్రమ వృధా అవుతున్నందుకు మనసు ద్రవించి వస్తున్న కన్నీరు కనిపించకుండా వుండటానికి....

“ఏం...?” విస్మయంగా అన్నాడు.

“చెప్ప లేను సర్!” అంటూ చివాలున బయటికి వచ్చి, టాక్సీ వేసుకొని రోడ్లన్నీ పిచ్చి వాడిలా గాలించాను. తను చెప్పిన ఏరియా అంతా వెతికాను. పోలీస్ రిపోర్టిచ్చి నిస్తాణగా స్టేడియం కి బయల్దేరాను.

స్టేడియం లోకి ఇలాగ అడుగు పెట్టానో లేదో హర్షధ్వనాలు మిన్నంటాయి.

ఆత్మతగా చూశాను. మా టీమ్ మేట్స్ అంతా పరాజయ భావంతో మొహాలు వాడి పోగా బైటికి వస్తున్నారు. బేహార్ జట్టు విజయ నినాదాలు చేస్తోంది. ఇది కాదు నన్ను కలవర పరిచింది.

బేహారు జట్టు కెప్టెన్ పక్కగా నిల్చుని విజయ గర్వంతో చిరునవ్వు చిందిస్తున్న నేను ప్రేమించిన అమ్మాయిని, ప్రత్యర్థి కెప్టెన్ తమ విజయానికి తురుపు ముక్కని సగర్వంగా అందరికీ పంచివయం చేస్తున్నాడు.

నా సహచరులంతా నా కేసి చూసిన చూపులని నేను జన్మలో మర్చి పోలేను. నేను మ్యాచ్ ఫిక్సింగ్ చేశానని గవర్నమెంటు నా మీద ఆరోపణలు చేసింది.

అన్నీ ఒకెత్తు...ప్రేమ నాకు చేసిన గాయం ఒకెత్తు....జీవితంలో వాలీ బాల్ జోలికి, ప్రేమ జోలికి పోకుండా బతుకుతున్నాను.

“కానీ ఈ గేమ్ నా ప్రాణం. ఎంతో నిబద్ధతతో ఆడే నిన్ను చూస్తుంటే ముచ్చటేసేది. నీలో నన్ను చూసుకుంటూ ఇంతకాలం గడిపాను. నేను సాధించ లేని లక్ష్యం నువ్వు సాధిస్తే చూడాలని నా కోరిక.....

జీవితంలో ఎదురయ్యే ఇలాంటి సమస్యలని జాగ్రత్తగా ఎదుర్కోని విజయం సాధించు. యిది నా ఆకాంక్ష” ఉద్వేగంగా అన్నాడు ప్రణీత్.

అతను చెపుతున్నంత సేపూ విభ్రమురాలై వింది కీర్తన.

అంటే! ఇప్పుడు తనని కూడా ఇలాగే, ప్రణీత్ లాగే, సైకలాజికల్ గా దెబ్బ తీయాలని ఆకాష్, మణిబిందు చూస్తున్నారా?

కఠినంగా మారి పోయింది కీర్తన మనసు. ఇక ఎవరూ తనని ఏ విషయానికీ లొంగ దీయ లేరు....నిశ్చయంగా అనుకుంది.

“ఇంక బయల్దేరండి....బోజనం చెయ్యాలిగా” చెప్పాడు. కీర్తన వస్తుంటే చప్పున పక్కకి లొలిగింది ఓ ఆకారం. కాసేపు అక్కడే తర్వాడి వెనక్కి వెళ్ళి పోయింది. అయితే ఆ మొహంలో విస్మయం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

అప్పటికి దాదాపు రెండు గంటల నుంచి ఆ వరండాలో కుర్చీలో కూర్చుని పడిగాపులు పడుతున్నాడు ఆకాష్.

తన పనులన్నింటినీ వాయిదా వేసుకుని కీర్తన కోసం వస్తే, ఇంత సేపయినా ఆమె ఇంటికి రాలేదు. కోపం వచ్చింది. ఎంత రాత్రయినా ఇలాగే వుండాలన్నట్లు కూర్చున్నాడు.

లోమ్మిది గంటలవుతుండగా వచ్చింది కీర్తన. ఆమె ఏదో ఆలోచనలో వుండి వరండా లోకి వచ్చే వరకూ అక్కడ ఎవరూ వున్నదీ చూసుకో లేదు.

ఆమె దగ్గరకి రాగానే.....“హలో....” అన్నాడు. ఉలిక్కి పడింది కీర్తన.

ఎదురుగా ఆకాష్! తాళం తీసి కామ్ గా లోపలికి నడిచింది.

“ఒక్క దానివీ ఎక్కడికి వెళ్ళావు? ప్రణీత్ ఏడి...?” అడుగుతుంటే నిశితంగా చూసింది.

“ఏంటా చూపు?” కోపాన్ని నటిస్తూ అన్నాడు. నవ్వు రాలేదు. లోపలికి వెళ్ళి స్నానం చేసి కిచెన్ లోకి వచ్చింది.

అతనూ వెనకాలే వచ్చి...“భోజనం చేయ లేదా? బయటకి వెళదాం రా....” పిలిచాడు. మాట్లాడ లేదు కీర్తన.

“నిన్ను చూడాలనిపించింది అన్ని పనులూ వదిలేసి వచ్చేశాను” వెనక నుంచి కౌగిలించుకుని మెడ వంపులో ముద్దాడుతూ అన్నాడు.

మృదువుగా విడిపించుకుంది. ఆశ్చర్య పోయాడు.

“ఏంటి....నా మీద కోపమా?” అడిగాడు. మాట్లాడ లేదు....

“అలిగావా...?”

సమాధానం లేదు. రైస్ కుక్కర్ పెట్టి వచ్చి, హాల్లో సోఫాలో కూర్చుంది.

అతనూ వెనకే వచ్చి ఆమె పక్కనే కూర్చుని, ఒళ్ళో తల పెట్టుకుని పడుకున్నాడు.

తదేకంగా అతని మొహం వంకే చూస్తోంది. ఇది వరకటిలా అతని మాటలు తనని కదిలించడం లేదు. అంతగా మనసు

ఘనీభవించింది.

మనుషుల్లో ఇంతగా నటన ఉంటుందా? అందులోనూ ఆకాష్ ఇలా నటించ గలడా? అన్న ఆశ్చర్యం వదలడం లేదు.

“ఏంటి అలా ఉన్నావు...? ఇంత డల్ గా వుంటే ఏంటోగా వుంది బుజ్జీ!” ఆమె పొట్టలో మొహం దాచుకుంటూ అన్నాడు.

“ఎందుకిలా చేశావు ఆకాష్....?” మెల్లగా అడిగింది కీర్తన. ఆమె కంఠంలో శాంతం వెనుక లేలగా తొంగి చూస్తున్న బాధ.

చప్పున తలెత్తి చూశాడు. అతని మొహంలో అయోమయం....

“నేనేం చేశాను?” అర్థం కానట్లు అడిగాడు.

“నా చేతులు ప్రాకృతరయితే నేను నేషనల్ గేమ్స్ కి వెళ్ళననే కదూ ఇలా చేశావు.” గబుక్కున లేచి కూర్చుని ఆమె చేతులు పట్టుకుని చూస్తూ.....

“ప్రాకృతవడం ఏంటి? అసలేం జరిగింది?” కంగారుగా అడిగాడు.

అతని ఆత్రాన్ని పరిశీలనగా చూసింది. ఎంత బాగా నటిస్తున్నాడోననిపించింది.

“వెళ్ళిపో ఆకాష్! ఇంకెప్పుడూ నాకు కనిపించ వద్దు.” గబుక్కున కీర్తనని పట్టుకుని “ఏంటి కీర్తనా? నేనేం చేశానని? నాకు అర్థం కావడం లేదు. నువ్వేం ఆలోచిస్తున్నావో నాకు తెలిసేలా చెప్పు?” ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

ఇప్పుడుప్పుడే కీర్తన కుదుట పడి తనతో మామూలుగా వుంటుందనుకుంటుంటే, మళ్ళీ ఇంత లోనే ఏం జరిగింది? ఆందోళనకి గురయింది అతని మనసు.....

“నీకు నీ ఉడ్ బీ ని గెలిపించుకోవాలని వుంటే, నిజంగా ఆ అమ్మాయికి అంత ప్రతిభ వుంటే, ఫెయిర్ గేమ్ ఆడి గెలవమను. అంతే

గానీ ఇలా ప్రత్యర్థుల కాళ్ళూ చేతులూ విరగొట్టి దాన్ని గెలుపు గా మలుచుకోవాలనుకోవడం మంచిది కాదు....” ఆవేశం రగుల్కొంటుండగా అంది.

అంతా తెల్లబోయి విని...“ఎవరు నా ఉడ్ బి...? నువ్వేగా....?” అన్నాడు.

“అని ఎవరన్నారు...?”

“ఒకళ్ళనేదేంటి? మనిద్దరం ప్రేమించుకుంటున్నాం. మధ్యలో ఏవో సమస్యలు వస్తాయి, పోతాయి. చివరికి మనిద్దరికీ పెళ్ళి జరుగుతుంది.” ఖచ్చితంగా అన్నాడు.

అంతా విని మొహం తిప్పుకుంది.

“మరి నువ్వు కాక ఇంకెవరు నా ఉడ్ బి?”

“ఎవరు అలా ప్రచారం చేసుకుంటున్నారో వాళ్ళని అడగండి.” కోపంగా అంది.

“ఎవరు మణి బిందూనా?”

“ఆహా! పేరుతో సహా తెలుసుగా!” వ్యంగ్యంగా అంది.

“అసు మా ఇద్దరి మధ్యా ఆ ప్రపోజల్స్ లేవు. అందరూ అలా పూహిస్తున్నారంతే! అదీ గాక మణిబిందు నిన్నే డిపించడానికి నా పేరు వాడుకుంటోంది అంతే! తనకి కూడా ఆ వుద్దేశం లేదు.” మొత్తుకుంటున్నట్లుగా అన్నాడు.

“ఏ రిలేషనూ లేకపోయినా ఆవిడ గారి కోసం ఎదుటి వారి ప్రాణాలలో చెలగాటం ఆడుతున్నారంటే నమ్మమంటారా?”

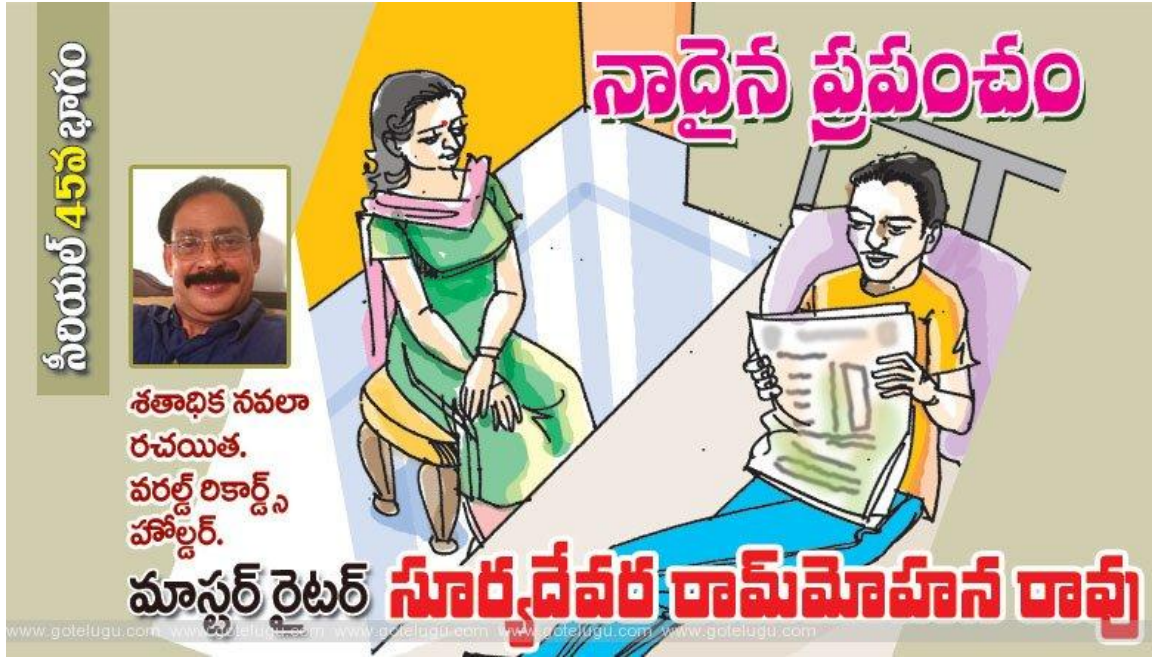
అతనికి ఓపిక నశించింది.

“ఏం జరిగిందసలు?” గట్టిగా అరిచాడు.

నిరసనగా చూసి తల తిప్పుకుంది.

అతను కాసేపు కోపంగా పచార్లు చెస్తూ వుండి పోయాడు. తర్వాత ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు సెల్ ఆన్ చేసి ఫోన్ చేశాడు.

“బిందూ! నేను ఆకాష్ ని....” అనగానే బుస్సున తల తిప్పి చూసింది కీర్తన.

పారిజాతాపహరణంలో పారిజాత పుష్పాన్ని శ్రీకృష్ణుడు రుక్మిణికి ఇచ్చాడని తెలియగానే సత్యభామ.... “అనవిని వేటు పడ్డ యురగాంగనయుంబలె....” వుందని నంది తిమ్మన వర్ణించడం గుర్తొచ్చింది ఆకాష్ కి. చప్పున తల తిప్పుకుని....

“ఏంటి గొడవ?” డైరెక్ట్ గా విషయం లోకి వెళ్ళిపోయాడు. “.....”

“అసలు నీకెన్నిసార్లు చెప్పాను? తన జోలికి వెళ్ళొద్దని....మళ్ళీ ఏం చేశావు?” గట్టిగా అడిగాడు.

అటు వైపు నుండి ఆమె చెప్పేది రెండు నిమిషాలు విన్నాడు. వింటుండగానే అతని మొహంలో రంగులు మారి పోయాయి.

“మైగాడ్!” మతి పోయినట్లు అరిచాడు.

అటు నుండి సారీ చెప్పటోంది మణి బిందు. అదేమీ వినిపించు కునే స్థితిలో లేడు.

“ఆ అమ్మాయి, నా ఉడ్ బి. ఈగ వాలినా సహించనని తెలుసు. నీ గేమ్ కోసం చ...నువ్వసలు మనిషివేనా?” కోపంగా అరిచేసి ఆపుకో లేక చేతిలోని సెల్ ని నేలకేసి విసిరి కొట్టాడు.

లెక్క పెట్ట లేనన్ని ముక్కలుగా మారి పోయిందది. అతని రియాక్షన్ అంతా డ్రామాలా వుంది కీర్తనకి. పెదాల మీద వ్యంగ్యపు నవ్వు చిందులేస్తుండగా వినోదంగా చూస్తోందతని వైపు.

“కీర్తనా! అయ్యాం ఎక్స్ ట్రీమ్ లి సారీ ! అసలు నాకు ఇవేమీ తెలివు. అయినా నా పంతం కోసం, నా పందెం కోసం నీకు హాని చెయ్యగలనని ఎలా అనుకున్నావు?” బాధగా అడిగాడు.

“నాకు మనుషుల మీద నమ్మకం పోయింది. తాము విజయం సాధించడం కోసం ఎదుటి వారి బహిరత మీద దెబ్బ కొట్టడం అన్నది ప్రతి ఫీల్డ్ లోనూ సర్వ సాధారణమై పోయింది.” చెప్పి డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గరకి వెళ్ళి ఫ్లేట్ లో ఐటమ్స్ వద్దించుకుని తిన సాగింది.

మాట వరుసకయినా అతన్ని భోజనం చెయ్యి మన లేదు. అలాగే దిగాలుగా కూర్చున్నాడు ఆకాష్. ఈ పరిస్థితుల్లో కీర్తనని ఒంటరిగా వదిలి పెట్టి వెళ్ళడానికి అతని మనసు ఒప్ప లేదు.

ఆ రాత్రికి ఇక్కడే వుండటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. భోజనం చేసి టి.వి. చూస్తూ కూర్చుంది.

అతను వెళ్ళి పోతే నిద్రపోవాలనుంది. అతను ఎంతకీ కదలడు.

“నాకు నిద్ర వస్తోంది” ఇండ్రెక్ట్ గా అంది.

“పడుకో!” చెప్పాడు.

ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. “నేనిక్కడే వుంటాను. ఒక్క దాన్ని వదిలి వెళ్ళను. నువ్వు పడుకో” దివాన్ మీద నడుం వాలుస్తూ అన్నాడు.

విచిత్రంగా చూసి లోపలికి వెళ్ళి పోయింది.

ఆ అలవాటు లేని చోటులో అతనికి నిద్ర రావడం లేదు. ఒక పక్క ఆకలి, మరో పక్క ఆవేదన, ఇంకో పక్క కంఫర్ట్ గా లేని డ్రస్. ఎంతకీ నిద్ర రావడం లేదు.

తలుపు ఓరగా వేసి వుండటం చేత, లైటు కాంతి సరళ రేఖలా ఆమె మీద పడుతోంది.

ఆమెని చూడకుండా వుండ లేని బలీయమైన కాంక్ష ఏర్పడింది. దగ్గరగా వెళ్ళి నిల్చున్నాడు. కిటికీ నుంచి వెన్నెల ఆమె చెంపలమీదుగా జీరాడుతోంది.

ఆమె, నిద్రలో అటు ఇటు కదులుతూ చేతులు వేసి పడుకోడానికి ఎవరూ లేక దిండుని ఆలంబనగా చేసుకుంది.

‘బామ్మ పక్కన పడుకునే అవాటు కాబోలు ’ నవ్వుకుంటూ అనుకున్నాడు.

మెల్లగా పక్కలో నడుం వాల్చి దిండుని ఆమె చేతుల్నుంచి తప్పించాడు. వెంటనే ఆ చేతులు ఆధారం కోసం అటూ ఇటూ కదిలి ఆకాష్ శరీరం తగలగానే చుట్టేశాయి.

ఇక విడవలేనట్లు అతని హృదయం లోకి దూరి పోయి పడుకుంది. ఇక రక్షణ ఏర్పడినట్లు గాడ నిద్ర లోకి జారుకుంది. అతని కళ్ళు అప్రయత్నంగా తడయ్యాయి. ఈమె గొప్ప క్రీడాకారిణి కావచ్చు. మానసికంగా మాత్రం ఒంటరి. అందుకేగా ఆ ఒంటరితనాన్ని పోగొట్టి ఆమె జీవితంలో ఆనందానుభూతుల్ని నింపి తనూ ఆనందాన్ని పొందాలనుకున్నాడు. ఎప్పటికీ ఆ విషయం అర్థం చేసుకుంటుంది??

తను కదిలితే ఎక్కడ ఆమెకు మెలకువ వస్తుందోనని కదలకుండా అలాగే పడుకుని....“ఇక నుంచి ఇలాగే నిద్ర పోవడం ప్రాక్టీస్ చెయ్యాలి” నవ్వుకుంటూ అనుకున్నాడు.

తెల్లారి నిద్ర లేవ గానే తన వంకే చూస్తున్న ఆకాష్ కనిపించాడు. కోపంగా మొహం పెట్టి లేచింది.

“మరీ అంత కోపం పనికి రాదు....రాత్రి నువ్వు అంత హాయిగా పడుకున్నావంటే, నా త్యాగమే కారణం” సరదాగా అన్నాడు.

విస విసా నడుచుకుంటూ ఆమె బాత్టూంకి వెళ్ళడంతో.. వెళ్ళొస్తానని చెప్పి బయటకి వచ్చాడు ఆకాష్.

ఉదయం ఏడున్నర గంటలు.....

హాస్పిటల్లో అప్పుడప్పుడే కలకలం ప్రారంభమవుతోంది.

తాపీగా నిద్ర లేచిన పేషెంట్స్ కాలకృత్యాలు తీర్చుకుంటున్నారు. వాళ్ళ హెల్త్ చెక్ చేయడానికి వస్తున్న నర్సులూ, కాంపౌండర్లూ మాటలు కలగాపులగంగా వినిపిస్తున్నాయి.

ఆ సమయంలో గేటు బైట ఫ్లవర్ బోకేలో నిలబడ్డ అమ్మాయి వాచ్ మెన్ తో వాదిస్తోంది.

ఇవి విజిటింగ్ అవర్స్ కావని, ఆమెని ససేమిరా వదలనని వాచ్ మెన్ అంటున్నాడు. చివరికి ఓ నోటు ఆమె పర్సు నుండి అతని జేబుకి మారాక ఒప్పుకున్నాడు.

అతను ఎక్కడ వున్నాడో తెలుసు కాబట్టి ఆమె సరాసరి అక్కడికే నడిచింది.

ప్రణీత్ అప్పటికే మొహం కడుకున్నాడు. కాంపౌండర్ సాయంలో స్నానం కూడా చేశాడు. వాల్చిన దిళ్ళ మీద వెనక్కి ఆనుకుని కూర్చుని పేపర్ చదువుకుంటున్నాడు. అతని మొహం ప్రశాంతంగా వుంది. బెరుకుగా గుమ్మం బయటి నిల్చుందామె.

“మే ఐ కమిన్” లో గొంతుకతో అంది.

తల తిప్పి చూశాడు ప్రణీత్.

ఎదురుగా మణిబిందు....అతని మొహంలో చిరు దరహాసం.

మెల్లగా నడుచుకుంటూ వచ్చి బోకే అతని చేతిలో పెట్టి “విష్ యూ స్పీడ్ రికవరీ” అంది.

“థాంక్యూ!” చిరునవ్వుతో చెప్పి “కూర్చోండి” అన్నాడు.

మొహమాటంగా పక్కనే వున్న చెయిర్ లో కూర్చుంది.

నిన్నటి నుంచి మనసు లోని సంఘర్షణని తట్టుకో లేక రావడం అయితే వచ్చింది కానీ ఏం మాట్లాడాలో తెలీడం లేదు.

“బాగా ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నారా?” మృదువుగా, స్నేహ పూర్వకంగా అడిగాడు.

చప్పున తలెత్తి చూసింది. అతని మొహంలో హేళన గానీ, వెటకారం గానీ లేదు...ప్రశాంతంగా వున్నాడు. తలూపింది....

“జరిగిన దానికి నేను చాలా బాధ పడుతున్నాను” పశ్చాత్తాపంగా అంది.

“నా గురించయితే మీరు బాధపడడం వృధా...కానీ మీరు గత ఆరు నెలల నుంచీ ఒక అమాయకురాలైన హృదయంతో ఆడుకున్నారు. ఆమె హృదయం లోని ప్రేమని వ్యక్తుల పట్ల నమ్మకాల్ని చెల్లాచెదురు చేశారు. దీనికి మీరు ఏం జవాబు చెబుతారు?” సూటిగా అడిగాడు...

తల వంచుకుంది. కంటిన్యూ చేశాడు.

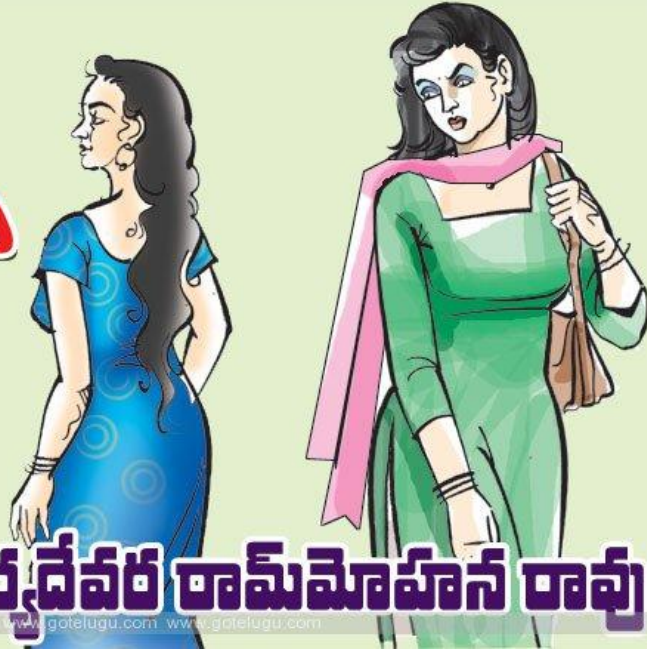
“విజయం కోసం....అవునా? ఇప్పుడామె చెయ్యి విరిగి ఆశలన్నీ వమ్మయి పోయి, చెయ్యిని నేరానికి శిక్ష అనుభవిస్తూ, కన్నీళ్ళతో జీవిత శిథిలాల మధ్య నిస్సహాయంగా పడుంటే, ఆ శిథిలాల మీద విజయ శిఖరాల్ని అధిరోహించాలనుకున్నారు. అది నిజంగా ఆనందాన్ని కలిగిస్తుందా? ఇదేనా క్రీడాస్ఫూర్తి? ఎవరు మీలో ఈ యాటిట్యూడ్ ని ప్రవేశ పెట్టారు?” ఎంత వద్దనుకున్నా అతని గొంతులో ఆవేశం తాండవించింది.

నాదైన ప్రపంచం

శతాధిక నవలా
రచయిత.
వరల్డ్ రికార్డ్స్
హోల్డర్.

మాస్టర్ రైటర్ సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

“మీరే!” తాపీగా అంది.

“నేనా?” విస్మయంగా అన్నాడు....

“అవును మీరే, మీ బలహీనతే!” అతని మీదకి ఒక పాత పేపర్ విసిరి " చూడండి...మీ గురించిన ఆర్టికల్ " అంది.

ప్రపంచంలో క్రీడాకారులు క్రీడాస్ఫుర్తిని వదిలేసారనడానికి చిహ్నంగా ఏవో కొన్ని ఉదాహరణలిస్తూ తన ఉదంతాన్ని కూడా పేర్కొన్నారు. తను ఇవ్వలేదు. కానీ తన ఫ్రెండ్స్ ఎవరో ఈ పని చేసుండొచ్చా?

“ఈ ఇష్యూలో సఫరయింది నేను....నేనెలా మీలో నెగెటివ్ థాట్స్ క్రియేట్ చేశాను?” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

“కొంచెం కూడా ఆలోచన లేకుండా, ప్రేమించిన అమ్మాయి కిడ్నాప్ అయిందని తెలియగానే, ఆటని వదిలేసి పరుగెత్తారు. కిడ్నాప్ అయిన అమ్మాయిని మీరొక్కరూ రక్షించడం కష్టం. మీరు పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇచ్చి స్టేడియంకి వెళ్ళుండొచ్చు. ఆ పని చేయకుండా....గుడ్డెట్టు చేలో పడ్డట్టు జీవిత లవ్వాన్ని వదిలేసి పరుగెత్తారు.

ఇది చదివాక నాకు తెలిసింది. ప్రేమకి వున్న పవర్ ఏంటో!....దాన్ని అడ్డుగా పెట్టుకుని గెలవానుకున్నాను.

నేను గెలవడంకోసం కీర్తనని గాయ పరచాలనుకున్నాను.

కానీ కీర్తన గెలుపు కోసం మీరు గాయపడ్డారు. అప్పుడు నాలో అంతర్మధనం ప్రారంభమైంది. ఎవరికీ చెప్పుకో లేక పోతున్నాను.

ఆవేశంలో ఇలా చేశానే గానీ ఈ పరిణామాలు చూస్తుంటే నామీద నాకే అసహ్యం వేస్తోంది.” తల వంచుకుంది. కన్నీటిబిందువొంటి “టప్” మని అర చేతిలో పడింది.

ఎలా ఓదార్పాలో తెలిలేదనికీ....

“మీకు నేను ఓ సలహా ఇవ్వాలనుకుంటున్నాను....చెప్పనా?”

“చెప్పండి....”

“బాగా ఆడండి. గెలిస్తే లోకం కీర్తిస్తుంది. ఓడారా లోకం నిందించదు. అక్కున చేర్చుకుంటుంది. నిజం.....కాకపోతే ఇక్కడ పొరాడటమే

ముఖ్యం...అప్పుడు ఓడినా బాధ కలగదు. బలమయిన ప్రత్యర్థులకి గట్టి పోటీ ఇచ్చామన్న సంతృప్తి దక్కుతుంది.” ఎంటూ జర్జించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తోంది మణిబిందు. కాసేపు మౌనంగా గడిచి పోయాక...

“ఓ కోరిక తీరుస్తారా?” ప్రార్థనా పూర్వకంగా అంది.

“చేయ గలిగేది అయితే తప్పకుండా!”

“ఓ వారం రోజులు నా గేమ్ లో లోపాలు చెప్పాలి” ఆశగా చూస్తూ అంది.

“సారీ!” నిర్మోహమాటంగా అన్నాడు. హర్షయినట్లు తల వంచుకుంది.

“కీర్తన ఒప్పుకోదు. ఎందుకంటే ఆమె నన్ను కోచ్ గా నియమించుకుంది. మా టర్మ్ నేషనల్ గేమ్స్ వరకూ....” చప్పున తలెత్తి “ఆ తర్వాత” ఆత్రంగా అంది.

“అది నా ఇష్టం” మెల్లగా అన్నాడు.

ఆమె మొహం వెలిగి పోయింది. “నేను అప్పటి వరకూ వెయిట్ చేస్తాను” అంటుంటే అయోమయంగా చూశాడు.

కాసేపు కాలేజి విశేషాలూ, వాళ్ళ పేరెంట్స్ గురించి అడిగాడు. ఆమె చెపుతుంటే వింటున్నాడు.

ఎనిమిదిన్నర కాగానే కీర్తన ఆ గది లోకి వచ్చింది. అక్కడ మణి బిందుని చూసి సర్పద్రష్టలా ఆగి పోయింది.

“హలో!” స్నేహంగా నవ్వింది మణి బిందు. మొహం చిట్టించుకుంది కీర్తన. గబగబా ప్రణీత్ దగ్గరికి వెళ్ళి “లేచిన దగ్గర నుంచి ఇలాగే కూర్చున్నారా? హాస్పిటల్లో కూడా జనాలు మిమ్మల్ని, నన్ను వదిలేలా లేరు” తిరస్కారంగా అంది. అంత ఇండైరెక్ట్ గా అనగలిగినందుకు తన మీద తనకే ఆశ్చర్యం వేసింది.

మణి బిందు విని వూరుకుంది గానీ మాటకి బదులు ఇవ్వలేదు.

కీర్తన తను తెచ్చిన టిఫిన్, మిల్క్ ప్రణీత్ కి ఇచ్చింది. “బిందుకి కూడా ఇవ్వండి కీర్తనా!” చెప్పాడు. తలెత్తి రోషంగా ఏదో అనబోయింది. అతని పెదాల మీద నవ్వు చూసి ఏమన లేక ఏదో గొణుక్కుంటూ ఇచ్చింది. వద్దనకుండా తీసుకుంది మణి బిందు. లొమ్మిదింటికి వెళతానని చెప్పి లేచింది మణిబిందు. ప్రణీత్ కి ‘బై’ చెప్పి కీర్తనతో మొదటి సారిగా “ఎప్ యూ ఆల్ ది బెస్ట్” అంది.

“ఇదో కొత్త డ్రామానా?” ఆమె గుమ్మం దాటుతుంటే మెల్లగా అంది కీర్తన.

“చూద్దాం” సాలోచనగా చూస్తూ తల పంకించాడు ప్రణీత్.

భర్తలోనూ, సవతి పిల్లలలోనూ తెగతెంపులు చేసుకుని మృదులా దేవి పుట్టింటికి వచ్చేశాక తన పుట్టింటి వాళ్ళకి తన మీద గెరవం, భయం, భక్తి తగ్గినట్లుగా తరచూ ఫీలౌతూ వుంది మృదులా దేవి.

దానికి తగినట్లే ఆస్తి కూడా మొత్తం చేజిక్కి లేదు. వాటానే వచ్చింది.

అందుకే ఏదో రకంగా ఆ కుటుంబం లోని వాళ్ళ ఆస్తిని తన దాంట్లో కలుపుకోవాని ప్లానేస్తోంది.

అశోక్ దేనికి లొంగడు. ఆ వాటా రాదు. మిగిలింది ముసలాయన, కీర్తన.....వాళ్ళిద్దరినీ ఎలాగో మభ్య పెట్టి ఏదో ఒకటి చేసి ఆ వాటాలు కొట్టేయాలి. ఆమెకిపుడు ఆస్తి దాహం, అధికార దాహం పట్టుకుంది. పుట్టింట్లో చేజారుతున్న అధికారాన్ని నిలుపుకోవాలి. అందరి ఆస్తి తన దాంట్లో కలవాలి.

అందుకే జగన్నాథంలో మంతనాలాడటం ప్రారంభించింది.

అప్పటికే వాళ్ళు ఓ ప్రణాళికను సిద్ధం చేసుకున్నారు. దాన్ని అమలుచేసే అదును కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు.

అశోక్ ఆఫీస్ వర్క్ లో బిజీగా వున్నాడు. ఎవరోచ్చినా తనని అడిగే లోపలికి పంపమని చెప్పాడు. ఆకాష్ అందుకు ఎక్స్ప్లెన్ అని

అందరికీ తెలుసు.

ఆకాష్ ఆఫీస్ లో అడుగు పెట్టగానే సుధాకర్, రమేష్ ను ఎదురయి విప్ చేశారు. తల పంకించి లోపలికి అడుగు పెట్టాడు. తలెత్తి చూశాడు అశోక్. ఆకాష్ ని చూడగానే అతని మొహం వికసించింది. చేతిలో ఫైల్ ని టేబుల్ మీద పెట్టేసి రిలాక్సుగా వెనక్కి వాలుతూ.....

“కమాన్ యార్!” సాదరంగా ఆహ్వానించాడు. ఉస్సూరంటూ వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుండి పోయాడు ఆకాష్. కీర్తన తనలో బాగానే మాట్లాడిందని మొన్న ఆకాష్ చెప్పిన దగ్గర్నుంచి కాస్తంత ధైర్యంగా వున్నాడు అశోక్. అలాంటిది ఇప్పుడు ఆకాష్ ఇలా డల్ గా వుండటంతో అతని నోసలు ముడి పడ్డాయి.

“ఏవయింది?” టేబుల్ చుట్టివచ్చి, అతని పక్కన ఫైర్ లో కూర్చుని భుజం మీద చెయ్యేసి అడిగాడు. తల విదిలించాడు ఆకాష్. మళ్ళీ ఏదో జరిగింది! అశోక్ నిర్ధారించుకున్నాడు. తను మౌనంగా వుండి పోయాడు. కాసేపటికి తేరుకుని జరిగిందంతా చెప్పుకోవాల్సి వచ్చింది.

“అశోక్! నిజానికి ఇందులో కీర్తన తప్పు ఏముంది? జరుగుతున్న సంఘటనలు అలా వున్నాయి. నేను కీర్తనలో నమ్మకం కలిగించ లేక పోయాను. తనని అనుకుని లాభం లేదు. నాదే తప్పు.

మణిబిందు ఎగ్రెసివ్ గా వెళ్తుంటే అది తెలిసి తనని అదుపు చేయ లేక పోయాను” ఆవేదనగా అన్నాడు.

“పూర్వోక్త....! కాలం అన్నింటికీ పరిష్కారాలు చూపిస్తోంది. కీర్తనలో ని పట్ల ప్రేమ వుంది. కానీ దానికి అడ్డుగా లక్ష్యం వుంది. అది నెరవేరని ఆ ప్రేమ మీ ఇద్దరినీ కలుపుతుంది.

కాసేపు ఒకరినొకరు ఓదార్చుకుంటూ వుండి పోయారు. ఆఫీస్ కి టైమవుతోందని చెప్పి ఆకాష్ లేచాడు. గుమ్మం వరకూ రాబోతే వారింపి తనే బయటకి వచ్చాడు.

తలుపు తీయగానే తుపు దగ్గర తచ్చాడుతున్న శ్రీధర్ గాబరాగా అక్కడ నుంచి తప్పుకోవడం ఆకాష్ దృష్టిలో పడింది. ఆ

సంఘటన అతని మనసులో నిక్షిప్తమయి పోయింది.

ప్రణీత్ హాస్పిటల్ నుంచి ఇంటికి వచ్చేశాడు. అతను, కీర్తన తమ మామూలు దిన చర్యలో పడి పోయారు. కీర్తన ఇదివరకటి కన్నా కఠోరంగా ప్రాక్టీస్ చేస్తోంది. ఆధునిక పద్ధతుల ద్వారా ఆమెలో ఫిజికల్ ఫిట్నెస్ ని కాపాడుతున్నాడు ప్రణీత్. ఎన్ని బాధలున్నా, అడ్డంకులున్నా ప్రాక్టీస్ విషయం వచ్చే సరికి అన్నీ మర్చి పోతోంది కీర్తన.

అనుకున్నట్లుగానే నేషనల్ సెక్షన్స్ లో కృష్ణా జట్టుని అలవోకగా ఓడించింది హైదరాబాద్ జట్టు. స్టేట్ లెవెల్ టోర్నమెంట్లో కీర్తన వైఫల్యం వాళ్ళలో బాగా ఆశలు పెంచింది. దేవుడు కరుణించి కీర్తన ఫామ్ ని కోల్పోతే సెక్షన్స్ లో విజయ డ్రా మోగించాలని వాళ్ళు ఆశ పడ్డారు.

అయితే అందుకు విరుద్ధంగా కీర్తన, ఆమె టీమ్ మేట్స్ తమ సహజ సిద్ధమైన జోరు కొనసాగించి నేషనల్ గేమ్స్ కి అర్హత సాధించడం తన కళ్ళారా చూసి సంతృప్తి పొందాడు ప్రణీత్.

జట్టు ఇప్పుడు బలంగా వుంది. టీంలోని సభ్యుందరూ శారీరకంగా, మానసికంగా దృఢత్వాన్ని సంతరించుకున్నారు. గెలవ గానే కీర్తన ప్రణీత్ దగ్గరికి వచ్చి...“ఈ గెలుపు మీకు అంకితం” మెరుస్తున్న కళ్ళలో అంది. తల అడ్డంగా ఆడించాడు ప్రణీత్.

“ఎం?” ఆశ్చర్యంగా అంది

“నాకు కావలసింది నేషనల్ గేమ్స్ కప్.....” అతని స్వరంలో ఎవరి పట్లో కని....దాహం తీరని పాండునిలా వున్నాడు ప్రణీత్.

“దానికి చాలా చేరువలో వున్నాం మనం” పట్టుదలగా అంది.

టీంలో కర్తవ్య దీక్ష ప్రస్ఫుటంగా గోచరిస్తోంది.

కెప్టెన్ ఆట తీరు సవ్యంగా వుంటే, టీం అందరూ ఆ స్ఫూర్తిని అందుకుంటారా?

కీర్తన తన కొలిగ్స్ కి ఏవైనా చెప్పాల్సి వచ్చినప్పుడు ముందుగా తన లోటు పాట్లని సరిదిద్దుకునేది. అందుకే ఆమె చెప్పింది మిగతా వారికి వేదంగా వుంటుంది.

సెలక్షన్స్ నుంచి ఆమె ఇంటికి వచ్చిన మర్నాడు, ఆకాష్ కీర్తనని కలవడానికి వచ్చాడు.

అప్పుడు ఇద్దరూ ఇంట్లోనే వున్నారు. చదరంగం ఆడుతున్నారు. నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వున్న ఆ ఇద్దరినీ చూసి అతనికి ఈర్ష్యతో ఒళ్ళు భగ్గున మండింది.

ఆకాష్ ని చూడగానే ముందుగా ప్రణీత లేచి నిలబడి...“ప్లీజ్ కమిన్”అహ్వనించాడు.

నీలియల్ 47వ భాగం

నాడైన ప్రపంచం

శతాధిక నవలా రచయిత. వరల్డ్ రికార్డ్స్ హోల్డర్.

మాస్టర్ రైటర్ సూర్యదేవర రామ్మోహన రావు

www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com www.gotelugu.com

కీర్తన కామ్ గా లోపలికి వెళ్ళి పోయింది. కాసేపు మామూలు కబుర్లు అయ్యాక.....

“నేను కీర్తనలో కాసేపు మాట్లాడాలి” ఆకాష్ అన్నాడు.

ప్రణీత్ ఏదో అనే లోపే...

“నాకు ఎవరి లోనూ మాట్లాడాల్సిన అవసరం లేదు” లోపలి గది లోంచే గట్టిగా అంది కీర్తన.

ఆకాష్ దవడలు బిగించి రోషాన్ని ఆపుకున్నాడు.

“మీరు మాట్లాడుతుండండి. నేనలా మా ఫ్రెండ్స్ ని మీటయి వస్తాను” ప్రణీత్ డ్రస్ ఛేంజ్ చేసుకుని వెళ్ళి పోయాడు.

“కీర్తనా....!” పిలిచాడు ఆకాష్.

“....”

“బైటకిరా!.....”

“నువ్వు రాకపోతే నేనే బెడ్రూంకి వస్తాను. ఆ తర్వాత ఏం జరుగుతుందో నేను చెప్ప లేను” చిలిపిగా అన్నాడు.

“.....”

“సరే నీ కోరిక అదే అయితే, నేను చేయ గలిగింది ఏముంది?” లేచి నిలబడి అన్నాడు. గబ గబా బయటకి వచ్చి...“ఏంటి?”

విసుగ్గా అంది. ఆమెని చూసి ఆశ్చర్య పోయాడు. దానికి కారణం ఆమె చీర కట్టుకోవడమే!

“కూర్చో!” చెప్పాడు.

“నాకు నిల్పేవడం బాగానే వుంది. చెప్పండి.”

“సరే....! నువ్వు చీర కట్టుకున్నావు....చీర కట్టుకుని నీ అందం నిలువునా చూపించాలని ముచ్చట పడి నిల్చున్నావు, సరే చూడటానికి నాకు బాధేమిటి? ఓ.కె” నవ్వుని అదిమి పెట్టి అన్నాడు. గబుక్కున సోఫాలో కూర్చుండి పోయి కాళ్ళు పైకి పెట్టుకుని ముడుచుకుని కూర్చుండి పోయింది.

“దట్స్ గుడ్!....చెప్పిన మాట వినాలి.”

“చెప్పండి.”

“చెప్తున్నారే! కంగారు పడకు. ఇంతకీ కిస్ ఇస్తావా? కిల్ చేస్తావా?” అడిగాడు.

“కిల్ చేయడమా?” అయోమయంగా అంది.

“అదే.....బుజ్జీ!....మొన్నొక సారి అదుగో ఆ బెడ్ రూంలో నన్ను కిల్ చేయ బోయావు కదా....అదీ!” నవ్వు దాచుకుంటూ అన్నాడు.

“యూ!...నాతో ఇంకా అలాంటి మాటలేంటి?”

“చిరాగ్గా!....” ఆమె వూత పదాన్ని అందించాడు.

ఏంటో పిచ్చి మనసుకి అంత ద్వేషంలోనూ నవ్వు వచ్చేయ బోయింది.

అమ్మో! నవ్వుతే యింకేమయినా వుందా? అయినా యిన్ని అబద్ధాలాడి యింత నటన చేసే మనిషితో తనకేంటి....? అనుకోగానే మళ్ళీ కోపం యధాస్థాయికి చేరింది.

“యిదేనా చెప్పాలనుకున్నారు?” కోపంగా అంది.

“కాదు.”

“మరి?”

“మన వెళ్ళి గురించి” గంభీరంగా అన్నాడు.

“మన వెళ్ళా?” అపనమ్మకంగా అంది.

“అవును నీ గేమ్స్ కాగానే ముహూర్తం పెట్టించాలనుకుంటున్నాను, ఇంక భరించే శక్తి నాకు లేదు. నువ్వు ఎవరో ఇంట్లో వుండటం, మన మధ్య ఇంకెవరో గొడవలు సృష్టించడం...నువ్వు అవన్నీ నమ్మి మాట మాటికీ నా మీద చిరాకు పడటం, ఇవన్నీ భరించే ఓపిక నాకు లేదు.”

“జరగని వాటి గురించి మర్చిపోండి.”

“ఏంటి జరగనివి?”

“మన వెళ్ళి జరగదు.”

“ఏం?” తెల్లబోయి అడిగాడు.

“మీ లాగా అబద్ధాలాడి ఆడ వాళ్ళ హృదయాన్ని గెల్చుకోవానుకునే వాళ్ళు నాకు నచ్చరు” ఖచ్చితంగా అంది.

“మరెవరు నచ్చతారు?” మామూలుగా అడిగాడు.

“ఆ...!”

“నీ కోసం చేతులూ, కాళ్ళూ విరగొట్టుకునే వాళ్ళు నచ్చతారా?” వ్యంగ్యంగా అన్నాడు. అతని మాట పూర్తయిందో లేదో సివంగిలా అతని మీదకి దూకి పర్ట్ గుప్పిళ్ళతో పట్టుకుని ఊపేసింది.

“ఇంకా ఎంత బాధ పెడ్తారు? ఇప్పటికీ హింసించింది చాలదా....? ఇప్పటికున్న సుగుణాలకు తోడు ఈ అనుమానం ఒకటా? అసలు మిమ్మల్ని ఎలా ప్రేమించాలి? ఎందుకు ప్రేమించాలి? ఈ రోజుతో మనసు మూలలో వున్న కొంచెం ఇష్టం కూడా పోయింది....ప్లీజ్! దయ చేసి నన్ను హింసించకుండా వెళ్ళి పోండి. ఇదే మీరు నాకు చేసే మేలు....” ఎన్నాళ్ళ నుంచో బిగ బట్టుకున్న ఏడుపు వుధృతంగా తోసుకుని వచ్చేసింది.

“అయ్యాం సారీ!” పశ్చాత్తాపంగా అన్నాడు.

“ఏం వద్దు” అతని చేతిని తోసేసింది.

“పోరపాటుగా నన్నే డిపించాలని అన్నాను.”

“ఏడిపిస్తారు....అందరికీ నన్ను చూస్తేనే ఏడిపించాలనిపిస్తుంది. ఎందుకో....?” ఏడుస్తూనే ఉక్రోషంగా అంది.

“ఏడిస్తే నువ్వు చాలా బావుంటావని కాబోలు....” మళ్ళీ స్వింగ్ లోకి వచ్చి అన్నాడు. మింగేసేలా చూసింది. కాసేపు అతను డల్ గా వుండి పోయాడు. తర్వాత “నీకో విషయం చెప్పాలని వచ్చాను.” పట్టించుకోనట్లు అటెట్ చూస్తూ కూర్చుంది. కానీ మనసు అతను చెప్ప బోయే మాటల మీదే కేంద్రీకరించింది.

“నీ గేమ్స్ అయ్యే లోపు నిన్ను కలవను. ఏ విధం గానూ డిస్టర్బ్ చేయను. మణి బిందు నిన్నే డిపిస్తున్న సంగతి ఇంత ఇష్యూ అయ్యే వరకూ నాకు తెలీదు. ఇక తను నీజోలికి రాదు. నేను ఆ విషయం చూసుకుంటాను. నువ్వు ప్రశాంతంగా ఆడు.”

“చాలా సంతోషం....” అతను ఆపగానే టక్కున అంది కీర్తన. నవ్వాడు ఆకాష్...

“అమ్మో! ఫర్లేదు, మా కీర్తనకి మాటలు వచ్చేస్తున్నాయే! వెరీ గుడ్....” మెచ్చుకుంటుంటే బిక్క మొహం వేసుకుని చూసింది.

తర్వాత అతను బైటకి వెళ్ళి కార్లోంచి రెండు పిల్లోలు తెచ్చి ఆమె బెడ్ మీద వేసి...

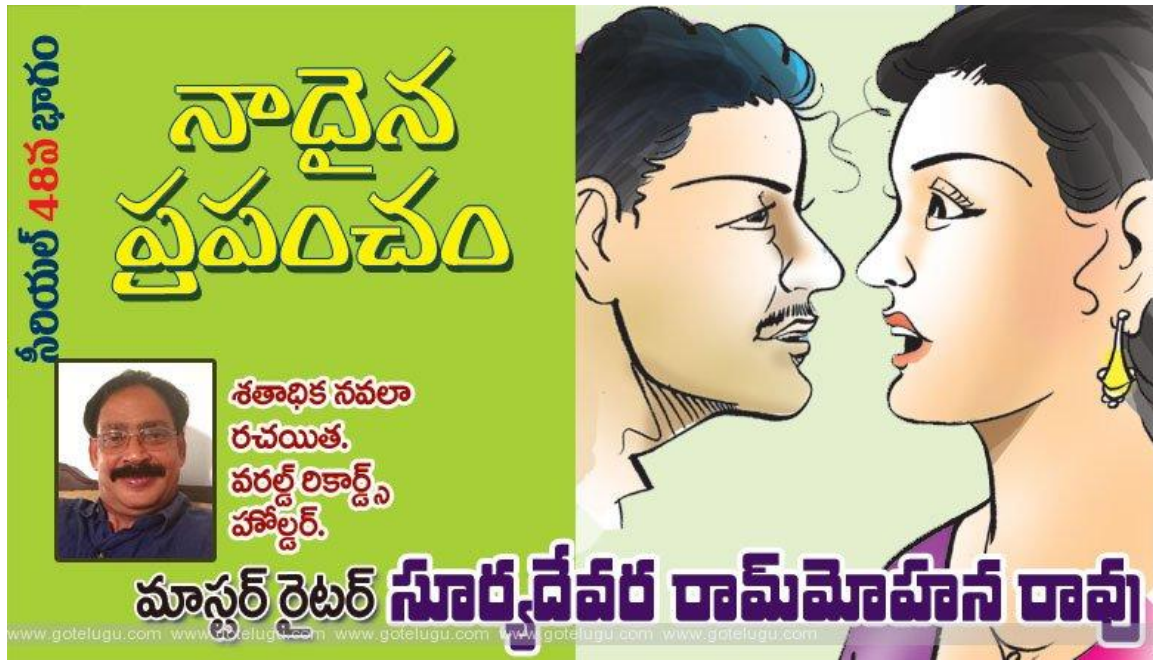
“ఇవి నీకోసం” అన్నాడు.

“నాకెందుకు?” కోపంగా అంది.

‘రాత్రిళ్ళు నువ్వు ప్రశాంతంగా పడుకోవాలంటే నేనో, బామ్మో వుండాలి. నువ్వా బామ్మ దగ్గరకు వెళ్ళవు, నన్నా రానివ్వవు. అందుకే ఈ రెండు పిల్లోలు. ఒకటి బామ్మ, రెండు నేను. అటో కరం, ఇటో కరం వుంటాం కాబట్టి అటూ ఇటూ తిరిగినప్పుడల్లా స్వేచ్ఛగా మా మీద కాళ్ళూ, చేతులూ పడేసుకోవచ్చు’ కొంటేగా అన్నాడు. మూతి ముడిచింది.

“నేను బయలుదేరుతాను” లేచి నిలబడి అన్నాడు. తనూ లేచి నిలుస్తుంది. దగ్గరగా వచ్చి “టానిక్ ఏం వడ్డా?” అడిగాడు.

“ఏం టానిక్?”

“శక్తికి...”

“అవి ప్రణీత ఎప్పుడో యిస్తున్నాడు” గర్వంగా అంది. తల పట్టుకున్నాడు ఆకాష్.

ఇంత లోనే ఈ మనిషికి ఏవయిందీ...? ఆలోచనలో పడింది కీర్తన.

“టూనిక్ అతనిచ్చినా, నువ్వు తీసుకున్నా మన ముగ్గురం ఈ భూమ్మీద వుండం....” అన్నాడు. అప్పటికే అతను ఆమె చేరువ లోకి వచ్చాడు. ఆమె గోడకి అంటుకు పోయింది.

ఆమెకి రెండు వేపులా గోడకి చేతులు వేసి ఆమెని ఎటూ కదలనివ్వకుండా బంధించాడు. కీర్తన మొహం తిప్పుకుంటూ “నాకిలాంటివి ఇష్టం లేదు అన్నప్పుడు వదిలేయాలి” కోపంగా అంది.

“కానీ నువ్వు గేమ్ బాగా ఆడాలంటే నీకు నర నరాన ఉత్తేజం రావాలి” ముక్కుతో ఆమె ముక్కును రాస్తూ అన్నాడు.

“హూ!” తల విసురుగా తిప్పేసింది.

“నీ పొగరు ముక్కు అంటే నాకెంతో యిష్టం....” ముని పంట చిన్నగా కొరుకుతూ అన్నాడు. చేతుల్తో తోసేయ బోయింది. వీసమెత్తు కూడా కదల లేదతను. తనని ఎలా లొంగ దీసుకోవాలో ఇతనికి బాగా తెలిసి పోయింది. స్పర్శ..... యస్.....ఆత్మీయ స్పర్శ....

కన్నతల్లి పొట్ట చుట్టూ చేతు చుట్టి పడుకున్నప్పటి గాడత, కోడి పెట్ట కింద వెచ్చగా పడుకున్న కోడి పిల్ల ధీమా....అతను స్పర్శిస్తే చాలు శరీరం వాంఛతో కన్నా ప్రేమతో కదిలి పోతుంది. అతను స్పర్శిస్తే చాలు యుగ యుగాల వేదన వదిలి పోతుంది.

ఇక ఆపుకోవడం కీర్తన వల్లల కాలేదు. అతని కన్నా ముందే చేతులు చుట్టేసింది. దుఃఖం ముంచుకొస్తుండగా అతని హృదయం మీద అస్థిమితంగా తలాడిస్తూ...

“అయ్ హేట్ యూ....” గట్టిగా అంది.

“పోనీలే!” వీపు నిమరుతూ అన్నాడు.

“నేను మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోను.”

“.....”

“నిజంగా....” తల పైకెత్తి అంది. నీటిలో నిండిన కళ్ళు తళ తళలాడుతున్నాయి. బుగ్గల మీద కన్నీటి చారలు.... ముని వేళ్ళతో తుడిచాడు.

“మీలాగా అన్ని అబద్ధాలు చెప్పి ఆ అమ్మాయి కోసం, ఆఖరికి నా చేతులు ఏవయినా పల్లెదనుకున్నారు” వెక్కుతూ అంది. నిట్టూర్పాడు ఆకాష్.

“ఏం కాదా? లేక పోతే యిదీ నా మంచి కోసమేనా...?” కోపంగా అంది.

“నేనలా నమ్మించను బుజ్జీ!” ఆవేదనగా అన్నాడు. అతను చిన్న వయసు లోనే అన్ని బిజినెస్ లను మానేజ్ చేస్తూ. తనకొచ్చిన ఎన్నో సమస్యలను చిటికెలో పరిష్కరించుకున్నాడు కానీ, కీర్తనతో సత్సంబంధాలను నిలుపుకో లేక పోతున్నాడు. ఆ విషయం ఎంతో ఆవేదనకి గురి చేస్తోంది.

“ఏం నమ్మింట్టలే! అయినా మీరంటే నాకు అస్సలు యిష్టం లేదు. కానీ...కానీ....” మొహా మాటంగా ఆగి పోయింది. కుతూహలంగా చూశాడు. సిగ్గు పడుతూ కంటిన్యూ చేసింది కీర్తన.

“మీ పొట్ట యిష్టం....ఎందుకంటే మా అమ్మ గుర్తొస్తుంది. చేతులు చుట్టినపుడు ఒక రకమైన నిశ్చింత వస్తుంది. మా నాన్నగారి ఆదరణలా వుంటుంది. అందుకే ఎప్పుడూ యిలా హత్తుకుని పోవాలనిపిస్తుంది.”

అతనికి అప్రయత్నంగా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. కీర్తనకే అర్థం కాని ఒక విషయం, అతనికి బాగా అర్థమైంది. అదేమిటంటే కీర్తన తనని గాడంగా ప్రేమిస్తున్న సంగతి!

తల్లి దండ్రులిద్దరి ప్రేమ తను ఆమె మీద చూపించాలనుకుంటోంది. అందుకు భిన్నంగా కొన్ని సంఘటనలు జరుగుతుండే సరికి తట్టుకో లేక పోతోంది. అది అర్థం కాగానే మరింత దగ్గరకి పొదుపుకుని..

“ఇక ఎప్పుడూ జీవితంలో నీకు కష్టం కలిగించను. నువ్వు నన్ను వెళ్ళి చెసుకున్నా, లేక పోయినా ఎప్పుడూ నీ ఆత్మీయుడిలా నీ క్షేమం కోరుకుంటాను. నువ్వు సుఖంగా గడపడానికి ప్రయత్నిస్తాను. మదర్ ప్రామిస్” చెప్పాడు.

“అయినా ప్రేమించను” మొండిగా అంది.

“ఏం?”

మీరు ఇప్పుడు నాకు నచ్చలేదు. నా గేమ్స్ అయి పోయాక మళ్ళీ కొత్తగా నన్ను పరిచయం చేసుకోండి. అప్పుడు ఏమీ అబద్ధాలు చెప్పకుండా స్వచ్ఛంగా ప్రేమించండి. అప్పుడే మిమ్మల్ని ప్రేమించడానికి ప్రయత్నిస్తాను” ఆర్తిగా అంది.

“అలాగే....” భారంగా ఊపిరి విడిచి

“మరి ఈ ప్రేమకి ఈ రోజులో ఫుల్ స్టాప్ పెడుతున్నప్పుడు.....వీడ్కోలు కానుక లేదా?” ఆరాధనగా అన్నాడు. కళ్ళెత్తి చూసింది.

నుదురు చుంబించాడు. కళ్ళు వాల్చింది.కను రెప్పల మీద ముద్దాడాడు.

“నీ పొగరంతా ఈ సూది ముక్కులోనే వుంది.”

“ఏం కాదు....నాకేం పొగరు లేదు” అంటున్న ఆమె పెదవుల్ని తన పెదవులతో కలిపి వేశాడు. కాలం స్తంభించి పోయింది.

దేవ్విచే మనిషిని ప్రేమిస్తూ, ప్రియుడు ఇస్తున్న ముద్దు ఇంత మధురంగా వుంటుందా?

కీర్తన మనసు బాధగా మూలిగింది. వదల లేనట్లుగా అతని పెదాలు విడిచాయి.

ఆమె గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి గోడకు ఆనుకునిపోయింది.

“వెళ్ళొస్తాను....” చెప్పి వెను తిరిగాడు.

ఆ రాత్రి కీర్తన హాయిగా నిద్రపోయింది. బామ్మ దిండుని కౌగిలించుకుని, ఆకాష్ దిండులో కబుర్లు చెప్పుతూ!

నేషనల్ గేమ్స్ ప్రారంభ వేడుకలు చాలా ఘనంగా జరిగాయి.

అన్ని ఈవెంట్స్ లో పైమరీ రౌండ్స్ జరుగుతున్నాయి. మహిళల వాలిబాల్ లో ఆంధ్రా జట్టు, మహారాష్ట్ర జట్టు ప్రత్యర్థులకు అందనంత స్థాయిలో ఆడుతూ దూసుకు పోతున్నాయి.

కీర్తన ఒక విధమయిన తపస్సులో వుంది.

ప్రణీత్ అనుక్షణం ఆమెకి తోడు` నీడలా వుంటున్నాడు. అన్నివిధాలుగా ఆమెని ప్రిపేర్ చేస్తూ, అది తన జీవన్మరణ సమస్యలా భావిస్తున్నాడు.

అన్ని రౌండ్ల లోనూ సునాయాసంగా నెగ్గి, ఫైనల్ కి చేరుకుంది ఆంధ్రా జట్టు. అందరూ పూహించిన విధంగానే ఫైనల్లో ప్రత్యర్థి మహారాష్ట్ర జట్టే!

రేపు ఉదయం పది గంటకి ఫైనల్!

ఆ రోజు రాత్రి కీర్తన చాలా టెన్షన్ ఫీలవుతోంది.

ప్రణీత్ కన్ సోల్ చేస్తున్నాడు కానీ, ఆమెలో రిలాక్సేషన్ రాలేదు.

“మీరు బాగా రిలాక్స్ అవ్వాలి, మైండ్ ప్రెస్ గా వుంచుకోండి” అంటూ కామెడి మూవీ సి.డి. తెచ్చాడు.

ఆమె దృష్టి టి.వి. స్క్రీన్ మీద వున్నా, మనస్సు ఎక్కడో వుంది.

“మేము గెలుస్తాం కదూ!” వున్నట్లుండి అడిగింది.

“తప్పకుండా మీరే గెలుస్తారు. అసలు దాన్ని గురించి ఆలోచించకండి....” చెప్పాడు.

కాసేపాగి లేచి నిలబడి పచార్లు చెయ్యసాగింది.

ఆమె బాధ ఏమిటో అర్థమయింది. కానీ ఎలా ఆ టెన్షన్ ని తప్పించడం? నిస్సహాయంగా చూస్తుండిపోయాడు. ఆమె సడెన్ గా ఆగి...“నన్ను....నన్ను ఆకాష్ దగ్గరకి తీసుకుని వెళ్ళగరా?” అడిగింది.

అప్రతిభుడయ్యాడు ప్రణీత్!

“ఇప్పుడా....? ఈసమయంలో....?!”

“ప్లీజ్....”

ఏమనుకున్నాడో ఏమో లేచి డ్రస్ ఛేంజ్ చేసుకుని, బైక్ తీసుకుని బయలుదేరాడు. కీర్తన కూడా బయటకి వచ్చింది. అప్పటికి సమయం ఆరున్నర!

“ఈ టైమ్ లో అతను ఆఫీస్ లో వుంటాడేమో!” ప్రణీత్ అన్నాడు.

“అక్కడికే వెళదాం.” మారు మాట్లాడకుండా అటు వైపు పోనిచ్చాడు. అరగంటలో ఆఫీసు బిల్డింగ్ ముందాగింది. ప్రణీత్ కూడా రాబోతే, ఆగిపోయి “నన్ను ఆకాష్ దింపేస్తారు” అంది.

“సరే! త్వరగా వచ్చేసి రెస్ట్ తీసుకోండి” చెప్పి వెనుదిరిగాడు ప్రణీత్. అతనికి కీర్తన మనసు అర్థమయి, విషాదంగా నవ్వుకున్నాడు. కొంత మందికి అన్ని అర్థాలూ వుండి అభిప్రాయాలు, అభిరుచులూ కలిసినా ఒకటి కాలేరు. అదృష్టం వుండదు. అంతే! అని నిట్టూర్చి వెను దిరిగాడు.

కీర్తనకి తను ఇది వరకు వాళ్ళ ఆఫీసుకి వెళ్ళడం గుర్తొచ్చింది.

లిఫ్ట్ లో వెళ్ళి బెరుకుగా ఆఫీస్ లో అడుగు పెట్టింది. ఇది వరకటి రిసెప్షనిస్ట్ చిరునవ్వుతో, “వాట్ కెన్ ఐ డూ ఫర్ యూ” స్మూత్ గా అడిగింది.

కీర్తన ఏదో అడిగే లోపే ఇంటర్ కమ్ మోగింది. అప్పటికే తన ఛాంబర్ బ్లాక్ గ్లాసెస్ నుంచి ఆకాష్ కీర్తనని చూశాడు. పట్టలేని ఆశ్చర్యం కలిగి, రిసెప్షనిస్ట్ కి ఫోన్ చేసి లోపలికి పంపించమన్నాడు.

మళ్ళీ ఏమనుకున్నాడో ఏమో అతనే బయటికి వచ్చాడు. స్పెష్ కలర్ సూట్ లో తెల్లగా, పొడవుగా వున్న అతను డోర్ ఓపెన్ చేసి బయటకు రాగానే చాలా మంది కళ్ళు అతని వైపు తిరిగాయి.

అందరూ లేచి నిలబడ్డారు. అతను ఎవరి వైపు చూడటం లేదు. డైరెక్ట్ గా తన దగ్గరకు వస్తుంటే కళ్ళు విప్పారప్పి చూస్తూ వుండిపోయింది.

“వెల్ కం బుజ్జీ!” విశాలం గా నవ్వుతూ ఆహ్వానిస్తుండగా రిసెప్షనిస్ట్ తెల్లబోయి చూసింది.

అతను బయటకి వచ్చి మరీ ఇరవై ఏళ్ళ ఆ అమ్మాయిని సాదరంగా లోపలికి తీసుకుని వెళ్ళడం చూసి, అతనికి ఎంత కావలసిన మనిషో అనుకున్నారందరూ. లోపలికి వెళ్ళగానే డోర్స్ మూతపడ్డాయి. లోపలి వాళ్ళు బయటకు కనిపించే ఆస్కారం లేదు.

అతని ఛాంబర్ చాలా రిచ్ గా వుంది. అన్ని ఫెసిలిటీస్ వున్నాయి. దాన్ని ఆనుకుని అతను రిలాక్స్ అవడానికి బెడ్రూం వుంది.

“వాట్ సెడన్ సర్ ఫైజ్” మొహంలో నవ్వు విరబూస్తుండగా అన్నాడు.

తన రాక అతనికి ఎంత ఆనందాన్ని కలిగిస్తోందో తెలిసింది కీర్తనకి.

“కూర్చో!” సోఫా చూపించాడు. కూర్చుంది కీర్తన. అతను కోటు తీసి హేంగర్ కి తగిలించి టై వదులు చేసి ప్రీ అయ్యాడు. బెల్ కొట్టాడు. అటెండర్ వచ్చాడు. రాగానే ఏదో చెప్పాడు. అతను కార్నర్ లో వున్న ప్రీజ్ దగ్గర కెళ్ళి రెండు గ్లాసుల్లో జ్యూస్ పోసి ఇచ్చాడు. వద్దనకుండా తీసుకుంది.

ఆ అటెండర్ వెళ్ళేముందు మళ్ళీ ఏదో చెప్పాడు ఆకాష్. అతను వినయంగా తలూపి వెళ్ళిపోయాడు. “ఏంటి దేవి గారు నామీద కరుణించారు?” సంతోషంగా అన్నాడు.

అతను దూరంగా వుంటే ఏంటోగా వుంది. అతని స్పర్శలో ఎంత తొందరగా సేద దీరాలా అన్నట్లు వుంది.

“నువ్వు గేమ్ చాలా బాగా ఆడుతున్నావు....” మనస్ఫూర్తిగా చెప్పాడు.

థాంక్స్ కూడా చెప్పకుండా కూర్చుంది.

“నేనొకసారి ఒక కోరిక కోరాను మర్చిపోయావా?”

“ఏంటి?”

“నా ముందు వాలిబాల్ ఆడమని” కొంటగా అన్నాడు. నవ్వు లేదు. సిగ్గు పడ లేదు. నిర్విమేషంగా చూస్తూ కూర్చుంది.

“ఏమయింది?” కంగారుగా పక్కకి వచ్చి కూర్చున్నాడు. అప్పుడు లేచొచ్చింది ప్రాణం. ఎప్పుడెప్పుడు అతను దగ్గరకు తీసుకుంటాడా అని ఎదురు చూస్తోంది.

అది ఆఫీసు కావడం మూలంగానో ఏమో అతను ఆ ప్రయత్నం చేయ లేదు.

“నేను చాలా అలిసి పోయాను.”

“అవును! గేమ్స్ వారం నుండి జరుగుతున్నాయి కదా!” ఒప్పుకున్నాడు.

“రేపు ఫైనల్స్.”

“వు....”

‘నాకు కాస్తంతగా విశ్రాంతిగా ఏ టెన్షన్ లేకుండా వుండాలని వుంది.

సంభ్రమంగా చూశాడు ఆకాష్.

“నా దగ్గర వుంటావా?” అడిగాడు.

“ఊ!”

నమ్మలేనట్లు చూసి టైం చూసుకున్నాడు. ఏడుంబావు అయింది.

“ఒక్క పావు గంట.....నువ్వు నా బెడ్రూంలో రిలాక్స్ అవ్వు, నేను ఈ వర్కంట్ అడ్జస్ట్ చేసి వస్తాను. సీ ఫుడ్ ఆర్డర్ చేశాను. అటెండర్ తెచ్చేస్తాడు. ఈ లోపు రెస్ట్ తీసుకో” అతను తన స్వభావానికి విరుద్ధంగా కంగారు పడిపోతూ అన్నాడు.

ఆమె లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. అతను తన సబార్డినేట్స్ ని పిలిచి వర్క్ అప్పగించేశాడు. అసలు ఎనిమిదికే ఆఫీసు క్లోజవుతుంది కాబట్టి ప్రాబ్లం లేదు.

ఈ రోజు ఆఫీసు లోనే వుంటాననీ, అవసరమయితే ఫోన్ చెయ్యమనీ ఇంటికి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు.

అటెండర్ ఫుడ్ తెచ్చి లోపల ఒవెన్ లో పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంకా తర్వాత ఆకాష్ ఛాంబర్ డోర్స్ క్లోజయ్యాయి. తెల్లారే లోపు అతన్ని ఎవరూ డిస్టర్బ్ చెయ్యకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

అతను స్నానం చేసి ఫ్రెషప్ అయ్యి వచ్చే సరికి పావు తక్కువ ఎనిమిది.

“సారీ కీర్తనా! పావుగంట లేటు....” నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

‘ఫర్లేదు’ మెల్లగా అంది.

ఆమె పక్కన కూర్చుని తన చేతుల్ని ఉయ్యాలగా చేసి ఆమెని తన ఒడిలో పడుకోబెట్టుకున్నాడు.

కీర్తనతో పరిచయమయ్యాక అతని మనసుకి శాంతంగా అనిపించిన క్షణం అదే!

ఆమెకి ఎందరు ఎన్ని విధాలుగా సహాయం చేసినా, చివరికి అసలైన సమయంలో ఆమె తన సమక్షాన్నే కోరుకుంది.

తన ప్రేమ మీద నమ్మకం ఏర్పడింది.

ఇక కీర్తనకి అతని చేతులు తనని చుట్టగానే మనసులో వున్న టెన్షన్ అంతా చేత్తో తీసేసినట్లుగా పోయింది. మత్తుగా, హాయిగా వుంది.

“నిద్రొస్తోంది” మత్తుగా అంది.

“బోజనం చెయ్యవూ?” ఆమె పాపిటలో చుంబిస్తూ అడిగాడు.

“ఊహూ!”

“అలా అంటే ఎలా? ఫుడ్ తీసుకోవాలి. లేకపోతే నీరసం అయిపోతావు” ఆమెని మెల్లగా దిండు మీద పడుకోబెట్టి...

ఓవెన్ లో ఐటమ్స్ అన్నీ తీసి టేబిల్ మీద సర్దాడు. అంతా సాత్వికాహారం.

డైటీషియన్ కి ఫోన్ చేసి రేపు గేమ్ ఆడేవాళ్ళు ఈ రోజు ఎలాంటి ఫుడ్ తీసుకోవాలో అడిగి అదే తిప్పించాడు.

“బుజ్జీ రా!” పిలిచాడు.

“రాలేను” అంది

అతనే ఫ్లేట్లో ఐటమ్స్ వేసి బెడ్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి ఆమెను లేపి కూర్చోపెట్టాడు. అతను తినిపిస్తుంటే మాట్లాడకుండా అతని

మొహం చూస్తూ తింది.

ఆ సమయంలో కూడా ఆమె చేతులు రెండూ తన పొట్ట చుట్టూ విడవకుండా వుండటం గమనించి హృదయం ద్రవించింది.

“పిచ్చి పిల్ల” అప్రయత్నంగా అన్నాడు.

“ఎవరూ?”

“నువ్వే!”

‘మంచిదాన్ని కాదా!?’ అడిగింది.

“మంచే.... మరి మంచి ఎక్కువైతే పిచ్చివాళ్ళు అవుతారు.”

“మీలాగానా?” అతని హృదయానికి చేరబడుతూ అంది. చిన్న నవ్వు నవ్వాడు.

“రేపు నేను గెలుస్తాను. షూర్....కాబట్టి మన పందెంలో నేను గెలిచినట్లు” గర్వంగా అంది.

“పోనీ మంచిదే! నీ గెలుపు నాకు సంతోషమే!” మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు.

“కానీ మన పందెం ప్రకారం మీరు ఓడిపోతే మనిద్దరి పెళ్ళి జరగదు..నన్ను మర్చిపోవాలి కదా?!”

“అవును. అందుకే మళ్ళీ కొత్తగా పరిచయం చేసుకుని ప్రేమించమన్నావుగా!” గుర్తుచేశాడు.

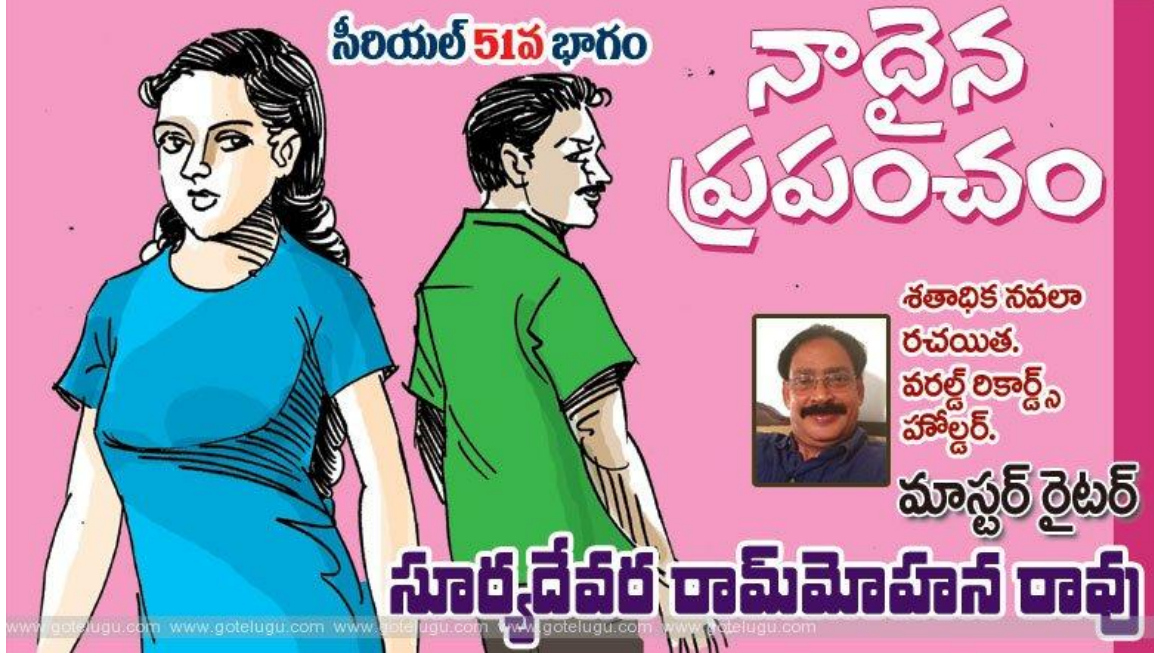
“అబ్బా! తెలివి....మీరంటే నాకస్సలు ఇష్టం లేదు.” అతన్ని మరింత హత్తుకుపోతూ అంది.

“నాకు మాత్రం నువ్వు చాలా ఇష్టం....” చేతులు ఆమె చుట్టూ మరింతగా బిగిస్తూ అన్నాడు. భోజనం కాగానే ఆమె కళ్ళు అరమూతలు పడ్డాయి. దగ్గరగా తీసుకుని గుండెల్లో పొదుపుకుని పడుకోబెట్టాడు. రెండు నిమిషాల్లోనే గాఢ నిద్రలోకి వెళ్ళిపోయింది కీర్తన.

తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకి లేచింది కీర్తన. దగ్గరలోవున్న జిమ్ కి తీసుకుని వెళ్ళాడు ఆకాష్. ఆరుగంటల వరకూ అక్కడ ఎక్సర్ సైజు చేసింది. మళ్ళీ ఆకాష్ ఆఫీసుకి వచ్చి, అక్కడ స్నానం చేసి ఫ్రెష్ అప్ అయి ప్రణీత దగ్గరకి బయలు దేరింది.

ఆకాష్ దింపుతానన్నాడు కానీ కీర్తన వారించి ఆటోలో బయలుదేరింది.

కీర్తన వెళుతుంటే తదేకంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు. పదినిమిషాలు గడిచాక అతనికి ఎందుకో అస్థిమితంగా అనిపించింది. ఈ రోజంతా కీర్తన లోనే గడపాలనిపించింది.

ఆటో రివ్యూన సాగుతోంది. మంచుతెరలు పూర్తిగా వదలేదు. చలి గాలికి చున్నీ చెవుల చుట్టూ కప్పుకుంది కీర్తన. తన మనసు ఎంత ప్రశాంతంగా వుందో తెరచి చూసుకోగానే ఆమెలో ఆత్మవిశ్వాసం ఇనుమడించింది. అణువణువు విజయం కోసం తపిస్తోంది.

కీర్తన ఆలోచనల్లో వుండగానే ఆటోకి అడ్డంగా ఓ మారుతీ వ్యాన్ కీచుమన్న శబ్దంతో ఆగింది. ఆటో అతను సడెన్ బ్రేక్ వేయడంతో పెద్ద ప్రమాదం తప్పింది. అతను తిట్టుకుంటూ కిందకి దిగాడు.

ఈ లోపు వ్యాన్ నుండి ముగ్గురు దృఢకాయలు కిందకి దిగారు. ఆటో దగ్గరకి వచ్చి కీర్తన చేతులు పట్టుకొని కిందకి లాగారు.

రోడ్డు మీద పెద్దగా జన సంచారం లేదు. వున్నా ఎవరికీ పట్టించుకునే తీరిక లేదు.

ఊహించని పరిణామానికి కంగారుపడింది కీర్తన. “ఎవరు మీరు?” కోపంగా అరిచింది.

వాళ్ళు వినిపించుకునే స్టేజ్ లో లేరు. బరబరా ఈడ్చుకుంటూ తీసుకెళ్ళి వ్యాన్ లో పడేయబోతుంటే అప్పుడు వచ్చాడు ఆకాష్.

అతనికి ఎందుకో డౌట్ వచ్చే బయలుదేరాడు. మంచుతెర మధ్య నుండి కీర్తన ‘హెల్ప్’ అంటూ అరవడం వినిపించింది.

రావడంలోనే ఆ దృఢకాయులు ముగ్గురి మీదా ఎటాక్ చేశాడు. పిడికిలి బిగించి ఒకడి మొహం మీద గుద్దాడు. కళ్ళు పచ్చబడిపోయి, ముక్కువెంట రక్తం కారుతుండగా కింద పడ్డాడతను. ఇంకో వ్యక్తి పొట్టలో గుద్దాడు. కడుపులో నరాలు బిగపట్టేయగా అమ్మా! అని మూలుగుతూ వంగిపోయాడతను.

ఈ లోపు మూడో వ్యక్తి ఖాళీగా లేడు. అతని చేతిలో తళుక్కున ప్రత్యక్షమైన కత్తిని చూసి “సార్!” అందోళనగా అరిచాడు ఆటో డ్రైవర్.

ఒడుపుగా తప్పుకున్నాడు. అప్పటికే ఆస్యం అయింది. కత్తి అతని ఎడమ భుజాన్ని గాయపర్చింది. గాయాన్ని అదుముకుంటూ కాలెత్తి దగ్గరకి రాబోతున్నతన్ని తన్నాడు. విసురుగా వెళ్ళి వ్యాన్ మీద పడ్డాడు.

ఇంతలో పబ్లిక్ పోగవడం చూసి మళ్ళా ముగ్గురూ గబగబా హెచ్చరించుకుంటూ పారిపోయారు. ఇంతసేపూ శిలాప్రతిమలా నిలబడ్డ కీర్తనలో ఆలోచనలు వేరే విధంగా వున్నాయి.

తను ఈ రూట్లో వస్తుందని తెలిసింది కేవలం ఇద్దరికే. ఒకరు ప్రణీత్, ఇంకోకరు ఆకాష్. ప్రణీత్ కి తను ఎన్నింటికి వస్తుందో తెలీదు. అదీ గాక తనని కిడ్నాప్ చేస్తే అతను ఎంతో కుంగిపోతాడు. ఎందుకంటే తమిద్దరి లక్ష్యం నెరవేరదు కాబట్టి.

ఇక మిగిలింది ఆకాష్! గొర్రె కసాయివాడిని నమ్మినట్లు తను ఇతన్ని నమ్మింది.

“కీర్తనా!” దగ్గరగా రాబోయాడు.

“శభాష్! డ్రామా బావుంది. హీరోలానే వచ్చి ఫైట్ చేశారు” తిరస్కారంగా అంది. అతను అప్రతిభుడై చూస్తుండగానే ఆటోలో కూర్చుని

“పోనీయ్” అంది. ఆటో అతను అయోమయంగా చూసి ఆటో స్టార్టు చేశాడు.

మొట్టమొదటిసారిగా ఆకాష్ కి విరక్తి లాంటి భావం కలిగింది. అదీ కాసేపే. వెంటనే మామూలైపోయి అశోక్ కి ఫోన్ చేశాడు. విషయం

తెలియగానే వురుకు, పరుగుమీద వచ్చాడు అశోక్. షర్ట్ అంతా రక్తంలో తడిసిపోగా కారు దగ్గర నిస్సహాయంగా నిల్చున్న ఆకాష్ ని చూసి అతని గుండె తరుక్కుపోయింది.

ఇన్ని కోట్లకి వారసుడు....చివరికి ఇలా ప్రేమించిన అమ్మాయి చేతుల్లో విలవిల్లాడుతున్నాడు. వెంటనే హాస్పిటల్ కి తీసుకువెళ్లి ఫస్ట్ ఎయిడ్ చేయించాడు.

“ఎవరై వుంటారు?” ఆందోళనగా అన్నాడు.

“ఏమో! ఏదేమైనా మనం జాగ్రత్తగా వుండాలి. కీర్తనని ఒక్కదాన్ని వదిలిపెట్టకూడదు. పద వెళ్లాం.”

“నిజమే! అయినా నీకంత గాయం అయితే నిన్నోదిలేసి తనొక్కతే ఎలా వెళ్ళింది?” విసుక్కుంటూ అన్నాడు అశోక్.

“తను వెళ్తాననలేదు. నేనే పంపించాను” నిదానంగా ఆలోచించి అన్నాడు ఆకాష్.

“సరే పద” బయల్దేరబోతుండగా అశోక్ సెల్ మోగింది. గబుక్కున ఆన్ చేశాడు. ఇంటి నుంచి....అటునుంచి జాహ్నవి ఏడుపుగొంతుతో....

“ఏవయింది?” ఆదుర్దాగా అన్నాడు.

“మావయ్యగారు....” దుఃఖంతో నోటమాట రాలేదు జాహ్నవికి.

“ఏమయింది? నాన్నగారు ఎలా వున్నారు?” పరిసరాలు గమనించుకోకుండా గట్టిగా అరిచేశాడు.

“మామయ్య గార్ని ఎవరో కాల్లో వచ్చి ఎత్తుకుపోయారు. మన పని వాళ్ళకి కత్తు చూపించి బెదిరించారు. నన్ను తోసి పడేశారు.”

వెక్కుతూ అంది.

“షేగాడ్! వచ్చేస్తున్నాను....” అందోళనగా అంటూ కారు యింటి వైపు తిప్పుతూ జరిగిందంతా చెప్పాడు.

“ఇదంతా ఏదో పథకం ప్రకారం అనిపిస్తోంది” ఆకాష్ ఆలోచిస్తూ అన్నాడు.

“అవును....”

“ఇటు కీర్తననీ, అటు మీ నాన్నగారినీ ఏకకాలం లో కిడ్నాప్ చేయాని చూశారు. ఇటు కీర్తనని నేను అడ్డుకున్నాను. నువ్వు ఇంట్లోంచి బైటకి రావడంతో వాళ్ళకి పని సువైంది. అంకుల్ని తీసుకువెళ్ళిపోయారు. నీకు ఎవరిమీద డౌట్ వుంది?” ఆకాష్ అడిగాడు. అశోక్ మనసులో ఓ వ్యక్తి పేరు మెదిలింది. కానీ బైటకి చెప్పడానికి సందేహించాడు.

“కీర్తనకి ఈ విషయం చెప్పాలా వద్దా?” ఆకాష్ అన్నాడు.

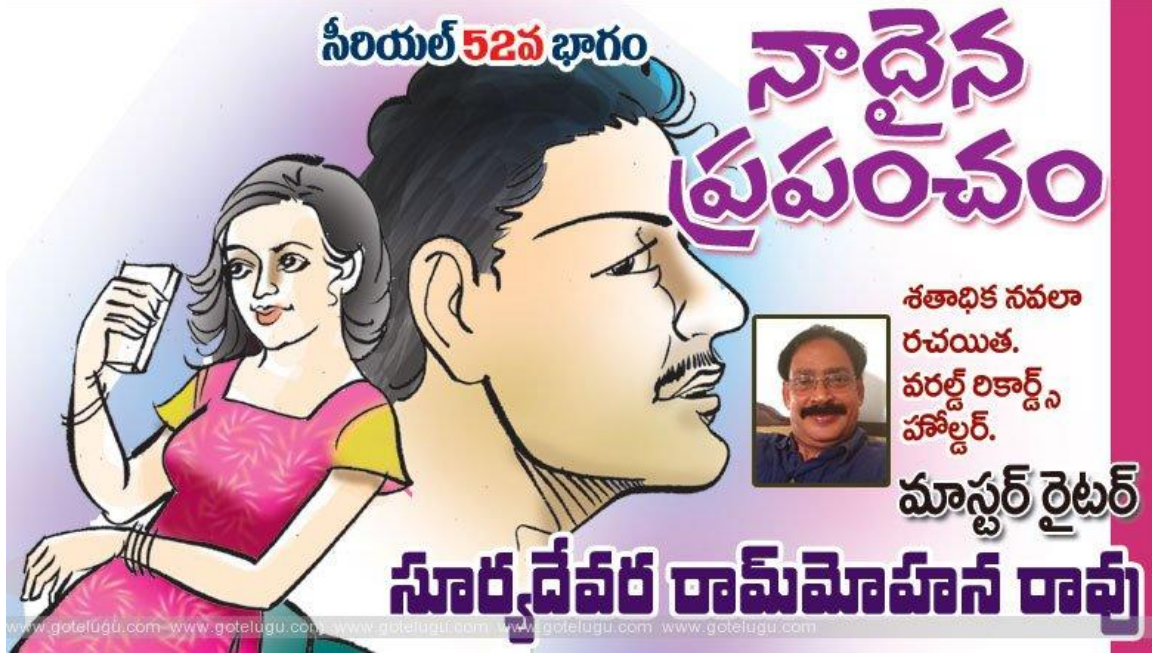
“చెప్పాలి. చెపితేనే తనూ జాగ్రత్త పడుతుంది.” అశోక్ అంటుండగానే మళ్ళీ అతని సెల్ మోగింది. అట నుంచి కర్ణకరోరమైన స్వరం వినిపించింది.

“మీరెవరు?” అశోక్ అడిగాడు.

“నేను ఎవరైతేనేం నీకు అనవసరం. తొమ్మిదిన్నరకల్లా నువ్వు మీ చెల్లని తీసుకుని మేం చెప్పిన చోటికి రావాలి. లేకపోతే నువ్వు లేట్ చేసిన ప్రతి నిమిషానికీ లెక్కగట్టి మీనాన్న ఒక్కోమో తెగిపడుతుంది. ఎక్కడికి రావాలో నేనే మళ్ళీ చెబుతాను” రక్కున ఫోన్ పెట్టేశాడతను.

“చాలా ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నాం....” అందోళనగా అన్నాడు అశోక్.

“ఏవయింది?”

ఆ ఫోన్ సంభాషణ అంతా చెప్పాడు.

“కీర్తనలో ఓసారి మాట్లాడాలి. తనని తీసుకుని వెళ్ళక పోతే అటు నాన్నగారు?” దుఃఖంలో అశోక్ గొంతు పోయింది.

“కీర్తనా....? తనకి పదింటికి మ్యాచ్....” అస్పష్టంగా అన్నాడు ఆకాష్.

“ఈ సమయంలో మ్యాచ్ ఏంటి...?” అసహనంగా అన్నాడు అశోక్.

“నేను మీ ఇంటికి వెళ్ళి, క్లూ ఏవన్నా దొరుకుతుందేమో ట్రై చేస్తాను. నువ్వు కీర్తన దగ్గరకి వెళ్ళి చెప్పు” ఆకాష్ అన్నాడు. అనుకున్నదే తడవుగా ఇద్దరూ లోవ చీలి పోయారు.

అశోక్ ప్రణీత్ ఇంటికి వెళ్ళి సరికి ఇద్దరూ బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేస్తున్నారు. గాభరా పెట్టకుండా చెప్పాలన్న ఆలోచన కూడా మర్చి పోయి గబ గబా విషయం చెప్పేశాడు అశోక్. వినగానే పూహించినట్లుగా కంగారు పడ లేదు, పైగా తాపీగా “నన్ను గేమ్ ఆడనివ్వకుండా చేయడానికి చివరికి నాన్న గార్ని అడ్డు పెట్టుకునే స్టేజికి దిగ జారి పోతావనుకోలేదు” అంది.

ప్రణీత్ నొచ్చుకున్నట్లు చూశాడు.....అతనికి అశోక్ మొహం చూస్తుంటే అబద్ధం చెపుతున్నట్లు అనిపించ లేదు. కానీ ఈ సమయంలో ఈ ప్రాబ్లమ్ రావడం ఏంటి...? అచ్చం తనకి జరిగినట్లుగానే ఎటూ తేల్చుకో లేక పోతున్నాడు.

కీర్తన మనసు కుత కుతా ఉడుకుతోంది. అన్నయ్య, ఆకాష్. మణిబిందో, ఎవరైతేనేం తన లక్ష్యానికి అడుగడుగునా ఆటంకం కల్పిస్తూనే వున్నారు. కానీ మరీ ఇంతకి తెగించి నాన్న గార్ని కూడా ఇరికిస్తున్నారు. కానీ తను నమ్మదు. ఇదంతా వీళ్ళాడుతున్న డ్రామా....అంతే! నిశ్చయించుకోగానే....

“స్టేడియంకి వెళ్ళి పోదాం” త్వర పడింది.

“ప్లీజ్ బుజ్జీ! నాన్న గారి ప్రాణాల కన్నా నీకు ఆ ఆట ముఖ్యమా?” దీనంగా అడిగాడు.

“నాన్న గారికి ఏం కాదు. నువ్వు ఇంక ఎక్కువ యాక్ట్ చేయ వద్దు” కఠినంగా అంది. బుస్సున పొంగిన కోపాన్ని బలవంతంగా ఆపుకున్నాడు. ప్రణీత్, కీర్తన కని బైక్ మీద వెళ్ళి పోతుంటే అసహాయంగా చూస్తుండి పోయాడు.

భుజం దగ్గర నిప్పు కణిక పెట్టి కాల్చినట్లు విపరీతమైన నొప్పి. అయినా డ్రైవ్ చేస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు ఆకాష్. అతని ఆలోచన చివర ఏదో ఆధారం దొరికినట్లయింది. తను అశోక్ ఆఫీసుకి వెళ్ళినపుడల్లా తామిద్దరూ ఏం మాట్లాడుకుంటున్నారో వినాలని ప్రయత్నించే శ్రీధర్ గుర్తొచ్చాడు.

అనుమానం కలిగి అశోక్ ఆఫీస్ వైపు కారు పోనిచ్చాడు. వెళ్ళ గానే ఆఫీసు అంతా ప్రశాంతంగా వుంది. ఇంకా వర్క్ యర్స్ ఎవరూ రాలేదు. శ్రీధర్ మాత్రం ఎప్పుడూ వుండే అవుట్ హౌస్ లో హడావిడిగా వెళుతూ కన్పించాడు. వెనకనే వెళ్ళాడు ఆకాష్. వెళ్ళగానే చప్పుడు కాకుండా మెయిన్ డోర్ వేసేశాడు. నిజానికి ఆకాష్ కి శ్రీధర్ గురించి ఏమీ తెలీదు. గాల్లో బాణం విసిరి చూడాలనుకున్నాడంతే! చిన్నగా వినిపించిన చప్పుడుకే వెనక్కి తిరిగి చూశాడు శ్రీధర్. ఎదురుగా గుమ్మం పొడవునా ఆకాష్.

అతని మైండ్ ఆ విషయాన్ని డైజెస్ట్ చేసుకునే లోపే ఆకాష్ విసురుగా వెళ్ళి అతని చెంప ఫెడిల్మనిపించాడు. అతను నోరు తెరవ బోతుంటే పిడికిలి బిగించి మూతి మీద గుద్దాడు. ఆపకుండా రెండు నిమిషాలు బాదాక, తాపీగా చెయ్యి వూదుకుంటూ కుర్చీలో కూర్చుని “మొహం కడుక్కో! బైల్డేరి వెళ్ళాం” చెప్పాడు. కళ్ళలో విపరీతమైన టెర్రర్ కన్పిస్తుండగా....

“ఎక్కడికీ?” కీమగా అరిచాడు.

“భూపతి గార్ని దాచిన చోటుకీ.”

“తెలిసి పోయిందా?” చటుక్కున నోరు జారాడు. ఇక వదల లేదు ఆకాష్. లేచి మళ్ళీ ఓ రౌండ్ ఫుట్ బాల్ ఆడి, షర్ట్ కాలర్ పట్టుకుని లేపి

“పద” అంటూ తీసుకు వెళ్ళి కారులో కూలేశాడు.

మహా రాష్ట్ర జట్టు, ఆంధ్రా జట్టు స్టేడియంకి చేరుకున్నాయి. ప్రేక్షకుల సంఖ్య వూహించిన దాని కన్నా ఎక్కువే వుంది. ముఖ్యంగా మణిబిందు, కీర్తన టీమ్స్, రెండూ ఒకే కాలేజీలో చదువుతుండటం మూలంగా కాలేజీ అంతా అక్కడే వాలి పోయింది. బరిలో దిగేముందు..... “మనసులో టెన్షన్ ఏమీ లేవుగా” ప్రణీత్ అడిగాడు.

“వూహా!” దీమాగా తల ఆడించింది. రెండు జట్టులూ కోర్టులో దిగాయి.

టాస్ గెలిచిన మణి బిందు సర్వీస్ ఎంచుకుంది. ఆ సమయంలో ఆమె కీర్తన వైపు చూసి నవ్వింది. ఆ నవ్వులో స్నేహం తప్ప హేళన లేదు. కానీ కీర్తన అదేమీ గుర్తించే స్టేజ్ లో లేదు.

ఆట ప్రారంభమయింది. ఇరు జట్లు హోరా హోరిగా ఆడుతున్నాయి. బెస్టాప్ శ్రీ గేమ్. మొదటి గేమ్ ఆంధ్రా టీమ్ 15`12లో గెలిచింది. రెండో గేమ్ మహా రాష్ట్ర టీమ్ 16`14లో గెలిచింది. ఇక మూడో గేమ్ రసవత్తరంగా నెక్ టూ నెక్ వెళుతోంది. చూసే వాళ్ళందరికీ ఒక చక్కని ఆట చూస్తున్నామన్న అనుభూతి కలుగుతోంది.....స్టేడియం అంతా కరతాళ ధ్వనులతో ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

ఆకాష్ సరా సరి శ్రీధర్ ని పోలీస్ స్టేషన్ కి తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడి ఎస్.ఐ. వాళ్ళంతా తెలిసిన వాళ్ళే! నిమిషాల మీద శ్రీధర్ నుంచి నిజం కక్కించారు.

ఈ కిడ్నాప్ వ్యవహారం ఎప్పటి నుంచో ప్లాన్ చేస్తున్నారు....అందులో భాగంగా ఇక్కడ శ్రీధర్ జాయినయ్యాడు. ఆ ఇంట్లో కిడ్నాప్ చేయడానికి తగిన సమయాన్ని గుర్తించి తెలియ జెప్పడం వాళ్ళ ఉద్దేశం.

ఇదంతా మృదులా దేవి, జగన్నాథం చేశారని తెలిసి విభ్రమ చెందాడు ఆకాష్! భూపతి, కీర్తన చేత బలవంతంగా సంతకాలు పెట్టించి రిజిస్ట్రార్ ని మేపి ఆ ఆస్తి కొట్టేయాని పథకం.

భూపతిని మేడ్చర్ల ప్రాంతంలో ఓ ఇంట్లో బంధించి వుంచారని తెలిసింది.

వెంటనే పోలీసుల్ని ఎలర్ట్ చేశాడు ఆకాష్. వాళ్ళతో పాటు తనూ బయల్దేరాడు.

ఆడే వాళ్ళకీ, చూస్తున్న వాళ్ళకీ బి.పి. రేజియ్యేలా ఆట 13`13లో వుంది. అప్పుడు సర్వీస్ ఆంధ్రాకి వచ్చింది. కీర్తన లెఫ్ట్ సైకర్

.

ఒక అమ్మాయి సర్వీస్ చేసింది. బాల్ ప్రచండ వేగంతో దూసుకుని వెళ్ళింది. సెంటర్లో వున్న మణి బిందు నేల బారుగా పడి పోయి ఆఖరి నిమిషంలో లిఫ్ట్ చేసింది. చప్పట్లు హోరుగా మోగాయి. నేల మీద వాలి పోతున్న బంతిని అంత ఒడుపుగా లిఫ్టు చేయటం నిజంగా గ్రేట్ ! కాని మణి దురదృష్టం...ఆ బంతి ఎదుటి కోర్టు లెఫ్టు సైకర్ కీర్తన వైపు కొంచెం ఎత్తులో అనువుగా వచ్చింది.

అంతే! బూస్టర్ కోసం కూడా చూడాల్సిన అవసరం లేకుండా మళ్ళీ బిందుకే స్పాష్ కొట్టింది. కిందికి వాలిన మనిషి లేచి పోజిషన్ చూసుకునే లోపే బంతి నేలని తాకింది.

మళ్ళీ సముద్ర మోషలా హార్డ్ ధ్యానాలు. స్కోరు 14`13. సర్వీస్ ఆంధ్రా జట్టుదే! గేమ్ పాయింట్, మాచ్ పాయింట్ కావడంతో అందరూ ఊపిరి బిగ బట్టారు.

ఆ అమ్మాయి సర్వీస్ చేసింది. మణి బిందు లిఫ్ట్ చేసింది. రెండు పాస్ తర్వాత బంతి ఇటు వైపుకీ, అటు వైపుకీ మొత్తం నాలుగు స్టాంబు బంతి కోర్టు మారుతుందే గానీ, ఎవరికీ పాయింట్ రాలేదు. అప్పుడు గమనించింది కీర్తన. ఎదుటి కోర్టులో రైట్ సైకర్ వుండాల్సిన పోజిషన్ కన్నా కాస్త వెనక్కి వుండటం.

అంతే.....తన వైపుకి దూసుకొస్తున్న బాల్ ని జస్ట్ అలవోకగా తాకింది. ఆ బంతి నెట్కి నాలుగు అంగుళాల దూరంలో నేల మీదకి జారి పోతుండగా ఆఖరి నిమిషంలో గమనించి అవతలి కోర్టు రైట్ సైకర్, నేలకి సమాంతరంగా గాల్లోకి లేచింది. కానీ ఆ ప్రయత్నం వృధా అయి బంతి నేలను తాకింది. స్కోరు 15`13.

ఆంధ్రా జట్టుని విజయ లక్ష్మి వరించింది. ప్రతిష్టాత్మకమైన నేషనల్ కప్ వాళ్ళ వశమయింది. వాళ్ళ జీవిత లక్ష్యం నెరవేరింది. టీం అంతా చేరి పరస్పర ఆనందాన్ని పంచుకున్నారు. గెలవ గానే మొదట కీర్తన ప్రణీత వైపే చూసింది.

అప్పటికే అతను కోర్టులోకి పరుగెత్తుకుని వచ్చేశాడు. మిగతా వాళ్ళని అభినందిస్తూ ఎందుకో తల తిప్పి చూడగానే మణిబిందు తదేకంగా తన వంకే చూస్తూ కనిపించింది.

నెమ్మదిగా దగ్గరికి వెళ్ళి “నిజం చెప్పండి, ఇప్పుడు జైలసి గా, గుండె మండి పోతున్నట్లుగా, ఏడుపోస్తున్నట్లుగా వుందా?” అడిగాడు.

“లేదు....అదే ఆశ్చర్యంగా వుంది. అంతేకాక 13`13లో స్కేరు వున్నప్పుడు నేను బాల్ లిప్టు చేశాను. నాకే తెలుస్తోంది. చాలా బాగా ఆడాను. అదే గుర్తొచ్చి సంతృప్తిగా వుంది” చెప్పింది.

“వెరీ గుడ్! కీపిటప్! మంచి ప్యూచర్ వుంది.”

“మరి ఏం ఆలోచించారు?”

“ఏ విషయం?” అర్థం కాక అడిగాడు.

“నా గేమ్ కే కాదు.....నా లైఫ్ కే కోచ్ గా వుండే విషయం?” కొత్త మాటని చెర్చి అంది. విభ్రమంగా చూశాడు. బాగా ఆలోచించుకోండి....చాలా టైం వుందిగా!” నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి పోతున్న బిందుని చూసి అతని మొహం మీద నవ్వులు విరబూశాయి. కప్ ని టీంకి ప్రెజెంట్ చేశారు. అంతే కాక ఇండివిడ్యువల్ గా కూడా మెమెంటోస్ ఇచ్చారు. అది తీసుకుని ఆదరా బాదరాగా ఇంటికి బయలు దేరింది కీర్తన.

రమేష్ చెప్పిన ప్రకారం ఆకాష్, శ్రీధర్ మళ్ళీలోవున్న పోలీసు మేడ్చెర్ల లోని భూపతిని బంధించిన ఇంటికి చేరుకున్నారు.

ముందు శ్రీధర్ ని అడ్డం పెట్టి వెనక విళ్ళు బయలు దేరారు. కాని కాపలాగా వున్న మనుషులకి శ్రీధర్ మొహం లోని భయం చూసి అనుమానం వచ్చి లోపలి వాళ్ళని హెచ్చరించారు.

లోప మృదులా దేవి, జగన్నాథం, అతని తమ్ముడు, ఇంకో నలుగురు మనుషులు వున్నారు.

ఇచ్చిన గడువు పూర్తవడంలో అప్పటికే భూపతిని నానా హింసలూ పెట్టినట్లున్నారు. అతని శరీరం రక్తం ఓడుతోంది. కాపలా మనిషి హెచ్చరికని విని కత్తులూ కటార్లు రడి చేసుకుంటుండగానే పోలీసు పిస్టల్స్ కి పని చెప్పారు. గాల్లో కాల్పులకే బెదిరారు వాళ్ళు. వాళ్ళెవరూ పెద్ద ప్రాప్రెషనల్స్ కాదు. అందుకే ఈజీగా లొంగి పోయారు. వాళ్ళని పోలీస్ స్టేషన్ కి పంపించి, భూపతిని హాస్పిటల్ లో చేర్పించి, అశోక్ కి ఫోన్ చేశాడు ఆకాష్.

బెరుగ్గా ఇంట్లో అడుగు పెట్టింది కీర్తన.

ఎదురుగా సోఫాలో అశోక్ ఖిన్న వదనంలో....

“అన్నయ్యా! నేను గెలిచాను” గంభీరంగా అంది.

“లేదు..... ఓడి పోయావు.....నాన్న గారిని నిజం గానే ఎవరో కిడ్నాప్ చేశారు” నమ్మమన్నట్లు చెప్పాడు. ఫోన్ తిన్నట్లు చూసింది. ఆ తర్వాత పట్టరాని కోపంతో “ఇదంతా ఆకాష్ నా మీద పంతం కట్టి” కీర్తన ఏదో అనబోతుండగా అశోక్ విసురుగా లేచి నిబడి.....

“స్టాపిట్!.....అసలు నీ గురించి నువ్వు ఏమనుకుంటున్నావు....అసలు నీ వెంట పడాల్సిన అవసరం అతనికేంటి? అంత స్టేటస్ వున్న వాడు కో అంటే కోటి మంది వస్తారు. ఏదో చిన్న నాటి నుండి స్నేహితుడిని కదాని నా కోరిక మీద నిన్ను వెళ్ళి చేసుకోవడం కోసం ఇన్ని అబద్ధాలాడాడు” ఆవేశంగా అన్నాడు.

“ఎందుకు?” కలలో లాగా అడిగింది.“ఎందుకంటే ఆ వాలీ బాల్ పిచ్చిలో పడి మనుష్యులని అనురాగాల్ని మర్చి పోతున్నావు. నీ జీవితం మోడు కాకూడదని తలపించాను. ముందు నా మాట మీద నిన్ను వెళ్ళి చేసుకోడానికి యిష్ట పడినా, తర్వాత ఆకాష్ నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించాడు.

లక్ష్యం వుండటం మంచిదే!....కానీ దాంలో పాటు జీవితాన్ని కూడా ఆఫ్లోద బరితంగా జీవించాలి. ఏం చేసినా నీ కోసమే చేస్తే, నువ్వు మా ఇద్దరి గురించి నీ ఇష్టం వచ్చినట్లుగా అంచనా వేసుకున్నావు. నిన్ను ఎంకరేజ్ చేస్తూ మార్చుకోవాలని అనుకోక

పోవడమే మా తప్పు....నువ్వు బాధ పడ్డావు....మమ్మల్ని బాధ పెట్టావు. చివరికి నాన్న గారు....” అతనికి మాట లేదు. ఈ లోపే ఆకాష్ ఫోన్ లో వివరాలన్నీ చెప్పాక అశోక్ మనసు తేలికయింది.

“పద డాడీ దగ్గరకు వెళదాం” హడావిడిగా లేచాడు. తోవలో ఆకాష్ తో సెల్ లో మాట్లాడుతూనే వున్నాడు.

“నిజంగా నీలాంటి స్నేహితుడు దొరికినందుకు....” అతని మాట పూర్తి చేయ లేక పోయాడు.

ఆకాష్ వ్యక్తిత్వం తెలిసి మరింత కుంచించుకు పోయింది కీర్తన. తండ్రికి తనెం చేయ లేక పోయింది. చివరికి ఆకాష్ తెగించి వెళ్ళి, తండ్రిని కాపాడాడు. హాస్పిటల్ కి వెళ్ళగానే ఆకాష్ ఎదురై ఏం పర్లేదన్నట్లు అశోక్ భుజాల చుట్టూ చేతులు వేసి ఓదార్చాడు.

భూపతికి అక్కడక్కడ గాయాలయినా రెండు మూడు రోజుల్లో తగ్గి పోతాయని చెప్పారు. భూపతిని డిస్చర్జ్ చేయ్యొద్దని విజిటర్స్ ని పంపించేశారు. అశోక్ ని వుండనిచ్చారు. కీర్తనని ఇంటి దగ్గర డ్రాప్ చేయమని అశోక్ చెప్పాడు. అశోక్ అక్కడ వుండగానే కీర్తన ఆకాష్ తో తను కష్టం గెలిచినట్లు చెప్పింది.

“కంగ్రాట్స్” ముభావంగా అన్నాడు.

“యిక ముహూర్తాలే తరువాయి” అశోక్ ఆనందంగా అన్నాడు.

“ఎందుకు?....మీ పందెం ప్రకారం ఓడి పోయిన నేను మళ్ళీ కీర్తన మొహం చూడ కూడదు. అందుకే చూడను” వడివడిగా నడుస్తూ వెళ్ళిపోతుంటే అశోక్, కీర్తన లిద్దరూ బిక్కమొహాలు వేసుకుని చూశారు.

వారం రోజుల నుంచి తిండి తినబుద్ధి కాదు. కంటి నిండా నిద్ర రాదు. ఆకాష్ ఆరోజు హాస్పిటల్ నుంచి వెళ్ళి పోయాక మళ్ళీ కన్పించ లేదు. భూపతిని ఇంటికి తెచ్చేశారు. ఆ రోజు కాలేజి నుంచి ఫోన్ రావడంతో తప్పని సరయి బయలు దేరింది కీర్తన. బస్టాప్ లో

నిల్చుంది. పక్కనే వాళ్ళ కాలనీ లో తెలిసిన అమ్మాయి నిల్చుంది.

“కీర్తనా! నీకో విషయం చెప్పనా?”

“ఏంటి?”

“మన ఎదురుగా బస్టాప్ లో ఓ హాండ్ సమ్ నిల్చున్నాడు. చూడూ! వారం నుంచి ఇదే టైమ్ కి కారులో రావడం, ఓ గంట ఎదురు చూపు చూసి భారంగా వెళ్ళి పోవడం, పాపం ఏ అమ్మాయి కోసమో! ఆ అమ్మాయి వస్తే బావుండును” బాధగా అంది.

ఎదురుగా చూసిన కీర్తనకి సంభ్రమంతో మాట రాలేదు. ఆకాష్ బస్టాప్ లో నిలబడి తనకే సైట్ కొడుతున్నాడు. చిరునవ్వుతో పెదవులు విప్పారాయి. మళ్ళీ ప్రేమిస్తానని చెప్పింది కదాని ఇలా ట్రై చేస్తున్నాడా?

వాళ్ళిద్దరి వైపు అనుమానంగా చూస్తోంది ఆ అమ్మాయి. ఆకాష్ నడుస్తూ విళ్ళ వైపు వచ్చి...

“మిస్!.....మీ పేరు?” కీర్తనతో అన్నాడు.

“నా పేరు కీర్తన. ఆర్రేడి ఆకాష్ అనే అబ్బాయిలో ప్రేమలో పడ్డాను. ఇక నాకు సైట్ కొట్టొద్దు” నవ్వాపుకుంటూ అంది.

“సారీ! ఆకాష్ కి మీరు ఇష్టం లేదు. కాబట్టి నన్నే ప్రేమించక తప్పదు.”

“నో!....ఆకాష్ నన్ను ప్రేమించేలా చేసుకుంటాను” పట్టుదలగా అంది కీర్తన.

ఆ అమ్మాయి అటూ యిటూ తల తిప్పి అయోమయంగా చూస్తోంది.

“బెట్! అతను మిమ్మల్ని ప్రేమించడు. నన్ను ప్రేమించండి.”

“ఓ.కె.....బెట్....అతని లోనే మీకు చెప్పిస్తాను.”

“సరే!” తలూపుతూ వెళ్ళి పోయాడు ఆకాష్.

మళ్ళీ పందెం ప్రారంభమయింది.

